

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE FEEHAN

DARK CELEBRATION

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
A Carpathian Reunion

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

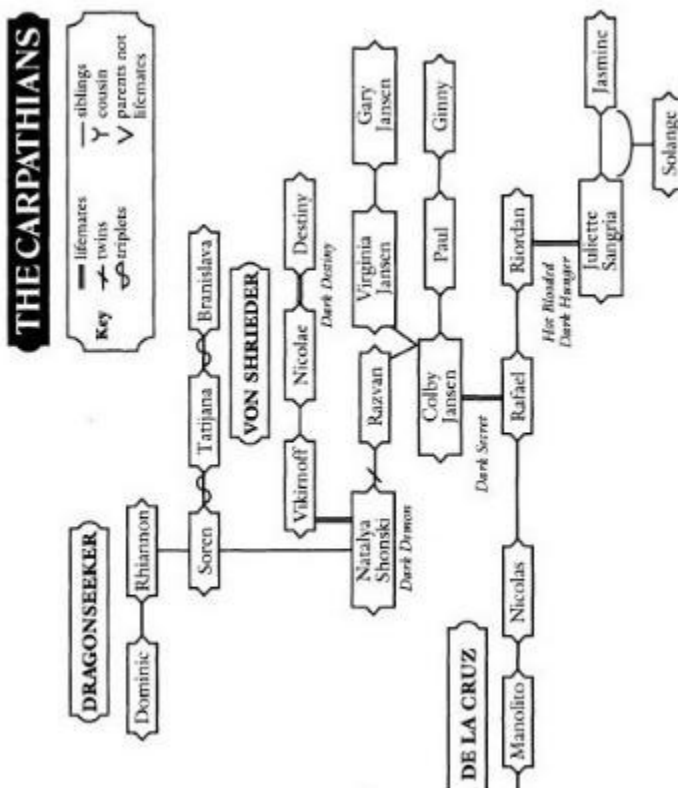
Karanlık

Kutlama

Christine Feehan

Bize her zaman kutlama sebebi veren sevgili kızım Cecilia
için!

Bölüm 1

Yıldızlar gece gökyüzünde parıldıyor ve ay ışık saçarak aşağıdaki ağaçları aydınlatıyor ve yaprakları parlak bir gümüşe dönüştürüyordu. Dişi bir baykuş gölgelikte süzüldü, ağaç labirentinde hızla ilerlemek için alçaldı ve kalın bir daldan kaçınmak için tam zamanında tekrar yükseldi. İkinci, daha büyük bir baykuş, iki katlı büyük bir taş evin bulunduğu açıklığı çevreleyen ormanın üzerinde geniş bir daire çizerek onu kovaladı. Dişi, dik çatıya doğru alçaldı, pençelerini bacaya doğru uzattı, son kalp durdurucu saniyede yukarı çekilerek erkekten uzaklaştı, kanatlarını gürültüsüzce çırpıtı, rüzgâr yanardöner tüyleri karıştırdı.

Kuzgun! Mikhail Dubrinsky hayat arkadaşını sert bir şekilde uyardı.

Bu çok yakındı.

Heyecan vericiydi.

Raven, yorulacaksın. Mikhail'in sesinde yumuşak bir uyarı hırıltısı vardı, sanki baykuşun bedeninin içinde bir kurt gizleniyordu.

Telepatik olarak iletişim kurduklarında kızın kahkahası zihninde yumuşak ve sıcak bir şekilde yükseldi. Artık acemi değilim Mikhail ve bunca yıldan sonra uçmayı becerebileceğimi düşünüyorum. Uçmayı seviyorum. Yapmayı en sevdiğim şey. Aşırı korumacı olmayı bırakacak mısın?

Kalbimin ve ruhumun kadınına göz kulak olmanın aşırı korumacılık olduğunu düşünmüyorum. Uçarken hep aşırıya kaçırıyorsun. Ve alman gerekenden çok daha fazlasını riske atırıyorsun.

Bu doğru olabilirdi ama Raven bunu kabul etmeyecekti. Bir kez kuş bedenine girdiğinde, uzun süre o şekilde kalmak istiyordu. Kendimi çok özgür hissediyorum.

İnsanlıktan Karpatyalıya dönüştüğü andan itibaren, yeni hayatında her şeyden çok ilgisini çeken ve onu neşeyle dolduran tek şey uçma yeteneğiydi. Yeryüzünden yükseklerle uçabiliyor ve kilometrelerce uzaktaki güzellikleri

görebiliyordu.

orman, serin göller ve kır çiçekleri cümbüşü. Baykuş şekline büründüğünde etrafını saran güzellik, ona en azından birkaç dakikalığına mutlak mucizeyi unutturuyordu

-Karpát halkının prensine hayat arkadaşı olmanın sorumluluğu.

Küçük bir sessizlik oldu. Kuzgun, benimleyken özgür hissetmiyor musun? Seni asla kafese kapatmadım, her ne kadar zaman zaman bunun yapılacak en güvenli şey olduğunu düşünsem de.

Dişi baykuş erkeğe doğru geri dönerek sol kanadının hemen altına kondu. Tabii ki hayır, şapşal. Uçmayı sevmiyor musun? Rüzgâr vücudunuzu kaldırırken aşağıdaki arazi o kadar büyümlü görünür ki?

Sesinde ve zihninde o aşk fısıltısı vardı. Mikhail onun aşkının kararlılığına, mutlak kararlılığına güvenmeye başlamıştı. Öyle. Eğer benim doğamdan umutsuzluğa kapılırsan, bana haber vermeni isterim. Bazen üzüntünü hissediyorum aşkım, kalbindeki sızıyı.

Yapma, Mikhail. Senin yüzünden değil. Ya da bizim yüzümüzden. Gerçek hayat arkadaşını bulan her kadın gibi ben de çocuk istiyorum. Şikayet edemem. Kızımız Savannah var, ikimiz için de çok değerli ve diğer kadınlarımıza bahşedilenden çok daha fazlası. Eğer başka bir çocuğumuz olmazsa, beni mutlu edebilecek tek erkeğin yanı sıra bir çocuğa sahip olacak kadar şanslıyım. Sen ve Savannah benim için yeterlisiniz.

Mikhail evde olmayı, onu kollarının arasına alıp doyasıya öpebilmeyi diledi. Ona karşı itiraf etmek istemediği kadar büyük bir aşkla yanıp tutuşuyordu ve onun kollarında bir çocuk tutma arzusunu duyabiliyor ve hissedebiliyordu. Bu onun en büyük başarısızlığıydı - sadece hayat arkadaşına karşı görevinde değil, aynı zamanda halkına karşı görevinde de. Yüzlerce yıl sonra, halkını hâlâ en büyük tehдitten koruyamamıştı; ne vampirlerden, ne büyücülerden, ne modern toplumdan, ne de iki yüz yıl sonra erkeklerdeki duygu yoksunluğundan ve ruhlarına işleyen karanlıktan. O

onları türlerinin yok oluşu olabileceğine inanmaya başladığı şeyden koruyamazdı.

Mikhail. Raven onun adını zihnine fısıldadı. Mutlak sevgi ve şefkatin yumuşak bir sesi. Halkımız için cevapları bulacaksın. Bu sorunu çözmek için böylesine büyük beyinleri bir araya getirerek şimdiden çok şey başardınız. Ve son birkaç yılda üç bebek hayatta kaldı. Savannah bizde kaldı. Francesca ve Gabriel'in Tamara'sı var ve şimdi de Corrine ve Dayan'ın çocuğu Jennifer var. Üç kız, aşkım. Hala umut var.

Mikhail sessizdi, çaresizliğini göklere haykırmak istiyordu. Türünün pek çok erkeği umutsuzken üç kız çocuğu. Hayatta kalmak, onurlarını korumak için ruhlarını tamamlayacak, karanlıklarına ışık getirecek tek kadını bulmaktan başka çareleri yoktu. Bir kadın olmadan, sonsuz, kısır bir varoluştan başka bir şeyleri yoktu.

Öyle değil, diye itiraz etti Raven. Birçokları hayat arkadaşlarını halkımın arasında buldu.

Bir avuç, Raven. Sorun üzerinde çalışan bu kadar büyük beyinler varken neden cevabı bulamıyorum? Kadınlara ve çocuklara ihtiyacımız var yoksa türümüz yok olacak.

Hayatına yönelik suikast girişiminden sonra Mikhail, düşmanlarının Karpas ırkının ne kadar kırılğan hale geldiğini anlamasından her şeyden çok korkuyordu. Karşılarında bu kadar çok kişi varken, Karpas ırkının gerçek kırılğanlığının nerede yattığını anlamak için sadece bir kişi yeterli olacaktı: kadın ve çocukların yokluğu. Şimdiye kadar tüm saldırılar erkeklere yönelikti, ancak er ya da geç düşmanları türü öldürmek için sadece kadınları ve çocukları öldürmeleri gerektiğini anlayacaklardı.

Raven'ın, sevgili hayat arkadaşının ya da biricik kızı Savannah'nın hedef olması düşüncesi neredeyse dayanamayacağı bir şeydi ama bu kaçınılmazdı. Düşman karanlık büyücüyle birleşmiş ve varlıklarını gizlemenin bir yolunu bularak onları iki kat daha tehlikeli hale getirmişti. Hayır

Karpatyalılar artık zihin okuma ve tehdit sezme yeteneklerine güvenemezlerdi. Her zamankinden daha dikkatli olmak zorundaydılar. Mikhail şu anda bile altlarındaki ormanı dikkatle tarıyor, tamamen rahatlayamıyordu.

Mikhail. Zihnini benimkine kapatmışsın.

Düşüncelerini konuşmalarına geri dönmeye zorladı. Böylesine önemli bir konudan bahsetmek şöyle dursun, hayat arkadaşını çocuğunu kaybettiğı için teselli edememesi bile yeterince kötüydü. Bizimle sadece elli yıl yaşadınız ve şimdiden bir çocuğunuzu kaybettiniz. Yüz yıl-iki yüz yıl sonra yaşanacak büyük acıyı hayal edebiliyor musunuz? Kadınlarımız bu kayıpları ciddi yansımaları olmadan yaşayamazlar.

Shea, Gary ile birlikte cevapları bulmaya çok daha yakın olduklarına inanmaktadır. Raven ona Gabrielle'in de artık yardım ettiğini hatırlattı. Gary insandı ve Gabrielle de öyleydi. Yakın zamanda, hayatını kurtarmak için Gabrielle dönüşüm geçirmişti ama değışimden önce bile Shea'ya Karpat kadınlarının neden bu kadar çok düşük yaptığını bulmasında yardımcı olmak için yorulmadan çalışmıştı. Shea'nın bir insan doktor olarak aldığı tüm eğitim ve bir Karpat şifacısı olarak sahip olduğı doğal yetenekleriyle, halkımız için inanılmaz bir kaynak. Gabrielle, Gary ve tabii ki Gregori ile birlikte çalışarak kadınlarımızın neden artık başarılı bir şekilde çocuk sahibi olamadıklarının cevabını bulmaya çalıştı. Doğan birkaç bebek de nadiren ilk yıl hayatta kalabiliyordu. Raven düşük yaptığı ve doğum yapmanın, çocuğunu bir yıl boyunca kucağında tutmanın ve sonra kaybetmenin korkunç acısından kurtulduğı için minnettardı. Shea şimdiden çok şey keşfetti. Bu gizemi çözecek.

Mikhail böyle bir mucizeyi gerçekleştirecek kişinin Shea olabileceğine inanıyordu. Kardeşi Jacques'ı deliliğın eşiğinden döndürerek azmini ve cesaretini çoktan kanıtlamıştı ama Mikhail cevapların halkı için çok geç olacağından da korkuyordu. Düşmanları bir araya geliyor, yaklaşıyor ve sık sık saldırıyorlardı. Daha da kötüsü, en eski ve en kaba düşmanları, hâlâ hayatta olabilirmiş gibi

görünüyordu. Xavier, güçlü karanlık büyücü,

ve torunu Razvan, kadim bilgilerle ölümsüzlere yardım ediyorlardı.

Kuzgun ondan ayrılarak her zamanki rahatlığıyla ağaçların gölgesine çok yakın uçmaya başladı. Kalbi neredeyse duracaktı ve ona güvende olacağı yere, kendi yanına dönmesini emretmemek için muazzam bir disiplin gerekiyordu. Onu diğer Karpatyalı erkeklerin hayat arkadaşlarını hapsedemediği kadar hapsedemezdi ama ihtiyaç ve arzu oradaydı ve onu acımasız bir ayartmayla dövüyordu.

Mikhail hızını artırarak ruhunu tamamlayan kadına yetişti, birlikte uçarlarken keskin gözleri aşağıdaki araziye taradı. Ondan yayılan mutluluğu hissedebiliyordu ve bu kalbindeki yükleri hafifletmeye yardımcı oldu.

Biliyorsun, aşkım, diye alaycı bir şekilde seslendi Raven, Noel partisinde tüm çocuklar için Noel Baba'yı oynamak zorundasın.

Mikhail yüzlerce yıl sonra ilk kez zihnindeki baykuş imgesini kaybetti. Vücudu otuz metre aşağıya düştü ve yaşadığı şoku atlatamadan neredeyse bir ağacın tepesine çarpıyordu. Baykuşun bedeninin içindeyken bile ürperdi. Bu düşünceden hemen kurtulabilirsin.

Raven evlerine doğru spiral çizerek aşağı indi, vücudu zarif bir şekilde uçuyordu, doğal formuna geçerken verandalarına giden yürüyüş yoluna iki ayağı üzerinde indi. Mikhail de onu takip etti ve tam önüne inerek onun kaçışını durdurdu. Yüzünün çizgileri ve düzlemleri sertleşerek gözdağı vermek için sert bir bakışa dönüştü. Bu konuşma daha bitmedi. Vücudundan geçen dehşet dolu tepkiyi engelleyemedi. "Bir erkekten asla yapmasını istememeniz gereken şeyler vardır."

Raven gözlerini devirdi. "Çocuklar Aziz Nick'in ortaya çıkmasını bekliyor olacaklar. Bu bizim ilk büyük Noel partimiz, ilk gerçek Noel partimiz ve kadınlar yemek yapmayı kabul etti, bu yüzden erkekler de üzerlerine düşeni yapmalı. Bunu sen yapmalısın Mikhail."

"Sanmıyorum," diye cevap verdi. Yüzündeki ifade en tehlikeli vampirleri ya da vampir avcılarını bile korkutabilirdi ama hayat arkadaşı üzerinde kesinlikle istediği etkiyi yaratmış gibi görünmüyordu.

Raven ona kızgın bir şekilde sadece nefesini üfledi. "Bebek gibi davranma. İnsan erkekler bunu hiç korkmadan her zaman yaparlar."

"Korkmuyorum."

Her zaman ilgisini çeken kaşları havaya kalktı ama bu sefer sanki ona gülüyormuş gibi şüpheyile bakıyordu. "Oh, evet, gülüyorsun. Korkmuş ve solgun görünüyorsun."

"Solgunum çünkü önce besin almadan uçarak enerji harcadım. Ben Karpat halkının prensiyim, Noel Baba değil."

"Bu bir mazeret değil. Halkımızın lideri olarak Aziz Nick rolünü oynamak sizin göreviniz. Bu bir gelenek."

"Karpat geleneği değil. Bu asil bir davranış değil Kuzgun." Mikhail siyah saçlarını ensesine doğru taradı ve ince bir deri şeritle sabitledi. Siyah gözleri ona doğru parıldıyor, onu korkutup boyun eğdirmek için elinden geleni yapıyordu.

Bir kahkaha patlattı, hiç anlayışlı değildi ve kesinlikle korkmamıştı. "Şansına küs, zeki çocuk. Bu senin işin. Karpat geleneği olsun olmasın, bana herkes için büyük bir Noel partisi düzenleyeceğimize söz vermiştin. Halkımız kutlamalarımıza katılmak için Amerika Birleşik Devletleri'nden, Güney Amerika'dan ve diğer birçok ülkeden geldi. Onları hayal kırıklığına uğratamayız."

"Bu saçma şeyi yapmamak hayal kırıklığı yaratmayacak."

Kahkahası, adamın omurgasında oynaşan ve midesinin komik bir şekilde takla atmasına neden olan zengin, çekici bir sese dönüştü. Bunu ona sadece Raven yapabilirdi. Sadece Raven onu memnun etmek için dünyada her şeyi yapmak istemesini sağlayabilirdi.

"İnan bana Mikhail, tüm Karpat ırkı seni Noel Baba rolünü oynarken göremezse hayal kırıklığına uğrayacak."

Claus." Parmak uçlarıyla onun yüzünü okşadı. "Güzel beyaz bir sakal." Eli göğsünden aşağı, sert ve düz karnına doğru indi. "Güzel, yuvarlak bir göbek..."

"Hiç de eğlenceli değilsin." Ama öyleydi ve ona gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

"İlk Noel toplantımızın başarılı olması için her şeyi yapacağına söz vermiştin."

"O sırada düşünmüyordum. Dikkatimi dağıtıyordun," diye homurdandı.

"Öyle miydin?" Raven masumca gözlerini kırpıştırarak sordu. "Hatırlayamıyorum."

Mikhail kollarını Raven'a doladı ve onu kendi bedenine çekti. Boynunu ısırarak nabzını tattı, cevap veren heyecanını hissetti ve aralarında her zaman böyle olacağını biliyordu. Raven. Onu daha fazla sevemeyeceğini düşünüyordu ama her geçen gün bu duygu daha da güçleniyordu, ta ki onunla dolup taşığını hissedene kadar. Bazen, o bakmıyorken, gözlerinde kan kırmızısı yaşların biriktiğini hissedebiliyordu. Karpat halkının güçlü prensinin bir kadına bu kadar aşık olacağına kim inanabilirdi ki?

Türünün diğer tüm erkekleri gibi o da beynine kazınmış ritüel bağlama sözcükleriyle doğmuştu. Sadece insan bir kadının hayat arkadaşı olabileceğini değil, aynı zamanda başarılı bir şekilde kendi türüne dönüştürülebileceğini keşfetmek de bir şok olmuştu. Tüm bunların yarattığı şaşkınlıktan çok daha fazlası, ona karşı hissettiği ve birlikte paylaştıkları her anla daha da güçlenen ezici sevgi ve açlıktı. Ona bakmak vücudundaki nefesi çalabilirdi.

"Her zaman çok güzel kokuyorsun."

Raven koluyla boynunu sarmak için geriye uzandı ve onu öpebilmek için başını daha yakına çekti. Dudakları onun dudaklarına değdiği anda, karnında bir ateş patladı ve aşağılara doğru yayıldı, kanı yoğunlaşana ve nabızı atana kadar sistemi boyunca yarıştı. Arzusunun kanıtlarını hissedebilmesi için vücudunu daha da yaklaştırdı.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bana her zaman ne yaptığımı unutturuyorsun. Hindiye pişiriyor olmam gerekiyordu. Çok uzun zaman oldu ve hata yapmadığımdan emin olmalıyım. Ostojikleri ve handa kalan tüm misafirleri davet ettik. Biz yiyemesek de onlar için insan yemeğine ihtiyacımız var ve bu benim fikrim olduğu için akşam yemeği menümüzün en önemli öğesini es geçemezdim."

"Evet, yapabilirsin." Mikhail'in sesi aniden sinsileşti.

Raven dönüp hayat arkadaşının fazlasıyla masum ifadesini inceledi. "Neyin peşindesin Mikhail?"

"Neşeli yaşlı Aziz Nick olma görevini devrediyorum."

Raven iki elini kalçalarına koydu ve gözlerini kısarak başını öne eğdi. "Çok ama çok kötü bir şeyin peşindesin. Kahkahayı hissedebiliyorum. Bu kadar eğlenceli olan ne?"

"Şimdi aklıma geldi de bir damadım varmış."

Raven şok içinde soluk soluğa kalırken, bir eli boğazına doğru uçarken bile yüzüne yavaş, cevap veren bir sırıtış yayıldı. "Yapamazsın. Gregori olmaz. Bütün çocukları korkutur. İstese de neşeli görünemez."

"Kızımızı bizden almasına izin verdik," dedi Mikhail. "Kayınpederi olarak beni geri çevirmekte zorlanacağını düşünüyorum."

"Bir de benim kötü bir mizah anlayışım olduğunu söylüyorsun," diye suçladı Raven.

"Nereden aldığımı sanıyorsun?" Mikhail onun boynuna sokuldu, sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Tanıdık, cevap veren heyecan ürpertisi omurgasından aşağı vurdu. Raven, Mikhail'in her dokunuşunun bu kadar samimi görünmesine bayılıyordu. "Bunu asla yapmayacak. Milyon yıl geçse de yapmaz ve sen yine de yapmak zorunda kalacaksın ama sorduğunda yüzünü görmek isterim."

"Sormak gibi bir niyetim yok," dedi Mikhail, boyunun ölçüsünü alarak. "Ben onun prensi olduğum kadar kayınpederiyim de; o da benim ikinci adamım ve damadım. Bunları yapmak onun görevi."

"Ona Noel Baba'yı oynamasını emredemezsin." Raven kahkahalarının taşmasını engellemek için umutsuzca çabaladı. Gregori

tanıdığı en korkutucu adamlardan biriydi. Onu Noel Baba rolünde düşünmek bile ona hem komik hem de gülünç geliyordu.

"Yapabileceğime inanıyorum Raven," dedi Mikhail ciddiyetle. "Siz bana emrettiniz ve ben de prensim."

Raven kıs kıs gülen bir ses çıkardı. "Sanırım ayaklarına kapanmamı tercih ederdin."

Elleri kızın yüzünü çevreledi ve ağzını ele geçirmek için eğildi. Onun ağzını, tadını ve anında verdiği tepkiyi seviyordu. Seni sonsuza dek öpebilirim.

Beni tekmeleyerek ve çığlık atarak kendi dünyana sürüklemen iyi bir şey. Raven gözlerini kapadı ve kendini onun öpücüğünün büyüüne bıraktı. Kollarını onun boynuna doladı ve ona doğru eğildi, vücudunun izini onunkine karşı çok gerçek ve canlı hissetmek istiyordu. Mikhail'e karşı çok fazla suikast girişimi olmuştu. Kısa bir süre önce, bir büyücü olan Razvan'ın ve vampirlerin birleşik güçlerine karşı verdikleri şiddetli bir savaşta evlerinden birini kaybetmişlerdi. Bırakın başka bir türle birleşmeyi, vampirlerin bir araya gelmesi bile duyulmamış bir şeydi.

Mikhail'i öldürmek için bir komplo olduğunu düşünmek onu korkutuyordu. Onu kaybetme korkusu kısmen Noel'in büyük bir kutlamayla kutlanmasını önermesinin nedeniydi. Karpatlar tarafından genellikle kutlanan bir bayram olmasa da, Raven da dahil olmak üzere daha önce insan olan yaşam arkadaşlarının çoğu Noel'i özlüyordu. Ayrıca onun güvenliğiyle ilgili artan korkularını aklından uzaklaştıracak bir şeye de ihtiyacı vardı.

Mikhail başını kaldırdı ve çenesini tutmaya devam etti. "Güvenliğim için korkmana gerek yok, Raven."

Raven'ın yüzündeki gülümseme soldu ve hayat arkadaşından bir adım uzaklaştı. "Her türlü ihtiyaç var." Ormana doğru baktı, nefesi kesilmişti. "Biri geliyor."

"Bir genç, Raven, korkulacak biri değil." Mikhail avucunu ağzına götürerek ortasına bir öpücük kondurdu. "Seni hiç bu kadar gergin görmemişim."

"Değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabullenmeye şalışıyorum Mikhail, ama yıllar geçtikçe sana yönelik tehlike arttı. Mümkün olduğunca normal bir hayat yaşamaya şalışıyorum ama seni korumanın zorunlu olduğu şu anda bile toprakta uyumaktan duyduğum nefretin üstesinden gelemiyorum. Canlı canlı gmlme korkum bizi her zamankinden daha savunmasız hale getiriyor." Utanarak başını eğdi ve onun gözlerinden kaçtı.

Raven. Aşkım benim. Başını bir kez daha onunkine eğdi, dudakları gözlerini yaşartan bir şefkatle onunkini okşadı. "Sana bir söz verdim ve bunu tutacağım. Asla toprağın altında uyumak zorunda değilsin. Toprak bizi odamızda genşleştiriyor ve hayatımı herhangi bir şekilde tehlikeye attığını hissetmene gerek yok. Sen benim hayatımsın. Senin tehlikede olmana asla izin veremem. Eğer odamızda uyumanın tehlikeli olduğunu düşünseydim, başka bir yol bulurdum."

Gözleri onunkileri ararken, zihni de aynı anda onunkileri tarıyor, gerçeği arıyordu. Adamın onları korumak için güçlü önlemler aldığını biliyordu ama yine de yere inme konusundaki güçlü isteksizliğiyle onları tehlikeye attığından korkuyordu.

Evlerine giden yoldaki yaprakların hışırtısı onları ayırdı, Mikhail uzun boyunu ormanla hayat arkadaşı arasına yerleştirmek için vücudunu hafifçe kaydırdı. Birkaç yapraklı bitkinin arkasından genç bir kadın çıktı, korkmuş ama kararlı görünüyordu. Orta boyluydu ve kızıl çizgilerle parıldayan siyah saçları vardı. Genç bir kızın tenine ve çok çok daha yaşlı birinin gözlerine sahipti.

Skyler. Mikhail Raven'a söyledi. Gabriel ve Francesca onu evlat edinmiş. Hem Gabriel hem de Francesca ona kanlarını vermişler. Hl insan ama güçlü bir soy taşıyor. Çok güçlü bir psişik.

Raven genç kıza gülümsedi. Artık on altı yaşında olduğu için Karpatyalı erkeklerin onu sahiplenmek istemesinden endişeleniyor. Böyle şeyler hakkında endişelenmek için çok gençti. "Sen Skyler olmalısın. Ziyarete gelmen ne kadar hoş.

Belki de ben hindiyi kontrol ederken içeri gelip benimle konuşmak istersiniz."

"Gabriel'i yanında göremiyorum," dedi Mikhail dikkatle. Bu genç çocuk onun ırkı için umudu temsil ediyordu ama yine de ormanda refakatçisiz yürüyordu.

Mikhail! Onu korkutma.

Ormanda kurtların yanı sıra düşman olasılığı da var.

Skyler aniden durdu ve bakışları Mikhail'e kaydı. Bir an için koyu renk gözleri Mikhail'in siyah gözleriyle meydan okurcasına çarpıştı. "Gabriel evinize gitmem için bana güveniyor. Artık çocuk değilim."

"Bunu görebiliyorum. Ben Mikhail ve bu da hayat arkadaşım Raven. Gabriel ve Francesca sizden o kadar sık bahsediyorlar ki, sizi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ailemden biri olarak gördüğüm genç bir kadına olan ilgimi gösterdiğim için beni bağışlayın."

Skyler'ın ağzında kısa bir gülümseme belirdi. "Hakkınızı vermeliyim Bay Dubrinsky. Bu beni bir solucan gibi hissettirmeli ama hissettirmiyor. Buradayım çünkü kimsenin hayat arkadaşı olmadığımı açıkça belirtmek istiyorum."

Ayın üzerinden bir gölge geçti ve ormana düşen ışığı kısa süreliğine kararttı. Yarasalar gece gökyüzünde çılgınca bir performansla dönüp duruyorlardı.

Mikhail kıpırdamadan durdu ve doğaüstü duyularıyla ormanın çevresini araştırdı. Raven'ın açık tuttuğu kapıya doğru buyurgan bir tavırla işaret etti. Skyler'ı içeri kadar takip ettiler. "Bundan bu kadar emin misin?"

Hindi kokusu evi doldurdu ve Mikhail pişen et kokusuna karşı duyduğu doğal tiksintiyi gizledi. Geçmişinden gelen kokular Raven'ı sık sık rahatlatırdı. Raven bunun farkında değildi ama Mikhail onun mutluluğunu hissediyordu, sanki fırındaki hindi onun hayatının önemli bir parçasıymış gibi - çocukluğundan güzel bir anı - bu yüzden onu mahvetmemeye dikkat ediyordu. Raven, ince kalkanına rağmen onun düşüncelerini okuyormuş gibi küçük bir gülümseme gönderdi. Buna dikkat etmesi gerekiyordu. Yetenekleri ve güçleri her geçen gün artıyordu.

Skyler yüksek kirişli tavanlara ve geniş açık alana baktıktan sonra bakışları üç devasa vitray pencereye takıldı. Yüzü aydınlandı ve doğruca onlara doğru yürüdü. "Bu Francesca'nın eseri. Harika değil mi? Bunda ona yardım ettim." Canlı renkleri incelemek için başını eğdi. "Henüz camın içine korumaları nasıl öreceğimi öğrenemedim. Bunu yorganlarda yapabiliyorum ama cam çok daha karmaşık." Raven'a baktı. "Hiç batan güneşin altında durup rahatladığın oldu mu?" Skyler onun soluna doğru bir santim ilerledi. "Tam burada. Son ışık huzmeleri vururken tam bu noktada durursan hissedersin. Ben öyle yaptım."

"Bu bir sanat eseri," dedi Raven. "Elimden gelse bütün pencereleri Francesca'nın eserleriyle kaplatırdım. Ona yardım ettiğinden haberim yoktu."

"Benim de yeteneğim var ama onunki kadar güçlü değil, ama o benim yeteneğimi geliştirmeme yardımcı oluyor. Bir gün onunla ortak olmayı umuyorum." Gülümsemesi soldu ve gözleri kasvetli bir hal aldı. Koyu renk saç tellerini yüzünden uzaklaştırmak için uzandı, şakağındaki hilal şeklindeki küçük yara izini ortaya çıkardı ve dikkatleri ellerindeki ve kollarındaki beyaz yara izlerine çekti. Skyler onun bu gergin hareketinin farkındaymış gibi göründü ve ellerini kavuşturarak çenesini biraz kaldırdı. "Erkeklerin, kadınlardan biriyle uyumlu olup olamayacaklarını görmek için toplandıkları bir tanışma partisi söylentileri duydum..."

Mikhail, "Hiç kadınıımız yok," diye dikkat çekti. "Kadınlarımız olmadığı için ne parti var ne de dışarı çıkma..."

Skyler'ın ağzı, çifti mutfağa kadar takip ederken inatçı bir çizgiye dönüştü. "Gabriel ve Francesca bana aileden biri gibi davranıyor."

Mikhail başıyla onayladı. "Seni kendi kızlarıymışsın gibi seviyorlar." Onun kokusunu ciğerlerine çekerek derin bir nefes aldı. "Onların kanını taşıyorsun, bu yüzden aşkla, kanla ve diğer her şekilde onların kızısn."

"Yirmi bir yaşıma geldiğimde beni din değiştirmeyi teklif ettiler ve ben de bunu düşünüyorum ama beni bir erkekle, herhangi bir erkekle birlikte olmaya zorlamayacağınıza dair güvence istiyorum."

"Kimse seni bir şey yapmaya zorlayamaz," dedi Raven. "Gabriel güçlü bir adam. Seni koruyacağını düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle beni koruyacaktır. Gabriel ya da Francesca'nın beni korumak zorunda kalmasını istemiyorum. Eğer dönüşümden geçerse, birinin beni sahiplenmeye çalışmasını istemiyorum."

"Halkımızın içinde bulunduğu kötü durumun farkında değilsiniz? Erkeklerimizin?" Mikhail talep etti.

Raven onun koluna kısıtlayıcı bir el koydu. "Otursana Skyler. Sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getireyim mi? Buzdolabında meyve suyumuz var."

Genç adam Mikhail'le göz temasını kesmeden, neredeyse krallara layık bir baş hareketiyle sandalyeye oturdu. "Evet, teşekkür ederim, meyve suyu iyi olurdu."

Harika biri, değil mi Mikhail? Çok korkmuş ama sesini duyurmaya kararlı. Raven'ın hayat arkadaşına verdiği yumuşak mesajda hayranlık ve uyarı vardı. Raven bir bardak portakal suyu doldurdu ve Skyler'ın önüne koydu.

Mikhail'in başı aniden kalktı ve pencereye doğru adım attı, bakışları karanlığı ararken huzursuzdu. Av peşinde koşan kurtların ve baykuşların varlığını hissetti ama hiçbirini içini burkan huzursuzluk hissine neden olmadı. Meydan okuyan genç kıza baktı, nazikçe zihnini ve anılarını yokladı. Francesca ve Gabriel'in kalkanlarının, kızı himayelerine almadan önceki hayatının acımasızlığından uzaklaştırmaya yardımcı olduğunu gördü ama bu koruma yerindeyken bile Skyler'a karşı uygulanan kötü niyetli zulüm ve şiddetin anıları onu hasta ediyordu.

Mikhail, Raven'a baktı ve Skyler'ın geçmişini paylaşırken gözlerinde parıldayan yaşları gördü - acısını ve çaresizliğini hissetti - yapamayan bir çocuğun mutlak umutsuzluğu

ahlaksız bir yetişkin dünyasından kaçış. Raven hindiyi kontrol etmek için aceleyle fırının yanına gitti.

"Güzel kokuyor," dedi Skyler.

"Yabani pirinç dolması kullandım," dedi Raven. "Çocukluğumdan hatırlıyorum. Tarifini bulmak biraz zaman aldı ama iyi olmalı, gerçi bir şey pişirmeyeli uzun zaman oldu."

"Francesca istediğim zaman yemek yapmama izin veriyor. Kendi kararlarımı vermem konusunda bana güveniyor." Skyler Mikhail'e baktı.

"Hayat arkadaşı olmayan bir Karpas erkeğine ne olduğunu biliyor musun?" Mikhail zorlayıcı bir sesle sordu.

Skyler başını salladı. "Gabriel ve Francesca bana bunu açıkladılar. Önce renklerini ve duygularını kaybediyorlar. Yüzlerce yıl boyunca onurları kaybolabilir ve tehlikeli hale gelebilirler, özellikle de can alan avcılar. En sonunda da yaratıkların en kötüsü olan vampire dönüşebilirler."

"Ve sen hayat arkadaşını bu kadere terk mi edeceksin? Bu kadar zalim ve insanlık dışı mı olacaksın? Sen acı çektin diye o zaten çektiğinden daha fazla mı acı çekmeli?"

"Mikhail!" Raven dönüp baktı, yüzünde şok ifadesi vardı. O bir çocuk. Bunu nasıl yaparsınız? Kızımızı daha yavrulamadan Gregori'ye vermek yeterince kötüydü, ama bu çocuk acı çekti. Ve onun erkeklerimizden biriyle hayat arkadaşı olup olmadığını bilmemizin hiçbir yolu yok.

İnsan yaşının çok ötesinde bir tecrübeye sahip Raven. Cevap vermesine izin verin.

Skyler bardağı dikkatle masaya bıraktı ve ayağa kalkarak kollarını kavuşturup Mikhail'in karşısına dikildi. "Hayır, tabii ki hayır. Kimsenin acı çekmesini istemem ama geçmişimdeki şeylerin üstesinden gelemiyorum." Titreyen ellerini önünde tuttu. "Erkeklerin yanında kendimi rahat hissetmiyorum. Kimsenin hayat arkadaşı olabilecek kapasitede değilim ve hiçbir seçeneğimin olmadığı, hayatımda söz sahibi olamayacağım bir konuma zorlanmak istemiyorum. Bu sonuca kolaylıkla varmadım. Gabriel'i seviyorum ve kesinlikle

Onun öldüğünü, acı çektiğini ya da vampir olduğunu düşünmek istiyorum ama bir daha asla güçsüz olamayacağımı da biliyorum. Erkek Karpatyalılar çok baskındır ve kendimi Francesca'nın beni ilk bulduğu o karanlık yere geri dönerken bulurum."

Mikhail kaşlarını çattı. "Kadınlarımızın güçsüz olduğuna mı inanıyorsunuz? Francesca'yı böyle mi görüyorsun?"

Skyler başını salladı. "Francesca seviliyor ve sevgiye karşılık veriyor. Benim yapamadığım ve asla yapamayacağım şeyleri yapabilir. Gabriel bana -Lucian gibi- bir başkasının beni itaate zorlamasına asla izin vermeyeceklerine dair söz verdi ama bir Karpat erkeğinin bir Karpat kadınına kendine bağlama yeteneğine sahip olduğunu biliyorum. Tamamen Gabriel ve Francesca'nın kızı olmak istiyorum ama sizin dünyanın kanunlarına tabi olmak istemiyorum."

Hayat arkadaşının onu insan haliyle kendisine bağlayabileceğini bilmiyordu. Mikhail bu kadın çocuğa ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini şaşırılmış bir halde Raven'a uzandı. Francesca, Gabriel ve hatta Lucian neden bu bilgiyi ondan saklamışlardı ki?

"Skyler," dedi yüksek sesle. "Bir Karpat erkeği hayat arkadaşını her şeyin üstünde tutmalıdır. Senin ihtiyaçlarınla ilgilenir, sana karşı sabırlı olur. Henüz çok gençsin. Birkaç yıl sonra nasıl hissedeceğini bilemezsin."

"Biliyorum."

"Ve siz de bir Karpatyalı erkeği, ömrünü hizmete adanmış birini, korkudan ölüme -ya da daha kötüsüne- mahkum mu edeceksiniz?"

"Onun kararlarının benimle hiçbir ilgisi yok."

"Peki ya Karpat ırkı? Türümüzün soyu neredeyse tükendi. Kadınlar ve çocuklar olmadan var olmaya devam edemeyiz. Bir kadın fark yaratır. Bir kadın bir erkeği kurtarabilir ve bir çocuk doğurabilir."

"Francesca'nın bazen doğasına sadık kalmak için mücadele ettiğini görüyorum ve o güçlü bir kadın. Gabriel çok korumacı ve onsuz bir yere gitmesinden hoşlanmıyor."

Mikhail, Raven'ın zihnini okumasını engellemek için hemen zihnine bir bariyer yerleştirdi. Gabriel olmak

zorundaydı

Düşmanlarının kadınlara saldırmamasından endişe etmesine rağmen Skyler'ın ormana gitmesine izin vermişti. Yoksa vermiş miydi? "Gabriel'e bizi görmeye geleceğinden bahsettin mi?"

Skyler yürüyüş botunun burnunu mutfak zeminine sürttü. "Unutmuş olabilirim. Francesca'nın çocuklar için yapacağımız ev için zencefilli kurabiye pişirmesine yardım etmekle meşguldü."

Raven sessizlik içinde hindiye kızartırken Skyler'ın korkularını zihninde evirip çeviriyordu. "Francesca neye karşı mücadele ediyor Skyler?" diye sordu.

Skyler omuz silkti. "Neye karşı mücadele ediyorsun?"

Mikhail insan gencin cevabı karşısında biraz şaşırdı. Sesi yaşına göre fazla olgun geliyordu ve bu da başlı başına hiç hesaba katmadığı bir tehlikeydi. Gabriel ve Francesca, Skyler'ı anavatanlarına getirmeden önce olası riskleri düşünmüş olsalardı, onun olgunluğundan ona bahsederlerdi. Daha on altı yaşındaydı, onların standartlarına göre sanal bir bebektir ama yaşadıkları onu fiziksel yaşının çok ötesinde yaşlandırmıştı. Bir yetişkin gibi görünüyor ve konuşuyordu. Sesi Karpat erkeğinin korkunç ihtiyaçlarını tetikler miydi? Eğer öyleyse ve onun ihtiyaçlarını karşılamadan önce hayat arkadaşına renk ve duygu kattıysa, bu erkek için, onunla birlikte olmaya hazır olmaması, onu hiç bulamaması kadar tehlikeli olabilirdi. Genellikle, yaşam arkadaşı olmak -ve yoğun cinsel farkındalık ve ihtiyaç- aşktan ve hatta şefkatten önce gelirdi.

Raven onun eline dokundu; küçük bir jestti ama moralini düzeltmeye yetmişti. Genç kıza gülümsedi. "Hayat arkadaşına bağlı pek çok hayatın korkunç yüküyle ve pek çok kişinin onun ölmesini istediğini bilmekle mücadele ediyorum. Ben de kendi yetersizliklerimle mücadele ediyorum. Karpat yaşamının hâlâ kabullenemediğim yönleri var ve bu durum hayat arkadaşım için ek bir tehlike oluşturabilir."

Mikhail'e gülümsedi. Kızın gözlerinde parlayan sevgi, Mikhail'in boğazında beklenmedik bir yumru oluşturdu. "Hiçbir zaman, bir kez bile, hiçbir zaman, hayat arkadaş olduğum için pişmanlık duymadım."

Bu adam. Bence kendi yeteneklerini küçümsüyorsun Skyler. Sen çok cesur bir genç kadınsın. Bir Karpatyalı erkeği alt etmeyi düşünmek için çok gençsin ama eninde sonunda tam gücüne ve potansiyeline kavuşacaksın. Erkeklerin çoğu kendilerini neyin içine soktuklarının farkında bile değiller." Kıza göz kırptı. "Beceri ve güç geliştirmek zaman alır ve çoğumuz çok gençtik ama zihin bağı kullanarak çabucak öğrendik."

Skyler başını salladı. "Gabriel ve Francesca bana telepatik olarak bilgi paylaşarak öğretiyorlar ve bunun konuşmaktan çok daha ayrıntılı olduğunu fark ettim. Nasıl çok daha çabuk öğrenebileceğini görebiliyorum."

"Bebek Tamara nasıl?" Raven'ın sesinde bir aksaklık vardı ve Mikhail'e bakmaya cesaret edemedi. Tabii ki fark ederdi, o her zaman fark ederdi.

Bakışları onunkileri buldu - keskin, farkında, vücudunun üzerinde çok fazla bilgiyle kayıyordu. Ona hamile kalabileceğini söylememişti; bunun en uygun zaman olduğunu ve bu şansın kaçmasına izin verirlerse bir daha gerçekleşmesinin yıllar alabileceğini. Korkmaktan, böyle bir şansı kaçırmamanın getireceği üzüntü ve kederden utanan Raven gözlerini ondan kaçırdı. "Ve bazen Skyler, kendi zayıflıklarım ve korkularımla mücadele ediyorum ama Mikhail'le hayat arkadaşı olmaya asla ama asla karşı çıkmıyorum."

Bir empat olduğu belli olan Skyler, sanki yakın varlığıyla üzüntüsünü azaltabilecekmiş gibi Raven'a yaklaştı. "Sanırım bunu hepimiz yapıyoruz, değil mi?" Onay için Mikhail'e baktı.

Mikhail Raven'ın saçlarına dokundu, parmakları nazikti. Raven, aşkım. Zihnindeki sesi sonsuz derecede şefkatliydi. Her Karpat erkeği eşinin ne zaman gebe kalabileceğini bilir. Sen benim istediğim her şeysin. Hazır olduğunda, sadece hazır olduğunda tekrar deneyeceğiz. Bakışları hayat arkadaşını okşarken bile Skyler'a gülümsedi. "Sen çok bilge bir genç bayansın."

Kara bulutlar ayın üzerinden geçerek gökyüzünü bir anlığına kararttı ve büyük mutfağa ürkütücü gölgeler düşürdü. Büyük bir kurt silueti pencerenin önünden geçti, sanki büyük bir yaratık etrafı çevrili güverteye çıkmış ve hemen dışarıda volta atıyordu. Mikhail, Raven ve Skyler içgüdüsel olarak lavabonun hemen üzerindeki ikinci pencereye doğru döndüler. Skyler boğuk bir çığlık attı, çünkü siyah kürklü ve gözleri neredeyse kırmızıya çalan büyük, tüylü bir kafa camdan onlara bakıyordu.

"İçeride kal," diye emretti Mikhail, önce şeffaflaşır sonra buharlaşarak mutfaktan geçip kapının altından geceye doğru süzülürken.

Kurt, iki kadını karanlığa bakarken bırakarak aniden ortadan kayboldu.

Skyler, "Gabriel ya da Lucian beni kontrol ediyor olabilir," diye cüret etti. "Genellikle kurt kılığına girerler."

Raven başını salladı. "Eve gelirler, Mikhail'le konuşurlar, endişelendiklerini sana bildirirlerdi."

Skyler, Raven'ın koluna rahatlatıcı bir el koydu; dokunulmaktan ya da dokunmaktan hoşlanmayan Skyler'ın yapması zor bir şeydi bu. "Duyuma mesafesinde bir düzine Karpatyalı erkek var. Prensın yardıma ihtiyacı olursa seslenmesi yeterli."

Raven ona gülümsedi, bir eli boğazındaydı. "Elbette yapabilir. Dışarıda her ne varsa bana bir tehdit gibi gelmiyor." Bir hayvan formunda, yetenekli bir Karpatyalı -ya da vampir- için niyetini gizlemek yeterince kolay olurdu ama Raven bunu Skyler'a kabul ettirmeyecekti. "Mikhail bir sorun olursa bize haber verir. Bu arada fırında hindi var. Daha önce hiç yemek yaptın mı? Benim için çok uzun zaman oldu ve yardıma ihtiyacım var."

Skyler güldü. "Bir hizmetçimiz var. Yemekleri o yapıyor ve arada bir mutfağa girmeme izin veriyor ama kimsenin ayak altında olmasından hoşlanmıyor. Bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor ama ben rahatsız olduğunu biliyorum."

"Elbette bilirsin. Sen bir empatsın, onun ne hissettiğini hissedebilirsin. Bu senin için rahatsız edici olmalı."

Skyler omuz silkti. "Gabriel ve Francesca kendimi nasıl kapatacağımı öğrenmemde bana yardımcı oluyorlar. Şu ana kadar henüz ustalaşamadım ama sanırım eninde sonunda bu konuda oldukça iyi olacağım. Francesca uyanık olduğu süre boyunca beni korumaya yardımcı oluyor."

"Neden seni dönüştürmelerini istiyorsun?"

"Onlar benim ailem. Onlarla birlikte olmak istiyorum." "Ve ikisi de seninle kan alışverişinde bulundu mu?"

Skyler başıyla onayladı. "Dönüşüm için sadece bir kan değişimi gerekecek. Gabriel bana açıkladı ama büyüyene kadar beklememi istiyor. Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyor ama ben ne istediğimi biliyorum. Prens bir Karpas erkeğini hayat arkadaşı olarak almam konusunda ısrar etmediği sürece, Gabriel'in bunu mümkün olan en kısa sürede yapmasını sağlamaya çalışacağım."

"Vücudun için çok zor Skyler," diye uyardı Raven. "Seni koruyamayacakları çok fazla acı var."

"Huzursuz olduğunu hissedebiliyorum, Raven. Bana söylemediğin bir şey var."

Raven da tıpkı Skyler gibi tamamen insandı ve güçlü bir psişik yeteneği vardı. Karpas kanının Skyler'ın farkındalığını ve duyularını çoktan artırdığını hissedebiliyordu. Kız zeki ve güçlüydü, psişik yetenekleri çok gelişmişti. Raven o günleri hâlâ hatırlıyordu; başka birinin duygularının keskin ve korkunç bir şekilde üzerine çöktüğünü hissediyordu. Kötülüğün ve ahlaksızlığın bir kokusu vardı ve Skyler kadar hassas bir empatin kendisine yönelik sürekli saldırıdan korunması gerekiyordu. Gabriel ve Francesca'nın onu korumak için kan vermelerine şaşmamalıydı.

"Sanırım sana ne söylemediğimi zaten biliyorsun Skyler. Buraya Mikhail'den güvence istemek için değil, güçlü itirazlarını ona bildirmek için geldin. Francesca ve Gabriel senden asla gerçeği saklamaya çalışmazlar - gerçek hayat arkadaşın, sen olsan da olmasan da seni ona bağlayabilir."

insan ya da Karpatyalı. Eğer onun ruhunun diğer yarısıysanız, sizi birbirinize mühürleyebilir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Skyler başını sallarken kızardı. "Özür dilerim, yalan söylememeliydim. Bazen cahil gibi davranarak daha çok şey öğreniyorum. Çoğu insan bir gencin zekâsına ya da olgunluğuna itibar etmez. Ona karşı koruma talep edebilirim, değil mi?"

Raven çok yaşlı gözleri inceledi. "Hayat arkadaşınla tanıştın mı?"

Skyler başını salladı, bakışları başka yöne kaydı. "Kâbuslar görüyorum. Bazen bir ses duyuyorum ve korkuyorum." Tereddüt etti. "Küçük bir kızken ve erkekler bana bir şeyler yaptığında, zihnimde çığlık atar ve bağıırdım. Beni çağıran bir ses duyardım. O zamanlar sadece delirdiğimi düşünürdüm. Ama onun dışarıda bir yerlerde olduğunu ve beni aradığını biliyorum." Gözlerinin arasındaki noktayı ovuşturdu. "Karpat Dağları'na gelmek istemedim çünkü burada olabileceğinden korkuyordum ama Gabriel ve Francesca beni geride bırakmadı. Gabriel her zaman korunmaya ihtiyacım olduğunu söyledi."

Raven'ın kalbi yerinden fırladı. "Bunu o mu söyledi?"

Skyler başıyla onayladı. "Son zamanlarda garip davranıyor, Francesca'nın ya da benim onsuz bir yere gitmemizi istemiyor. Onun üzüldüğünü görebiliyorum ama bir şey söylemiyor. Hastanede ve bazı barınaklarda çalışıyor ve ben de sık sık onunla gidiyorum ama artık onun gitmesinden hoşlanmıyor."

Raven hindiyle meşgul oldu, hiç gerek olmamasına rağmen hindiye tekrar kızarttı. "Gabriel ikinizin yalnız gitmesine ne zaman sinirlenmeye başladı?" Sesini sıradan tuttu ama göz ucuyla kızın keskin bakışını yakaladı.

"Prese yapılan saldırıdan beri."

Burada korkacak bir şey yok Kuzgun. Ormanda koşuya çıkan erkeklerden biri uğramaya karar verdi ama misafirimiz olduğunu gördü. Ben kardeşimi görmeye gidiyorum. Skyler'ın eskort olmadan ormana dönmesine izin verme.

Endişelenmem gereken bir şey mi var Mikhail?

Raven kısa bir tereddüt geçirdi. Bilmiyorum. Huzursuzum ama huzursuz olmak için gerçek bir nedenim yok.

Dikkatli ol, Mikhail. Güvende ol. Shea'ya yakında onu göreceğimi söyle.

Jacques ile ne konuşuyorsun?

Raven aniden eğlendiğini hissetti. Gregori'nin Noel Baba gibi giyinmiş ve etrafı çocuklarla çevrili görüntüsü.

Bölüm 2

Mikhail eğilip Shea Dubrinsky'yi yanağından öptü. "Biraz hamile gibi görünüyorsunuz hanımefendi."

Baldızı parlak kızıl saç tellerini yüzünden savurdu. "Öyle mi düşünüyorsun? Eğer bu bebeği yakında doğurmazsam, yemin ederim patlayacağım."

"Sen de tacize uğramış gibi görünüyorsun. Bir sorun mu var?" Kardeşini aramak için odanın içinde göz gezdirdi. Jacques hayat arkadaşının yanından nadiren ayrılırdı.

Shea'nın yüzünü yavaş bir gülümseme aydınlattı. "Mutfakta yemek yapıyor."

Mikhail'in kaşları havaya kalktı. "Sizi doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Evet, yaptın. Sırtım bu gece ara ara ağrıyor ve bu tarifi yapmakta zorlanıyorum. En kötüsü de şu: Raven, Corrine ve ben herkes için tariflerin çoğunu bulduk. Bunlar Raven'ın çocukluk favorileriydi ve birkaçını da ben hatırlıyordum. Gerisini Corrine doldurdu ve şimdi ben beceremiyorum. İtiraf etmek biraz utanç verici ama duygusal biriyim. Sürekli ağlıyorum, bu yüzden Jacques pişirme işini devraldı."

Mikhail tıkanı ve kibarca boğazını temizlemek için arkasını döndü. "Jacques yemek mi yapıyor?"

Gülümsemesi genişledi. "Deniyorum. Şu anda pek başarılı olamıyoruz ve sanırım yeni kelimeler öğreniyor." Başını eğdi, parlak kızıl saçları yüzünün etrafına düşerek klasik kemik yapısını vurguladı. "Belki de ona yardım etmek istersiniz. İçeri girin, sizi gördüğüne sevinecektir." Gözlerini devirdi. "Majesteleri bana bir süre uzanmam için kesin talimat verdi."

Mikhail ona sert bir kaş çattı. "O zaman hemen yap, Shea. Doğum sancısı çekmiyorsun, değil mi? Seni muayene etmeleri için Francesca ve Gregori'yi çağıracağım."

"Ben doktorum Mikhail," diye hatırlattı Shea ona, "doğum sancısı çekip çekmediğimi bilirim. Yakınım, belki de başlıyorum ama

henüz gerçekleşmedi." Bodruma açılan gizli kapıya doğru ilerlerken el salladı. "İhtiyacım olursa onları arayacağıma söz veriyorum. Bebeğe bir şey olması riskini asla göze alamam. Sadece yorgunum."

Mikhail, geniş evin içinden mutfığa doğru ilerlemeden önce onun gözden kayboluşunu izledi. Kapı aralığında aniden durdu ve şok içinde kardeşine baktı. Beyaz parçacıklardan oluşan bir bulut havayı boğdu ve kar taneleri gibi yere düştü. Toz her yerdeydi, yerde, tezgâhları kaplayan tabakların ve kâselerin üzerinde ve lavabonun içinde. Jacques tezgâhın başında duruyordu, giysilerinin üzerinde bir önlük vardı, yüzüne, kaşlarına, kirpiklerine ve gece yarısı siyahı saçlarına beyaz bir toz bulaşmıştı.

Mikhail kahkahayı patlattı. Onu sürekli eğlendiren Raven'la bile nadiren derin, kükreyen bir kahkaha atardı ama genellikle asık suratlı olan kardeşinin una bulanmış ve ter içinde kalmış görüntüsü onun için bile fazlaydı.

Jacques döndü, gözleri tehditle parlıyordu -Yüzünde en güçlü ve en cesur savaşçıların gözünü korkutması gereken sert bir kaş çatma ifadesi vardı. İnce beyaz bir yara izi boğazını çevreliyor, çenesini ve bir yanağını çürütüyor, geçmişinin kanıtlarını taşıyordu. Çok kolay iyileştikleri için bir Karpatlının vücudunda yara izi olması son derece nadirdi ama Jacques'ın vücudu acımasız işkencelerin izlerini taşıyordu ve muhtemelen her zaman da taşıyacaktı; boğazının etrafındaki ince yara izi ve göğsündeki sivri yuvarlak delik vücudunun derinliklerine bir kazık saplandığını gösteriyordu. "Hiç komik değil."

"Bu çok komik," diye ısrar etti Mikhail. Mikhail kardeşinin ilk kez bu kadar tedirgin göründüğünü hatırlıyordu. Shea onun hayatını ve akıl sağlığını kurtarmakla kalmamış, neşesi ve mizahıyla Jacques'ı hayata döndürmüştü. Mikhail kardeşinin görüntüsünü Raven ile paylaştı. Yumuşak kahkahası zihnini doldurdu ve zengin tonlarda derinlere işleyen bir sevgiyle üzerine döküldü. Raven'la arasında öyle bir samimiyet vardı ki

Raven, kardeşinin Shea ile paylaştığını bildiği bir yakınlıktı ve Jacques'ın hayatını kurtarmıştı. Sırf bu yüzden bile Mikhail baldızına her zaman değer verecekti. "Raven bile bu durumu eğlenceli buluyor."

"Raven. Şu anda bana onun adını söyleme. Beni bu işe o bulaştırdı." Jacques kirpiklerindeki unu temizlemek umuduyla yukarı doğru üfledi.

"Sanırım yardım ettiğiniz kişi Shea," diye belirtti Mikhail, sırtışı yüzünü terk etmeyi reddederek.

"Shea burada ağlıyordu. Ağlıyordu, Mikhail. Yerin ortasına oturdu ve aptal bir somun ekmek için ağladı." Jacques kaşlarını çattı ve sesini alçaltarak etrafına bakındı. "Onu öyle görmeye dayanamazdım."

Bir an için Jacques, Mikhail'in bildiği tehlikeli avcıdan ziyade tamamen çaresiz göründü.

"Kim ekmeğin patlayabileceğini düşünebilirdi ki? Hamur kabın tepesinden yukarı doğru yükseldi ve bir volkan haline geldi, canlı olduğunu düşünene kadar kenarlardan ve tezgahın üzerinden aşağı doğru süründü." Jacques un kaplı bir kâğıt parçasını salladı. "Tarif bu ve bir çay havlusuyla örtün diyor. Çay havlusunun o korkunç fokurdamayı engelleme şansı yoktu."

Mikhail bir elini yanına bastırdı. Yüz yıldır hiç bu kadar gülmemişti. "Sadece görmediğim için memnun olduğumu söyleyebilirim."

"Gülmeyi bırak da buraya gel ve bana yardım et." Jacques'ın sesinde bir çaresizlik vardı. "Bana hiç mantıklı gelmeyen bir nedenden ötürü, Shea bu ekmeği parti için yapmaya kararlı. Ekmeğin örülüp somun haline getirilmesini ve fırına verilmesini istiyor. Bu benim üçüncü denemem. İnsanların mağazalara gidip bu şeyleri satın aldığını sanıyordum."

"Vampir avlıyorsun, Jacques," dedi Mikhail. "Bir somun ekmek yapmak o kadar da zor olamaz."

"Bunu şimdi söylüyorsun, çünkü denemedin. Buraya gel ve kapıyı kapat." Jacques kolunu ovuşturdu

Yüzünün her yerine daha fazla beyaz un bulaştırdı. "Yine de seninle konuşmam gerek." Uzakta olduğundan emin olmak için Shea'nın zihnine dokundu. Bakışları tekrar hamura kaydı ve kardeşinin delici gözlerinden kaçındı. "Shea uzak bir akrabası olabileceğini düşündüğü bir kadınla yazışıyor."

Mikhail'in yüzündeki gülümseme soldu. "Ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık bir yıl. Kadın tavan arasında fotoğraflar bulmuş ve görünüşe göre soyağacıyla ilgileniyormuş. Shea'ya yazıp akraba olup olmadıklarını sormuş. Shea'nın Maggie'nin gerçek kızı değil torunu olduğunu düşünüyor. Shea annesinin fotoğraflarını istedi ve ona cevap yazdı."

Mikhail tehdit eden iniltiyi bastırdı. "Jacques. Sen daha iyi bilirsin. Shea'nın izini nasıl bulmuş olabilir ki? İz bırakmamaya dikkat ediyoruz."

"Artık bilgisayarlar o kadar kolay değil Mikhail ve Shea'nın araştırma yapmak için onlara ihtiyacı var. Bu yol onu pek çok yere götürüyor."

"Bağlantıya asla cevap vermemeliydi."

"Biliyorum. Biliyorum. Buna izin vermemeliydim ama benimle birlikte olmak için çok şeyden vazgeçti. Ben sizin gibi değilim ve asla da olmayacağım. Bunu biliyorsun." Jacques'ın bakışları kardeşinden uzaklaştı ve aralarındaki havada acı dalgalandı. "O daha iyisini hak ediyor ve ben ona küçük bir hediye vermek istedim. Akrabası olabilecek ve elinde annesinin resimleri olduğunu iddia eden biriyle yazışmak - buna nasıl karşı koyabilirdi ki? Ve ben de onu reddetmeyi kendime yediremedim."

"Bunun tehlikeli olduğunu biliyorsunuz. Kağıt üzerinde iz bırakamayacağımızı biliyorsun. İnsanlarla her türlü temas risklidir, özellikle de kâğıt üzerinde olanlar. Bu hepimizi tehlikeye atar."

Jacques hamuru sertçe tezgâha vurdu. "Shea çocuğumuzu taşırken bile neden bebek kaybettiğimizi araştırıyor. Bir yaştan altında otuz çocuğun ölümünü araştırdı. Bunun ona ne yaptığını sanıyorsun?" Yumruğu hamura çarptı. "Doğum yapmak üzere ve çok korkuyor. Bunu benden saklamaya çalışıyor,

Ama ona hiçbir zaman sınırlı bir mahremiyet bile tanıyamadım." Bu zayıflık itirafı onu utandırmıştı ama Jacques kardeşinin gerçeği bilmesini istiyordu. "Varlığının her anında benim akıl sağlığımın yükünü taşıyor."

"Jacques, Shea'yı seviyorsun."

"Shea benim hayatım, ruhum ve o da bunu biliyor Mikhail, ama bu benimle yaşamayı kolaylaştırmıyor. Onun yanında başka erkeklere katlanamıyorum. Her zaman onun zihninde bir gölgeyim ve bu hamilelik için endişelenerek ikimizi de neredeyse delirttim - onun için endişeleniyorum. Eğer ona bir şey olursa..."

"Shea doğum yapacak ve çocuk sağlıklı olacak," dedi Mikhail, bunun doğru olması için sessiz bir dua göndererek. "Hem Francesca hem de Gregori Shea'nın sağlığının yerinde olduğundan emin olacaklar. Bu süre zarfında hayat arkadaşınızın başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğinize inancım tam."

"Ona bir şey olursa dünyada kalıp çocuğumu büyüteceğime söz vermem için bana yalvardı." Jacques acı dolu gözlerini kardeşine dikti. "Kendi korkunç çocukluğundan sonra neden benden böyle bir güvence istediğini anlayabilirsiniz." Burnunun kenarını ovuşturdu, yorgun ve kederli görünüyordu. "Onsuz var olamayacağımı biliyorsun. O benim akıl sağlığım. Benden istediği tek şey bu ve onu ne kadar rahatlatmak istesem de bunu güvenle yerine getiremiyorum."

"Bu kadın hakkında ne biliyorsun?"

Jacques'ın kardeşinden dileyebileceği tek özür buydu. Shea'nın bir yabancıyla, kendi türlerinin tanımadığı bir insanla yazışmasına izin vererek tüm ırklarını tehlikeye atacak bir kapı açmıştı. "Eileen Fitzpatrick adlı kadın, Shea'ya Maggie'nin, Shea'nın annesinin ve Eileen'in Maggie'nin üvey kız kardeşi olduğunu iddia ettiği bir kadının çok sayıda fotoğrafını gönderdi. Görünüşe göre üvey kız kardeş Eileen'in büyükannesi."

"Shea'yı nasıl bulacak?"

Jacques omuz silkti. "İnternet. Shea sürekli soyağacı araştırıyor."

Mikhail'in kaşları havaya kalktı. "Neden? O artık insan değil, Karpatyalı."

Jacques, "Görünüşe göre soyağacı araştırmalarında hâlâ önemli, Mikhail," dedi. "Sadece Shea için değil, Raven, Alexandria ve Jaxon için de, hepsi için olduğu kadar bizim ailelerimiz için de. Gregori ve Francesca çocuklarımızın ölümleriyle ilgili araştırma için gerekli olan Karpat soyağacıyla ilgileniyorlar."

"Ve bu Eileen onu Shea'nın üzerinde çalıştığı soyağacı sitesi aracılığıyla mı buldu?" Mikhail sordu.

Jacques, Mikhail'in devam eden kınamasının fazlasıyla farkında olarak başını salladı. "Eileen İrlanda'da doğmuş ama Amerika'da yaşıyormuş. Aidan'dan onu gizlice araştırmasını istedim. San Francisco'da bir kitapçı dükkânı var ve zamanının çoğunu kütüphanedeki bilgisayarları kullanarak aile geçmişini araştırmakla geçiriyor."

"Yani en azından bu kadın çok uzakta." Bunu söylerken bile Mikhail kaşlarını çattı, kara kaşları bir araya geldi ve yüzünde gök gürültüsü yuvarlandı -göklerde çatırdıyordu. Jacques'ın yüzündeki gerçeği okumuştı. "O burada mı?"

"Bu akşam otelde olacak. Eileen Shea'ya Noel'de ne yapacağını sordu, Shea da bir insanın çocuklar için yemek pişirmesinin ve Noel partisi vermesinin doğal olduğunu düşündü ve bundan bahsetti."

Mikhail, Jacques'ın hamuru düzleştirmek için tahta bir iğneyi hamurun üzerinde yuvarlamasını izledi. "Bu partiyle ilgili hiçbir şeyi sevmedim. Raven'a hayır demeliydim. Son zamanlarda birçok kez düşmanlarımızın er ya da geç kadınlarımıza ve çocuklarımıza saldıracağını düşündüm. Birçoğumuzun aynı yerde toplandığı şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Raven haklıydı, Mikhail. Hayatına yönelik son girişimden sonra hepimizin moralini düzeltecek bir şeye ihtiyacımız vardı. Her zamankinden daha huzursuz olduğumu itiraf etmeliyim ama bunun Shea'nın doğumuna çok az kalmasından kaynaklandığından şüpheleniyorum."

"Belki," dedi Mikhail. "Belki."

"Düşmanlarımızın bu kadar çabuk toparlanıp bize karşı yeni bir saldırı başlatabileceklerini sanmıyorum Mikhail, ama elbette her türlü önlemi alacağız." Jacques hamuru uzmanlıktan daha büyük bir hevesle açtı ve üzerine bir avuç un atarak havaya bir beyaz parçacık bulutu daha gönderdi.

Mikhail büyülenmiş bakışlarını kardeşinin yarattığı karmaşadan ayıramıyordu. "Shea şimdi nerede?" Sesini bir kademe daha alçalttı.

"Uzansa iyi olur. Kendini pek iyi hissetmiyor."

"Vampirlerin bir araya gelememesi mümkün ama bize karşı çalışan toplum bizi her zaman burada, dağlarda buldu. Casusları var ve büyük ihtimalle bu toplantıyı duymuşlardır. Yerlilerden biri ya da birkaçı onların maaşlı elemanı olmalı. Ve tabii ki karanlık büyücünün hâlâ hayatta olduğunu asla unutamayız."

Jacques'ın siyah gözleri tehditle parlıyordu, buz gibi soğuk ve tehlikeliydi, Mikhail'e Shea'nın ona destek olmasına rağmen Jacques'ın ölümcül ve korkutucu bir adam olduğunu hatırlatıyordu. Yüzünü ve kirpiklerinin ucunu kaplayan beyaz un, ondan yayılan tehdidi yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. "Kasaba ve çevresindeki bölgeleri düzenli olarak taramaya başlamalı ve neler bulabileceğimize bakmalıyız."

Mikhail keskin bir nefes aldı ve un parçacıkları ciğerlerine girince hemen öksürmeye başladı. Kasaba halkının çoğunu severdi, birkaçıyla gerçek bir dostluğu vardı ve gerekli olduğunu bilse de mahremiyetlerini sürekli ihlal etme fikri ona iğrenç geliyordu.

Jacques ona kaşlarını çatı. "Kendim halledebilirim."

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki düşmanlarımız onları tespit etmemizi engelleyecek bir yol bulmayı başardılar. Onları izlemek için sürekli tarama yapmak ya da kasıtlı olarak kan almak, komşularımızın hakkı olan mahremiyeti ellerinden almaktan başka bir işe yaramayacaktır. Mahremiyetimizin böyle kasıtlı bir şekilde ihlal edilmesini istemeyiz."

mahremiyet." Bu eski bir tartışmaydı, ancak kendisine doğru ve yanlış hatırlatmak için her zaman yaptığı bir tartışmaydı.

"Kadınlarımızı ve çocuklarımızı korumak bizim hakkımız değil, görevimiz Mikhail ve bunu sana söylememe gerek yok. Raven'ı neredeyse üç kez kaybediyordun."

Mikhail kendi yükselen canavarını bastırdı. Yararlı bir tartışmayı münakaşaya dönüştürmek iyi olmazdı. Jacques'ın da Mikhail'in de haklı olduğu noktalar vardı ve sonuçta ırklarını korumak için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapacaklardı.

Mikhail kardeşinin hırlayan yüzünü inceledi. Shea onu kurtardığında Jacques delirmenin eşiğindeydi ve onunla geçirdiği onca yıla rağmen iblisler hâlâ yüzeye çok yakın bir yerde gizleniyordu. Shea'ya yönelik en ufak bir tehlike işaretinde canavar hızla yükseliyordu ve Jacques'a çok yakın olan herkes tehlikeye girebilirdi.

"Jacques?"

Shea'nın sesiyle ikisi de döndü. Shea kapı aralığında duruyordu, parlak kızıl saçları yüzüne dökülüyor, dikkatleri zümrüt yeşili gözlerine ve gözlerinin altındaki koyu halkalara çekiyordu. Bana olan ihtiyacını hissettim. Ne oldu, vahşi adam? Onu sıcaklığı ve sevgisiyle sararken bile sesi hafifçe eğleniyor gibiydi.

Jacques bir nefes aldı, zihnini sakinleştirdi, aniden istemeden Shea'ya olan bağına sıkıştığının farkına vardı. Başkalarına çok akli başında görünsem de sensiz hâlâ parçalanmış durumdayım. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sesi samimi ve nazikti, hayatının aşkını içine çekerken bir duygu seline kapılmıştı. İçinde bir şeyler yumuşadı, içinde yükselen şeytanların kükremesini hafifletti - geçmişinin üstesinden gelmek için ne kadar çabalarsa çabalasın onu asla tam olarak terk etmeyen derin öfke. İnsanların yanında asla kardeşi kadar rahat olamayacaktı ve mahremiyet ihlalinin sadece kendi huzuruna değil, bu kadını sonsuza kadar güvende tutma ihtiyacına da değeceği düşüncesini tam olarak bastıramıyordu.

"Çok tatlı görünüyorsun," dedi.

Jacques kardeşinin gözlerinden kaçarak gözlerini kırıştırdı. "Karpat erkekleri sevimli değildir, Shea. Biz tehlikeliyiz. Ben her zaman tehlikeli görünürüm."

"Hayır tatlım," diye ısrar etti Shea, odaya girerken Mikhail'in yanından geçerken. "Çok tatlı görünüyorsun, keşke fotoğrafını çekip diğerlerine ne kadar tatlı olduğunu gösterebilseydim."

Jacques ona döndü, itiraz edemedi onu kollarının arasına aldı, yakınına sürükledi, böylece un üzerine yağdı, parlak saçlarında kar gibi göründü, giysilerini kapladı ve çenesinin tozunu aldı. Yüzünü onun boynuna gömdü, sıcak çıplak tenini ısıtırken kasıtlı olarak ona sürtündü, dişleri şakacı bir şekilde ısırıldı.

Shea güldü, kolu Jacques'ın başının etrafında dönüyor, onu kendisine doğru tutarken bile itiraz ediyordu. Jacques'ın çok daha iri gövdesi neredeyse onu cüceleştiriyordu ve deri bir tangayla bağlanmış uzun saçları vahşi bir yele halinde sırtından aşağı dökülüyordu, Shea onu daha da yakın tutmak için parmaklarını birbirine doladı.

Mikhail duygularının kabardığını ve onu boğduğunu hissetti. Mikhail'i bir sevgi, gerçek bir saygı ve sevgi seli kapladı ve o küçük anı Raven'la paylaştı. Shea O'Halleran sadece kardeşinin hayatını ve akıl sağlığını kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda Gregori ile birlikte Raven'ı ve çocuklarını da kurtarmıştı. Shea küçük, narin yüz hatları ve yuvarlak karnıyla çok kırılgan görünüyordu ama Raven onun içinde yaşayan ve nefes alan mutlak cesaret ve bağlılığın, demir iradenin özünü biliyordu. İnsanken ünlü bir cerrah ve araştırmacıydı, insanken zeki bir kadındı ve şimdi bir Karpatyalı olarak tüm bu yeteneklerini türlerini yok olmaktan kurtarmaya çalışmak için kullanıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Jacques, un ve önlük tehlikeli yırtıcı imajından uzaklaştırıyor," dedi Mikhail, hemen ona katılarak, bugünlerde aralarında kahkaha ve şakalar nadir olsa da küçük kardeşine takıldı.

Jacques kardeşine döndü, birkaç saniye öncesine göre çok daha rahatlamıştı. Shea'nın sakinleştirici etkisi

Gözlerinden küçük kırmızı alevler çekildi ve dudaklarındaki hırıltı kayboldu. "Onu cesaretlendirmeyin," diye karşı çıktı.

Mikhail Shea'ya göz kırptı. Shea ağabeyinin kollarına kilitlenmiş, başını göğsüne yaslamış, ikisini de kaplayan beyaz unu umursamadan duruyordu. "Fazla teşvike ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi Mikhail. "Gitmem gerektiği için sizi pişirme işinizle baş başa bırakacağım. Aidan ve Julian'la konuşmak istiyorum."

Shea ile akraba olduğunu iddia eden kadını kontrol ediyorsunuz.

Mikhail başını zar zor eğdi. "Julian bir zamanlar Dimitri ile arkadaştı, değil mi?"

"Birkaç yüz yıl önce," dedi Jacques, gözleri birden temkinli bakmaya başladı. "Neden?"

Mikhail omuz silktilti. "Dimitri'yi yıllardır gerçek haliyle görmedim. Burada olduğu sürece kurt bedeninde kaldı. Avcıların çoğu dönüşmeye yakın olduklarında kendilerine yardımcı olması için hayvanların bedenlerini kullanır."

Seni huzursuz etti, dedi Jacques, Shea'nın boynuna sokulup orada atan nabzın üzerine nazik bir öpücük kondururken. Birazcık. Sadece dikkatli davranıyorum. Bu alışılmadık buluşma yüzünden hepimiz biraz gerginiz Çok sayıda kadın ve çocuğumuzun bir arada olması bana hepsinin savunmasız olduğunu hissettiriyor. Julian'ın onunla temas kurmasını istiyorum.

dostluklarını yeniden kurarlar.

İnsanın çocukluk arkadaşlarını izlemesi zordur.

Evet, öyle, Mikhail yumuşak bir iç çekişle kabul etti.

"Jacques!" Shea onun elini tuttu. "Bebeğimiz çok sert tekmeliyor. Bu gece o kadar sessizdi ki endişelenmeye başlamıştım."

Jacques bebeğin ayağının gümbürtüsünü hissetmek için avucunu kadının yuvarlak karnının üzerine koydu. Ona gülümsedi. "Şaşırtıcı. Küçük bir mucize."

"Öyle değil mi?" Shea kısa, şefkatli bir öpücük için yüzünü onunkine çevirdi. "Endişelenmeden edemedim. Halkımızın sorunu üzerinde çalışan diğer herkesle o kadar çok konuştum ki

ve hepimizin farklı teorileri var."

"Senin teorin nedir, Shea?" Mikhail sordu, koyu renk gözleri bir cevabı zorluyordu.

Kızıl saç tellerini geriye itti ve ona bakmak için başını çevirdi, yüzü aniden çizilmiş ve yorgun görünüyordu. Gözlerinin derinliklerinde gerginlik okunuyordu. "Gregori ve ben ikimiz de düşüklere ve ölümlere neden olan şeylerin bir kombinasyonu olduğuna inanıyoruz. Toprak bizim dayanak noktamız. Bizi gençleştirir, iyileştirir ve onsuz uzun süre var olamayız. Tamamen gömülmemize izin versek de vermesek de onun içinde yatmak zorundayız. Toprağın bileşimi yıllar içinde değişti. Burası diğerlerinden daha az değişti ama kimyasallar ve toksinler dünyamızın zenginliğine sızdı ve tıpkı diğer türlerde olduğu gibi, bunun çocuklarımızı taşıma becerimizi etkilediğine inanıyorum."

Mikhail tepki vermemeye çalıştı. Toprak. Halkı toprak olmadan uzun süre var olamazdı. Karpat Dağları'nı terk edenler bile başka topraklarda mümkün olan en zengin toprağı arıyordu ama bu mantıklıydı. Kuşlar yavrularıyla kirlenme yüzünden sorun yaşarken, Karpatlar neden yaşamasındı? Bir iniltiyi bastırdı, aniden Kuzgun'a uzandı. Onun başka bir çocuk sahibi olmayı denemesini istiyordu - tekrar denemesine ihtiyacı vardı- birçoğu bu kadar acı çektikten sonra kadınlara liderlik etmesini istiyordu. Yapması gereken son şey, tam da bir kez daha gebe kalabilecekken onun cesaretini kırmaktı. Bu zaman çok nadir gelirdi ve kaçırılan bir fırsat, kaybedilen çok uzun yıllar anlamına gelirdi.

"Toprağımızı mı test ediyordunuz?" diye sordu.

Shea başını salladı. "Burada bile kirleticiler var Mikhail, sığınağımızda. Hamile kadınlarımız için mümkün olan en iyi toprağı bulmak için en zengin yataklarımızın her birini test ediyoruz. Ve bu çok karmaşık bir sorunun sadece bir parçası."

Kadının sesindeki endişeyi duyan Jacques'ın eli ensesindeki saçları karıştırmak için yukarı kalktı. "Sen

inanılmaz bir ilerleme kaydettin, Shea. Ve bu bulmacanın cevaplarını bulacaksın."

"Yapacağıma inanıyorum," diye kabul etti, "ama sorunları gidermek için çok fazla şey yapabileceğimizden emin değilim. Ve bulmacanın tüm parçalarını ve cevapları zamanında bulup bulamayacağımdan da emin değilim." Elini doğmamış çocuğunun üzerine koydu.

Her iki adam da Shea'nın sesinin bu kadar yenik çıktığını ilk kez duyuyordu. Çok tek fikirli ve analitikti. Her zaman bilimin cevaplar sağlayabileceğine inanarak ilerlemeye kararlıydı.

O yorgun, Mikhail. Asla pes etmeyecek.

Mikhail küçük bir gülümsemeye zorladı ve Shea'nın zamanına bu kadar yaklaştıkça bebek ölüm oranından bahsetmenin iyi bir fikir olmayacağına karar verdi. Güvenli bir konu değişikliğine ihtiyacı vardı. "Bu geceki şenliklerde çok önemli bir ayrıntıdan bahsetmeyi unuttum. Raven bana halkımızın prensi olarak Noel Baba'yı oynamanın benim görevim olduğunu söyledi."

Jacques boğuldu. Shea elinin arkasından öksürdü.

Mikhail başını salladı. "Aynen öyle. Beyaz bir sakal ve kırmızı bir elf kıyafeti giymek gibi bir niyetim yok. Ancak..." Kötü kötü sıırttı.

"Ne planlıyorsun Mikhail?" Jacques kuşkuyla sordu. "Çünkü bu tatsız görevi kardeşine devretmeyi düşünüyorsan..."

Mikhail başını yavaşça ve kasıtlı olarak salladı, kara gözleri muziplikle dans ediyordu. "Her şeye rağmen bir damada ihtiyacım olduğuna karar verdim. Sevgili oğluma kırmızı takım elbiseyi giymenin onun görevi olduğunu bildireceğim."

Jacques konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Shea elini sertçe dudaklarına bastırdı, gözleri şokla irileşmişti. "Gregori olmaz. Bütün çocukları korkutacak," diye fısıldadı, sanki Gregori onu duyabilirmiş gibi. "Ona gerçekten sormayacaksın, değil mi? Daratrazanoff kardeşlerden hiçbiri Noel Baba'yı oynayamaz. Bu... yanlış olur."

Jacques'ın gülümsemesi genişledi ve Mikhail kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti.

Ne oldu, aşkım? Bana ihtiyacın olursa sana geleceğim. Raven'in yumuşak sesi Mikhail'in zihnini sıcaklıkla doldurdu.

Bana dokunduğuna göre artık hiçbir şey, diye telepatik bağlantıları aracılığıyla ona güvence verdi Mikhail.

Jacques, "Ona sorduğunda köşede seni izleyen küçük bir fare olmak istiyorum," diye karar verdi. "Onun evine gideceğin zaman bana haber ver."

Shea hayat arkadaşına ters ters baktı. "Onu cesaretlendirme. Gregori Karpatlar'ın öcüsüdür. Şimdi bile çocuklar onun adını fısıldıyor ve yanlarına yaklaştığında saklanıyorlar. O adamın gülümsediğini gördüğümünden bile emin değilim."

Mikhail, "Kırmızı bir takım elbise giyiyor ve beyaz sakal bırakıyor olsaydım gülümsüyor olmazdım," dedi.

"Ama sen nazıksın Mikhail ve Gregori de..." Saldırgan sayılmayacak bir kelime bulmaya çalışırken kaşlarını çatı.

"Gregori," diye ekledi Jacques. "Bu harika bir fikir Mikhail. Kardeşlerine söylemeyi düşünüyor musun? Bu geceki etkinliklerde oynayacağı önemli rolü ona bildirdiğinde orada olmak isteyeceklerdir."

Shea'nın nefesi kesildi. "Siz ikiniz ciddi değilsiniz, değil mi? Şaka yapmak neyse de Gregori'nin Noel Baba olması insanın aklını başından alıyor."

Mikhail, "Bütün bunlardan biraz zevk alıyor olmalıyım, Shea," diye belirtti. "Bu gülünç kıyafeti giymenin onun görevi olacağını söylediğimde yüzünde belirecek ifadeyi düşünmek bile, şenliklere rağmen ruh halimi önemli ölçüde düzeltmeye yetiyor."

Shea iki elini de kalçalarına koydu. "Karpat erkekleri tam bir bebek."

"Aidan'ı görmeye gidiyorum," diye açıkladı Mikhail. "Ekmek konusunda iyi şanslar Jacques." Mutfağın etrafına bakındı. "Umarım pisliği temizlemek için insan yöntemlerini kullanmak zorunda kalmazsınız."

Shea güldü ve el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Ekmek harika olacak." Mikhail evden çıktığında Shea Jacques'a döndü. Yavaş bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve gözlerinde yaramazlık dans etti. "Kardeşinle erkekçe Karpat sırlarını konuşurken eğlendin mi? Çünkü bana söylediği her şeyi anlatacağını biliyorsun, değil mi?"

"Öyle miyim?" Jacques onu tamamen kollarının arasına aldı. "Ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyorum ve sırtın hâlâ ağrıyor. Yatağında dinleniyor olmalısın." Emrini, yüzünün her tarafına, ağzının köşesine kadar uzanan küçük öpücüklerle serpiştirdi. Tüm bunlar olurken vücudu kadınınkini ustaca iterek mutfak kapısına doğru geri geri yürümesini sağladı.

"Ne kadar çekici olursan ol, bana söylemekten kurtulamayacaksın," diye uyardı. "Ve ben bembeyaz oluyorum. Mutfağın her tarafına o kadar unu nasıl bulaştırdın? Savaş alanı gibi görünüyor."

"Burası bir savaş alanı," diye homurdandı. "Bu insanlar bunu düzenli olarak nasıl yapıyorlar anlamıyorum." Koridordan yatak odasına doğru onu nazikçe dürtmeye devam etti, vücudunun ve zihninin bu kadar yıpranmış hissetmesi onu endişelendiriyordu.

Shea ona, "Raven'a parti için ekmeği hazırlayacağıma ve bunu insanca yapacağıma söz verdim," diye hatırlattı. "Onu hayal kırıklığına uğratamam."

"Öncelikle, küçük kızıl saçlı" -Jacques onu kollarının arasına aldı- "bir bebeğin olmak üzere ve ekmeği pişiremesen bile Raven'ın umurunda olmaz. Neyse ki ben varım ve yapacağım son şey de olsa onu çalıştıracam."

Shea onun sesindeki kararlılığa gülümseyerek ona karşı gevşedi. "Meydan okumayı seviyorsun."

"İnsanlar bu tür şeyleri her gün yapıyor. Bunu sorunsuzca yapabilmeliyim," diye homurdandı ve baş döndürücü bir hızla evin içinden geçerek toprağın altındaki odalarına giden tünele doğru ilerledi.

Oda çok güzeldi, duvarları kaplayan çok renkli kristallerin ışıkları parıltıyordu. Toprak

Koyu ve zengin, bulabildiklerinin en iyisi, şifalı mağaralardan birinden ithal edilmiş. Toprak zemini ve toprakta kazılmış büyük bir dinlenme yeri dışında oda normal bir yatak odasına benziyordu. Duvarlardaki apliklerde bulunan mumlar, odayı rahatlatıcı bir kokuyla dolduran çok sayıda ışıkla titriyordu.

Jacques topraktaki derin çukura indi ve Shea'yı yavaşça zengin toprağa yatırdı. Yanına uzandı ve eğilerek yuvarlak karnı boyunca bir dizi öpücük kondurdu. Bebek ağzını tıkırdattı ve Jacques yüksek sesle güldü.

Shea onun kahkahalarının sesini, gözlerindeki sıcaklığı, parmak uçlarındaki ve ağzındaki sevgiyi, bebeği daha güçlü tekmelemesi için kışkırtmasını çok seviyordu. Her akşam yaptığı gibi başını karnına yaslayıp bebekle konuşurken parmakları Jacques'ın uzun saçlarına dolanıyordu.

Dışarı çık ve bize katıl, evlat. Yeterince bekledik.

"Yeterince uzun," dedi Shea. "Onu kollarımda tutabileceğim bir yerde istiyorum. Bunu ona gece yatmadan önce masal anlatırken söyle."

Jacques onun yuvarlak karnına bir dizi öpücük daha kondurdu. "Annen sana artık yeter diyor. Kadınların erkeklerle konuşurken kullandıkları kodları öğrenmen gerekecek oğlum."

"Şifrelerimiz yok," diye itiraz etti Shea küçük bir kahkaha atarak. Jacques'ın gücünün tadını çıkararak gözlerini kapadı. Gülümsemesi soldu. "Gerçekten korkuyorum. Gerçekten korkuyorum. Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum. Şimdiden o benim bir parçam oldu, Jacques. Ve korkarım ki süreci durduran ben olacağım, o değil. O doğmak istiyor ve ben onu güvende tutmak istiyorum."

Jacques başını kaldırıp ona baktı, boynuna sokuldu, soğuk ellerine sıcaklık üfledi. "Biz bunun imkânsız olduğunu düşünürken sen onu taşıdın. O hayatta kalmak istiyor. Onunla aramızda güçlü bir bağ var. Çocuklarımızı atalarımızın yaptığı gibi doğal yollarla besleyemeyeceğimizi biliyorsun ve sen Gabriel'i ve çocuklarını hayatta tutan bir formül geliştirdin.

Francesca'nın çocuğu da Dayan ve Corrine'in küçük çocuğu gibi hayatta. Büyük adımlar attın Shea."

Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Raven'ın bebeğini kaybettikten sonra tekrar denemek istemeyerek çok bencilce davrandığını düşünüyordum ama şimdi anlıyorum. Oğlumuz hareket ediyor, tekmeliyor ve daha da fazlasını yapıyor. Bir şeyleri çözmeye çalıştığını hissediyorum. Onunla iletişim kurabiliyoruz. Bunu yapabileceğimizi bilmiyordum.

-Doğmadan önce onu tanımak için. Bizim onu tanıdığımız gibi o da bizi tanıyor. Eğer onu şimdi kaybedersek, bu çok zor olur Jacques, çok zor olur, belki de dayanılmaz olur, tıpkı Raven ve bizden önce gelen diğer tüm kadınlar için olduğu gibi."

"Bunu kendine yapma. Bebeğimiz sağlıklı doğacak ve hayatta kalacak."

Shea yüzünü Jacques'ın göğsüne çevirdi ve kalbindeki acıya karşı gözlerini tekrar kapattı. "Yaşayacak mı? Bedenimin sığınağından ayrıldıktan sonra hayatta kalabilecek mi Jacques? Ve eğer hayatta kalırsa, onu nasıl bir gelecek bekliyor?"

"Tamara oldukça sağlıklı görünüyor, Jennifer da öyle." "Ve biz yere inerken, bir başkası da çocuklarımız. Bu size mantıklı geliyor mu? Neden çocuklarımız gerektiği gibi toprağa gidemiyorlar? Toprak bazı toksinler içerse bile, ihtiyaç duyacakları şeyi tolere edebilmeleri gerekmez mi?"

Jacques onun içinde yükselen korkuyu hissederek saçlarını okşadı. Sırtındaki inatçı ağrı doğumun yakın olduğunu söylüyordu.

-Kaçınılmazdı. Oğullarını daha fazla koruyamazdı. "Halkımız bu vesileyle sevinç içinde bir araya geldi, Shea." Onun yumuşak tenini öptü, parmaklarını parlak renkli saçlarında dolaştırmaya devam ederken elleri şefkatliydi. "Yakın ve uzak her Karpatyalı'nın şu anda tek bir gerçek amacı var

-Oğlumuzun hayatını görmek için. O hayatta kalacak. Kadim soyun kanı onun damarlarında dolaşıyor."

Yüzünü Jacques'ın kalbinin üzerine sürttü. "Biliyorum. Her gün o yedi yıl boyunca nasıl hayatta kaldığını düşünüyorum - seni kurtarabilecek olan dünyaya bu kadar yakın bir yerde

sıkışıp kaldığını,

Açlıktan ölüyordun, işkence görüyordun ve yapayalınızдын ama boyun eğmeyi reddettin." Çenesini kaldırarak onun karanlık, işkence dolu gözlerine baktı. "O senin kanını taşıyor, benim sevgili vahşi adamım. Ve senin demir gibi iradene. Hayat arkadaşım olduğun için sana minnettarım Jacques. Eğer oğlumuzu hayatta tutacak bir şey varsa, o da senin onun babası olman olacaktır." Yan döndü ve elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Seni onun içinde hissediyorum."

Yumuşak bir şekilde inledi, küçük bir gülümseme ağzıyla flört ediyordu. "O zaman ergen olduğunda Tanrı yardımcımız olsun, Shea. Josef'le hiç tanıştırdın mı?"

"Byron'ın yeğeni mi? Genç rapçi mi?"

"Bu o olabilir. Korkarım ki geleceğimize kısa bir bakış atmış bulunuyoruz."

Shea güldü, gözlerindeki endişe kayboldu. "Ah, canım. Sanırım Josef bu gece sahneye çıkmak için prova yapıyor."

"Josef bu gece rap yaparken Mikhail'in yüzünü izlemek, Mikhail'in Gregori'ye Raven'ın Noel Baba'sı rolünü oynamasının beklendiğini söylemesini izlemek kadar güzel olacak."

Shea başını salladı, yeşil gözleri dans ediyordu. "Sen çok kötü bir adamsın Jacques."

"Sana bunu söyleyip duruyorum ama sen benim sevimli ve şirin olduğumu düşünmekte ısrar ediyorsun."

Adamın gözlerindeki arzu ve açlık ciğerlerindeki nefesi alıp götürdü ve Shea kollarıyla adamın boynunu sardı. Ağzının köşesine öpücükler kondurdu. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, diğerlerinin yanında öyleymiş gibi davranırım Jacques, ama yalnız kaldığımızda, senin olağanüstü sevimli ve şirin olduğunu düşünmeme katlanmak zorundasın."

İçini çekti, gözlerinin derinliklerinde bir eğlence belirdi. "Sen hayatıma girmeden önce nasıl var olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

Cevap veren gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum, Jacques." Başını onun göğsüne, kalbinin üzerine yasladı. "Sen olmasan bunu atlatamazdım. Hiç bu kadar korkmamıştım ama sen bana destek oldun."

Onun parlak saç şeridini okşadı. "Ve bunca zaman bunun tam tersi olduğunu düşünmüştüm." Başının üzerinde, yüzündeki gülümseme soldu, çizgiler derinleşti ve gözleri bir kez daha endişeyle karardı. "Bu gece tanışacağımız kadın, Shea..." Kelimelerini dikkatle seçmeye çalışarak tereddüt etti. "Çok ama çok dikkatli olmalısın. Senin bir insandan başka bir şey olduğundan bir an bile şüphelenmesine izin veremeyiz."

Shea küçük bir öfke patlamasıyla ondan uzaklaştı. "Biliyorsun Jacques, bütün insanlar canavar değil. Slavica'ya, Gary'ye ve Jubal'a bak. Neden benim insandan başka bir şey olduğumdan şüphelensin ki? Sence çoğu insan dünyada vampirler ve Karpatyalılar olduğunu düşünerek mi dolaşıyor? Yıllardır nadir görülen bir kan hastalığım olduğunu sanıyordum ve ben bir doktorem."

Parmakları Shea'nın ensesini şekillendirdi. "Üzülme Shea. Halkımızı korumak gibi bir görevim var."

"Yani Mikhail onunla iletişime geçmemden hoşlanmadı."

"Yani hoşuma gitmedi. Belki de bunca yıl seni kendime sakladım ve seni bir yabancıyla paylaşma fikri dişlerimi sıkıyor."

Başını çevirdiğinde adamın bir kurdu andıran beyaz dişlerinin birbirine geçtiğini gördü. Tekrar gülmeye başladı. "Seni çok seviyorum, Jacques Dubrinsky. Gerçekten seviyorum." Elleri adamın yüzünü çerçeveledi. "Şu aptal kıskançlık hastalığından kurtulacak mısın?"

"Sorun bu mu? Yetersizlik hissi olduğunu sanıyordum."

"Bir sabah aniden uyanıp benim değerimden daha fazla sorun yarattığımı fark edebilirsin." Parmaklarına bir öpücük kondurmak için başını çevirdi.

"Bu asla olamaz Jacques, bir milyon yıl geçse bile. Eileen Fitzpatrick için endişelenme. Bana yalan söylerse anlarım."

"Aileni o kadar çok istiyorsun ki Shea, belki de bunu söyleyemeyeceksin."

"Benim bir ailem var, Jacques. Sen benim ailemsin. Sen ve oğlumuz ve Mikhail ve Raven ve Gregori ve Savannah. Ben mahrum değilim. Ve hormonlarıma rağmen, akrabam bile olsa bir yabancı için sevdiklerimizi tehlikeye atmam. Annemin çocukluğuna dair hikâyeler anlatmasını umuyordum ama anlatmazsa sadece hayal kırıklığına uğrarım, yıkılmam."

Jacques yüzünü çevirdi, mutluluk bir yanardağın beklenmedik patlaması gibi içinde patladı. "Yuvarlan," diye emretti hoyratça. "Senin için sırtını ovacağım." Ona bakamazdı, savunmasızlığı bu kadar çıplakken onunla yüzleşemezdi. Erkekler kadınlarına bu kadar bağımlı olmamalıydı, hayat arkadaşlarına bile.

"Karnımda bir plaj topu var Jacques," diye belirtti. "Yuvarlanmak yok."

"O zaman senin tarafında," diye önerdi.

Shea uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra Jacques'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sen benim de hayatımsın Jacques, tüm dünyamsın. Benim için hissettiğin her şeyi ben de senin için hissediyorum."

"Seni bırakamadığım ve her zaman zihninde bir gölge olmak zorunda olduğum halde mi?" Kendini onun gözlerine, kalbine bakmaya, zihnini okumaya zorladı.

Koşulsuz sevgiyi buldu.

"Özellikle de benimle kaldığın için. Bu özelliğine değer veriyorum." Shea parmak ucuyla Jacques'ın ağzını yokladı. "Bir kadın sevmeye değer verir Jacques ve sen beni nasıl seveceğini biliyorsun."

Bölüm 3

"Bu korkunç gürültü de ne?" Aidan Savage büyük kulübenin kapısını açtığında Mikhail onu selamladı. Mikhail onu birkaç yıldır görmemişti ve bir savaşçı selamıyla Aidan'ın kollarını sıkarken gülümsemekten kendini alamadı.

Aidan'ın sıra dışı gözleri iki eski altın sikke gibi parlıyordu. "Varlığınla bizi onurlandırıyor sun Mikhail."

"Lütfen bana Byron'ın yeğeni Josef'in ziyarete gelmediğini söyleyin." Mikhail kapı aralığında duraksadı, yüzündeki çizgiler onaylamaz bir şekilde derinleşti.

"Burası toplanma yeri gibi görünüyor. Josh, Alexandria'nın tasarladığı yeni bir video oyunu var ve herkes onu denemek istiyor. Josef kesinlikle burada," diye uyararak ekledi Mikhail'in girişine izin vermek için geri adım atarken.

Mikhail durakladı, bir ayağı havadaydı. "Belki de Byron'ın onu hemen çağırmasını sağlamalıyız."

Aidan sırtıttı. "Bunu sanki o bir vampirmiş gibi söylüyorsun."

"Bir vampirle yüzleşmeyi tercih ederim. İtalya'da kalabileceğini umuyordum. Byron muhtemelen onu şaka olsun diye yanında getirmiştir."

Aidan, "Coşkulu tavırlarını bir kenara bıraktığınızda oldukça eğlenceli biri," dedi.

Mikhail'in kara kaşları birbirine yaklaştı. "Dikkatleri üzerine çekiyor ve en temel becerilerimizi uygulamıyor."

"Bu akşam onu çatıdan atlarken gördüm ve şekil değiştirdiğinde sadece yarı yolda kaldı."

Mikhail iç çekerek, "Sesin eğlenmiş gibi geliyor," dedi. "Yirmili yaşlarında. Çocuklarımızın büyümesinin bu kadar uzun yıllar almasını artık göze alamıyoruz."

Aidan başını salladı. "O bizim yaşımızda bir genç, Mikhail. İnsanların dünyasında çok uzun süre yaşadık."

ve onlar gibi düşünmeye başladılar. Çocuklarımız bir çocukluğu hak ediyor, Mikhail. Genç Joshua'nın büyümesini izlemekten zevk alıyorum. Josef mutlu ve sağlıklı..."

"Joshua bir insan. Josef ise değil. Ve dünya bizim türümüz için çok daha tehlikeli bir yer haline geldi, Aidan," diye belirtti Mikhail. "Etrafımız düşmanlarla çevrili ve en savunmasız olanlar kadınlarımız ve çocuklarımız. Josef'e ihtiyacımız var ve onun güvenliğini sağlamak için halkımızın yöntemlerini öğrenmesi gerekiyor. Kendi korumalarını bile öğretilir mi?"

Aidan başını salladı. "Haklısınız elbette. Bize karşı yapılan yoğun saldırıdan bu yana, sana yapılan suikast girişiminden bu yana, düşmanlarımızın kadınlarımıza ve çocuklarımıza saldırmaya karar vermesinden endişe ediyorum. Byron'la Josef'in eğitimi hakkında konuşacağım, bir saldırıya hazırlanmak için yeterince eğitildiğinden emin olacağım."

"Aklıma kadınlarımızın da hazırlıklı olması gerektiği geldi." Mikhail sesini alçaltarak Aidan'ı kolundan tuttu ve oturma odasındaki kargaşadan uzak, sessiz bir köşeye götürdü. "Biz her zaman kadınları koruduk."

"Onlar ışıktan," dedi Aidan. "Öldürmek için gereken karanlığa sahip değiller."

"Hepimiz öyle düşündük ama kendimizi korumak ve azalan avcılar yeni ihtiyaçları beraberinde getirebilir. Zaman değişiyor Aidan ve açıkçası yok olmakla karşı karşıyayız. Artık eski yöntemlere bel bağlayamayız. Yeni zorluklarla yeni fikirlerle yüzleşmeye hazır olmalıyız."

"Eskiler senin ilerici düşüncelerinden hoşlanmayabilir."

Küçük bir gülümseme Mikhail'in ağzındaki sert çizgiyi yumuşattı. "Bence kadim olanlar bizden çok daha ilerici ve esnek düşüncelere **sahipler**. Bununla birlikte, bazı Raven'in ısrar ettiği Noel partisiyle ilgili endişelerim var."

"Alexandria da bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu," Aidan

dedi. "Bu ona diğer kadınlarla tanışma şansı veriyor. Ayrıca bunun Shea'nın doğum yapmasına yardımcı olacağını düşünüyor. Bu kadar çok kişi buradayken çocuğun hayatta kalma şansı daha yüksek."

"Shea'nın doğumu yakın, bu gece ya da sonraki gece. Alexandria gibi Raven da partinin Karpatyalı çiftler arasında bir aile hissi yaratacağını ve özellikle kız çocukları ve Shea'nın başarılı bir doğum yapmasıyla kalan erkeklere umut vereceğini düşünüyor."

"Alexandria mutfakta. Joshua ve Josef, bu akşamki etkinlik için yapacağı yemeği hazırlamasına yardımcı olması için yüksek hızlı bir mikser icat etti. Sanırım patates soymaktan kurtulmak istediler. Sizinle tanışmak konusunda biraz endişeli olsa da içeri gelip onunla tanışmanız gerekecek."

"Ben mi?" Mikhail kaşlarını çatı. "Benimle tanışmaktan neden korksun ki?" "Göz korkutucu olabileceğinizi duymuştum," dedi Aidan bir küçük bir sırıtış.

Mikhail'in gülümsemesi cevap verirken yavaş. "Bu kadınlar." Başını salladı, sonra durakladı ve birden umutlu göründü. "Josef olmadıkça..." Televizyon ekranında gerçekleşen öfkeli savaşı izledi. Alexandria'nın kardeşi Josh, kumandayı kullanırken bukleleri kafasında sallanıyor, karakteri Josef'in karakterinin üzerinde ters takla atarken yüksek sesle gülüyordu. Zihniyle karakterini yönlendiren Josef, adamın o kadar hızlı dönmesini sağladı ki neredeyse kendi ayaklarına takılacaktı.

"Bu oyunu İskenderiye mi buldu? Josef için iyi bir alıştırmadır - halkımızdan herhangi biri için," dedi Mikhail. "Böyle bir şeyi nasıl düşündü?"

"Josh ve ben birlikte video oyunları oynamayı seviyoruz ve zavallı Alex'e sürekli bizi izletiyoruz. Hâlâ bir video şirketinde grafik işleriyle uğraşıyor ve karakterleri zihnimle yönetebildiğimi fark edince Josh ve bana Noel hediyesi olarak bu oyunu tasarladı."

"O çok zeki bir kadın. Bu oyunları pazarlamayı düşünüyor musunuz?"

"Evet. Diğerlerinin çoğu bunu gördü ve istedi. Alexandria'nın şimdiden birkaç tane daha fikirleri var. Bizim insan olan Josh'umuz, Falcon ve Sara'nın da evlat edindikleri yedi çocukları olduğu için, oyunu gerektiğinde kumandaları kullanabilecek şekilde ayarlamayı planlıyor. Bu

bize etkileşimde bulunabileceğimiz ve insan gibi görünebileceğimiz bir şey daha veriyor. Birbirimizle çevrimiçi olarak da oynayabileceğiz."

"Bu harika bir fikir. Umarım, birbirimizden bu kadar uzakta yaşarken hepimizi yakınlaştırmaya yardımcı olur." Mikhail çenesini ovuşturdu. "Kardeşinle Dimitri hakkında konuşmam gerekiyor. Hatırladığım kadarıyla Julian ve Dimitri gençliklerinde oldukça iyi arkadaşlardı."

"Evet, öyleydiler," dedi Aidan. "Dimitri burada mı?"

"Rusya ormanlarından bize katılmak için geldi, ancak çoğu zaman bir kurt formunda kalıyor ve ormanda dolaşıyor. Eğer Julian'ı benden önce görürsen, onunla temasa geçmesini söyle. Dimitri'yi diğer tüm Karpatyalılardan daha iyi tanıdığına inanıyorum. Bir savaştan sonra kan alışverişinde bile bulunmuş olabilirler. Kadınlarımıza bu kadar yakınken Dimitri'nin izlenmesini istiyorum."

Aidan'ın başı dikkatle yukarı kalktı. "Dimitri'nin dönüştüğünden mi endişeleniyorsun?"

"Artık zihin okumaya ve güç ya da kötülüğün rahatsızlığını hissetmeye güvenemeyiz. Vampirler kampımıza pekâlâ bir düşman gönderebilirler. Dimitri'nin dönüştüğüne inanmıyorum ama mücadele ediyor olmasından endişe duyuyorum. Yakınında bu kadar çok kadın varken, mücadelesini sürdürmek için gerekli umuda sahip olması ya da bunun onu yanlış yöne itmesi mümkün. Dikkatli olmakta fayda var."

"Bölgesinde uzun zamandır vampirlerle tek başına savaşıyor," diye onayladı Aidan. "Çok fazla öldürmek avcıya zarar verir."

Mikhail içini çekti. "Hepsini kurtaramam, Aidan."

"Hayır, ama halkımızı kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorsun Mikhail ve kendinden isteyebileceğin tek şey de bu. Gel de hayat arkadaşım ile tanış."

Mikhail, Aidan'ı uzun koridorda mutfağa kadar takip etti. "Raven benden Noel Baba'yı oynamamı istedi. Aziz Nick'i. Bilirsiniz, kırmızı takım elbiseli, uzun beyaz sakallı karakter."

Aidan o kadar ani durdu ki, zarif ve akıcı adımlarına rağmen Mikhail neredeyse ona çarpacaktı. "Noel Baba'yı mı oynayacaksın?"

Mikhail başını salladı, gözlerinde hınzır bir eğlence parlıyordu. "Damadım bunun için var."

"Gregori?" Aidan'ın beyaz dişleri parladı. Bulutlar yer değiştirdi ve ayın ışığı Karpatyalı'nın üzerine vurarak saçlarını ve gözlerini antik bir altın rengine dönüştürdü. "Ona söylediğinde orada olmalıyım."

"Sanırım evi örümcekler, fareler ve birkaç kuşla dolup taşacak," dedi Mikhail belirgin bir memnuniyetle. "Çok yetenekli hayat arkadaşınla tanışmaktan zevk duyarım. Yolu göster. Gregori'yi o gülünç kıyafet içinde düşünmek bile keyfimi yerine getirdi. İskenderiye beni hiç de korkutucu bulmayacaktır."

Aidan duraksadı, eli kapının üzerindeydi. "Alexandria ırkımızı ilk kez vampirler sayesinde öğrendi. Küçük kardeşiyle birlikte yakalanmış. Vampir onu zincirledi ve ondan beslendi, kardeşini öldürmesini ve ikisinin de ondan beslenmesini istedi. Hâlâ kâbuslar görüyor. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken kabusların yankılarını yakalıyorum. Joshua artık hatırlamıyor ama ne olduğumuzu ondan saklamak istemiyor. Bu da avlandığımızı bilmesi gerektiği anlamına geliyor. Buraya gelip korkularını bir kenara bırakması ve diğer kadınlarla tanışması çok cesurcaydı."

"Çocuk sahibi olmayı tartıştınız mı?"

Aidan başını salladı. "Henüz değil. Bebeklerimizin ölüm oranını çok iyi biliyor ve çok genç yaşta çok şey kaybetti." Mikhail başını salladı. "Gary, bebeğin doğumu dönüşüme ne kadar yakınsa, onu kaybetme olasılığımızın o kadar az olabileceğinden bahsetti. Kadınların Karpatyalı olma süresi uzadıkça düşük yapma ihtimalinin artacağını ve kız çocuk sahibi olma ihtimalinin azalacağını düşünüyor ama bunun neden böyle olduğuna dair bir cevabımız yok, özellikle de Francesca'nın bir kızı vardı."

"En azından Joshua var, Alexandria için bir kardeşten çok bir oğul gibi. Şimdiye kadar gebe kalamadı, bu yüzden bizim için öyle ya da böyle bir seçenek yoktu."

Mikhail gözlerinin içine bakmaya devam etti, acımasız, itici bir komutla. Aidan içini çekti. "Bunu onunla tartışacağım."

"Bunu sen yap. Halkımızın bu noktada bulabileceğimiz her çocuğa, her dişiye ihtiyacı var. Avcılarımız çaresiz, Aidan."

"Ben de çaresiz avcılardan biriydim Mikhail," dedi Aidan sessizce. "Halkımıza karşı görevimi biliyorum."

"Aidan!" Joshua arkasından yaklaştı ve kolunu çekti. "Bizimle oynamayacak mısın? Josef seni bekleyebilmemiz için oyunu durdurdu."

Aidan şefkatle çocuğun saçlarını karıştırdı. "Bir dakika Josh. Alexandria henüz Mikhail'le tanışmadı. O halkımızın lideri, çok önemli bir adam."

Josh'un gözleri büyüdü ve prenze dik dik baktı.

Mikhail hafif yapılı ve bukleli saçlı çocuğa, Aidan'ın bir bukleyi çekiştiren eline baktı ve göğsünde ani bir sızı hissetti. Başka bir çocuk istiyordu. Çocuğun Aidan'a baktığı gibi ona bakan bir çocuk. Çocuklarla, onların kahkahalarıyla, parlak gözleriyle ve yüzlerinde parlayan umutla dolu bir köy istiyordu.

Bakışları Joshua'yı takip eden Josef'e takıldı ve ilk kez çocuğa karşı şefkat duyduğunu hissetti. Josef'in boyu birkaç santim uzamış, geniş omuzlarıyla daha çok Karpat erkeğine benzemeye başlamıştı ama hâlâ cılızdı, bir ray kadar inceydi ve uçları maviye boyanmış dikenli çubuklar halinde kesilmiş siyah saçlarıyla tuhaf bir korkuluğa benziyordu. "Merhaba Josef. Seni tekrar görmek güzel."

Çocuk bir an için korkmuş gibi göründü ve sonra ukala bir sırıtışla parladı. "Siz de, Ekselansları. Eğilmemiz mi gerekiyor?"

Aidan alçak bir uyarı hırıltısıyla başının arkasına vurdu ve Mikhail kaşlarını çattı, siyah gözleri ani bir tehditle parladı. Ev ani bir enerjiyle titreşti ve duvarlar dalgalandı.

Josh mutfak kapısını iterek açtı ve koşmaya başladı. "Alex! Burada biri var."

Küçük kardeşinin sesindeki korku ve odada parıldayan tehlike karşısında Alexandria doğaüstü bir hızla döndü, vücudu bulanıklaşmıştı. Yüksek hızlı, güçlendirilmiş mikser hâlâ elindeydi. Sarımsaklı peynirli patates püresi duvarlara ve tavana sıçradı. Topaklardan biri Mikhail'in sol elmacık kemiğine tam isabet etti. Alexandria yüksek sesle soludu ve mikseri dik tutarak donakaldı - odanın içinde daha fazla patates uçuştı. Dehşete düşmüş bakışları prene sabitlenmişti.

Uzun bir süre boyunca sadece mikserin ve odanın her tarafındaki yüzeylere çarpan patateslerin sesi ve prensin geniş göğsü vardı. Josh kıkırdadı. Josef boğuk bir öksürük çıkardı ve iki çocuk da göbeklerini tutup gülmekten iki büklüm oldular. Bu ses Aidan'ı harekete geçirdi. Mikserin gücünü kesmek için elini salladı ve cihazı Alexandria'nın elinden almak için baş döndürücü bir hızla odanın içinde ilerleyerek hayat arkadaşıyla prensinin arasına girdi.

Bir an için sadece çocukların kahkaha sesleri duyuldu. Alexandria parmaklarını Aidan'ın kot pantolonunun arka cebine soktu. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Benim hakkımda ne düşünecekti?

Mahcup olmasına rağmen kendi kahkahasını tutmaya çalıştığı belliydi.

Aidan hafifçe dönerek parmak eklemlerini kızın yüzünün yan tarafına hafifçe vurdu, bir yandan da gözlerini presten ayırmıyordu. Küçük bir kazaydı, başka bir şey değil, diye onu temin etti. Kendi kahkahasının kabardığını hissedebiliyordu. Kıpırdamadan durmak ve yüzünde gülücükler varken

Peynirli sarımsaklı patatesler prensin kıyafetlerini ve sol yanağını lekeliyordu.

Mikhail'in ağız seğırdi ve eliyle dudaklarını kapattı. "Kıyafetlerimi süslediği için onu oracıkta yakacakmışım gibi hayat arkadaşının önünde durman gereksiz, Aidan."

"Ben böyle mi görünüyorum?" Aidan'ın kaşı yukarı doğru kıvrıldı.

Josh başını salladı, hâlâ gülüyordu. "Sanki birine vuracakmışın gibi."

Aidan mikseri kaldırarak Josh'a doğru tuttu. "Bunu düşünüyorum."

"Daha çok Josef'e doğru tut," diye önerdi Mikhail.

Alexandria boğazını temizledi, aslında gülmek isterken samimi görünmeye çalışıyordu. "Çok özür dilerim," dedi Mikhail'e yüksek sesle. "Mikser elimden kaçtı."

Mikhail yüzündeki ve göğsündeki patatesleri sakince temizlerken, "Kardeşine çok benziyorsun," dedi. "Neyse ki ben Karpatlıyım ve bu tür şeylerin -küçük çocuklarımızı eğlendirmek dışında- pek bir önemi yok." Siyah gözleri kısıldı, tehlikeli bir şekilde yeşil-sarıya döndü; bakışları Josef'in üzerine yerleşirken bir kurdun gözleri gibi parlıyordu. Alçak bir hırıltı odanın içinde gürledi, nereden geldiğini söylemek imkânsızdı ama yine de ayırt edilebilirdi.

Josef kahkahasını yuttu ve Mikhail'den uzaklaşarak doğruldu. Prens yüzünü taş gibi tuttu, ancak eğlence kabarıp taşmakla tehdit ediyordu. Küçük çocukların gülme sesini duymayalı ne kadar olmuştu? Falcon ve Sara'nın evlat edindiği çocuklarla daha fazla zaman geçirmesi gerekiyordu. Gençler her zaman umut ve etraflarındaki dünyayı taze bir heyecanla görme yeteneği getirirlerdi. Evinde, bacağına yapışan ve Joshua'nın Alexandria'ya baktığı gibi ona bakan başka bir çocuğa daha ihtiyacı vardı.

Mikhail. Skyler eve gitmek istiyor. Ona eşlik etmek için geri dönecek misin, yoksa ben mi döneyim? Raven'ın sesi onun sesini böldü.

Düşünceler. Yapacak çok işi vardı ama Raven'ın da öyle. "Seninle biraz daha konuşmayı umuyordum Aidan ama Skyler evimizde ve evine kadar eşlik edilmeye ihtiyacı var. Güvende olduğundan emin olur olmaz geri döneceğim."

"Ben de Desari'yi görmeye gitmek üzereydim," dedi Alexandria hızla. "Skyler'ı güvenli bir şekilde eve götürebilirim. Zaten temiz havada yürümek istiyorum. Ben kötü bir aşçıyım..."

Joshua kıs kıs güldü. "O her zaman kötüydü. Her şeyi yakar."

Alexandria misilleme olarak onun buklelerinden birini çekiştirdi ve hafifçe güldü. "Ne yazık ki doğru. Ben berbat bir aşçıyım ama belki sen ve Aidan patatesleri kurtarabilirsiniz."

Mikhail'in eli son beyaz lekeyi de fırçalamak üzereyken durdu. "Ben mi? Aşçı mı?"

"Yapabilirim," dedi Josef. "Mikseri denemek istiyordum. Şunu izle Josh." Elini salladı ve patates püresi kasesi havaya kalktı. Kase, Aidan'ın yanından geçip Josef ve Mikhail'e doğru ilerlerken garip bir şekilde sarsıldı ve neredeyse prensin baş hizasına geldi.

Aidan, odanın yarısından fazlasını geçemeden yakaladı. "Alexandria bu-ah- şey üzerinde çok çalıştı."

"Eşyalar mı?" Alexandria yineledi. "Ve patatesleri kurtarması gerekenler Josh ve Aidan'dı."

Mikhail geri adım attı ve Josef'e ters ters baktı. "Umarım onu kafama düşürmeyi düşünmüyordun."

Joshua bir kez daha kıkırdamaya başladı. "Alex yaptıysa, malzeme kullanmak için iyi bir kelime, Aidan."

"Hey şimdi!" Alexandria sahte bir bakış attı. "Sesini kes yoksa yemeği sen yaparsın."

Genç Skyler'a eşlik edebilirim, Aidan teklif etti.

Alexandria ona biraz huzura ihtiyacım olduğunu söyledi. Josh'u seviyorum ama video oyunları, patates püresi ve Josef şu anda biraz fazla. Zihni onunkine sevgi ve sıcaklıkla yaklaştı. Ben gayet iyiyim. Bu tamamen doğru değildi. Hayat arkadaşından bir şey saklamak imkansızdı ve

Aidan onun Karpat Dağları'na gelmeyi korkuyla karşıladığının farkındaydı.

Benim tek aşkım. Seninle geleceğim.

Sen kalıp prensi eğlendireceksin. Gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Aidan'ı tüm kalbiyle, vücudundaki her hücreyle, tüm ruhuyla seviyordu ama onun her düşüncesini bilebileceğini kabul etmek bazen ona zor geliyordu. Zaman zaman kendini yetersiz hissetmesi ve diğer Karpatyalılardan çekinmesi yeterince kötüydü; bu onu utandırıyor. Aidan'ın onun küçüklüğünü bilmesinden nefret ediyordu.

Küçüklük değil. Joshua'nın güvenliği için endişelenmekte haklısın. Bir vampir tarafından yakalanıp da hayatta kalan çok az kişi vardır. Aidan eğilip boynunun arkasına bir öpücük kondurdu. Sen benim dünyamsın.

Senin benim olduğun gibi.

Alexandria prene doğru küçük bir gülümseme fırlattı. "Sizinle tanışmak bir onur, patates püresiyle kaplı olsa bile. Lütfen kalın ve Aidan'la konuşun. Sizinle biraz vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Skyler'ın sağ salim dönmesini sağlayacağım." İki adam da itiraz edemedi, Josh'a parlak bir şekilde gülümsedi. "Benimle gelmek ister misin?" Onunla birlikte yürümeye karşı bir dürtü gönderme dürtüsüne direndi. Gecenin sessizliğine gerçekten ihtiyacı vardı.

"Josef ve ben yeni oyunu oynuyoruz, Alex," dedi Josh. "Bu gerçekten harika."

"Beğendiğine çok sevindim! Beğeneceğini düşünmüştüm."

"Alexandria..." Aidan'ın sesi kesildi. İstemiyordu

Yalnız gitmesine itiraz ederek onu daha da utandıracaktı. Mikhail'in evine kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve epeyce Karpatyalı geri döndüğü ve sürekli düşman taraması yaptığı için güvende olmalıydı ama... Aidan içini çekti. Onun gözünün önünden ayrılmasından hoşlanmıyordu. "Seninle yürümemin bir sakıncası yok."

Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var. Herkesin yanında neden bu kadar gerginim bilmiyorum ama öyleyim. Bu sefer işleri kendi başıma halletmem gerekiyor, lütfen Aidan, anla. Alexandria ona güven verici bir sıcaklık

gönderdi.

Aidan'ı tüm kalbiyle seviyordu ama o her zaman çok bağımsız olmuştu. San Francisco'dayken daha rahat ve uyumlu görünüyordu ama memleketine gittiğinden beri çok gergindi. Joshua ve Alexandria kâbuslar görüyordu; Josh uykusunda, Alexandria ise tam uyanmak üzereydi. Korkunç rüyalar kendi korkularını artırıyor ve bu da Aidan'ın koruyucu içgüdülerini harekete geçirerek onları daha da yakın tutmaya çalışmasına neden oluyordu. Prense başıyla selam verdi, Aidan'a bir öpücük kondurdu ve çocukların etrafından dolanarak ceketini ve eldivenlerini giyip, Aidan fikrini değiştirmeden önce aceleyle kapıdan çıktı.

Alexandria soğuk, berrak havayı ciğerlerine çekti ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. Küçük kar taneleri uçuşuyor, tembelce dönerek süzülüyor, gökyüzünü beyaza boyuyor ve etraflarındaki sesleri boğuyordu. Ellerini uzattı ve pulların dilinin üzerine düşmesi için ağzını açtı. Aidan'la yaşamak inanılmazdı. Josh'a kendi oğlu gibi, ona da bir kraliçe gibi davranıyordu. Buraya geldiğinden beri neden kendini üzgün ve yetersiz hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bundan daha da kötüsü artan korkusuydu. Aptalcaydı ve ona hiç yakışmıyordu ama bazen kendini gölgelere bakarken buluyor, kalbi dehşetle çarpıyordu. Kâbuslar, vampirin dokunuşunu her hatırladığında hissettiği tiksinti, dilinin teninde bıraktığı hışırtı ve boynunu parçalayan dişlerinin verdiği acı yüzünden olmalıydı. Elini boğazında yanan noktaya bastırdı. Adam ölmüştü. Aidan onu öldürmüştü ve bir daha asla geri gelmeyecekti. Ne Josh için ne de onun için. Öyleyse neden boğazı vampirin tam olarak yırttığı yerde zonkluyordu?

Alexandria zihnini boşaltmak için başını salladı. Bu Noel'di ve çok güzel bir Noel geçireceklerdi. San Francisco'da kar yağmıyordu ve Joshua Karpat Dağları'nda olmaktan heyecan duyuyordu. İnternette pek çok erkekle tanışmıştı ve onları şahsen görmek için sabırsızlanıyordu. Kadın

aptalca kabuslar yüzünden herkesin hayatını mahvetmeyeceğini söyledi.

Kararlılıkla, çok canlı anıları bir kenara itti ve prensin evine giden belli belirsiz patika boyunca yürümeye başladı. Yolu biliyordu, Aidan'ın kafasında yüzlerce kez görmüş ve her adımını ezberlemişti. Aidan onun memleketinde kendini rahat hissetmesini istemişti ve her anısını onunla paylaşmış, rahatça hareket edebilmesi için ona sanal bir harita vermişti.

Rüzgâr nazik parmaklarıyla yüzüne dokundu, saçlarını pul pul kapladı. Kukuletasını çekmesi gerekirdi ama kendini özgür hissediyordu, gecenin içinde ormanın genişliğiyle çevrili bir yerde yürümekten, temiz ve berrak havayı solumaktan, nihayet içine huzur dolmasından heyecan duyuyordu.

Skyler verandada sabırsızlıkla bekliyordu. "Gabriel ve Lucian'ın etrafta tek başıma dolaşmamı istememeleri bence çok saçma," dedi. "Kimse gittiğimi fark etmeden önce buraya tek başıma gelmeyi başardım. Kimse Josef'i bir eskort için bekletemez." Eşarbını boynuna doladı ve uçlarını küçük, dramatik bir kokuyla omuzlarına attı. "Birinin bana sürekli ne yapmam gerektiğini söylemesine asla izin vermeyeceğim. Gabriel ve Lucian en kötülerini."

Alexandria kaşlarını çatı. "Josef seninle iletişime geçti ve bu konuda seninle dalga geçti, değil mi?"

"Bana bebek dedi. Buraya tek başıma geldim ve kesinlikle tek başıma geri dönebilirim." Elini gözlerine götürdü.

"Josef çok can sıkıcı olabiliyor, değil mi? Bence ondan sana nasıl baykuşa dönüştüğünü göstermesini istemeyi bir öncelik haline getirmelisin."

Skyler Alexandria'ya aniden düşünceli bir bakışla baktı. "Gerçekten mi? Bundan hoşlanacağımı mı düşünüyorsun?"

Alexandria başıyla onayladı. "Bence bu gününü güzelleştirecek."

Skyler'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Tüyo için teşekkürler. Raven'ın selamı var. Sanırım onun hindi sosu

istediği gibi."

"Patates pürem de öyle. Şu anda onları prens giyiyor."

Skyler aniden durdu ve Alexandria'ya göz kırptı. "Onları mı giyiyorsun? Patatesleri mi? Onları ona sen mi attın?" Yavaş bir gülümseme yüzünü değiştirdi. "Keşke orada olabilseydim."

"Keşke orada olmasaydım. Josh korkuyla bana doğru koştu ve ben de elimde Josh ve Josef'in benim için çalıştırdığı yüksek hızlı bir mikser olduğunu unutarak arkamı döndüm. Patatesler Mikhail'in üzerine sıçradı."

Skyler'ın bakışlarıyla karşılaştı ve ikisi de kahkahalara boğuldu. Ses ormanda süzölüyor, havada uçuşan kar taneleriyle buluşmak üzere yukarı doğru yükseliyordu. Bir yerlerde bir baykuş öttü, sesi yalnızdı. Bir kurt cevap verdi, uluması uzun ve uzundu, sanki çoktan gitmiş bir sürüyü çağırıyor gibiydi.

"Alexandria," dedi Skyler ve aniden sessizliğe gömüldü.

Kadının sesindeki bir şey Alexandria'nın hemen dikkatini çekti. "Ne oldu?"

Skyler rahat görünmeye çalışarak omuz silkti. "Aptalca bir soru aslında. Dünyanın çığlık attığını hiç duydun mu?"

"Çığlık mı? Toprak mı?" Alexandria yankılandı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Bir şey söylememeliydim ama bazen" -Karpalya Dağları'na gittiğinden beri ne kadar sık olduğunu itiraf etmeyecekti- "çığlıklar duyuyorum."

Alexandria başını salladı. "Ben bunu hiç yaşamadım. Francesca ile bu konuyu konuştun mu?"

Skyler omuz silkti. "Muhtemelen aptallık ediyorum. Bunu çok yapıyorum, çocukluktan kalma bir şey."

Kurt tekrar uludu ve bu sefer başka bir kurt ona cevap verdi. Bir meydan okuma gibiydi. Alexandria karanlık ormanın içine baktı, omurgasından aşağı küçük bir ürperti geçti. Daha hızlı yürümeye başladı.

"Yeni video oyununu oynadım," dedi Skyler. "Müthiştı. Josh, Josef ve ben gece geç saatlerde internette oynuyoruz.

Bazı erkekler de katılıyor. Ben de Josef kadar hızlıyım. Gabriel bunun Francesca'yla bana kanlarını verdikleri için olduğunu düşünüyor ama ben çok iyi odaklanabildiğim için olduğunu düşünüyorum. Zihnime girebilme yeteneğim var ve sanki oyunun içindeymişim gibi. Josh bana bizim için özel bir şey üzerinde çalıştığını söyledi. Henüz bitmedi mi?"

Alexandria bir elini yanan boğazına bastırdı. Var olmayan yara sanki hâlâ çığmış ve soğuktan etkilenmiş gibi zonkluyordu. "Neredeyse. Noel için Josh'a vermeyi umuyordum ama biraz değiştirmek istedim. Grafikler neredeyse çok gerçekçi. Sanırım onları biraz azaltabilirim. İnternette Karpatlar dışında başkalarıyla da oynuyor musun?" Joshua'nın bunu istediğini biliyordu ama internette Aidan'ın tanıdığı Karpatyalılar dışında kimseyle iletişim kurmasına izin vermiyordu.

"Josef oynuyor. Dünyanın her yerinden insanlarla her türlü oyunu oynuyor. Gerçekten yüksek bir rütbesi var. Bilgisayarda da çok iyi. Her şeyi hackleyebilir, en azından hackleyebildiğini söylüyor. Bir keresinde kiralık katillerden oluşan bir grubun mesaj merkezi olduğuna yemin ettiği bir Rus sitesine girmişti."

Alexandria kaşlarını çattı. "Bu hikâyeleri Josh'a mı anlatıyor?" "Muhtemelen. Josh ona gerçekten saygı duyuyor çünkü o çok video oyunlarında iyiyim."

"Harika. Bu benim hatam."

Yapraklar hışırdadı ve dallar boğuk bir takırtıyla birbirine çarptı. Bu ses Alexandria'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Gabriel ve Francesca'nın kaldığı eve giden patika, prensin evine giden patikadan çok daha az kullanılmış ve çok daha fazla büyümüştü. Alexandria ormanı izlemeye çalıştı ama kayalar ve yabani çalıların uzun sapları zemini engebeli ve tehlikeli hale getiriyordu. Skyler yanında olmasaydı, havalanıp eve dönecekti.

"Josef başını belaya sokacak. Hackerların izi sürülebilir."

"Bunu ona söyledim." Skyler kasıtlı olarak birkaç küçük su birikintisine bastı, böylece ince buz ayaklarının altında çıtırdadı ve çatlaklar karla kaplı zemine doğru genişledi. İyi bir önlem almak için bir sonrakinin üzerine atladı, buz ve toprak kar üzerine sıçradı. "Karpatyalı olduğu için yenilmez olduğunu sanıyor."

"Ama değil." Alexandria tertemiz karın üzerine yayılan çamura bakmamaya çalıştı. Kâbuslarında ona -kurbanlarına- uzanan uzun gölgeli kola çok benziyordu. Derin bir nefes aldı ve içindeki tanıdık korkuyu bastırmaya çalıştı. Gözüne bir hareket ilişti ve bir kez daha ormana doğru baktı. Büyük bir kurdun onlara paralel olarak süzüldüğünü gördüğünden emindi.

"Ne oldu?" Skyler sordu. O da aniden sessizleşmişti, bakışları sanki o da bir düşman sezmiş gibi ormanı tarıyordu.

"Bilmiyorum tatlım, ama elimi tut."

Skyler sertçe yutkunarak eldivenli ele baktı. "Özür dilerim. Yapamam. İnsanlara asla dokunmam. Hissettikleri her şeyi hissediyorum ve aşırı yükleniyorum."

Alexandria kolunu yanına indirdi. "Üzgün olan benim. Bu kadar üzgün görünme. Senin hakkında bunu hatırlamalıydım. Bana daha yakın dur. Gabriel ya da Francesca daha önce hiç seninle uçtu mu?"

"Elbette. Ondan korkmuyorum. Uçmayı seviyorum. Bir şey mi gördün?"

"Emin değilim, ama eğer yaparsam, hızlı bir şekilde havalanabilmek istiyorum."

Skyler etrafına dikkatle baktı. "Ben bir şey göremiyorum."

"Ben de-şimdi mi? Aidan. Biraz tedirginim. Sanırım Bir kurt gördüm ama kesin olarak bilmiyorum. Skyler'ı güvenli bir yere götüreceğim ama benimle Gabriel'in evinde buluş. Eve yalnız gelmek istemiyorum. Orada olacağım. Aidan'ın sesi sıcak ve güven vericiydi. İşini şansa bırakma, Alexandria. Gabriel ya da Lucian seninle buluşmaya gelecek."

Onları tanımıyorum. Doğaüstü duyularını etrafındaki bölgeye göndererek bir düşmanın kokusu olabilecek her şeyi bulmaya çalıştı. Kurtlar ormanda bolca bulunurdu ama Karpatlardan uzak dururlardı. Adamların çoğu kurtlara dönüşmeyi tercih ediyordu. Birini görmek alarm sistemini tetiklemek için yeterli olmamalıydı, ama ona çığlık atıyordu.

"Erkekleri bir paintball oyununa davet ettik," dedi Skyler kulübeye doğru yürümeye devam ederken. "Josef'in fikriydi ve eğlenceli olacak ama Josh ve ben şekil değiştiremiyoruz, diğer çocuklar da öyle. Francesca'ya kurallara ihtiyacımız olduğunu söyledim. Mesela şekil değiştirmek ve erkekler arasında iletişim kurmak yasak; aksi takdirde çok büyük bir avantaja sahip olurlar, öyle değil mi?"

Yapraklar yine hışırdadı, sadece bir fısıltı sesi. Bir dal kırıldı. Alexandria başını sese doğru çevirdi. "Rüzgâr yok. Solumuzdaki ağaçların arasında bir şey ya da biri hareket ediyor Skyler. Bence havalanmalıyız. Ağaçların arasından yine bir kurt gördüğümü sandım. Oldukça iriydi ve bizim hızımızda hareket ediyordu ama hayal görmüş olabilirim."

"O zaman ikimiz de aynı şeyi hayal ediyoruz," dedi Skyler, Alexandria'ya yaklaşarak. "Bazen bir şeyleri yakınımda hissedebiliyorum. İzin ver..."

"Hayır!" Alexandria sertçe konuştu. "Onun bir arkadaş mı yoksa canavar mı olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok. Eğer zihnini açarsan, onu kendine geri getirebilirsin. Aidan'ı bize çağırdım ve o da Gabriel'i gönderiyor." Skyler buzla kaplı başka bir su birikintisine adım atarken konuştu. Kar tanelerine rağmen çıtırtı yüksekti ve çamurlu su uzun bir sprey halinde fışkırdı.

Karın üzerine bir gölge düştü, Alexandria'ya çok tanıdık gelen koyu bir leke. Bir kol uzanıyor, müstehcen bir şekilde geriliyor, sanki kauçuktan yapılmış gibi büyüyordu. Belirsiz - sadece gölge- ama onun Skyler'a doğru uzandığını, kayaların üzerinden ve çalılıkların arasından sürünerek geçtiğini görebiliyordu.

Yılan. Kar yağmasaydı asla göremeyecekti ama beyaz fonda elin parmakları kemikli ve boğumlu görünüyordu, tırnakları pençe gibi olan yaşlı bir el.

Dehşet içinde, su birikintisinden gelen kirli su da hareket etti ve uzun bir ağacı karanlık bir ilmik gibi sararak, sanki bir darağacıymış gibi gövdesini kesti.

"Skyler!" Skyler içgüdüsel olarak geri sıçrasa da Alexandria öne atıldı. Ağaç parçalanıp çatlarken, toprak altlarında sallanıyordu. Alexandria buhar olup uçabilirdi ama genç kızı açıkta bırakmayı reddetti. Bulanık hızını kullanarak ikisini de güvenli bir yere sürüklemek niyetiyle kendini kıza doğru savurdu ama kayan zemin yarıldı ve Skyler'ı elinden aldı. Yapabildiği en iyi şey Skyler'ı kendisinden olabildiğince uzağa itmek ve devrilen ağacın altında kalmasını engellemekti.

Ağacın gövdesi inleyip parçalanırken ve toprak yuvarlanırken bile, ağaç ortadan ikiye ayrılıp tepesini kopardığında ve büyük, ağır dalları üzerlerine doğru sürdüğünde korkunç bir ses duyuldu. Alexandria kafasına inen darbeyi hissetti, dal onu havaya kaldırmış ve endişe verici bir güçle aşağıya doğru sürüklemişti. Bir an için çok yakından yabancı bir dilde mırıldanan sesler duyduğunu sandı ama ne dediklerini anlayamadı. Skyler'ın nerede olduğunu görmek için başını çevirmeye çalıştı ama bu hareket acıya neden oldu, yıldızlardan oluşan bir pus kaybolup yerini siyah, esneyen bir boşluğa bıraktı.

"Alexandria?" Skyler cesurca sesindeki titremeyi kontrol etmeye çalıştı. Gabriel! Francesca! Ailesini yanına çağırdı, sarsıcı bir çığlık gecenin içinde yankılandı. Geliyorlar. Ağır bir dalın altında kalmıştı, bacakları sıkışmıştı, bir tanesi o kadar acıyordu ki mide bulantısıyla savaşmak zorunda kaldı.

Bebeğim. Geliyoruz. Sıkı tutun. Bu Gabriel'di, sesi güçlü ve canlıydı, yaslanılacak bir kaya gibiydi.

Yaralanmışsın. Francesca'nın sesi nazik ve yatıştırıcıydı. Ne kadar kötü olduğunu söyle.

Onu rahatlatmaya, dikkatini dağıtmaya çalışıyorlardı ama Skyler tehlikenin etrafını sardığını, boğucu bir varlıkla üzerine geldiğini hissediyordu. Bacağı kanıyordu ve karın üzerine parlak kırmızı kan dökülüyordu. Hareket ettiğinde, kemikleri dayanılmaz bir acıyla birbirine sürtünüyor, ter içinde kalana kadar tüm vücuduna yayılıyordu.

Çalıkların arasında ona oldukça yakın bir şey hareket etti. Kendisine doğru yaklaşan şeyin ne olduğunu görmek için arkasını dönemedi. Sıcak nefes ensesinde patladı ve kendini ulaşamayacağı bir yere atmaya çalışarak haykırdı. Kocaman bir kurt, yarasını incelemek için dallardan oluşan labirenti iterken, kürkü yüzüne sürtündü.

Skyler dondu kaldı, hayvan dönüp ona bakarken nefesini tuttu. Gözleri parlak bir buz mavisiydi, kalın siyah kürkün ortasında irkilticiydi. "Seni tanıyorum," diye fısıldadı yüksek sesle, kalbi boğazına düğümlenmişti. "Seni daha önce görmüştüm, değil mi?"

Kurt yer değiştirdi. Ağır kaslı, kürklü vücut yerini uzun boylu, geniş omuzlu, parlak siyah saçları sırtından aşağı dökülen bir adama bıraktı. Yüzü sert ve şehvetliydi; derinlere kazınmış çizgileri, güçlü çenesi ve erkeksi ağızıyla bir taş oyması gibiydi. Gözleri o kadar maviydi ki, kızın üzerinde yanıyor gibiydi.

"Neden tek başına dışarı çıkmaya izin verdiler?" diye sordu. "Aptallık ettiler. Eğer seni daha iyi korumazlarsa, artık onlarla kalmaya izin vermeyeceğim."

Konuşurken bakışları onunkileri tutuyordu ama kadın onun kendini bedeninden ayırdığını, güçlü ve baskın bir ruh haline geldiğini görebiliyordu. Bedenine girdiği anda onun varlığını hissetti. Çılgılık atmak, savaşmak, onun ruhundan kaçmak istedi. Onun içinde hızla ve bir amaç uğruna ilerledi, atardamarındaki, kemiğindeki ve son olarak da etindeki hasarı onardı. Tüm bu süre boyunca onun zihnini paylaştı. Onun anılarını, amansız kararlılığını biliyordu.

Dimitri. Vampirlerin amansız avcısı. Kurtların koruyucusu ve Skyler'ın hayat arkadaşı.

"Hayır!" İnkâr edercesine başını şiddetle salladı. Kimsenin hayat arkadaşı olamazdı, hele ki bu yakıcı gözlere ve baskın doğaya sahip adamın. Bu kadar sert, kendinden bu kadar emin bir adamla birlikte olmayı hayal bile edemiyordu. Duygular içine akıyordu, renkler canlı ve parlaktı, o kadar parlaktı ki kör olacağından korkuyordu - ya da belki de adamın korkusuydu, renkleri, duyguları. Kendini ayıramıyordu, sanki onu iyileştirmek için bedenine girdiğinde, adam ruhunu bulmak için derinlere inerek içini sarmıştı.

Zihni onunkine açıldı, unutulmaz bir kederin ve yüzlerce yıldır pişmanlık duymadan ölümle uğraşmanın karanlık bir yerine. Hızla, şiddetle ve mutlak bir kararlılıkla hareket etti. Eğer bu ölümler onun acı veren yalnızlığının ve korkunç kederinin bir parçasıysa, bunu söyleyemezdi. Bu, yolundan saptırılacak bir adam değildi. Düşmanlarını azimle ve acımasızca, amansız bir ısrarla takip ediyordu. Şiddet onun dünyasıydı ve o asla ama asla böyle bir hayata geri dönmeyecekti. Hayatta kalamazdı. Hal böyleyken, sadece zihnini yokluyor ve karanlığı, bekleyen ve isteyen sarmal iblisi buluyordu

-Saldırmak o kadar korkutucuydu ki, içinde kimsenin gidemeyeceği o güvenli yere çekilmek istedi.

"Yapmayacaksın." Bunu bir ferman haline getirdi ve kadının bedeninden çıkıp kendi bedenine geri döndü. "Kana ihtiyacın var."

Başını iki yana salladı. "Gabriel ve Francesca onu bana verecekler."

Buz mavisi gözlerini ona çevirdi, bakışı o kadar soğuktu ki tenini yaktı. Skyler ürperdi, gözlerini ondan kaçırılamıyordu, o kadar korkmuştu ki neyden korktuğundan emin değildi. Bu adam onun hayatını sonsuza dek değiştirecekti. Onu tüketecek, bütünüyle yutacaktı. Sert ve inatçı, taviz vermeyen bir adamdı. Skyler ait olmak için çok mücadele etmişti, o kadar geri çekilmişken hayata geri dönmek için. Dimitri kötü değildi, babası gibi değildi, ama o bir

Şiddet yanlısı, güçlü duyguları ve tutkuları olan, ama bunların hepsini kapatabilen, böylece hiçbir şey hissetmeyen bir adam.

Adam zihnine uzandığında ondan uzaklaştı. Skyler sabit, acımasız baskıyı hissetti ve kalın, çelikten yapılmış, aşılmaz bir duvar örmeye çalıştı, ama o da odaklanmış ve çok Güçlü. O yükseltilmiş onu kollar Dimitri onu kendine çekmek için uzandığında savunmacı bir şekilde ayağa kalktı, kız onun kontrolüne boyun eğmeden önce küçük bir korku sesi çıkardı. Dimitri onu kollarının arasına aldı ve içinden zevk, rahatlık, hatta huzur fışkırmasına izin verdi. Yüzlerce yıl boyunca onu bulmayı hiç beklememişti. Zorunluluk onu soğuk, hatta acımasız yapmıştı ama onun bedeninin sıcaklığı, sesinin tınısı, teninin yumuşaklığı hiç olmadığı kadar umut vermişti.

Renkler o kadar parlaktı ki zar zor görebiliyordu. -Yüzyıllardır yaşamadığı duygularla zorlukla düşünüyordu.

Göğsünü açtı ve bir emir fısıldadı. Kanı kaybedilenin yerini alacak ve hızlı iyileşmeyi teşvik edecekti. Diğerlerinin tüm hızıyla geldiğini hissetti ama gözlerini kapadı ve kendini onun ağzının teninde gezinmesinin, ona sunduklarını almasının, aralarında daha da güçlü bir bağ kurmasının coşkusuna bıraktı. Çok az zamanı olduğu için başını onun boynuna eğdi ve kendisine ait olanı aldı -dönüştürmeye yetecek kadar değil- sadece onu her zaman bulabilecek, her zaman zihnine ulaşabilecek kadar.

Başını kaldırdı ve Gabriel Daratrazanoff'un gözlerinin içine baktı. Efsane. Hızlı, acımasız katil.

Bölüm 4

Gabriel uzun, yavaş bir öfke tıslaması çıkardı. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin? O bir çocuk ve benim korumam altında."

Dimitri yavaşça vücudunun ağırlığını kaydırды ve kanının Skyler'a akmasını durdurmak için bir komut fısıldadı. Kollarında hayat arkadaşı olduğu halde boyunun tamamına kadar yükseldi. "O çocuk değil, yoksa renkleri ve duyguları geri getiremezdi. O benim hayat arkadaşım ve halkımızın kanunlarına tabi."

Francesca, "O bir insan, daha on altı yaşında bile değil," dedi. "Çocuklarımızdan daha hızlı olgunlaştıkları doğru ama o çok genç." Francesca, Gabriel'in engelleyici elini kenara itti ve kollarını uzattı. "Onu büyünün altından çıkarmadan önce bana ver. Korkarak uyanmasını istemiyorum."

Gabriel bir adım öne çıktı, siyah gözleri ölümcül bir tehditle parlıyordu. "Seni hatırlıyorum, uzun yıllar önce bizden kaçan çocuk."

Dimitri başını çevirip efsanevi ikizine baktı, mavi gözleri bilenmiş mızraklar gibi siyahla çarpışıyordu. "Ben artık bir çocuk değilim ve hiçbir şeyden ya da hiç kimseden kaçmıyorum."

Toprak titredi, hafifçe yuvarlandı. "Dikkatli ol Gabriel," diye tersledi Mikhail, yanında Aidan'la birlikte cisimlenerek. "Alexandria bu dalların altında sıkışıp kaldı." Devrilmiş ağacın dalları arasında çılgınca Alexandria'yı aradı.

Aidan labirentin içine daldı ve ona ulaşana kadar tahtaları toz haline getirdi. Kadın hareketsiz ve bembeyaz yatıyordu, yüzü ona dönüktü, şakağından sızan kan sarı saçlarını çiziyordu.

Aidan'ın kalbi neredeyse duracaktı. Bir an için sessizlik oldu, sanki dünyanın kendisi nefes almayı bırakmış gibiydi. Alexandria'nın görüntüleri zihnini doldurdu. Ona gülümsemesi, sevgi dolu bakışları, onu kızdıran sesi, parmaklarının dokunuşu

İlk uyandığında ve onun varlığından önceki yaşamına dair o anı hatırladığında teniyle yüzleşti.

Çılgın bir adam gibi ileri atıldı, dalları sanki sadece dallarmış gibi kırdı, boğazı sıkıştı ve kalbi çarptı. Teni yarı saydam, soğuk, dudakları mavi görünüyordu ve tamamen hareketsizdi, o kadar ki nefes alıp verdiğini ya da kalp atışlarını algılayamıyordu. Ölmüş olmalıydı. Aniden durdu, eli kendi kalp atışlarının üzerindeydi. Ciğerlerinden hava geçmiyordu. Göğsü yükselip alçalmayı reddediyordu. Kendi kalbi tekledi.

Onsuz devam edemezdi. Onsuz bir hayat yoktu. Mutluluk yoktu. Siyah bir boşluğa sürüklenen sonsuz gecelerden başka bir şey yoktu. Bunu tekrar yapamazdı - onu bulmadan önce olduğu yere geri dönemezdi.

"Aidan!" Mikhail onun kolunu yakaladı ve hafifçe salladı. "Transa geçmiş gibi görünüyorsun. Ağır dalları onun üzerinden kaldırmalıyız."

Alexandria inledi. Ses zar zor seçilebiliyordu ama Aidan'ın peşini bırakmayan ürpertici korkuları yok etmeye yetmişti. Öne doğru sıçrayarak Alexandria'nın yanına doğru ilerledi ve Mikhail'i bekleyerek kalan dalları vücudundan kolayca sıyırmalarını sağladı.

Eğilerek ellerini hızla kızın üzerinde gezdiren Aidan, kızın dokunuşuna kirpiklerini kırptırarak karşılık vermesine minnettar oldu. Göz kapakları aniden açıldı ve Aidan kendini onun bakışlarıyla büyülenmiş halde buldu. "Aidan. Geleceğini biliyordum. Skyler güvende mi? Denedim ama..." Başını genç kıza doğru çevirmeye çalışarak sözlerini sonlandırdı ama genç kız inledi ve kirpikleri aşağıya indi.

Aidan'ın kalbi bir kez daha tepki verdi, durakladı, nefesi ciğerlerine kaçtı.

"Beyin sarsıntısı geçiriyor," dedi Mikhail nazikçe, Aidan'ın üzerine dizginleyici bir el koyarak. Adam parçalanmak üzere gibiydi. "Kolayca düzeltilebilir, Aidan. Francesca burada bizimle, en iyi şifacılarımızdan biri, eğer bir sorun olursa." Mikhail Raven'a koşmamak için kendini zor tutuyordu, artık emindi

en kötü korkuları doğrulanmıştı. Düşmanları kadınlarına ve çocuklarına saldırıyordu. Olduğu yerde kalabilmek için asırlık bir disiplin gerekiyordu. Francesca'nın Dimitri'nin yolunu kesip kızı ondan almaya çalışmak yerine, şifacı olarak hizmetlerini sunarak yanlarına koşmamasına biraz şaşırmıştı.

Aidan Alexandria'nın saçlarını okşadı. "Onu kendim iyileştireceğim." Başka hiç kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. Onu, en büyük ve en değerli hazinesini korumakta başarısız olmuştu ve onunla birleşmeye, onu kendine yakın tutmaya ihtiyacı vardı. Onu daha yakından izlemesi ve ona hiçbir zarar gelmediğini görmesi gerekiyordu.

Aidan Alexandria'nın başının üstünden birbirine çok yakın duran iki adama baktı, tartışmanın sıcaklığı etraflarındaki havada parıldıyordu. Kollarını Alexandria'nın etrafında koruyucu bir şekilde kapattı ve vücudunun kayıp gitmesine izin verdi, geriye sadece beyaz-sıcak enerji, saf özverili ruh kaldı. Çürüğü bulmadan önce hızlı bir muayeneden geçirdi, zaten şişmişti, kan nabız gibi atıyor ve dışarı sızmaya zorluyordu. Bir kez daha kendi bedenine ve çok yakınında gerçekleşen öfkeli tartışmaya geri dönmekten önce kızın tamamen iyileştiğinden emin olarak hasarı onardı.

Aidan Alexandria'yı kollarında tutuyor, onu hafifçe ileri geri sallarken bir yandan da gözlerini iki savaşçıdan ayırmıyordu.

Gabriel Dimitri'ye doğru saldırgan bir adım daha attı. "Bize bunun tam olarak nasıl olduğunu ve aynı zamanda buraya nasıl geldiğinizi anlatmak ister misiniz?"

Dimitri dişlerini gösterdi. "Beni fazla zorlarsan Gabriel, onu da yanımda götürürüm."

Gabriel'in eli dışarı fırladı, parmakları Dimitri'nin boğazına kilitlendi. "Beni ya da ailemi tehdit etme."

Dimitri ezici parmakların altında irkilmedi bile. Bakışları Skyler'ın yüzüne odaklandı. "Sen benim

hayat arkadaşı." Sesi boğuk çıkmıştı ama yine de aynıydı.

"Dur! Dur, Dimitri. Gabriel, bırak gitsin." Francesca Gabriel'in kolunu çekiştirirdi. "Onun bir kan bağı var. Sen onu öldürmeden önce, onu da yanında götürebilir. Lütfen, Gabriel. Biraz mantıklı ol."

"Gabriel." Mikhail'in sesi sakindi. Dimitri'nin yanında durdu. "Kızının hayat arkadaşını serbest bırak. Elbette onu koruyorsun ama bu adam kızının ruhunun diğer yarısı. Eğer onu öldürürsen, kızını yarım bir hayata mahkûm etmiş olursun. Mantıklı olun."

Gabriel mantıklı hissetmiyordu. Dimitri'nin boğazını parçalamak istiyordu. Adam çocuğunu çalıyordu. İblis hızla yükseldi, serbest kalmak için kükrüyordu. Dimitri'nin yükselen öfkesini kendisinininkiyle doğru orantılı olarak hissedebiliyordu.

"Hepimizin sakinleşmesi gerekiyor," dedi Francesca. "Dimitri, onu bana ver. O artık benim kızım ve çektiği acılar hakkında hiçbir fikrin yok."

Dimitri'nin yüzü sadece bir an için ıstırapla dalgalandı ve sonra tekrar taştan bir oyma gibi göründü. "Onun neler yaşadığını çok iyi biliyorum. O benim diğer yarım ve korku, öfke ve çaresizlik içinde haykırdığında, ona giden yolu takip etmeye çalıştım ama çok uzaktaydım ve o sadece bir çocuktı ve yardım etmeye çalıştığımı bilmiyordu. Benimle savaştı, her çabamı engelledi. Acı çektiğinde, inanın bana, onun acı çektiğinin farkındaydım ve ona yardım edemediğim için sonsuza dek katlanmam gereken azabım-aşağılanmışlığım."

Ona dokunan erkekler. Onu taciz eden. Onu inciten. Kırılğan ruhu, kendisi bile onu bulamayana kadar geri çekiliyordu. Bu anılar sonsuza dek peşini bırakmayacaktı, şimdiye kadar işlediği tüm cinayetlerden daha kötüydü; korumakla yükümlü olduğu tek varlığı koruyamaması. Kendisi uzak dururken Gabriel'in Skyler'ın güvenliğini sağlayabileceğinden o kadar emindi ki iblisin

Bir e e ihtiyaç duyuyordu ama Gabriel de görevinde başarısız olmuştu. "Onu yeterince koruyamadın," dedi suçlayıcı bir şekilde.

Gabriel ve Dimitri karşı karşıya durmuş, Skyler h   Dimitri'nin kollarında, göğsüne yaslanmı tı. "Ne oldu burada?" Gabriel sordu.

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Dimitri sordu.

" yle değil mi?" Gabriel karşı  ıktı. Etraflarındaki dallar titredi ve hava kalınla tı.

"Ben yapmadım. Bacağı kırılmı tı ve çok fazla kan kaybediyordu. Onu olabildiğince çabuk iyile tirdim ve kaybettiklerini yerine koyması için gerekli kanı verdim - size bir açıklama borçlu olduğumdan değil."

Francesca a lamamak için kendini zor tutarak, "Lütfen," diye tekrar yalvardı. G zya ları Gabriel'i başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar kızdıracaktı. Durum patlamaya hazırdı. "Kızımı almama izin ver."

Gabriel, "Onu bir daha sormaya zorlama," dedi.

Dimitri'nin yüzü karardı. "Onu benden uzak tutmayı mı düşünüyorsun?" Toprak yuvarlandı ve etraflarındaki ağaçlar titredi.

Gabriel'in gözlerinin derinliklerinde küçük kırmızı alevler titremeye başladı. "Seninle birlikte olmamayı seçiyor."

"Ne istediğini bilmek için çok ge  . Bu bir seçim meselesi değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Eğer ısrar edersen, Gabriel, şu anda benim olanı talep edeceğim ve onu kendime ba layaca ım."

Francesca keskin bir nefes aldı. "Dimitri, hayır. Seninle gelemes ve sensiz daha çok acı çeker. Bu kadar zalim olamazsın."

"Onu benden uzak tutmana izin vermeyece im."

Gabriel'in eli bir kez daha uzandı ve Dimitri'nin boynunu çevreledi, parmakları uyarırcasına ezildi. "Kızımı annesine ver." Her kelimeye bir tıslama eşlik ediyordu.

Dimitri Skyler'ı serbest bırakmadı ama büyülenmeyi serbest bıraktı, böylece Skyler etrafını saran karga aya uyandı. Anında, neler olup bittiğinin farkına vardı.

"Kesin  unu! Herkesin nesi var böyle?" Skyler bağırdı. Sanki a rıyormu  gibi bileğini ovu turdu. "Hiçbiriniz

hissetmiyor musunuz?

Alexandria? Francesca? Burada bizimle birlikte bir şey var, güç dalgasını hissedebiliyorum. Dimitri, beni hemen yere bırak."

Alexandria aniden Aidan'ı kendisinden uzaklaştırdı, tökezledi ve bir elini zonklayan başına bastırarak kendini tuttu. "Skyler haklı. Burada bir şey var." Etrafında asık suratlı, öfkeli adamlara baktı. "Hiçbiriniz hissedemiyor musunuz? Francesca?"

Dalların arasından Francesca'ya doğru ilerlerken Alexandria'nın yüzünün bir tarafından hâlâ kan damlıyordu. Aidan ona yakın durdu, diğerlerine dikkatle baktı, vücudunun duruşu korumacı bir saldırganlıktan daha fazlasıydı.

Mikhail etraflarındaki zemini incelemek için eğildi. Yavaşça doğruldu ve sessizlik için bir elini kaldırdı.

Kar yağmaya devam ediyor, yumuşak tanecikler üzerlerini örtüyordu. Küçük kemirgenler saklanacak bir yer bulmak için yerdeki yaprakları hışırdatıyordu.

Rüzgâr yoktu ama etraflarındaki ağaçların dalları belli belirsiz sallanıyordu. Gabriel hemen kadınların önünde bir pozisyon aldı, Aidan da diğer tarafa geçerek onları içeri hapsetti. Dimitri, Skyler'ı Francesca'ya bir barış hediyesi verir gibi uzattı.

Francesca Skyler'ı yere indirdi ve onu rahatlatmak için yakınında tuttu. "Ben de hissediyorum Gabriel, etrafımızdaki doğanın doğal akışını bozan ince bir güç."

"Sürekli kâbus gördüğüm tek şey, uzun keskin pençeleri olan bir kolun gölgesinin bana doğru uzanması," diye fısıldadı Alexandria. "Onu yerde gördüm, Skyler'a uzanıyordu."

Dimitri tepki olarak yere çömeldi, gözleri alev alev parlıyordu. Yumuşak bir uyarı hırıltısı çıktı.

Alexandria başını salladı. "Bu bir yanılsama olmalıydı. En çok korktuğum şey. Gücün bizi beslediğini, korkularımızı ve duygularımızı arttırdığını hissediyorum. Gabriel öfkeli, Dimitri de öyle ve enerji bu öfkeyi besliyor."

Francesca başını salladı ve etrafına dikkatle baktı. "Ben de hissedebiliyorum. Çok ince bir şey. Geriye doğru izini süremiyorum. Yapabilirim

Sen, Alexandria?"

Alexandria hayal kırıklığı içinde başını salladı.

"Şimdi ben de hissediyorum," dedi Gabriel, "Francesca aracılığıyla. Karşılaşırsam onu tekrar tanıyacağım."

"Pratik yapan çocuklardan biri olabilir mi?" Mikhail sordu. "Eskiden her türlü hatayı yapardık ve kazalar olurdu. Yine de eğer Josef ise, kulaklarını patlatmaya niyetliyim."

Küçük bir sessizlik oldu. Skyler derin bir nefes aldı ve Francesca'ya daha sıkı sarıldı, bir yandan da bileğini kalçasına sürtüyordu. "Karpas kanını engelliyorlar. Bu zor çünkü kanı ben taşıyorum ama tam olarak Karpas değilim. Akış hanın olduğu yönden geliyor ve..." Sözüünü kesti, yüzüne renk gelmeye başlamıştı. "Özür dilerim. Beni yakaladılar ve durdurdular. Daha dikkatli olmalıydım. Çocuk değildi. Hayatım boyunca bu işi yaptım ve her kimse çok becerikli olduğunu söyleyebilirim ama kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadım."

"Genelde farkı anlayabilir misin?" Aidan sordu.

Skyler başını salladı. "Dokunuş farklı ama bu çok ince ve tuhaftı." Kaşlarını çatı. "Belki birden fazla kişi."

"Neden böyle söylüyorsun?" Mikhail sordu.

Omuz silkti. "Dokumanın bazı kısımları bana farklı geldi, sanki birden fazla el dokumuş ya da kişi birden fazla kişiliğe bölünmüş gibiydi. Üzgünüm, onlara haber verdim ve yeterince bilgi alamadım ama her kimse güçlü bir medyum ve bana dokundu." Gabriel'e baktı. "Orada olduğumu biliyorlardı."

Gabriel nefesinin altından bir Karpas laneti tükürdü. "Düşmanlarımızın vampirlerin yanı sıra büyücülere de katıldığını biliyoruz. Ve tüm vampirleri öldürmeye adanmış topluluk dünya çapında yayıldı."

"Ve seni teşhis edebilirler mi?" Dimitri Skyler'dan bunu talep etti.

Uzun bir süre sessiz kaldı ama buz mavisi gözleri onu yakarak bir cevap vermeye zorladı. "Evet." Geri çekildi

Ondan uzaklaşırken küçük bedeni titriyordu. Kendini savunmak için bir elini kaldırdı ve bir ömür boyu süren işkencenin izleri hem fiziksel hem de zihinsel olarak açıkça görülüyordu.

Dimitri'nin yüzü sertleşerek bir maskeye dönüştü. Sadece gözleri canlıydı, öylesine yoğun bir şekilde parlıyordu ki Skyler başka tarafa bakmak zorunda kaldı. "Bunu yapma," dedi Dimitri. "Benden korkman için hiçbir sebep yok. Etrafımızı saran düşmanlarımız var ve sen işaretlendin, seşildin, yine de seni korumaya hakkı olan tek kişiye sırtını dönüyorsun."

"Dimitri." Francesca onun dikkatini çekmek için adını yüksek sesle söyledi. "şimdi bunun zamanı değil. Evimize gelip bazı şeyler hakkında konuşabilirsiniz. Büyük bir kurt koruma alanınız olduğunu ve birkaç sürünün bekçiliğini yaptığınızı biliyorum. Skyler kurtlarla çok ilgileniyor ve muhtemelen hikyelerinizden bazılarını dinlemekten hoşlanacaktır."

Francesca! Bu adam kızımızı bizden almakla tehdit ediyor. Gabriel öfkelendi ama aslında neredeyse bir adamı öldürecek kadar büyülenmiş olmaktan utanıyordu. Herhangi bir adamı değil, kızının hayat arkadaşını.

Ve beni bağlamak için elinizdeki tüm imknları kullanmadınız mı? İgdleriyle hareket ediyor. Kız, ona karşı tepkisini tetikledi ve onu korumaya ve kendisine bağlamaya çalışmaktan başka ne yapabilir? Onu görmesini yasaklayamazsın. Sonuçta, o senin damadın olacak.

Gabriel homurdanmanın zihinsel karşılığını yaptı. lrse olmaz. Eğer ona elini sürerse, kalbini skerim. Bu artık boş bir tehditti ve bunu biliyordu. Dimitri'yi gerçekten sulayamazdı, yine de kimsenin kızı için yeterince iyi olabileceğini düşünmüyordu.

Francesca i çekti. Erkek ocuklarımız olmalıydı. Onun hayat arkadaşı, Gabriel. Bacağını iyileştirdi ve gerektiğinde ona kan verdi. Onu bağlamadı ya da ona uygunsuz bir şekilde dokunmadı. şimdi onu korkutmaya çalışmayı bırak.

Gabriel ona alçak sesle, gürleyen bir uyarı hırıltısı

gönderdi ama sessiz kaldı.

"Bu geceki kutlamayı iptal etmekten başka çareniz yok," dedi Dimitri. "Skyler kimliği tespit edilmişken hana gidemez.

Ve kadınlarımızın her biri tehlikede olur." "Mikhail," diye itiraz etti Alexandria. "Kutlamamızı iptal edemezsin.

"Kutlamamızı iptal edemezsin. Çocuklar vardır Yani Heyecanlıyım. Biz

olabilir önlem almak. Sanki her an bir tehdit altında yaşamıyor muyuz?

hayatımızın tek bir günü. Bunun ne olduğunu bile bilmiyoruz." "Kesinlikle" dedi Dimitri. "Bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Mikhail başını salladı. "Sakin olmalı ve net düşünmeliyiz. Skyler, eğer bu kişi ya da kişiler psişik yeteneklerini tekrar kullanırlarsa, bunu anlayabilecek misin, yoksa senin yakınlarda olduğunu bildikleri için seni engelleyebilirler mi?"

"Doğadaki bozulmayı hissetmemi engelleyebileceklerinden şüpheliyim ama ben de Karpat kanı taşıyorum. Alexandria ile ormanda yürürken bunu hemen hissetmedim. O benden önce bir şeylerin ters gittiğini anladı."

"Tam olarak değil," dedi Alexandria. "Etkileri hissettim ve zihnimin yarattığı illüzyona kapıldım ama manipüle edildiğimi fark etmedim."

"Skyler o hanın yakınından bile geçemez," diye buyurdu Dimitri, Gabriel'e ters ters bakarak, vücut duruşu açıkça diğer adama meydan okuyordu.

Gabriel cevap veremedi Mikhail elini kaldırdı. "Jubal'ı hana göndereceğim. O bir insan ve çok güçlü bir psişik. Manolito De La Cruz onunla gidecek. Savaşta aldığı yaralar iyileşti ve çok güçlü bir avcı. Belki birlikte, herhangi bir ihanet belirtisi yakalayabilirler. Hepimiz tetikte olacağız. Skyler'a gelince, Lucian ve Gabriel'in yanı sıra sen Dimitri de ona göz kulak olacaksın. Üçünüz onu korurken kimsenin ona zarar verebileceğinden şüpheliyim."

Mikhail gencin kendisine yaklaşmasını işaret etti. "İçinde bulunduğun tehlikenin farkında mısın? Düşmanlarımız seni bulabilecekleri için evindeki herkes tehlikede. Her zaman korunmalısınız. Francesca, onunla Karpatyalı bir erkeğin ne

olduğu hakkında konuşmanı öneririm.

diğer yarısı olmadan yalnız kaldığında acı çeker. Durumu biraz anlaması gerekir."

Dimitri, bu genç bayan hakkında bilgi edineceksin, neler yaşadığını, hayatındaki travmaları öğreneceksin ve Kuzgun'un insan çocukları hakkındaki bilgisinden de yararlanacaksın. Mikhail, Dimitri'nin tamamen farkında olduğunu bildiği şeyi vurgulayarak bunu bir emir haline getirdi. Dimitri kızın çok genç olduğunu ve onu kendisine bağlamak için çok fazla şey yaşadığını anlamalıydı. "Skyler üşüyor ve Alexandria'nın evine dönmesi gerekiyor. Skyler'ı iterek yoldan çekerken hızlı düşündüğün için teşekkürler Alexandria. Çok daha kötü yaralanabilirdi."

Alexandria'nın bakışları prensin yüzüne kaydı. "Nereden biliyorsun?"

Yere işaret etti. "Ben de herkes kadar işaretleri okuyabilirim. Onu büyük dallardan uzaklaştırmışsın."

"Teşekkür ederim," dedi Gabriel. "Size büyük bir borcumuz var." "Borcumuz Dimitri'ye," diye karşı çıktı Alexandria. "O kurtardı

kanamayı durdurarak hayatını kurtardı." Destek için Aidan'a yaslandı. "Korkularımı bulup onları güçlendiren her kimse iyi iş çıkarmış. Çok korkmuştum."

"Ağacın devrilmesine ne sebep oldu?" Mikhail yüksek sesle merak etti.

"Çatlamaya başlamadan hemen önce küçük bir deprem oldu. Yerin yuvarlandığını hissettim," diyor Dimitri. "Bir güç dalgalanması hissetmedim. Bana doğal geldi ama kesin olarak bilemeyiz."

"O kadar korkmuştum ki sanırım çoğu şeyi hayal ettim," diye itiraf etti Alexandria. "Bir vampirin bizi avladığından emindim ama Skyler bunu hissetmedi." Kendine engel olamadı, ağacın dibini incelemek zorunda kaldı. Gölge ya da başka türlü bir boğma izi yoktu. Ağacın gövdesine dokunulmamış ve sağlam kalmıştı, tepesi ise acı soğukta çatlayıp düşmüştü. Başını kaldırıp Aidan'a baktı. "O benim

Hayal gücü. Güç akışını fark etmeliydim. Kendimi çok aptal hissediyorum."

Eli kızın ensesine doğru kaydı. "Sende aptalca bir şey yok. Gabriel ve Dimitri neredeyse birbirlerini öldüreceklerdi ve ikisi de öfkelerini besleyen güç akışının farkına varamadılar. Ve seni dalların arasında hareketsiz yatarken gördüğümde duygularım kontrolden çıktı. Bir an için sana katılmayı düşünerek şafağı aramak istedim."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Aidan." Parmak uçlarını onun yüzünde gezdirdi. "Öldüğümü mü sandın?"

"Bu benim en büyük korkum," diye itiraf etti, parmağını ağzının içinde yakalayarak. "Her zaman seni kaybetmekten korkuyorum."

"Ama yapmayacaksın. Ben güçlüyüm Aidan ve yeteneklerim her geçen gün artıyor. Buhara dönebilirdim ama Skyler'ı tehlikeden kurtarmam gerekiyordu. Görünüşe göre onu bileşik bir kırığın içine itmişim."

Dimitri, "Eğer olduğu yerde kalsaydı ölecekti," dedi. "Gövdenin en ağır parçası tam onun durduğu yerin üzerine düştü. Sana çok şey borçluyum." Francesca'ya doğru hafifçe eğildi. "Sizi üzdüğüm için özür dilerim. Doğadaki ince rahatsızlığı hissetmedim ve hissetmem gerekirdi. Skyler'ı koruma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum."

Francesca, "Kadınlar rafta bir yerde bir balonun içine konulamaz Dimitri," diye belirtti. "Hayatlarımızı siz erkekler kadar iyi yaşamak zorundayız."

Dimitri bir başka protesto için ağzını açtığı anda Mikhail araya girdi. "Noel partisini iptal edemeyiz. Eğer iptal edersek düşmanlarımız bu bölgede kimin insan kimin Karpatyalı olduğunu tahmin edebilir. Yemek pişirerek ve 'yiyerek' çevremizdeki köylüler kadar normal görünürüz. Artık tehlikenin yakınımızda olduğunu bildiğimize göre, sevdiklerimizi güvende tutabiliriz."

Dimitri dişlerini gösterip Skyler'a doğru bir adım atarken dişleri parlıyordu. "İnsanların elinde yeterince acı çekti. Buna izin vermeyeceğim."

Skyler Francesca'ya yaklaştı, sert yüzü ve yakıcı soğuk gözleriyle çok uzun, çok güçlü, çok yenilmez görünen bir adama meydan okumak için cesaretini topladı.

Francesca, Gabriel'in Dimitri'ye karşı öfkesini uyandırma, diye uyardı. Bırak bunu biz halledelim. Dimitri'ye gülümsedi. "Her çocuk böyle bir kutlamayı dört gözle bekler. Eminim sen de bizimle birlikte ona göz kulak olabilir ve ona rahatlaması ve uzun zamandır dört gözle beklediğı gibi diğerleriyle tanışmanın tadını çıkarması için bu fırsatı verebilirsin. Her güzel anıya, her kahkaha şansına ve yaşayabileceğı bir çocukluğa ihtiyacı var. Unutma Dimitri, küçükken bunlardan mahrum bırakıldı."

"Unutmama imkân yok," diye dişlerinin arasından ısırdı. Parlayan gözlerini tüm yoğunluğuyla Skyler'a çevirdi. "Bu senin için önemli mi? Hayat arkadaşın senin katılmanı istemediğı için bir meydan okuma eylemi değil mi?"

Nefesini içine çekti ve adamın bakışlarının etkisini ayak parmaklarına kadar hissetti. Bu adamla asla birlikte olamazdı. İnkârını haykırmak istedi. Hiçbir Karpatyalı için hayat arkadaşı olamazdı, hele ki bu adam için. Adam onu dehşete düşürmüştü. Çaresizlik onu paniğe sürükledi.

Gabriel'in yumuşak uyarı hırıltısı üzerine Francesca onun omzunu sıktı.

Skyler ciğerlerine zorla hava çekti ve Francesca'nın elini daha sıkı kavradı. "Gitmeyi çok isterim." İzin istemeyecekti. Erkeklerden yeterince yalvarmıştı. Çocukken yemek için aşağılık, iğrenç hareketler yapmak zorunda kalmıştı. Uyumak, tuvalete gitmek, konuşmak için bile izin almak zorunda kalmıştı. Hayatı cehennem gibiydi ve buna geri dönmek istemiyordu; ölmeyi tercih ederdi.

Asla, bebeğim. Francesca'nın sesi zihnine fısıldadı. Saf bir sevgi, koşulsuz, her zaman tutulacak bir söz. Bir daha hiç kimse seni böyle incitemeyecek ve yaşayamayacak. Artık senin annem ve seni varlığımın her zerresiyle koruyacağım. Dimitri zalim ve duygusuz görünüyordu ama

Gerçek şu ki, duyguları kontrol edemeyeceği kadar baskın, bu yüzden sizi ve hepimizi korumak için duygularını bir kenara itip acımasız bir savaşçı olmak zorunda. Bildiği şey bu.

Ve kim olduğunu, Skyler söyledi. O şiddetin kişileşmiş hali. Onun zihnini gördüm. Benimle birleşti ve hiç düşünmeden, pişmanlık duymadan öldürdüğünü görebiliyordum. Beni kontrol etmeyi düşünüyor. Dediğini yaptırmayı.

Bütün Karpatyalı erkekler böyle düşünür. Onlar kontrol manyağıdır. Sevgili Gabriel'imiz bile. Sen çok gençsin ve tüm içgüdüleri onu seni şimdi almaya zorlasa da Dimitri kendini tutmaya ve sana ait olanı vermeye çalışıyor - zaman.

"Bundan hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim ama muhtemelen aşırı korumacı davranıyorum. Acı çektiğinizi görmeye ya da hissetmeye dayanamıyorum." Dimitri eski dünyaya özgü bir hareketle belinden hafifçe eğildi. "O zaman gitmelisin."

Skyler karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Zaten gidecekti. Ona ne yapıp ne yapamayacağını söyleyen sanal bir yabancıya ihtiyacı yoktu.

"Julian'ı görmeye gidiyordum," diye açıkladı Mikhail, bariz gerginliği azaltmanın zamanı geldiğine karar vererek. "İyi vakit geçirmeyi sevdiğini biliyorum ve onu bu gecenin büyük sürprizi konusunda uyarmak istedim."

"Bir sürpriz mi var?" Gabriel'in sesi temkinli geliyordu.

Mikhail kendini beğenmiş bir tavırla, "Raven, Aziz Nick'in kırmızılar giymiş olarak ortaya çıkmasını istiyor," dedi. "Çocuklar bunu bekliyor olacak."

Francesca dudaklarını ısırdı ve Gabriel sanki onu korumak için arkasına geçtiğinde ani bir gülümsemeyi bastırdı. Koca bebek.

Mikhail bir şeylerin peşinde. Kırmızı tayt giyip oyun oynamayacağım.

Francesca bir kahkaha patlattı. "Noel Baba kırmızı tayt giymez, seni kaçık."

Mikhail ona bir gülümseme fırlattı. "Sence Gregori bunun farkında mıdır? Ne de olsa o benim damadım ve ne istersem

yapmakla yükümlü. Kırmızı tayt ona yakışabilir."

Gabriel yüzüne yavaşça yayılan bir sırıtışla, "Sen yapmazdın," dedi.

Dimitri bir kaşını kaldırdı. "Gregori mi? Karpatlar'ın öcüsü mü?"

"Çocukları korkutacak, Mikhail," diye itiraz etti Francesca. "Ondan gerçekten Noel Baba olmasını istemeyeceksin, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Ben de orada olmak istiyorum. Sanırım Lucian ve benim küçük kardeşimizi ziyaret etmemiz gerekiyor," dedi Gabriel. "Evine ne zaman gideceğinizi bana mutlaka haber verin ki ben de aynı anda uğrayabileyim."

Francesca gülerek, "Bu çok kaba," diye azarladı. "Sakın ona Noel Baba'nın kırmızı tayt giydiğini söylemeye kalkma. Gregori'nin kırmızı tayt giydiği fikri bile herkesi korkutmaya yeter."

Mikhail, "Ne de olsa prens olmanın faydaları var," dedi.

Skyler boğazını temizledi. "Bu bir şaka, değil mi?"

Mikhail kendini beğenmiş görünüyordu. "Gregori'ye güzel bir şaka, ufaklık. Gitsem iyi olacak. Yapacak çok işim var. Dimitri, diğerlerine kadınlarımızın ve çocuklarımızın, özellikle de Skyler'ımızın her zaman korunması gerektiği haberini gönderdim."

Skyler başını geriye doğru eğerek Dimitri'ye baktı. Kendine rağmen onun yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı, bir çocuk değil, bir erkek yüzüne sahipti. Gözleri o kadar canlı, o kadar derin maviydi ki insanı yakabilir ya da dondurabilirdi. İki elini kaldırdı ve parlak siyah saçlarının arasından geçirerek yüzünden geriye doğru itti. Kasları esnedi ve dalgalandı. Ondan uzakta duruyordu ama parmaklarının kendi saçlarına dokunduğunu, ipeksi tellerin arasından yavaş ve samimi bir şekilde kaydığını hissetti. Karnı tuhaf bir şekilde döndü. Çok uzaklardan bir kurt uluması duydu. Dimitri başını sese doğru çevirdi.

"Sesi çok ağlamaklı geliyor, çok yalnız," diye fısıldadı Skyler, kederli uluma anında sempatisini çekmişti. Hayvanı bulup onu rahatlatmak istiyordu, neredeyse buna ihtiyacı vardı.

"Yalnızlık çekiyor," dedi Dimitri. Boğazından siyah bir

kordon çıkardı. "Senden bunu takmanı istiyorum Skyler.
Benim için."

Skyler bir adım geri çekildi ama bakışları adamın ona uzattığı kolyeye takıldı. Minik kurt enfesti, başı geriye atılmıştı, kürkü siyah ve parlaktı, gözleri masmaviydi, safir mücevherler gibi parlıyordu. Sadece bir an tereddüt etti, eli parmak uçları birbirine değene kadar yavaşça onunkine doğru ilerledi. Isı vücuduna yayıldı, soğuğa rağmen onu ısıttı.

Dimitri kordonu avucunun içine bırakmak yerine boynundan geçirdi, saçlarını kaldırdı ve tekrar omuzlarına düşmesine izin verdi. Kordon, teninden ve göğüslerinin arasındaki vadide yuvalanmış küçük kurttan dolayı hâlâ sıcaktı. Dimitri onun göremeyeceği bir yerden arkasına uzandı ve onu hemen yumuşak kırmızı bir pelerinle sardı. Soğuk anında geri çekildi.

"Şimdi Kırmızı Başlıklı Kız'a benziyorsun," diye mırıldandı eğilip başlığını saçlarının üzerinden çekerken.

Adamın kokusunu içine çekti, vahşi, erkeksi ve beklenmedik bir şekilde tanıdıktı. Yanağında onun dudaklarının dokunuşunu hissetti. Ağzının köşesinde yakıcı bir iz bıraktı ve vücudu garip bir karıncalanma, artan bir farkındalık, hatta ona doğru uzanma ile karşılık verdi. Kolları onu hapsetmiş halde hareketsiz dururken bile, içinde bir şeyin ona doğru yükseldiğini hissetti. O şey serbest kalıp karşılık veremedi, bir kez daha kurda dönüştü ve ormanın derinliklerine doğru koşmak için onlardan uzaklaştı. Skyler küçük kurt kolyesini eline aldı ve sıkıca tuttu.

Onun peşinden gitmek istedi. Onu geri çağırmak. Ciğerleri sıkışmış ve kalbi teklemişti. Karpatyalı bir erkek istemediğini biliyordu. Hayatı boyunca insanların gerçekte ne hissettiğini, ne düşündüğünü öğrenmişti ve bunların çoğu iyi şeyler değildi. Gabriel ve Francesca ona nefes aldırılmış, güvenli bir sığınak sağlamıştı ama Dimitri bunu ondan alacaktı. Derin bir nefes aldı ve Dimitri'nin gittiği yoldan geri döndü.

"Eve gitmek istiyorum Francesca," dedi usulca, kendini korkak hissederek. "Lütfen beni eve götür."

"Elbette tatlım." Francesca peleriniyle birlikte onu yanına aldı ve onları meraklı gözlerden korumayı Gabriel'e bırakarak gökyüzüne çıktı.

"Çok uzaklara," diye mırıldandı Skyler, "Paris'e dönüyorum." Yüzünü sonsuz bir sessizlik içinde süzülen kara çevirdi. Ay ışığı buz kristalleri ve kar taneleri üzerinde parıldarken dünya ışıltılı mücevherlerle dolu gibiydi. Gabriel arkalarından yaklaşırken, eve doğru uçarlarırken ağaç tepelerine ve tertemiz yüzeylere odaklandı.

"Bebek seni her zaman rahatlatır," dedi Gabriel. "Neden gidip nasıl olduğuna bakmıyorsun?" Güvendikleri ev hizmetçisi dadı da onlarla birlikte gelmişti ve gün boyunca çocuklarla ilgileniyordu. Gabriel, Francesca'nın kendisinden uzaklaşmasını engellemek için elini onun üzerinde tutuyordu.

Skyler ikisini de öptü ve hâlâ kapüşonlu pelerine sarınmış olan Tamara'yı kucağına alıp ona sarıldı. Tamara odadan çıkar çıkmaz, sabırsızlıkla kaşlarını çatarak hayat arkadaşına döndü.

"Bunu gördün mü? Onu öptüğünü gördün mü? Ona dokunduğunu? Sadece tenine dokunmadı, onun üzerinde iz bıraktı. Buna izin vermeyeceğim Francesca."

"Gabriel." Onun kolunu nazikçe ovuşturdu. "Çekip gitti."

"Çekip gitmedi. Onu işaretledi, ona kan verdi, onunkini aldı. Bu bir değiş tokuş olmayabilir ama ikimiz de biliyoruz ki diğer tüm erkeklere onu rahat bırakmaları için bir uyarıda bulundu."

"Yapması gerektiği gibi. Senin ya da başka bir erkeğin hayat arkadaşına yapacağı gibi."

Gabriel kaşlarını çatı. "Dolu dolu bir çocukluk geçirmeli. Geçmişte tüm Karpatların yaptığı gibi iki yüz yıl bekleyebilir. On altı. Böyle bir şeyi kim duymuş ki?"

"Gregori onu sahiplendiğinde Savannah henüz yirmi üç yaşındaydı," diye hatırlattı Francesca ona. "Burası farklı bir dünya ve Skyler tam olarak Karpatyalı değil. Eğer iki yüz yıl beklerse, kız ölmüş olabilir."

Gabriel kaşlarını çattı. "O tamamen bizim dünyamıza getirilecek. O bizim kızımız."

"Bunun onun kararı olduğunu söyledik. Kan değişimleri travmanın üstesinden gelmesine yardımcı olmak içindi, seçimini elinden almak için değil. Dimitri kadar kötü konuşuyorsun."

"O bizim kızımız. Korku yüzünden aptallaşmasına izin vermeyeceğim. Onu insan yaşlanmasıyla ya da o düşüncesiz hödükle kaybetmeyi reddediyorum, bu arada, onun için yeterince iyi değil. O bizim Francesca. Onu Tamara'yı sevdiğim kadar seviyorum ve o benim korumam altında. Sürekli bahsettiğin bu özgürlük saçmalık. Hepimiz belirli kurallar altında yaşıyoruz ve Skyler da öyle."

"Dimitri onunla tam kan değişimi yapmayarak büyük bir itidal gösterdi. Bundan faydalanabilirdi ama yapmadı. Kadınlarımız, Savannah'ya kadar, cinsel olarak bu kadar çabuk olgunlaşmazlar. O öyle Gabriel, hoşuna gitse de gitmese de." Gabriel itiraz edecekken Francesca elini kaldırdı. "Elbette ona bağlanmak için çok genç ama bu teknik olarak bunun olamayacağı anlamına gelmiyor. Geçmişinin üstesinden gelmesi gerekiyor ve bunu yapıp yapamayacağını kim bilebilir. Zihninde benim bile silemeyeceğim yaralar var. Zulümler başlamadan önceki çocukluk anılarını bile bulamıyorum. Bunu bilmek zorunda. Ona karşı nazik, kibar ve sabırlı olmaya hazır olmalı. Birlikte olmaları kaçınılmaz, Gabriel."

Yumruklarını sıkarak ondan uzaklaştı. O dönerken, dişlerinin parıltısını yakaladı ve adam aniden ellerini açtı -Parmakları ölümcül pençelere dönüştü. Gabriel başını geriye attı ve öfkeyle kükredi. Ses evi sarstı ve yan odada Tamara ağlamaya başladı. Dönüp Francesca'nın yüzüne baktı. "Bu kurt adam tarafından hiçbir şeye zorlanmayacak."

Francesca bu hakaret karşısında nefesini tuttu. "Deli bir adam gibi davranıyorsun, Gabriel. Bütün kızlarımız böyle mi olacak?"

"Benim kızım hiçbir şeye zorlanmayacak." Ona döndü, siyah gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Benim gibi mi?" Francesca bakışlarıyla onu kıstırdı. "Bu tamamen farklı bir şey."

"Neden? Sen yaptın diye mi? Gabriel, bu konuda mantıklı olmalısın. Bunu her ikisi için de doğru şekilde halletmeliyiz. Skyler onu kabullenemeyecek, özellikle de sen dişlerini bileyen çılgın bir baba gibi davranırsan."

"Gabriel? Francesca? Her şey yolunda mı?" Skyler bebeği taşıyarak odaya girdi. "Tamara çok üzgün. Babasının daha önce hiç böyle üzüldüğünü duymamıştı, ben de duymadım." Ağlamak üzere görünüyordu. "Benim için kavga mı ediyorsunuz? Sen asla kavga etmezsin. Asla. Benden ne istersen yaparım."

Francesca hemen yanına gitti ve kolunu kızın omuzlarına doladı, bebeği ve her şeyiyle. "Elbette tartışıyoruz Skyler. Sadece yüksek sesle değil. Seni üzdüğümüz için özür dilerim. Yetişkinlerin sık sık fikir ayrılıkları olur."

Gabriel, "Söylediğim her şeyi kabul etseydin bunu yapmazdık," diye homurdandı.

Francesca, Skyler'a gözlerini devirdi ve küçük bir yarım gülümseme attı. "Aldırma ona. Ben her zaman haklıyım ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ve şu anda yapacak eğlenceli şeylerimiz var. Eğlenceli, Gabriel." Ona küçük bir uyarı bakışı fırlattı. "Skyler, gel de bu akşamki yemek için zencefilli kurabiye evleri yapmama yardım et. Gabriel bize yardım edecek."

Gabriel derin, sakinleştirici bir nefes aldı, havayı ciğerlerinde hareket etmeye zorladı, damarlarında kaynayan ve bağırsaklarında çalkalanan öfkeyi uzaklaştırmak için. Nefes alıp verdi ve merkezini bulmaya çalıştı. Yapmak istediği son şey Skyler'ı daha fazla üzme ya da bebeğin ağlamasına neden olmaktı.

"Bu şantaj," diye homurdandı ama Skyler'a göz kırptı. Bebeğe kollarını uzattı, onu aldı ve Skyler'ın başının üstünü öpmek için eğildi. "Senin için kavga etmiyorduk, küçük insan civciv, sadece senin için en iyisinin ne olduğu konusunda. Ve o da

Kavga değil, sadece hararetli bir tartişma. İkimiz de aynı fikirdeyiz. Hiçbir erkek senin için yeterince iyi olmayacak ve sonsuza kadar bizimle kalmalısın."

Skyler'ın telaşlı bakışı kayboldu ve kahkahalara boğuldu. "Sonsuza kadar mı?! Sanırım sekiz yüz yaşıma geldiğimde beni kapı dışarı etmek isteyeceksin."

Francesca, Skyler'ın yüzündeki saç tellerini geriye doğru tarayarak, "Asla bebeğim," diye güvence verdi. Karpas kanıyla bile iyileşmeyi başaramayan hilal şeklindeki yara izlerinden birine dokundu. Skyler'ın en kötü yaraları kimsenin göremeyeceği yerlerdi. "Sen her zaman bizim sevgili kızımız olacaksın."

"Bana vermek yerine krema kasesini yalamak istiyorsun, değil mi?" Skyler alay etti.

Francesca gülerek, "Senin için çok fazla şeker," dedi. "Hadi ama, bunu bir araya getirmek için fazla vaktimiz yok. Umarım talimatlar kolaydır. Daha önce hiç zencefilli kurabiye ev yapmamıştım ve Raven masalarda süs olarak kullanmak için birkaç tane istedi."

"Baskı devam ediyor," diye alay etti Gabriel. Tamara'yı öptü ve göz kırptı. "Bakalım evin kadın üyeleri ne yapacak."

"Sanki bize yardım etmekten kurtulacaksın da," dedi Skyler, elini tutup çekiştirerek. "Hazır elim değmişken yüzünü de krema ile boyayacağım. Tamara buna bayılacak, değil mi bebeğim?"

Öfke gitmiş ama yerini geleceğe dair endişe almıştı. Gabriel, hayat arkadaşı ve kızları onu mutfağa sürüklerken isteksizmiş gibi davrandı, kahkahalar etraflarında fokurduyor ve onları kaybetme korkusunu biraz olsun uzaklaştırıyordu.

Skyler mutfağa girdiğinde zencefilli kurabiye kokusunu içine çekti. Parçalar çoktan evlerin duvarları ve çatısı olarak şekillendirilmişti. Sadece onları bir araya getirmeleri gerekiyordu.

Hiçbir uyarı yoktu. Buzdolabından çeşitli renklere kremler çıkarırken, yıkıcı üzüntü neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu. Kapıyı açık tutup

Francesca ve Gabriel'in gözlerinden akan yaşları görmesini engelledi. Keder keskin ve acı vericiydi; kalbini kesen bir bıçak gibi. Keder genişleyip vücudundaki her hücreyi ele geçirirken boğazı şişti ve kontrolsüzce ağlamak istedi. Öfke içeri süzüldü, karanlık ve korkunç, vahşi bir intikam ihtiyacı, karşılık verme ihtiyacı

-Öldürmek için. Bu his o kadar güçlüydü ki, elleri titredi ve kaselerden birini düşürerek paramparça etti.

"Skyler?" Francesca bir anda oradaydı, kolunu Skyler'ın beline doladı ve onu camdan uzaklaştırdı.

Buzlanma beyazdı ama kâse kırmızıydı ve kremaya gömülü parçalarla birlikte Skyler'a kan lekeli kar gibi göründü. Pencereye koşup dışarıda kimsenin zarar görüp görmediğini kontrol etme isteği duydu. Nefesi boğazında düğümlendi ve bir elini ağrıyan kalbine bastırdı. Herhangi biri değil-Dimitri. Onunla bağlantı kurmuştu - bundan emindi - ve o acı çekiyordu.

"Francesca? Onu bulmak zorundayım. Dimitri'yi bulmalıyım." Sesi ancak fısıltı halindeydi. Francesca yanaklarına dokunana kadar gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını bilmiyordu. "O çok korkunç. Bunu açıklayamam. Ona gitmek zorundayım. Ona gitmeli ve acısını hafifletmelisin."

"Üzgünüm bebeğim, sadece acını hafifletebilirim. Şu anda hissettiği duygularla yaşamamanın bir yolunu bulmak zorunda. Daha önce bilgisi vardı ama duyguları hissedemiyordu." Skyler'a yaklaşarak onun yükünü hafifletmek için usulca mırıldandı: "Sana mesafe sağlayabilirim ve bu yardımcı olacaktır."

Skyler aniden geri çekildi. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen ve Gabriel beni hep koruyorsunuz. Bu sefer değil. Eğer bunu ona ben yaptıysam, bunu hissedebilmek de istiyorum. Bunları bilmem gerek Francesca. Ben zaten kalbimde Karpatlıyım. Duygulara olduğu kadar bilgiye de ihtiyacım var."

Bölüm 5

Mikhail ormanın içinden akarak geçti -karın gizlediği beyaz bir buhar izi- ağaçların arasında yüksekte kalarak altındaki zeminde ilerleyen kurdu takip etti. Mikhail, kurdun şeklini almasına rağmen Dimitri'nin başının dertte olduğunu görebiliyordu. Kurt arada bir duraksıyor, acı içinde titriyor, genellikle sağlık ve güçle parlayan tüylü kürkü donuklaşıyor ve terden ıslanıyordu. Hayvan formuna rağmen, adamdan keder dalgaları dökülüyordu ve Mikhail'in dehşetine göre, bembeyaz karda pençe izlerinde küçük kan tanecikleri kalmıştı.

Mikhail, Karpat erkeğine temkinli bir şekilde yaklaşırken kar tanelerinin sürüklenmesiyle daha nazikçe düşmek için gölgelikten aşağı indi. Dimitri sevgili kurtlarıyla birlikte Rusya ormanlarında cehennemi yaşamıştı. Hem vampirler hem de ölümlüler tarafından avlanmış, kaçak avcılar ve batıl inançlı insanlar tarafından takip edilmiş, anavatanının - toprağın ya da insanların- rahatlığı olmadan tek başına hem insanları hem de kurtları korumak için sonsuz yüzyıllarla yüzleşmişti.

Kurt koşmayı bıraktı ve yanları kabarmış, başı öne eğik ve kan kırmızısı gözyaşları kara damlayarak durdu. Aniden başını arkaya attı ve amansız üzüntüsünü göklere ve onu duyabilecek tanrılara doğru uludu. Kederli notalar gecenin içinde kaybolurken, kendi şekline geri döndü, kurt düşerek adamı ortaya çıkardı. Dimitri bir kayanın üzerine çökerken yüzünü kapattı.

"Onun acısını hissediyorsun," dedi Mikhail yumuşak bir sesle. "Bu senin için hem bir mucize hem de bir lanet."

Dimitri ayağa fırladı, prensle yüzleşmek için döndü, dişleri bir hırıltıyla ortaya çıktı, gözleri kırmızı alev titreşimleriyle parlıyordu. Dövüşçü duruşunda durdu, elleri havada, etraflarındaki hava elektrikle, tehlikeyle doluydu. "Ben

Yalnız olmadığımın haberim yoktu," dedi Dimitri. "Böyle bir duyguyu sergileyemezdim."

Mikhail, "Gregori'yi size çağırmama izin verin," diye teklif etti. "Bu acıyı hafifletmeye yardımcı olabilir."

"Kimse onu rahatlatmadı," diye homurdandı Dimitri. "Ona pis ellerini ne zaman sürdüklerini, canını ne zaman yaktıklarını, dövdüklerini ve kestiklerini biliyordum. Onu ne zaman yaktıklarını bile biliyordum ama hiç hissetmedim. Ne acısını, ne öfkesini, ne de çaresizliğini. Ona dokunduğumda, onu kollarıma aldığım ve ruhumu onunla birleştirdiğim, Francesca ve Gabriel'in onu ondan uzaklaştırmak için ördükleri duvarın arkasında, oradaydı, ama hepsi oradaydı ve bu sefer -Tanrı yardımcım olsun, Mikhail- bu sefer hepsini hissettim. Her acıyı, her aşağılanmayı, her ahlaksızlığı. Öfkeyi, suçluluğu ve birinin onu kurtarması için yalvarışını duydum. Ben neredeydim?"

"Hepimizin yapması gerektiği gibi sen de görevini yapıyordun Dimitri. Skyler güçlü ve her geçen gün daha da güçleniyor. Bazı erkeklerin kadınlara ve çocuklara neden vahşice davrandığını anladığımı iddia etmiyorum, böyle bir şeyi asla anlayamayacağım, ancak bunun yaygın olduğunu biliyorum. O artık güvende ve mutlu. Gabriel ve Francesca onun eğitimiyle ilgileniyorlar ve sonunda onu tamamen bizim dünyamıza getirecekler."

Dimitri elini yüzünde gezdirdi. "Onu gördüğümde bir meleğe benziyordu Mikhail. Tanımını duyduğumda bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum ama orada saflık ve iyilik var. Ona ihtiyacım var. Karanlık üzerime üzerime geliyor ve onurlu olanı yapma yeteneğimden korkuyorum."

"Her birimizin zayıf olduğu anlar vardır Dimitri. Skyler senin hayat arkadaşın ve bu nedenle onun için doğru olanı yapmalısın. Sana gelebileceği zamana kadar hayatta kal ve bunu sürdür. Gabriel ve Francesca'yla birlikte çalış, onlara karşı değil. Onu kaçırmak ya da bağlamak sonunda sadece ikinize de zarar verecektir ve sanırım bunu biliyorsunuz. En azından diğerlerinin hiçbir şeyi yokken sizin umudunuz var."

"Umut mu? O bir çocukken ve ben varlığımın boşluğuna dönmek zorundayken mi? Kalırsam, bir gün

onu? Ona uygulanan her vahşeti hissedebiliyorken ve bunu ortadan kaldırmak için çaresizken?" Dimitri bir kez daha kayanın üzerine çöktü ve başını salladı. "Ben kayboldum, Mikhail."

Mikhail onun yanına çömeldi. "Kaybolamazsın. Başına gelenlerle yaşamalı ve onun hayat arkadaşı olarak sen de öyle yapmalısın."

"Onu koruyamadığım için sonsuza dek utanacak mıyım?"

"Öfke duyuyorsun, kendi adına öfke duyuyorsun, onun adına değil. İntikam alabilmeli, adaleti yerine getirebilmeliydiniz ve bu korkunç suçların yalnızca sonuçları, yükü ve izleri olduğu için, onu koruyamadığınız için göklere yükseliyorsunuz. O bir çocuktü ve siz binlerce mil uzaktaydınız. Onun varlığından haberiniz yoktu. Sen bir vampir avcısısın ve görev ile onuru bilirsin. Onurlu bir şekilde davran. Ona hak ettiği gibi davran. Francesca ve Gabriel'le birlikte iyileşmesine izin ver ki sana tamamen ve kendi özgür iradesiyle gelebilsin. Ona verebileceğin hediye budur ve çoğumuzun hayat arkadaşlarımıza verdiğimizden çok daha fazlasıdır."

Dimitri derin bir nefes aldı. "Her gece yıldızlara bakar ve onun da dünyanın bir yerinde aynı yıldızlara baktığını hayal ederdim. Onu hayal etmeye, kafamda bir imge oluşturmaya çalışırdım, ama o çok zordu. Sonra ona yumuşak teni ve güzel gözleriyle baktım ve hayal gücüm ne kadar canlı olursa olsun onu asla canlandıramayacağımı anladım."

"Gregori'nin size yardım etmesine izin verecek misiniz?"

Mikhail tekrarlardı. Dimitri iki elini koyu renkli, terden ıslanmış saçlarında gezdirdi.

"Bunu kendi yöntemlerimle çözmeliyim, Mikhail. Yüzyıllardır yalnızım ve herhangi biriyle, hatta kendi halkımla bile iletişim kurmak benim için çok zor. Zamanımın çoğunu kurt formunda, sürümle birlikte özgürce koşarak geçiriyorum."

"Bunda bir tehlike var - vahşi yollara sapmak."

Dimitri başını salladı. "Eğer bu çok büyük bir yük haline gelirse, Karanlık Olan'ı arayacağım. Burada olduğum sürece ondan uzak kalamam."

"Cebrail'i kışkırtmayın."

"Beni kışkırtmamalı. Ben artık onun sandığı gibi utangaç bir çocuk değilim. O çocuk bu dünyadan gideli çok oldu." Dimitri ellerini açtı ve parmaklarını iki sıkı yumruk haline getirdi. "Ben bir katilim ve sonsuza dek lanetlendim. Bende bunu gördü, biliyorsun. Karanlığı hissetti ve geri çekildi."

"Sen bir avcısın. En iyilerimden biri," diye düzeltti Mikhail. "Asla farklı düşünme. Skyler artık senin sorumluluğunda ve o senin kaderine bağlı. Ne şafağı karşılayabilirsin ne de kötülüğü kucaklayabilirsin. O yeterince büyüylene ve senin onun üzerindeki hak iddianı kabul edecek kadar güçlenene kadar dayanmalısın." Doğruldu ve gökyüzüne baktı. "Julian Savage'ı görmeye gidiyorum. O senin çocukluk arkadaşındı. Belki bana eşlik etmek istersin?" Dişleri bembeyaz parladı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Dimitri için üzülebilir ve ona yardım etmeye çalışabilirdi ama Dimitri'nin bir tehlike olduğunu ve hayat arkadaşını ona bağlayana kadar hep öyle kalacağını asla unutamazdı. "Gregori'nin o gülünç kırmızı Noel Baba kıyafetini giydiğini görmek niyetinde olduğumu bilmenin tüm Karpatyalılar arasında en çok onun hoşuna gideceğini düşündüm."

"Julian iyi bir şakayı her zaman sevmiştir," diye itiraf etti Dimitri, "ama onu daha sonra, daha kontrollü olduğumda ziyaret edeceğim. Onun hayat arkadaşı Gregori'nin akrabası değil mi?"

Mikhail başını salladı. "Desari Gregori'nin küçük kız kardeşi. Çok yeteneklidir."

"Onları kaybettiğimizi sandığımız anda hayatta kalmalarını sağlayan adamla tanıştın mı?" Dimitri sordu. "Güçlü bir Karpatyalı olmalı."

Mikhail başını salladı. "Ah, Darius. Ele avuca sığmaz. Sessiz. Ne demek istediğini söyler. Çok az kişi ona karşı gelmeyi düşünür. Kardeşlerine çok benzer. Yeteneklerine ve güçlerine güveniyor. Daratrazanoff kardeşleri bir arada görmek ilginç. Liderlik için itişip kakışma yok. Her biri kendi başına bir adam ama diğerleriyle iyi uyum sağlıyor. Bu güçlü bir soy."

"Ejderha Arayıcıları'ndan Dominic'in döndüğünü duydum."

"Vampirler ve büyücü Razvan ile yaptığımız son savaşta ağır yaralandı. Dominic hâlâ

Yerde. Francesca ve Gregori, Paris'e gitmeden önce onun için bir şifa seansı yapmayı çok istiyorlar."

Dimitri omuzlarını dikleştirerek ayağa kalktı. "Julian'a onu daha sonra partide göreceğimi söyle. Ormanda devriye gezeceğim ve düşmanlarımızın kokusunu almaya çalışacağım. Kurtlar benim için bilgi toplayabilir."

"Çok dikkatli ol Dimitri. Enerjinin izini Skyler'a kadar takip ettiler ama eğer kan onları çağırıyorsa, unutma ki sen de onun kokusunu taşıyorsun. Sen de işaretlenmiş olabilirsin."

Dimitri'nin ağzı acımasız bir çizgiyle sertleşti. "Onlarla karşılaşma şansını memnuniyetle karşılarım. Beni Skyler'ı buldukları kadar kolay bir hedef olarak bulmayacaklardır."

Mikhail cevap veremedi Dimitri döndü ve koşarak uzaklaştı, koşarken yer değiştirdi, adımlarını bozmadan dört ayak üzerine düştü, hareketi o kadar kusursuz ve akıcıydı ki Mikhail kimsenin onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Gücün dalgalanması nefes kesiciydi ve Mikhail Dimitri'nin yer değiştirdiği noktaya, kardaki izlere baktı; bir an insan, bir an kurttu. Türünün mucizesi onu sık sık olduğu gibi etkilemişti ama her zaman olduğu gibi bu mucizenin hemen ardından kaçınılmaz sorumluluk yükü geliyordu.

Aşkım benim. Endişeleniyorsun. Raven sıcaklığıyla onun zihnine dokundu. Bir anda zihnini dolduran sevgi seli onu rahatlattı.

Önemli değil. Julian ve Desari ile birlikte olacağım. Bize katılmak ister misin?

Yapamam. Bu sosun görüntüsünü sevmedim. Pütürlü.

Mikhail onun sesindeki kızgınlığa gülümserken buldu kendini. Eğer sos uslu durmazsa, Raven onu dışarıda karın içine atacak ve atış talimi olarak kullanacaktı. Kadın biraz sinirliydi ve görünüşe göre yemek pek iyi gitmiyordu.

Eğlencenizi zerre kadar faydalı bulmuyorum.

Eğlence mi? Mikhail gökyüzüne çıktı, vücudu bir baykuşunkine dönüştü. Ormanın üzerinde kanat çırparak ilerledi.

Julian'ın kaldığı eve doğru. Kendi tüketmeyeceğin insan sosuna tehditler savurmandan en ufak bir keyif almadığımdan eminim. Bir kalp atışı sessizlik oldu. İçine bir alarm yayıldı. Raven? İnsan eti yemeye kalkışmayacaksın. Yemek, değil mi?

Bunun insan olduğumuz yanılsamasına katkıda bulunup bulunmayacağını düşünüyorum. Köylülerden bazıları ve bir ya da iki misafir orada olacak.

Mikhail nefesini içine çekti, ağaçların arasından süzülürken kanatları vahşice çırpıyordu, tüylerinin üzerinde kar taneleri vardı. Bu aptal ziyafetinde çok ileri gidiyorsun kadın.

Raven'ın misilleme niteliğindeki eğlencesi adamın üzerinde bir sıcaklık seli yarattı. Sadece Raven onunla bu şekilde -beklenmedik bir şekilde, sevgiyle- Karpat halkının prensinin gazabını göze alarak alay edebilirdi. Ona dişlerini göstermiş gibi bir izlenim bıraktı ama bu onun gözünü korkutmaya yetmedi. Sadece güldü ve pütürlü sosuna geri döndü.

Mikhail aşağıda, Julian Savage'ın karda koştuğunu gördü, kardeşi Aidan'ınki gibi uzun sarı saçları arkasından akıyordu, kolunun altına bir şey sıkıştırmıştı, bir kadın peşinden koşarken başka bir adam elini kaldırarak seslendi. Julian nesneyi havaya fırlattı ve adam onu yakalayarak başının üzerinde muzaffer bir edayla salladı. Mikhail Julian'ın evinin parmaklıklarına indi ve normal formuna geri döndü.

"Hiç komik değil, Julian," diye seslendi kadın küçük bir küçümseme kokusuyla. "Bu gece yarısı yemeği için." Diğer adama ters ters baktı. "Barack, onu bana hemen şimdi ver."

"Kimse onu yiyemez, tatlım." Julian ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat ederek onun etrafında döndü. "Tabii ayakkabı derisi olarak kullanmayı planlamıyorlarsa."

Barack sırtıttı. "Bu şeyle yeni bir moda başlatabiliriz, Desari. Sen rostoyu pişir, biz de tabanları

ayakkabılarını giyerler ve bir süre yürüdükten sonra asla aç kalmazlar."

"Eeeww! Bu çok iğrenç, Barack. Julian'ın etrafında çok uzun zamandır dolanıyorsun."

"Cidden tatlım, futbol topu olarak kullanılması çok daha iyi." "Bana tatlım deme Julian," dedi Desari protesto etti. "Sen etrafa saçtıktan sonra insanların o rostoyu yemesine izin veremem." Elleri kalçalarında, iki adama ters ters baktı.

Barack, Julian'a "Pas atmak için dışarı çık," dedi.

Julian koşmaya başladı ve Barack rostoyu havaya fırlattı. Julian fırladı ve onu yakalayarak göğsüne doğru çekti. Yere düşmeden önce Desari şarkı söylemeye başladı ve notalar Julian'ın etrafında havada gümüş gibi dans ederek bir ağ oluşturdu. Sanki bir trampolinin üzerindeymiş gibi zıpladı ve yere doğru kaydı, beceriksiz bir yayılma ile sert bir şekilde yere indi.

Barack gülmekten iki büklüm oldu ama Julian yılmadı ve kurumuş rostoyu zafer edasıyla başının üzerine kaldırdı. "Gol!"

Desari birkaç nota daha söyledi. Gümüş ve altın notalar dans edip daldılar ve Julian'ın başının üzerinden geçen bir ilimik oluşturmak için birbirlerine dolandılar. Mikhail'in nefesi boğazında düğümlendi. Karanlıkta, yağan karla birlikte notalar çok güzeldi, hayat ve enerjiyle parıldıyor ve ışıldıyordu. Tüm bunlar olurken Desari'nin sesi bedeninde titreşiyor, kalbinin ve zihninin sıcaklık, mutluluk ve en önemlisi hayat arkadaşına duyduğu sevgiyle parlamasını sağlıyordu.

Desari aniden Mikhail'e gülümsemek için başını çevirdi. Güzeldi, hatta göz kamaştırıcıydı, sesi gecenin içinde kayboluyordu, doğanın bir parçasıydı. "Sanırım hayat arkadaşımı prensin önünde boğmamalıyım, değil mi?" diye sordu. Sesinde utanç yoktu, sadece kahkaha ve memnuniyet vardı.

Desari gerçek bir Daratrazanoff. Kendine güven aşıılıyor. Akan saçları, yumuşak yüz hatları, müzikal sesi ve dans eden gümüş ve altın notalarıyla hayat arkadaşının boynuna ilmik atan Karpat kadınının görüntüsünü Raven'la paylaştı.

Ve o çok güzel.

Raven'ın ses tonunda bir sertlik yoktu ama Mikhail telepatik bağlantıları aracılığıyla ona gülümsedi. Belki de gelip bana katılmalı ve o sosu böceklere bırakmalısın -her ne kadar herhangi bir yaratığı zehirlemek asla iyi bir şey olmasa da.

Çok komiksin, prensim.

Mikhail yüzünü buruşturdu. Raven, belanın kıyısından dönmediği sürece ondan asla prens diye söz etmezdi. Desari'ye gülümsedi. "Her zaman Julian'ı boğmak istemişimdir."

"Kardeşim Darius da öyle," dedi Desari, her hareketi zarif bir şekilde ona doğru yürürken.

Mikhail'in ağzını yavaş bir gülümseme yumuşattı. "Darius'un Gregori'ye benzeyip benzemediğini tahmin edebiliyorum. Julian eskiden Gregori'yi ileden çıkarırdı. Çocukken bile Julian'ın içinde çok az korku vardı. Kendi bildiğini okur ve çocuklarımızın çoğunun aklına bile gelmeyecek belalara bulaşırdı."

Julian kolunu Desari'nin dar beline doladı. "Onu dinleme. Ben Karpatlar'ın kötü çocuğu değildim. Sadece bağımsızdım ve bunun iyi bir sebebi vardı. Halkımızı gözetlemek için gözlerimi kullanan bir vampirim vardı. Etrafta pek fazla kalamazdım."

"Ve o zamandan beri bu vampiri yok ettiniz mi?" Mikhail sordu.

Julian başıını salladı. "Onu çok güçlü biri olarak inşaa etmiştim. Çocukken bana öyle görünüyordu, ama hayatımızdaki çoğu canavar gibi, yetişkin olduğumda, hatırladığım kadar güçlü değildi. Geriye dönüp baktığımda, bir yetişkine söylemeliydim ve belki de onu avlayıp yok edebilirlerdi, bana çocukluğumu geri verebilirlerdi, ama avcılarımıza zarar vereceğini düşündüm."

Mikhail omuzlarını silkti. "Geriye bakıp ne yapmalıydık demek bizim için kolay ama bunun nedeni daha sonra farklı bilgilere sahip olmamız ve tabii ki bilginin her zaman kararlarımızı değiştirmesi."

Julian hafifçe gülümsedi. "Aidan'la geçirdiğim o yılları geri isterdim. Bu konuda çok iyi davrandı ama ayrı kalmanın onu incittiğini biliyorum."

Desari rahatlatmak için onun eline uzandı. "Artık onu mümkün olduğuunca sık görüyoruz Julian," diye hatırlattı ona ve sonra avucunu uyluğuna sürtmek için elini geri çekti. "Tamamen yağlanmışsın."

"Meşhur rosto," dedi Julian, büyük, kurumuş et parçasını küçük bir kibar selamla ona sunarken.

Mikhail tepkisini küçük bir öksürükle bastırdı ve Desari hayat arkadaşına ters ters bakarken yüzünü başka yöne çevirdi.

"Her şey yumuşacık, Julian, rostomu mahvettin. şimdi ne yapacağım ben? Bu akşamki yemek için bir şeyler hazırlamalıyım."

"Corrine'den yardım iste," diye önerdi Barack. "Dayan'a onu sahiplenmeden önce epey yemek yaptığını söylemiş."

"O kızartmanın yumuşacık bir yanı yok," diye itiraz etti Julian. "Deriye dönüşmüş."

Desari önce ona sonra da rostoya bakarak yüzünü buruşturdu. "İğrenç bir şey. Sanırım Corrine'den başka bir şey yapmama yardım etmesini isteyeceğim."

Barack ellerini uzattı. "At şunu Desari, futbol maçımızı bitirelim bari."

Mikhail başını salladı. "Alexandria ve genç Skyler'ın birkaç dakika önce başlarının derde girdiğini hepinize bildirmek istedim. Hepimizin tetikte olması ve kadınlarımızla çocuklarımıza daha fazla koruma sağlamamız gerekiyor."

"Syndil evdeydi, parti için bir şeyler hazırlayabileceğini düşünüyordu. Sanırım onu kontrol edeceğim. Eğer ona ulaşırsam, sadece iyi olduğunu söyleyecektir." Barack küçük bir selam çizdi ve hemen gökyüzüne çıktı.

Julian'ın yüzündeki gülümseme soldu. Desari'ye bir adım daha yaklaştı. "Ne tür bir sorun? Aidan Alexandria'nın yaralandığına dair bir haber göndermedi."

"Şu anda iyi ama hem o hem de Skyler, duyguları mantıksızlığa varacak kadar güçlendiren ince bir güç akışının varlığını hissetti. Gabriel bile etkilendi ve Dimitri'ye karşı öfkesini kaybetti."

"Dimitri'nin geldiğini biliyordum," dedi Julian. "İçindeki karanlığın her geçen saat arttığını hissedebiliyorum. Dengesiz biri ve onu güvende tutmanın bir yolunu bulmalıyız. Varlığımdan vazgeçmeyi düşündüğümde Gregori bana devam etmemi sağlayacak bir görev verdi ve belki Dimitri'ye de bir görev verilirse... "Julian içini çekti. "Yalnız, bir avcının yapması gerekenden daha sık öldürüyor ve bu onu yavaş yavaş yok ediyor."

Mikhail, "Skyler onun hayat arkadaşı," dedi.

Desari'nin nefesi kesildi. "Ah, canım, o daha bir bebek.

Emin mi?" "Renkleri ve duyguları yeniden canlandırdı."

"Bu iyi bir şey olamaz," dedi Julian. "En iyi ihtimalle duygularla başa çıkmak zor olabilir ve bu durumda bu kadar vahşileşmişken, cehennemden geçiyor olmalı. Ona gitmeliyim," diye ekledi, "bakalım ne yapabilirim. Desari'nin sesiyle inanılmaz bir gücü var. Bunu atlatmasına yardımcı olabilir."

"Onu kendisine bağlayamaz," diye itiraz etti Desari, elini boğazına götürerek. "O çok ama çok genç ve Francesca'nın söylediğine göre çok kırılgan. Hem Gabriel'in hem de Francesca'nın onu geçmişinden normal bir şekilde işlev görmesini sağlayacak kadar uzaklaştırması gerekiyor. Zihninde ona yardım etmek için ortaya çıkarabilecekleri hiçbir çocukluk anısı olmadığını biliyor musun? Dimitri için tüm bunları aniden hissetmek çok zor olmalı. Bir süre için, onun eski yaralarıyla ham ve yaralı olacak."

"Bu çok tehlikeli bir durum," diye onayladı Mikhail. "Dimitri onun yanında kalırsa, onu sahiplenme ihtiyacıyla savaşmaya devam edecektir. Eğer Rusya'ya dönmeyi seçerse, her ikisi için de tehlike artar." Şakaklarını ovuşturdu, birden kendini yaşlı hissetti. Sorumluluklarının ağırlığı bu karanlık günlerde onu çok daha fazla yıpratıyordu.

Noel sezonunun ortasında, neşe ve umut hissetmesi gerekirken, yorgun ve umutsuzluğun başlangıcını hissediyordu. Onları nasıl kurtarabilirdi? İki ya da üç çocuk yeterli değildi. Shea bir dişi doğursa ve bebek hayatta kalsa bile, bir erkeğin kurtarılması için yıllar geçmesi gerekecekti. Karanlıkta beklemek için çok uzun bir süre. Çok fazla erkek. Bir ya da iki yaşam arkadaşı türlerinin yok olmasını engelleyemezdi, özellikle de düşmanları bir araya gelip saldırılarında daha da cesurlaşıırken.

"Çok uzun zamandır avantajlıydık," diye mırıldandı yüksek sesle. "Düşmanlarımızın düşüncelerini tarayabilir ve bilebilirdik, ama şimdi bizi engellemenin bir yolunu buldular. Vampirin kötü kokusunu alabiliyorduk, böyle bir iğrençliğin varlığını hissedebiliyorduk ama artık bize rehberlik etmesi için kendi duyularımıza güvenemiyoruz." Kollarını iki yana açtı. "Önceden gücümüzden korktukları için asla peşimizden buraya gelmezlerdi ama şimdi neredeyse her gün bizi parçalıyorlar. Düşmanlarımızın sayısı bizden fazla ve biz zayıfladıkça onlar güçleniyor."

Desari Julian'a baktı. Elini prensin omzuna koymak için öne çıkarken kehribar rengi gözleri parlıyor gibiydi. Tam bir savaşçıya benziyordu ve Desari onunla gurur duymaktan kendini alamadı.

"Biz de güçleniyoruz, Mikhail. Senin liderliğin altında, daha önce dağınık ve ayrı iken bir araya geldik. Eskilerimizden herhangi birine haber ulaştırmak, Desari ve diğerlerinin yaptığı gibi kaybolanları aramaya devam etmek için yorulmadan çalıştın."

Mikhail başını sallayarak, "Kadınlar hamile kalmak ve doğum yapmak konusunda isteksiz," dedi. "Çocuklar olmadan, Julian, ömrümüz ne kadar uzun olursa olsun, türümüz hayatta kalamaz."

Desari ona gülümsedi. "Hayatta kalacağız. Bu mevsim mucizeler mevsimi, unuttun mu? Senin inançlı biri olduğunu sanıyordum Mikhail. İnancın nerede?"

Küçük bir sessizlik oldu. Prensın yüzündeki sert çizgiler yumuşadı. "Belki de Raven'ın bu kutlaması inancımı tazelemek için ihtiyacım olan şeydir, Desari." Düşünceli bir şekilde burun kemiğini ovuşturdu. "Josef bize herhangi bir ilahiyi yorumlamaya karar verirse, lütfen şarkı söylemek için gönüllü olun. Dans eden notalarınızın çocuğu susturması mümkün mü?"

"Josef'in ünü ondan önce geliyor," dedi Desari gülerek. "Anladığım kadarıyla oldukça ele avuca sığmaz biriymiş."

"Byron ve Antonietta'nın çocuğa göz kulak olmaya çalışmalarını kıskanmadığımı söylemeliyim. Oldukça zeki olduğunu söylüyorlar ama iş uygulamalarımızı öğrenmeye gelince pek gayretli değil. Sanırım şımartılmış ve insan çocuklarıyla o kadar çok kaynaşmasına izin verilmiş ki halkımıza karşı görevini unutmuş."

Julian, Mikhail'in sesindeki sertlik karşısında Desari'ye gizli bir gülümseme attı. Çocukken, yetişkin bir erkeğin ses tonunda da aynı sertliği sık sık duymuştu. "İyi bir adam olacak," diye teminat verdi Julian. "Belki bir avcı değil ama toplumumuzun yeniden ilerleme kaydetmesine ihtiyacımız var. İş dünyasına, sanata ve özellikle de bilime ilgi duyan erkeklere ihtiyacımız var."

Mikhail kuru bir sesle, "Josef'in yapacağı her işte başarılı olacağından hiç şüphem yok," dedi. "Ama geri kalanımız onun gençliğinden sağ çıkamayabilir."

"Gregori'nin de benim için aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum, birçok kez." Julian ona sıırttı, tuhaf renkli gözleri altın gibi parlıyordu. "Adamın espri anlayışına ihtiyacı var. Şimdi, ben onun kayınbiraderiyim. Kaderin küçük şakalar yapmak gibi bir huyu var."

Mikhail'in yüzünü yavaş bir gülümseme aydınlattı. "İtiraf etmeliyim ki Julian, bunu hiç düşünmemiştim. Kayınbiraderi. Kendisi aynı zamanda benim damadım ve ben de Sevgili Yaşlı Baba olduğuma göre, adamın bazı aile görevlerini yerine getirme zamanının geldiğini düşünüyorum. Bu gece Noel Baba rolünde mükemmel olacak."

Julian'ın kaşları havaya kalktı. "Prensım." Eğilerek selam verdi. "Karanlık Olan'la sık sık oynadığımız bu oyunda sizi usta olarak kabul ediyorum."

Desari bir adamdan diğetine baktı. "Gregori'den Noel Baba olmasını istediğini hayal bile edemiyorum ve eğer Julian bunu onaylıyorsa, bu kötü bir şey."

Mikhail, "Görüyorum ki seni iyi tanıyor, Julian," diye gözlemledi.

Desari başını Julian'ın göğsüne yasladı. "Büyürken kötü bir çocuk muydu? Öyle olabileceğini tahmin edebiliyorum."

Mikhail başını salladı. "Bağımsız. Zeki bir ağız. Bilgiyi severdi ve içinde çok az korku vardı. Ama hayır." Kaşlarını çattı. "Julian'dan birkaç yaş büyük, Gregori'nin sürekli gözünün üstünde olması gereken genç bir adam vardı. Josef'in hayal bile edemeyeceği kadar kötü biriydi. Otoriteyi sürekli sorgulardı."

"Onu hatırlıyorum," dedi Julian. "O kadar genç olmasına rağmen silahlarla arası çok iyiydi. Tiberiu Bercovitz. Yüzyıllardır onu ne duydum ne de düşündüm. Kutlamaya geldi mi? Dimitri ile iyi arkadaştı."

Julian'ın sesinde gerçek bir titreşim yoktu ama Mikhail avcının gözlerinde bir ihtiyat parıltısı yakaladı. Adam belli belirsiz ama korumacı bir şekilde hayat arkadaşına doğru kaydı.

"Hayatlarımız bu hale geldi," diye mırıldandı Mikhail yüksek sesle. "Artık dostlarımıza, hayatlarını onura, Karpatyalıları ve insanları kurtarmaya adanmış adamlara güvenemiyoruz. En iyi avcılarımıza şüpheyile yaklaşıyoruz."

"Biz hep böyle yaşadık," dedi Julian.

Mikhail başını salladı. "Bir zamanlar, Julian, uzun zaman önce, sadece doğanın bizi dengelediği zamanlar vardı. Dünyamızda uyum ve barış vardı ve bunun gibi kutlamaları sık sık yapardık."

"Ve bu gece de bir tane düzenliyoruz," diye belirtti Desari. "Tüm Karpatların katılabileceği, hem birbirimizle hem de insan dostlarımızla olan dostluğumuzu güçlendirmeyi kutlayacağımız eşsiz bir buluşma. Yüzyıllardır bunu yapmamıştık. Halkımıza bir kez daha birlik olduğumuz, düşmanlarımıza da birlikte güçlü olduğumuz ve güçlenmeye devam edeceğimiz mesajını veriyor. Bu

bir başlangıç, öyle değil mi? Bize bu hediye sen verdin, Mikhail."

Prensin ağzının kıvrımlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Raven bize bu hediye verdi. Karpatyalılar daha önce hiç Noel kutlamamıştı ama o yılın bu zamanını hepimizi bir araya getirmek için bir bahane olarak kullandı. Yanıldığını düşünmüştüm ama görüyorum ki yanılmışım."

"Birbirimizi tanıma şansımız var," dedi Desari. "Ailem, yani Daratrazanofflar ya da hayat arkadaşım Julian değil, grubumuz -Karanlık Ozanlar- diğer Karpatyalılarla birlikte yetişmedi ve bu bizim için gerçekten eşsiz bir fırsat. Karpatların geri kalanıyla aynı ortak zihinsel yolu bile kullanmadık."

"Kardeşiniz Darius, kendisi henüz bir bebekken bu kadar çok küçük çocuğu hayatta tuttuğu için gerçekten mucizevi bir işçi. Shea ve Gregori, çoğunuzu hayatta tutmak için kullandığı çeşitli bitki ve otları konuşmak üzere onunla görüşmek istediler."

Desari başını salladı. "Geldiğimizden beri üçü de sabahın erken saatlerine kadar birlikte oldular. Sanırım sadece bugün diğerleri yemek pişirmek için araştırmaya ara verdiler. Shea'nın kendini pek iyi hissetmediğini duydum. Bebek ölüm oranımız bu kadar yüksekken bebek sahibi olmak onu çok korkutmuş olmalı."

Onunla göz göze gelmeye çalışan Julian'a hızlı bir bakış fırlattı ama Julian onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Julian elini uzatıp onunkini tuttu ve avucunu kalbine götürdü. Eğer bu gece hamile kalmamayı seçersen, öyle olsun, Desari. Senin seçimini asla elinden almam.

Desari başını prensten yana çevirdi, gözyaşlarını geri kırıptı ve bunu yaparken yanağını Julian'ın omzuna sürttü. Bu yıl özel mi yoksa anavatanımıza dönmek doğurganlıkta bir sıçramaya mı neden oldu bilmiyorum ama kadınların çoğu hamile kalabileceklerini söyledi, ancak çok azı denemek istiyor.

Desari, sen hazır olduğunda çocuk sahibi olacağız. Eğer mucize gerçekleşirse, ki gerçekleşeceğine inanıyorum, bu olması gereken bir şey. Eğer olmazsa... Julian omuzlarını silkti ve ona sevgi ve güvence dolu bir mesaj gönderdi. Öyle olsun. O başkalarının yolundan gidecek bir adam değildi. Eğer Desari çocuklarını kaybetmenin kalp kırıklığını göze almak istemiyorsa, ona görev yüklemeyecek ya da halkına karşı olan görevine işaret etmeyecekti.

Desari ona gülümsedi. Onun kendisine asla baskı yapmayacağını biliyordu ve sabrından dolayı onu daha da çok seviyordu, çünkü ona olan inancı tamdı.

"Julian, Dimitri'ye ulaşmanı tekrar rica ediyorum," dedi Mikhail. "Darius ile konuşmak için yoldayım. Hepinizi nasıl hayatta tuttuğu konusunda onu daha fazla sorgulamak istiyorum."

Julian onaylarcasına başını salladı ve Mikhail'in şeffaflaşarak Darius'un kalmayı seçtiği eve doğru karların arasından süzülüşünü izledi. Kolunu Desari'nin omuzlarına dolayarak uzun saçlarını boynundan uzaklaştırdı. "Aslında yalnızız."

Yavaş bir gülümseme ağzının kıvrımlarını okşadı. "Gerçekten mi?" Ona kaşlarını çatarak baktı. "Yalnız olabiliriz ama bu geceki ziyafete katkımı mahvettiğin için yemek pişirmek zorundayım. Ya da daha iyisi, yemeği sen yapmalısın."

Altın gözleri ona doğru parlıyordu. "Buna mecbur kalmayı çok isterim." Onu kollarına aldı, sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi omzunun üzerinden fırlattı ve eve doğru koşmaya başladı.

"Julian! Seni vahşi!" Julian parmaklıkların üzerinden atlayıp ön kapıyı tekmeleyerek açarken kadın onu belinden kavradı. "Mağara adamı olmayı bırak."

"Ha ha ha." Evin içinde yatak odasına doğru ilerlerken elini kızın kıvranan poposuna indirdi. "Hatırladığım kadarıyla, teknik olarak sen de bir Vahşisin."

Güldü ve kollarını kasıtlı olarak onun beline doladı, parmakları kot pantolonunun önünden kayarak okşadı. Bu hareket onun dikkatini hemen dağıttı ve uzun adımlarını kaybederek neredeyse tökezliyordu. Desari aldı

Kız, yanıp sönen renklerden oluşan bir kuyruklu yıldız gibi evin içinden akıp geçerken onu boş havayla baş başa bırakarak çözülme fırsatı buldu. Yumuşak kahkahası adamın duyularını okşarken, parmakları adamın yüzünde ve göğsünde geziniyor gibiydi.

"Bu hiç hoş değil Desari," diye itiraz etti Julian, renk prizmasını daha yavaş bir tempoda takip ederek. "Ve kesinlikle adil değil."

Geri kapalı büyük Oğlum, o uyardı, çalışıyor için ver hırlama izlenimi verdi, ama bunun yerine kahkaha attı. Kazara küçük bir dokunuşa bu kadar duyarlı olmanıza engel olabilir miyim? "Kazara mı? Sanmıyorum." Ellerini kaldırdı ve havada karmaşık bir desen ördü. Akan renkler katı bir ağla çarpıştı ve Desari'nin doğal formu hemen yere indi. Adamın ayaklarının dibine oturmuş gülerek ona göz kırpıyordu, koyu renk saçları etrafa dökülmüş ve onu

her zamankinden daha çekici.

Julian'ın kalbi göğsünde sıkıştı. Bu his o kadar güçlüydü ki avucunu ağrıyan kalbinin üzerine bastırarak derin bir nefes aldı. "Her gece seni daha fazla sevemeyeceğimi düşünerek uyanıyorum Desari. Ve her gece uyanıp bana baktığında, sana duyduğum aşk daha da güçleniyor - o kadar ki bazen onu kontrol edemediğimi düşünüyorum."

Parlak kahkahası, elini ona doğru uzatıp onu yukarı çekmesine ve kollarının arasına almasına izin vermesiyle soldu. Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. Kız uzun boyluydu ama adam daha uzun boyluydu ve kızın yanan bakışlarıyla buluşmak için onu yukarı bakmaya zorluyordu. Gözleri kehribardan yanık altına dönmüştü, oradaki açlık kadının nefesini kesiyordu. "Sen benim sevgilimsin Julian, her zaman sevgilim olacaksın."

"Seni böyle tutuyorum, kollarımda güvende, vücudun benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor." Yüzyıllardır süren disiplinine rağmen asla kontrol edemediği duygularının kabarmasından utanarak başını çevirdi. "Ve birlikte uzanırken bana şarkı söylüyorsun ve dünyada bana getirdiğin huzur gibi başka bir huzur yok."

Derin bir nefes aldı, aşk onu gücüyle sarsıyordu. "Bir çocuk istiyor musun, Julian? Bizi bekleyen kalp acısını bildiğimiz halde denemek istiyor musun? En büyük acının - oğlumuzu ya da kızımızı kaybetmenin- sahip olduğumuz şeyi elimizden alma riskini göze almaya hazır mısınız?" Bir karar vermeden önce gerçeği öğrenmesi gerekiyordu. Bir yanı bir çocuk istiyordu, parlak sarı saçlı ve altın sarısı gözlü bir çocuk; ona şakalar yapacak ve onu kızdıracak, ona diğer yarısı olan adamı fazlasıyla hatırlatacak bir çocuk. Ama bedeli çok yüksekti. Hem de çok yüksek.

"Böyle mi düşünüyorsun Desari? Çocuğumuzu kaybedersek aramızdaki her şeyi kaybedeceğimizi mi?" Başını iki yana salladı. "Asla. Bu imkânsız."

"Aşkımız o kadar güçlü ki Julian, hissettiğimiz duygular o kadar yoğun ki, bir çocuğu kaybetmenin acısı yıkıcı olur." Boğazındaki yumru onu boğmakla tehdit ediyordu.

"Her ebeveyn çocuğunu kaybetmenin yıkıcı bir şey olduğunu bilir," dedi nazikçe. "Üzüntü büyük olur, evet, ama eğer bana bu üzüntü riskinin senin gözlerine ve gülümsemene sahip bir oğlun ya da kızın olma şansına değip değmeyeceğini soruyorsan, o zaman benim için buna değeceğini söylemeliyim. Ama kararı siz vereceksiniz. Sen benim mutluluğum için yeterlisin. Bir çocuk bir mucizedir, ama sana sahip olduğum sürece her zaman hayatta kalacağım."

"Ben korkak değilim Julian," dedi Desari, parmakları onun saçlarına dolanırken. Vücudunu onunkine yasladı, başını kalbinin üzerine koydu ve sabit ritmi dinledi. "Korkak olduğum için tereddüt etmiyorum."

Parlayan siyah saçlarını okşadı. "Bir an bile senin korkak olduğunu düşünmedim, tatlım. Hazır olduğumuzda bir çocuğumuz olacak, bir saniye önce değil. Ben halkım için görevimi binlerce kez yaptım ve görevim dışında bir çocuk sahibi olmayacağım. Çocuğumuz sevgiyle doğacak ve her ikimiz tarafından da diğerlerinden daha çok istenecek."

Kalbi onunkinin ritmiyle eşleşti. Kanı damarlarında ısındı. Yüzünü kaldırıp boynunun sütunu boyunca öpücükler kondurdu, hafifçe ısırdı, dili teninin tadına baktı. "Madem bebek sahibi olmayı çok istiyorum, o zaman deneyelim derim. Deneyelim Julian, gebe kalmanın ve hamileliğin her anının tadını çıkaralım ve endişenin bizi yönetmesine izin vermeyelim. Çocuğumuz birbirimize Noel hediyeğimiz olacak."

Vücudu çoktan kıpırdanmaya başlamıştı, kanı Desari'nin ateşiyile eşleşecek şekilde ısınıyordu. "Emin misin, Desari?"

Ağız onunkini aldı, tatlı, bağımlılık yapan tadıyla birlikte sevgisini de içine akıttı. Vücudundaki her hücre karşılık verdi. Öpüşmeyi kesmeden onu kollarının arasına aldı. Noel gerçekten mucizeler getirebilir.

Sevgi dolu kahkahası onun duygularını okşadı. Bunun seni bu akşamki kutlama için başka bir şey pişirmeme yardım etmekten alıkoyacağını sanma.

Bu geceki kutlama şu anda gerçekleşiyor, dedi ona.

Bölüm 6

Darius Daratrazanoff, yüzüne ve göğsüne isabetli bir şekilde birkaç kartopu fırlatan hayat arkadaşına ters ters baktı. "Tempest, sana kesin bir emir veriyorum. Hemen buraya geri gel!"

Tempest bir sonraki kartopunu sıkıca paketledi ve yüzüne doğru fırlattı. "Sen ve senin aptal emirlerin." Kar taneleriyle kaplı kızıl saçlarını savurdu ve küçümser bir tavırla burnunu çekti. "Dürüst olmak gerekirse Darius, ben senin her dediğini yapan kardeşlerinden biri değilim. Benimle dalga geçtin, seni yılan. Fırını havaya uçurmuş olmam yemek yapamayacağım anlamına gelmez." Sıkıca paketlenmiş bir füze daha fırlattı ve bunu yaparken geriye doğru koştu. "Geri al onu."

"Yemek yapamıyorsun, kimin umurunda? Kesinlikle benim değil. Ancak fırın evde oldukça büyük bir delik açtı ve onu tamir etmem gerekiyor, bu yüzden buraya geri dön ve sana göz kulak olabileceğim bir yere gel."

"Onu geri al."

"Tanrı aşkına bebeğim, evi ateşe verdin. Bütün mutfak simsiyah oldu. Ne yaptığını sanıyordun?"

"Fırın düzgün çalışmıyordu, ben de tamir ettim."

Darius bir kartopunu daha savuşturdu. "Fırtına. Tamir edilmemiş. Duvarda tur otobüsümüz büyüklüğünde bir delik var ve mutfak is içinde. Yaptığın o mor yapışkan karışım her neyse, şimdi tüm tavana ve duvarlara yayılmış durumda."

"Tamam." Elini kaldırdı, yüzünde öfke vardı. "Bu benim hatam değildi. Soba kısa devre yaptı ve tencerede bir delik açtı ve tavandan aşağıya ve duvarlardan aşağıya meyveler gönderdi. Benim bununla hiçbir ilgim yoktu. Ve bana sorarsanız, bu muhtemelen fırındaki ısıtma bobininin erimesine de neden oldu. O yüzden geri al!" Koşarken kar topladı ve silahların içine doldurdu.

"Soba kısa devre yapmış olsa bile, bu sizin yemek pişiremediğiniz gerçeğini ortadan kaldırmaz. Hiçbir zaman yemek yapamadın. Kendi başınayken bile. Ve eğer devam edersen ve ben seni gözden kaybedersem, anında kaybolursun. Kesinlikle yön duygusunun olmadığını biliyorsun."

Kırmızı altın rengi kaşları öfkeyle çatıldı. "Önce beni evi havaya uçurmakla ve mutfağı ateşe vermekle suçluyorsun. Sonra bana yemek yapamadığımı söyledin, şimdi de yön duygum olmadığını söylüyorsun! Benim mükemmel bir yön duygum var."

Darius, hayat arkadaşına bir şimşek çakıp çakmayacağını görmek için gökyüzüne baktı. Hiçbir şey gelmeyince, nefesini tutup konuyu değiştirdi, eğer devam ederlerse ve kız sonuncusu gibi başka palavralar da atarsa, hayatlarının darbesini yiyeceklerinden korkuyordu. "Duvardaki mor sos neydi?"

"Meyveli turtalar. On tane falan yaptım ve hepsi patladı." Kadın ona şüpheyile baktı. "Sana bir şeylerin yolunda gitmediğini söyledikten sonra o eski ocağı mı karıştırdın?"

"O mutfağın yakınına bile gitmedim. Bu çok saçma bir fikirdi. Eğer bu aptalca şeylerin yapılmasını istiyorsan, tarifine bakıp senin için yeniden üreteceğimi söylemiştim."

"Fikir yemek pişirmektir, akıllı bir tane, bilirsiniz, bir insan gibi."

"Bu aptalca bir fikirdi, Tempest," dedi sabırlı bir ısrarla. "Şimdi hemen buraya, yanıma gel." Kendini biraz çaresiz hissetmeye başlamıştı. Ona böyle hissettirebilen tek kişi hayat arkadaşı gibi görünüyordu. Şu anda olduğu gibi, Tempest yerine bir vampirle yüzleşmeyi tercih edeceği zamanlar vardı. Gözyaşlarıyla kahkahalar arasında gidip geliyordu ve bu asla iyi bir şey değildi.

Adam onu dönüştürmeden önce neredeyse tüm hayatı boyunca bağımsız bir insandı ve adam da hayatının büyük kısmında tek komutandı. O kadar uzun süre ailesinin güvenliğinden sorumlu olmuştu ki, koruyucu dürtüleri bastırılamıyordu. Aslına bakılırsa, o da bunu istemezdi.

olmak. İyİ bir alarm sistemi vardı ve ona ılık atıyordu. Sesini yumuşatmaya çalıştı. "Bebeğim, bu yemeği gerçekten bu kadar önemsiyor muyuz? Onu yemeyeceğiz bile."

"Her kadın bir yemek getiriyor." Karların arasından eve doğru eliyle işaret etti. "Barack ve Julian'ın bu büyük karmaşaya sessiz kalacağını mı sanıyorsun? Bunun sonunu asla duymayacağım."

Darius nefesinin altında küfretti. Onu bu ruh halinden çıkarmak istiyorsa farklı, beklenmedik, onu tamamen şaşırtacak bir şey yapması gerekecekti. Ona doğru koşmaya başladı, koşarken karları topluyor, pulları gevşek yuvarlak füzeler haline getiriyordu. Tempest'ın gözleri şokla irileşti ve adam elindeki cephaneyi ona doğru ateşlerken, koşarken şekil değiştirdi; kk, kompakt figürü bir kar leoparı şeklini aldı. Siyah-kahverengi beneklerle bezenmiş yumuşak gri kürkü kompakt, kaslı vücudunu ve bir metre uzunluğundaki kuyruğunu kaplıyordu.

"Fırtına! Ne yapıyorsun?" Huysuzca seslendi, siyah bakışları etraflarındaki alanı taramak için kaydı. Ne kadar sık tarasa da tehlike bulamıyordu ama yine de içindeki tedirginliği, hayat arkadaşını kendine yakın tutma ihtiyaını bir türlü atamıyordu. şakacı olmak için yaptığı aptalca girişim geri tepmişti. Son zamanlarda ruh hali değişkenlik göstermiş, spektrumun bir ucundan diğerine savrulmuştu.

Leopar ona baktı ve havalandı, büyük tüylü pençeleri karda koşmayı kolaylaştırıyordu ve daha da kötüsü, seçtiği formla, güçlü arka ayakları otuz fit veya daha fazla bir mesafeyi kolaylıkla sıçramasına yardımcı oluyordu. Havaya sıçradı, bunu yaparken yer değiştirdi, erkek kar leoparı dişinin izlerini yakından takip etmek için yamacın ağaçlardan uzaktaki daha dik tarafına indi. Erkek leopar yüzde otuz daha iriydi ve cssesini kullanarak dişiyi gitmesini istediği yöne doğru omuzladı.

Dişi dişlerini göstererek hırladı. Kedinin bedeninin içinde, Darius kaşlarını çattı. Her şeye rağmen, dişinin

Leopar öfkesini gösteriyordu, içten içe ağlıyordu.

Fırtına. Söyle bana. Eminim bu turtalar o kadar önemli değildir. Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyle bana. İnsan formuna geri dönerken kürkünü onunkine sürttü, karda oturuyordu ve dişi leoparı kucağında tutuyordu. Gözlerinin içine baktığında dişleri boğazına birkaç santim uzaklıktaydı ve kedinin ötesinde eşini görüyordu. Sen benim hayatımsın, Tempest. Seni üzgün görmeye dayanamayacağımı biliyorsun. Bu benim düzeltebileceğim bir şey değil.

Kedi onun kollarında kıpırdandı, sıcak kürkü yerini yumuşak teni üzerinde kaymaya bıraktı ve ipeksi tüyleri yüzüne döküldü. Tempest ince kollarıyla onun boynunu çevreledi. "Bilmiyorum, Darius. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama sürekli ağlamak istiyorum."

Kızın omurgasında küçük bir ürperti hissetti ve soğuğu hissetmemeleri için vücut ısılarını otomatik olarak düzenleyerek onu daha da yakınına topladı. Parmakları kızın gür kızıl saçlarında dolaştı. "Bu ne zamandır devam ediyor ve neden benim haberim yok?"

"Çünkü bu çok aptalca, Darius. Yanlış bir şey yok." Yüzünü bir kedi gibi adamın göğsüne sürttü, sanki hayvanın kalıntıları hâlâ kadına yapışmış gibiydi. "İnsanların arasında olmaya alışık değilim, belki de sadece gerginimdir."

Yüzüne dokundu ve gözyaşlarını buldu. Kalbi göğsünde sıkıştı. Darius derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Seni kontrol edeceğim, Tempest. Dönüşümün vücuduna ne yapmış olabileceğini bilmiyoruz. Belki de hastasıdır."

Yüzünü onun boynuna çevirdi. "Belki de öyleyimdir. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Saçlarını yüzünden çekerken kaşlarını çattı. "Bu akşam hiç yiyecek almak istemedin. Bu yemek yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Bunca zaman sonra, bu seni hâlâ rahatsız ediyor mu?"

"Senden geldiği zaman değil," diye itiraf etti. "Sadece yorgun hissediyorum, hepsi bu. Yorgun ve keyifsiz, sanırım."

"Bunu benden saklamaya çalışmamalıydın," dedi. "Şu anda yaptığın gibi benim için endişelenmeni istemedim. Şimdi. Bunca zamandır etrafımıza bakıp duruyorsun, sanki bir bela bekliyormuşsun gibi yeri, göğü, ağaçları araştırıyorsun. Sadece güvenlikle ilgilenmek bile sana yeter."

"Seninle ilgili her şey her zaman ve sonsuza dek benim önceliğimdir, Tempest." Parlak kızıl saç tellerini kızın yüzünden uzaklaştırdı. "Yaşam tarzımıza alışmanın senin için zor olduğunu biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Bu benim seçimimdi, Darius. Seninle birlikte olmak istedim. Seni ve yaşam tarzını kendim seçtim. Sen benim için, bizim için farklı bir seçim yapardın. Diğerlerini, Desari ve Julian'ı, Dayan ve Corrine'i, Barack ve Syndil'i sevmeye başladım ve onlarla birlikte olmaya alışıyorum ama bu..." Elini sallayarak tüm evlerin meraklı gözlerden saklandığı karla kaplı dağları ve ormanı içine aldı. "Bu benim için ezici bir şey."

Başparmağını ileri geri hareket ettirerek elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Katılmak zorunda değiliz bebeğim. Bundan uzaklaşabiliriz, uzaklara gidebiliriz ve sadece birlikte olabiliriz. Gelmek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum." Alt dudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu. "Ben de öyle sanıyordum."

Başını eğerek kızın ağzını kendi ağzıyla kapattı. "Ağlama, Tempest. Öfkenin sıcaklığını hissetmeyi tercih ederim. Gözyaşların yürek parçalayıcı."

Öpüşmelerinin ortasında yumuşak bir kahkaha atmaya denerdi. "Gözyaşları normaldir."

"Senin için değil. Ağlamaktansa bana sert bir kartopu fırlatıp isimler takma ihtimalin çok daha yüksek."

Onu tekrar öptü ve Tempest onu rahatlatmak için duyduğu umutsuz ihtiyacın tadını alabiliyordu. Ağlama isteğine engel olamaması onu utandırıyor ve bu hiç ona göre değildi. Bir deliğe girip toprağı başının üzerine çekmek istiyordu.

Darius'a sarılmak istedi, bu da ona hiç benzemeyen bir özellikti. Darius sadece ona sarıldı, sanki bir çocukmuş gibi hafifçe ileri geri salladı ve yüzüne baktığında, siyah bakışları huzursuzca hareket etti - etraflarındaki tehlikeyi araştırmak için nöbetinde durmaksızın.

"Burası o kadar güzel ki Darius, tehlikede olmamız mümkün değil gibi görünüyor. Keşke rahatlamamanın ve hayatın tadını çıkarmanın bir yolunu bulabilsen - biz buradayken sadece bir ya da iki günlüğüne bile olsa."

Parmak ucuyla gözyaşlarından birine dokundu ve onu ağzına götürdü. Tempest bu hareketi merakla seksi buldu. Midesi tuhaf bir şekilde küçük bir takla attı; bu duyguya alışmaya başlamıştı. Gizliden gizliye Darius'u dünyanın en seksi, en çekici erkeği olarak görüyordu ama bunu ona belli edecek değildi - onun buyurgan tavırlarıyla değil.

"Ben rahatım. Tetikte olmam rahat olamayacağım anlamına gelmez. Seni muayene etmek istiyorum, Tempest. Bir sorun olduğunu düşündüğüm için değil, sadece ikimiz de endişelenmeyelim diye."

Yavaş bir gülümseme gözyaşlarını uzaklaştırdı. "Yani endişelendiğini söylüyorsun. Devam et o zaman. Benim yüzümden üzölmenden hoşlanmıyorum." Hayatında karşılaştığı en korumacı varlıktı. Darius onun gözünün önünden ayrılmasına katlanamıyordu. Eğer garip bir hastalığa yakalanırsa, Darius'un yanında olmadığı bir anı bile olmayacaktı. Grup sahnedeiken ve o güvenlik görevlisiiken bile Tempest'ı yanından ayırmıyordu. Eğer onu muayene ederek zihnini rahatlatması gerekiyorsa, Tempest buna hazırđı.

Darius hiç vakit kaybetmedi, bedeni ruhundan uzaklaşarak tam bir özgürlük içinde hareket etti, saf enerjiden oluşan beyaz sıcak bir ışık ona kolayca girdi. Darius acele etmedi, onun kanına, kalbine ve ciğerlerine baktı, aşağı doğru ilerledi... Hayatında ilk kez odağını kaybetti ve kendini tekrar kendi bedeninde buldu, terledi, kalbi çarpmaya başladı. Gözlerinde panikle ona baktı.

"Ne oldu? Neyin var?"

Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Çok endişeli görünüyordu, gözleri kocaman olmuşt  ama öyle bir güven taşıyordu ki, başka hiçbir Şey onu bu kadar sakinleştiremezdi. "Hiçbir sorun yok. Aslında her Şey yolunda." Derin, sakinleştirci bir nefes daha aldı, kadının bileklerini kavradı ve onu göğsüne sıkıca bastırdı. "Bebekler hakkında ne biliyorsun?"

"Bebekler mi?" Tempest geri çekildi ve başıını sallayarak kesin bir dille ink r etti. "Kesinlikle hiçbir Şey ve öyle de kalacak. Daha önce bir bebeği kucağıma bile almadım. Bana ne yapacağımı gösterecek bir ailem olmadı Darius, bu yüzden aniden  ocuk özlemi duymaya başladıysan, başka bir hayat arkadaşı bulmayı düşünmen gerekecek. Tabii o zaman hemen senden vücut parçaları almaya başlardım ama ne olacak ki? Başka bir kadın için her Şeye ihtiyacın olmaz, değil mi?"

"Kadınlarımız ne zaman hamile kalabileceklerini her zaman bilirler." Kızın kaşları havaya kalktı. "Nasıl?"

Omuz silkti, kafası karışmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Sanırım kontrol ediyorlar. Üreme d ng n zden haberdar olmalıydım."

" reme döngüsü m ?" Ses tonunda dehşet vardı. "Benim  reme d ng m yok. Bu çok iğrenç. Karpatların doğum kontrolü var mı? Bunu kontrol edebileceğini sanıyordum. Diğer her Şeyi kontrol ediyorsun."

"Eğer dikkat edersek."

"Peki, dikkat etmeye başla. Eğer havayı kontrol edebiliyor ve şimşekleri  ağırabiliyorsan, kesinlikle bebek sahibi olmamızı da engelleyebilirsin. Ben bir tamirciyim. Bir Şeyleri tamir ederim. Corrine ne zaman bebeğiyle gelse arka kapıdan çıkıyorum, yoksa fark etmedin mi?"

Darius buz gibi soğuk havadan uzun bir nefes daha almayı başardı. Tempest'a daha sıkı sarıldı. "Yüzyıllardır hayattayım ve tüm bu süre boyunca bir kez bile doğum ya da bebekler hakkında düşünmedim. Seni bulduğumda tek düşünebildiğim, benim için ne büyük bir mucize olduğundu, döngüleri kontrol etmek değil."

Tempest omuz silkti. "Ben de bunu düşünmemiştim. O yüzden şimdi dikkatli olacağız."

"Dikkatli olmak için artık çok geç."

Küçük bir sessizlik oldu. Tempest hafifçe geri çekilerek onun kara gözlerinin içine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuğumuza hamilesin," diye açıkladı Darius.

Onu sertçe itti, kendini onun kucağından dışarı atarak ayağa kalkmaya çalıştı, elleri kalçalarında, ona ters ters bakıyordu. "Pekâlâ. Bu hiç komik değil. Ben bebek yapmam, Darius. Ve bu konuda benimle şakalaşmanı kaldıracak havada da değilim." Titrek bir parmağıyla onu işaret etti. "Bir kere bile çocuk istediğini söylemedin."

"Tempest, böylesine önemli bir konuda şaka yapmayı aklımdan bile geçirmem. Sen bizim çocuğumuzu taşıyorsun. Onu senin bedeninde, güvenli ve sağlam bir şekilde yuvalanmış ve her geçen gün büyürken gördüm. Anında farkına varmam gerekirdi ama ben daha çok güvenliğimizle ilgilendim ve böyle bir olayın gerçekleşebileceğini düşünmedim."

Geri çekildi, korkmuş görünüyordu. "Bebek sahibi olamam, Darius. Gerçekten. Ebeveyn olamam. Berbat haldeyim." Başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Yanılıyor olmalısın, hepsi bu."

Darius karda oturmuş, kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu. "Nadiren hata yaparım Fırtına, hele ki bu boyutta hiç yapmam. Kalp atışını hiç fark etmemem beni çok şaşırttı. Çok güçlü. Belli ki seninle ilgili konularda çok daha dikkatli olmam gerekiyor."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Darius! Karpat kadınlarının kolay kolay hamile kalamaması gerekir. Dönüşüm geçirdikten sonra Karpatyalı olsam iyi olur."

"Bebeğim." Sesi alçaktı, kadife gibi yatıştırıcı bir okşayıştı. "Tabii ki hamilesin. Bu her şeyi açıklıyor."

"Her şey mi?"

"Ruh halinizdeki değişimler, gözyaşlarınız, öfkeniz. Mutfakta olduğu gibi kazalar geçirmenin kolay olduğunu duymuştum."

"Öyle mi, öyle mi?" Dişleri birbirine çarptı. "Burada başka bir kaza daha olmak üzere, Darius. Benim ruh halim değişken değil. Öfkeye gelince, sen inanılmaz derecede otoriter birisin ve en sakın insanın bile aklını kaçırmamasına neden olabilirsin."

"Kendiniz kontrol edin."

Adamın sakın ve kararlı sesi dişlerini sıktı. Bir kez olsun onun yanılmasını istiyordu ve şu an bunun için mükemmel bir andı. Yanılmasına ihtiyacı vardı. Bir bebeği olup olmayacağını elbette biliyordu. Ve o da bilirdi. O her şeyi bilirdi. Tempest derin bir nefes aldı ve etrafındaki fiziksel dünyayı bıraktı.

İşte oradaydı. Minik bir kalp atışı, bundan biraz daha fazlası, ama kesinlikle yeni bir hayat. Tempest şaşkınlık ve huşu içinde onu izledi. Bu minik yaratık onun içinde yaşıyordu. Onun bir parçasıydı, Darius'un bir parçası. "Nasıl oldu da haberim olmadı?"

Darius'un yanında durduğunu, kollarını ona doladığını ve onu kendine yakın tuttuğunu zar zor fark etti. "Bilmem gerekirdi," dedi nazikçe. "Senin sağlığını her zaman gözetmek benim sorumluluğumdu. Düşmanlar hakkında endişelenmekle o kadar meşguldüm ki hamileliği düşünmek aklıma gelmedi ama düşünmeliydim."

Ona doğru eğildi ve ondan çok kendi kendine yüksek sesle mırıldandı. "Ne yapacağız şimdi biz? Bir bebeğe nasıl bakılacağı hakkında hiçbir fikrim yok." Ona baktı, mutlu olmaktan korkuyordu, zaten büyümekte olan sevgi ve neşeden korkuyordu. "Beni bilirsin, Darius. Senden başka hiç kimseye gerçekten bağlanmadım."

"Bu tam olarak doğru değil. Gruptaki diğer kişilere çok bağlısın. Onlara olan sevgini hissedebiliyorum."

"Çocuk sahibi olmakla aynı şey değil. Bırakabilirim. Bırakın Karpat ebeveyn olmayı, nasıl Karpat olunacağı konusunda bile hiçbir fikrim yok. Bu çok korkutucu. Ne yapacağız biz?" Çaresiz hissederek onun elini tuttu.

"Sanırım bir bebeğimiz olacak." Yüzünden aşağıya, ağzının köşesine doğru öpücükler kondurdu. "Her şeyi yapabiliriz

birlikte, Tempest. Bebek buraya gelene kadar bunu çözebiliriz."

"Korkmuyor musun? Sadece birazcık, Darius?"

"Desari ve Syndil'i hayatta tuttum. İyi olacağız." Çok az şey onu korkutuyordu. Tempest'ı kaybetme olasılığı aklına gelen tek şeydi. Uzun ve zorlu yaşamı boyunca tek bir şey bile istememişti, ta ki o gelene kadar. Parlaklığıyla onun için bir mucizeydi. O kadar canlıydı ki, ruh hali değişken, kahkahaları sık ve bulaşıcıydı. Onun için onsuz bir varoluş yoktu ve onu kaybetmeyecekti, ne bir düşmana, ne bir kazaya, ne de kesinlikle doğumda.

Titriyordu. "Dönüşümün tüm bunları hallettiğini sanıyordum. Yani artık regl olmadığım için bunu düşünmeyi bıraktım. Ve hiç kimse hamile kalmamış gibi görünüyordu. Corrine, Dayan'ın hayat arkadaşı olmadan önce hamileydi. Yeni başlayanlar için bir tür zaman aşımı yok mu?"

"Öyle görünmüyor."

"Sen üzgün bile değilsin," diye suçladı. "Sen erkeksin. Kadın hamile kaldığında erkek her zaman üzülür. Bu neredeyse bir gelenektir."

Yüzü her zaman taşa oyulmuş gibiydi; ifadesiz, sert ve şehvetli bir yüz; düz, soğuk ve ölüm vaat eden gözler; ta ki ona bakana kadar. Tempest ara sıra ağzını kavislendiren ve siyah gözlerini aydınlatan yavaş gülümsemeyi severdi. Özellikle de onun şu anki halini seviyordu; buz ısıtan ve içini sıcaklıkla dolduran sevgisini.

Ciğerleri onunkinin ritmini buldu. Kalbi onunkiyle mükemmel bir uyum içinde atıyordu. "Gerçekten korkmuyor musun, Darius?"

Başını iki yana salladı. "Bu iyi bir şey olacak. Çocuğumuz Dayan'ın çocuğuyla birlikte büyüyecek. Asla yalnız kalmayacaklar. Özellikle de erkekse, güvenebileceği, güçlü bir bağ kurabileceği birinin olması çok önemli. As

Yıllar geçtikçe, bazen hayat arkadaşımız olmadığında bizi onurumuza bağlayan tek şey hatırladığımız dostluğumuz olur."

"Çok korktuğumu kimseye söyleme. Ebeveynlik üzerine kitaplar olmalı. Oturup okuyacağım."

Ellerini ağzına götürdü ve parmak eklemlerine öpücükler kondurdu. "Titriyorsun. Eve geri dönmeliyiz."

"Yani biri duvardaki büyük deliği fark etmeden önce mi?" Küçük bir gülümsemeyle geçiştirdi. Ondan uzaklaştı ve kendinden emin bir şekilde evin olduğu yöne doğru yürümeye başladı, omuzları dik, başı yukarıda, tüm eksikliklerini telafi etmeye kararlıydı. Eğer Darius bir bebek sahibi olmanın üstesinden gelebiliyorsa, o da gelebilirdi. Tabii ki en az üç yaşına gelene kadar ona dokunmayacaktı. Sinirli bir şekilde alt dudağını çiğnedi ve Darius'a baktı. Darius öylece durmuş başını sallıyordu. "Ne? Yine düşüncelerimi mi okuyorsun? Sana bunu asla yapmamı söylemiştim. Ne düşündüğümü takip etmeye çalışmam yeterince kötü zaten. Üç yaşına gelene kadar bebeği senin idare etmen adil olur, sonra ben devralırım."

"Gerçekten mi?" Ceketinin arkasından tuttu ve onu kendine çekti. "Ev tam tersi yönde. Bu yol ormanın derinliklerine gidiyor."

"Bunu biliyordum. Sadece işlerin başında olduğundan emin olmaya çalışıyordum." Ona sırtıttı. "Kar biraz kafa karıştırıcı."

Elini tuttu ve onu doğru yöne götürdü. "Erkek' dediğini fark ettim. Sence bir oğlumuz mu olacak?"

"Eğer bunu yapacaksak, Darius, bir erkek olmalı. Bir kızla ne yapacağımı kesinlikle bilemem. Ve zavallı şey bir tutsak olurdu. Onu gözünün önünden ayırmazdın ve yanına yaklaşan her genç erkeği korkuturdun."

Boğazından alçak sesle hırladı ve Tempest kahkahayı patlattı. "Gördün mü? Düşüncesi bile seni kızdırıyor."

"Ben asla sinirlenmem. Bu tamamen enerji kaybıdır."

Tempest onun önüne geçti ve aniden durarak vücudunu onunkine çarptı. İnce kollarından biri Tempest'ın boynuna dolandı ve Tempest ona doğru eğilerek yumuşak göğüslerini Tempest'ın göğsüne bastırdı ve ağzını Tempest'ın ağzına doğru kaldırdı. Adam anında karşılık verirken uzun saçları kolunun üzerinden döküldü, parmakları ensesinde kıvrılıp onu kendine çekti ve öpüşmeyi etraflarındaki kari eritebileceğini düşünene kadar derinleştirdi. Öpüşmeyi keserken gözleri ona parlıyordu. "Sinirleniyorsun."

Kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu, bu sadece Tempest'ın yaratabileceği bir histi. "Belki senin etrafında."

Bu kez bekledi ve hafifçe yağan karın içinden eve doğru yürüyebilmeleri için tekrar elini tuttu.

Ağacların arasından çıkıp evin bulunduğu açıklığa geldiklerinde Darius, "Yakınlarda biri var," diye duyurdu. Keskin bir nefes aldı. "Bu prens. Arkamda kal, Tempest."

Tempest bir adım geri çekildi ve gereksiz bir koruma olarak gördüğü bu şey karşısında gözlerini devirdi. Elini Darius'un arka cebine soktu. Prensın Karpatlar'ın lideri olduğunu sanıyordum. Ondan korkmamız mı gerekiyor?

Darius'un uyarı hırıltısı yumuşak bir kahkahayla karşılık buldu. Tekrar ona baktı. Onu diğerleri gibi tanıımıyorum ve güvenliğinizi sağlamayı tercih ediyorum. Hasarlı duvarı inceliyor gibi görünen prensi selamlamak için geri döndü. "Mikhail, ben de tam evi tamir etmek üzereydim."

Prens kara kaşlarını kaldırdı. "Ne olduğunu sorayım mı?"

"Yapmasak daha iyi," diye öğüt verdi Darius. "Bazı şeylerin gizemli kalması en iyisidir. Hasarı onarmam için bana bir dakika verin, sonra içeri girip hava koşullarından uzakta ziyaret edebiliriz."

"Delik hatırladığımdan daha büyük görünüyor." Tempest Darius'un etrafından bakıp kaşlarını çatarak mutfağın kararmış harabesine baktı. "Sanırım birisi enkaza bir şeyler eklemiş. Biz bıraktığımızda böyle görünmüyordu." Prese belli belirsiz bir gülümseme fırlattı. "Ev gerçekten çok güzel. Bize ödünç verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Mikhail, çiftin gözlerindeki kahkahayı görmesini engellemek için arkasını döndü. Raven'ın Karpatlar'a handaki misafirler için akşam yemeği hazırlatma fikri tahmin ettiğinden daha eğlenceli olmaya başlamıştı. "Raven ve ben evlerimizden birini size ödünç vermekten mutluluk duyarız. Umarız uzun bir ziyaret için kalabilir ve seyahat etmediğiniz zamanlarda burayı eviniz olarak görebilirsiniz."

Darius hiçbir şey söylemeden kibarca, "Teşekkür ederim," dedi.

Mikhail ellerini kalçalarına dayamış, en sevdiği evlerinden birinin duvarındaki boşluğa bakıyordu. "Her zaman orada küçük bir oyuk olmasını istemişimdir. Odanın çok kare olduğunu ve samimi bir sohbet alanına ihtiyaç olduğunu düşünüyordum."

Darius başını salladı. "Sanırım haklısın ve bu çok kolay bir şekilde yapılabilir. Aklınızdan geçen bu muydu?" Ellerini salladı ve evin kenarları bir dizi kavis çizerek hareket etti.

Mikhail yapıyı inceledi ve başını salladı. "Bunun gibi bir şey. Bu çizgide daha fazlası." Kıvrımlara eklemeler yaparak onları yılanbaki hale getirdi, böylece ev dev bir yılan gibi göründü. "Sen ne düşünüyorsun?"

İki adam mutfağı yeniden düzenlerken Tempest başını salladı. Bu ona bir onarım işinden çok bir yarışma gibi göründü. İcini çekti ve elini karnının üzerinde gezdirdi. Çocuk sahibi olma fikri hiç aklına gelmemişti. Dönüşüm geçirdikten ve normal bedensel fonksiyonları durduktan sonra, doğum kontrolünü hiç düşünmemişti. Bu aptalca bir hataydı ve geri alamayacağı bir hataydı.

Darius bu fikirden memnun görünüyordu, hatta belki de hoşnuttu ama hiçbir şey onu sarsamazdı. Tehlikeli, ölümcül bir adamdı, yeteneklerine tamamen güveniyordu ve bu güven deneyimden doğmuştu. Hayatının çoğunu kaçak olarak geçirmişti. Ailesi yoktu ve çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

İyi olacağız. Darius kelimeleri okşayan parmaklar gibi zihninden geçirdi, sesi o kadar yumuşak ve sıcaktı ki

onu içinde hissedebiliyordu.

Evi değiştirmeye devam edersen olmaz. Başımı d6nd6r6yor, çirkinliğinden bahsetmiyorum bile. Yarişmayı bırak da içeri girelim. Vay be! İki okul çocuğu gibisiniz.

Darius boğazını temizledi. "Tempest içeri girmek istiyor. Bu 6zel şekil iğrenç ama eğer arzu ettiğiniz buysa burada geçireceğimiz kısa s6re boyunca bununla yaşayabiliriz."

Mikhail bir kahkaha patlattı. "Bu çok iğrenç. Raven aklımı kaçırdığımı d6ř6n6rd6. Dayanamadım."

Darius Tempest'in elini tuttu, eve girdiklerinde başparmağı Tempest'in bileğinin iç kısmını hafifçe okşadı. "Umarım yemeklerin nasıl gittiğini kontrol etmek için gelmemişsinizdir. Bu geceki kutlama için hen6z tam olarak hazır değiliz."

"Yemek yapmakla ilgilenmiyorum, gerçi diğerlerinin de sizden çok daha iyi durumda olduğunu sanmıyorum. Sadece birkaç konuda fikrinizi almak için uğradım."

Darius Mikhail'e en rahat koltuğu işaret etti. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ciddi konulara girmeden 6nce bilmek istersiniz diye d6ř6nd6m, Raven birinin Noel Baba'yı oynaması gerektiğine karar verdi."

Darius kaskatı kesildi ama y6z6 ifadesiz kaldı. "Kırmızı takım elbiseli neşeli adam."

"Aynen 6yle. Sizin tepkinizin de benimkiyle aynı olduğunu g6rebiliyorum. Neyse ki bir damadım var ve bu işi 6stlenmenin onun g6revi olduğunu d6ř6n6yorum..." Doğru kelimeyi bulmak için durakladı.

Darius'un g6zlerinin derinliklerinde eğlenceye çok yakın bir şey titreşti. "Onurlu bir g6rev," diye ekledi.

Mikhail başını salladı. "Daha iyi bir tanım bulamazdım."

"Ağabeyime b6yle bir ayrıcalık tanıdığınızı s6ylediğinizde size eşlik etmekten b6y6k mutluluk duyacağım."

"Gariptir ki, orada olmak isteyen pek çok kişi de var."

Tempest bir ciddi yüzden diğetine baktı. "İkiniz de deli misiniz? Bu adam şeytanı bile korkutabilir."

"Benim hakkımda böyle söylüyorsun."

Tempest, "Sen de yapabilirsin," diye işaret etti. "Ama sana bir grup çocuğa Noel Baba rolü yapmanı söylemiyor."

"Bunun için sana içtenlikle teşekkür ederim," dedi Darius. Mikhail'in yüzünü incelemeye devam ederken gözlerindeki eğlence kayboldu. "Endişelisin, ama kardeşimin Aziz Nick rolünü oynaması konusunda değil. Ne oldu?"

"Kadınlarımızın tek bir yerde toplanmasından dolayı huzursuzum. Hepimizin bir araya gelmesinin iyi bir şey olduğunu düşünsem de, düşmanlarımızın türümüzü yok etmek için fazla bir şeye gerek olmadığını anlayacakları aklıma geldi."

Darius başını salladı. "Çok az kadın ve çocuk var. Onlardan kurtulursak erkeklerin hiç umudu kalmaz. Çok yakında kaos hüküm sürecek ve pek çok kişi ölüm yerine yaşayan ölü olarak yaşamayı seçecek."

Mikhail başını salladı. "Korkarım öyle. Birkaç dakika önce ormanda bir olay yaşadık. Hiçbirimizin hemen hissetmediği ince bir etki. Skyler göndericiye giden yolu takip etmeye çalıştı ama onlar Skyler'ın peşlerinde olduğunu anladılar ve kapandılar. Ama şimdi ona giden doğrudan bir yolları var."

"Diğeri kadınlar mı?" Darius çoktan Desari ve Julian'ı, Dayan ve Corrine'i ve son olarak da Barack ve Syndil'i kontrol edip uyarmıştı. Her biri hızlı bir dokunuşla şu anda kendilerine yönelik bir tehdit olmadığına ve dikkatli ve tetikte olmaları gerektiğini anladıklarına dair güvence verdi.

"Başka bir olay yaşanmadı ve herhangi bir düşmanı ortaya çıkarmak için hana adam gönderdim, ancak her zaman tetikte olmalı, kadınlarımızı ve çocuklarımızı yakınımızda tutmalı ve korumalıyız."

Sanki hepiniz bunu zaten yapmıyor musunuz? Harika, sana patronluk taslaman için daha fazla koz veriyor.

Darius onu görmezden geldi. "Çocuk-Skyler. O güvende mi? Gabriel ve Lucian benim kan kardeşim. Skyler da kan bağıımız var."

"Hepimiz onun güvenliğini sağlayacağız. Dimitri'yi muhtemelen hatırlamazsınız - sizden çok daha büyüktü - ama Rusya'dan döndü ve Skyler'ın hayat arkadaşı. Bu beklemediğimiz bir komplikasyon."

"Gabriel onu koruyor."

"Evet, öyle - olması gerektiği gibi. O bizim için çok değerli." Mikhail ona doğru eğildi. "Gregori, Francesca ve Shea ile katliamdan sonra diğer çocukları nasıl hayatta tuttuğunuz hakkında konuştuğunuzu biliyorum. Onlar sadece bebektir. Sen sadece altı yaşındaydın."

"Ne yazık ki çok fazla şey hatırlamıyorum. Yüzyıllar önceydi. Başka bir kıtada, bilmediğimiz bir dünyadaydık. Savaş ve katliam dışında anavatanıma dair pek bir şey hatırlamıyorum. İstmeden de olsa diğerlerine bu dağlardan korkmalarını aşıladım ve bölgeden tamamen uzak durduk."

Mikhail başını salladı. "Bu anlaşılabilir bir durum ama belki de başardığınız mucizenin farkında değilsiniz. En büyük beyinler, en yetenekli şifacılarımız bile sizin yaptığınızı yapamaz. Türümüzün hayatta kalabilmesi için kadınlarımızın neden düşük yaptığının cevabını bulmalıyız. Neden bu kadar çok bebeğimiz ilk yılında ölüyor? Ve neden erkek doğumlarının kadın doğumlarına oranla bu kadar yüksek olduğunu."

Tempest'in nefesi kesildi ve beti benzi attı. "Darius?" Elleriyle yüzünü çerçeveleyerek onu dehşet dolu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bu doğru mu? Bunu biliyor muydun?"

"Evet." Hayat arkadaşları birbirlerine yalan söylemezdi.

"Düşükler mi? Çocuk ilk yılında ölüyor mu?" Gözlerini ondan kaçırmayı reddetti - onun gözlerini kaçırmasına izin vermedi. "Bunu başından beri biliyor muydun?"

"İrkımız ölüyor," dedi Darius. "Çok az kadınıımız ve daha da az çocuğumuz var."

"Ama sen dedin ki..." Sanki onun tenine dokunmak onu yakıyormuş gibi ellerini bıraktı. "Bana söylemeliydin

bunu hemen yapmalıyız."

"Ne işe yarayacaktı ki? Karar bizim için verildi. Çocuğumuz senin bedeninde büyüyor. Biz zaten bir hayat yarattık. Benim için çocuğun hayatta kalmasını sağlamaktan başka bir alternatif yok. Başka bir olasılığı düşünmeyi reddediyorum." Sesi yumuşaktı, yüzü taştan oyulmuştu. Simsiyah gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Bana söylemeliydin," diye tekrarladı.

Mikhail ayağa kalkarak, "Kadınlarımızdan bazıları bebek taşıma konusunda başarılı oldu," dedi. "Her zaman umut vardır. Özellikle de şimdi. Bu konuyu seninle daha ayrıntılı görüşmem gerekecek, Darius," diye ekledi.

Darius Tempest'in bakışlarını tutmaya devam etti. "Evet, elbette. Emrinizdeyim." Elini parlak kızıl saçlarının arasına daldırmadan önce prensin gitmesini bekledi. "Çocuğumuzu kaybetmeyeceğiz."

"Sen emrettiğin için mi?"

"Eğer gereken buysa. Benim iradem boyun eğmez. Desari'yi, Syndil'i, Barack'ı ya da Dayan'ı kaybetmedim. Ben istediğim için yaşıyorlar - çünkü onların yaşamları için savaştım ve hayatta kalmalarını sağlamak için sahip olduğum tüm iradeyi ve beceriyi kullandım. Kendi çocuğum için, bizim çocuğumuz için daha azını yapacağımı düşünmeyin." "İşte bu yüzden hepsi sana bu kadar güveniyor - senden bu kadar çok şey bekliyorlar. Sen olmasaydın

hepsi öldü."

Bu basit bir gerçektir. Altı yaşındaydı ama daha şimdiden Daratrazanoff kanı içinde güçlüydü ve iradesi, ne olursa olsun yenilgiyi aklına bile getirmeyi reddedene kadar büyüdükçe büyüdü.

"Bebek sahibi olmak istediğimi düşünmüyordum, Darius. Şimdi, onu kaybedebileceğimi düşündüğümde, onu umutsuzca istediğimi biliyorum. Shea çok korkmuş olmalı. Doğumu yaklaştı. Onun yerinde olsaydım, bebeğin bedenimin güvenliğinden ayrılmasına izin vermek istemezdim."

"İkisini de güvende tutmak için Jacques'a sahip, Tempest. Sen de bana sahipsin."

Tempest o n u n kucağına kayarak başını göğsüne yasladı. "O zaman endişelenmeyeceğim."

Onu nazikçe, sevgiyle öptü. "Gördüğüm zaman buna inanacağım."

"Bunun için turtaları pişirebilirsin."

"Turta mı?"

"Şu yapışkan mor şey. Benim için her şeyi yapacağını söylemiştin ve o turtaların pişmesini istiyorum."

"Bunu yapamayacağımı düşünüyorsun."

"Bence denemeni izlemek çok komik olacak." Bir öpücük için daha eğildi, kahkahalar yükselmeye başlamıştı.

Bölüm 7

Baykuş kılığındaki Barack, Syndil'le birlikte oturdukları evin etrafında dönüyordu. Bir rahatsızlık varmış gibi görünmüyordu ama kalbi hâlâ boğazındaydı. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Özel, çok samimi telepatik bantlarından ona ulaştı ama cevap vermedi. Onun varlığını hissetti, odaklandığını hissetti - tüm konsantrasyonu başka bir yerdeydi

-Syndil korkmuş olsaydı korku dalgaları yayınlayacağı için bu iyiye işaret.

Hızla aşağı düştü, düşerken şekil değiştirdi ve onu görme ihtiyacıyla neredeyse koşarak verandaya çarptı. Duygusal olarak hâlâ çok kırılıyordu ve aralarındaki ilişki zaman zaman çok belirsizdi. Ondandan bile geri çekilme eğilimi vardı. Vampire dönüşen güvenilir bir aile üyesi olan Savon'un acımasız saldırısından beri güven ve özellikle de yakınlık konusunda sorunlar yaşıyordu.

"Syndil!" diye seslendi ona, küçük kulübede hızlı adımlarla ilerlerken.

Cevap gelmedi, sadece kendi kalbinin sesi kulaklarında gümbürdüyordu. Keskin bir nefes aldı, iki leoparın kokusunu aldı ve... Sakinleşmek için savaşıyor durdu. Tekrar nefes aldı. Kan. Herhangi bir kan değil, Syndil'in kanı.

Yatak odasının kapısını iterek açtığında iki büyük kedi Sasha ve Forest'ı yatağın üzerinde kıvrılmış halde buldu. İkisi de başlarını kaldırdı ve ona uzun, yavaş bir değerlendirme yaptı. Sasha dişlerini gösterirken Forest açıkça hırıliyordu.

Barack'ın kalbi yerinden fırladı. Leoparlar her zaman grupla birlikte seyahat eder ve öfkeli olduklarında bile grubun herhangi bir üyesine karşı asla saldırgan davranmazlardı.

Onlara hırlayarak karşılık verdi, kapıyı kapattı ve geri dönerek gecenin içine doğru koşmaya başladı. Tekrar nefes aldı ve onun kokusunu buldu - gittiği yönü. Hemen koşmaya başladı, daha hızlı hareket edebilmek için havaya yükseldi.

Kalbi onun için korkuyla çarpıyordu. Ormanda onun kokusunu takip ederek yanmış topraklardan oluşan bir açıklığa geldi. Burada korkunç bir savaş yaşanmıştı. Ağaçlar eğilmiş ve bükülmüş, yapraklar buruşmuş ve yer yer toprak, en iğrenç yaratıkların asit yanığından dolayı yara bere içinde kalmıştı

-Ölümsüzler. Onu gördü ve nefesi ciğerlerinde durdu.

Barack kararmış zeminde diz çökmüş, kollarını iki yana açmış, avuç içleri toprağın hemen üzerinde duran kadını izledi. Kar usulca üzerine düşüyor, saçlarını ve giysilerini kaplıyor, böylece parıldıyor gibi görünüyordu. Bulunduğu açıdan kadının yüzündeki konsantrasyonu görebiliyordu; gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri iki kalın hilal oluşturunuyordu. Sakin görünüyordu, tüm enerjisi görevine odaklanmıştı. Güzel görünüyordu - biraz fey, siyah saçları kar tabakasının altında parıldıyor, uzun kirpiklerinin üzerindeki pullar ve günahkâr mükemmel ağzı çorak topraklara umut ve cesaret veren bir şarkı fısıldıyordu.

Ayağa kalktı, kalbi göğsünde çarpıyordu, onu evlerinde güvende bulamamanın dehşeti azalırken, aşk başka hiçbir duyguya yer kalmayana kadar kalbinin ve ruhunun her parçasını doldurmak için içeri girdi. Syndil. Hayat arkadaşı. Elbette dünyayı iyileştiriyor olacaktı. Acı içinde inlediğini, kötülüğün toprakta yavaşça yayıldığını, yaşayan her şeyi zehirlediğini ve yaktığını duymuş olmalıydı. O şimdiye kadar gördüğü ve hayal edebileceği en güzel kadındı. Ellerinin altında, karın içinden yeşil çimenler fışkırdı. O usulca şarkı söyleyip büyümeyi teşvik ederken küçük çalılar ve ağaçlar yüzeye doğru ilerledi.

Desari, saf ve inanılmaz sesiyle insanlara huzur getirebilirdi. Sadece sesiyle bir dinleyiciyi saten çarşafı ve mum ışığına sarabilir ve eski aşkları ve kararmış umutları hatırlamalarını sağlayabilirdi. Syndil'in sesi de büyük bir güce sahipti ama onunki toprağa bağlıydı. Yaralı ve hasarlı topraklar onu çağırıyordu. Onların çağrılarını asla görmezden gelemezdi. Çok az kişi çılgınlıkları ve ağlamaları onun kadar duyabilirdi,

Ve daha da azı kabarcıkların ve lezyonların toprağın üzerinde ham halde yattığı yerleri iyileştirebilirdi.

Syndil gücüyle onu şaşırttı. Önce sola, sonra sağa kayışını, yamaçta ilerleyişini, ağır hasar görmüş bir ağaca dokunuşunu, yeni büyümeyi teşvik edişini, ölümsüzlerin toprakta bıraktığı iğrenç izleri silişini izledi. Ayağa kalktı ve küçük dereye doğru döndü; su artık akılmıyordu ama dere yatağı ağızına kadar dolu olmasına rağmen hâlâ duruyordu. Suyun yüzeyini koyu kahverengimsi kırmızı lekeler kaplamıştı ve rengi bozulmuş jelatinimsi bir toptan yayılan dokunaçlar suyun bileşimini değiştirmişti. Binlerce küçük beyaz parazit yuvarlak küreyi oluşturuyordu ve birçoğu dokunaçları küçük atardamarlar ve damarlar olarak kullanarak diğerlerinin büyük bir kütle halinde toplandığı yerden uzaklaşıyordu.

Ellerini kaldıran Syndil şarkı söylemeye başladı, Barack'ın varlığından habersizdi, tüm dikkatini toprağa verdiği zarara vermişti. Barack onun yakınlarda olduğunu her zaman biliyordu ama hayat arkadaşının yakınlarda olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bu onu üzmeliydi ama içindeki gurur dalgasına engel olamıyordu. Ne zaman kendini yeryüzünü iyileştirmeye adasa, tamamen, şaşmaz bir şekilde odaklanıyor, çoğu zaman karşılayabileceğinden çok daha fazla enerji harcıyordu. İnsanları iyileştiren bir şifacı nasıl bitkin düşer ve yorgunluktan sallanırsa, Syndil de yeryüzünü iyileştirdiğinde öyle oluyordu.

Sesi güçle kabardı ve parazitler acı çekiyormuş gibi kıvrandı. Jöleli kütle uğursuzca sallandı. Barack hayat arkadaşını savunmak için daha iyi bir pozisyona geçti. Hava o kadar kötü kokuyordu ki, yağın kara rağmen bu iğrenç koku neredeyse ağızını tıkayacaktı. Barack daha da yaklaşarak katılaşmış kütleye baktı. Yaratıklar neredeyse kurtçuklara benziyordu ama çok daha küçüklerdi. Kötülüğün pis kokusu tüm alana yayılmıştı.

Etrafına bakındı, tüm duyularıyla bölgeyi taradı ve bir düşman belirtisi olup olmadığını araştırdı. Burası savaş sırasında burada ölen vampirlerden arta kalanlar mıydı?

Prese suikast girişimi mi? Yoksa çok daha yeni bir tehdit miydi? Syndil'e yaklaştı, elini ona uzattı ama sesi geceyi gücüyle doldururken, küçük parazitler patlamış mısır gibi patlamaya başladı, sesinden uzaklaşmak için jöle topundan dışarı sıçradılar. Açık havaya çıktıklarında patladılar.

Barack'ın eli yanına düştü. Bükülmüş, eğilmiş ve kararmış ağaçlara baktı; çok sayıda lezyondan sızan özsu aynı kahverengi-kırmızı jel ile birleşmişti. Parazitler yarım düzine ağaçtan kabarcıklar çıkararak cansız bir şekilde yere düşüyordu. Barack elini gökyüzüne doğru salladı. Bir anda rüzgâr hızlandı ve hava çatırdayarak ve çatırdayarak yükseldi. Bir şimşek kırbacı karların üzerindeki leş tabakasına çarparak onları anında kara küle çevirdi. Rüzgâr öfke dolu bir ulumayla kalıntıları her yöne savururken, kar yağdı ve yeryüzünü bir kez daha bembeyaz bir örtüyle kapladı.

Syndil ilk kez başını çevirdi; iri, koyu renk gözleri yumuşak, neredeyse sıvı gibiydi. Bir gülümseme hayaleti ağzını kavislendirerek adamın dikkatini dudaklarının güzel şekline çekti ve adamın kalbi sıkıştı, bir mengene canını acıtacak kadar sert sıkıyordu. Onunla geçirdiği onca yıl boyunca, seks ihtiyacını onun yönlendirdiğini bir kez bile fark etmemişti. Bir kez olsun ona üvey bir kız kardeştan başka bir gözle bakmamıştı ama yine de başından beri onun duygularını korumuştı. Bir kez bile başka bir kadınla tatmin olmamış olması şaşırtıcı değildi. Bir kadının tenine dokunmazsa, bedenini onun bedeninin derinliklerine gömmezse delireceğini düşünene kadar onu pençeleyen korkunç ihtiyaç, yüzyıllar içinde gülünç hale gelmişti. O kadar çok istekli olmuştu ki, yine de bir tür akılsız işkenceye hapsolmuş, onlara ihtiyaç duyuyordu ama hiçbir arzularını tatmin edemiyordu.

Syndil zaman zaman hâlâ ona ihanet ettiğini düşünüyordu ama sonunda başına gelen sonsuz döngüyü anlamıştı. Ona bakmak, kokusunu içine çekmek, saçlarının ya da parmaklarının fırçalanması vücudunu sert ve acı verici bir ağrıya dönüştürüyordu.

Sadece o yatıştırabilirdi. O kadar uzun yıllardır ereksiyon halindeydi ki artık sayamıyordu ve ona bakmak her şeyin yeniden olmasını sağlıyordu. Ama şimdi o kadın onun olmuştu; hak etmediği ama bir şekilde onu sevmeyi başaran nazik, seksi bir kadın.

"Ne düşünüyorsun, Barack? Üzgün görünüyorsun."

İnsan hayat arkadaşına yalan söylemezdi. Her halükarda, bilmek için onun zihnine dokunması yeterliydi. "Bedenimi böylesine acı verici bir ağrıyla tahrik edenin sen olduğunu fark ettiğim anı hatırlıyorum. Bir dere kenarında durmuş, uzun saçlarını tarıyordun. Fırçanın her darbesinde kendimi büyülenmiş buldum ve saçlarını çıplak tenimde hissetmeyi diledim. Tüm o ipeklerin içinde kendimi kaybetmek istiyordum ve başından beri istediğim kişinin sen olduğunu biliyordum - onca kadın arasında aradığım sendin."

"Ne kadar zaman önceydi?"

"Fransa'daydık." "Elli yıl önceydi."

Başını salladı. "Hissettiklerimin yanlış olduğunu düşündüm. Birlikte büyüdük, bir aileydik. Zevksiz görünüyor. Bir şekilde lekelenmiş olmaktan korkuyordum. Ondan sonra seni izledim; yaptığın her hareket şehvetli, baştan çıkarıcı görünüyor. Ve seni izleyen, sana yaklaşan erkeklerden nefret ettim."

"Ama yine de başka kadınlarla birlikte oldun."

Başını iki yana salladı. "İllüzyonu sürdürdüm, ama zaten çok fazla doyurulmamış gece geçirmiştik. Ne faydası vardı ki? Neler olduğunu anladığımda diğer kadınlar artık beni cezbetmiyordu."

"Seni gördüm." Sesinde acı vardı ve bu onu irkiltti.

"Beni flört ederken ve çekip giderken gördün. Kan aldım ve onları sahte anılarla bıraktım. Geceler işkence gibiydi, Syndil. Bazen cehennemde olduğumu düşündüm." Elini ona doğru uzattı. "Korkunç bir sırrım vardı ve asla kimseyle paylaşamazdım. Seni o kadar çok arzuluyordum ki bana yaklaşmana izin veremiyordum. Her zaman birilerinin bana

sana karşı hissettiklerimi keşfettim. O zamanlar bunun sadece şehvet olduğunu ve kolayca tatmin edilebileceğini düşünmek için her şeyimi verirdim. Çok daha fazlasıydı, çok daha fazlası."

"Neden bana söylemedin?"

"Bir Karpat erkeği her zaman kendini kontrol etmelidir. Beynimizden başka bir şey tarafından yönetilemeyecek kadar çok güce sahibiz. Sana yakın olduğumda bedenimi ya da düşüncelerimi kontrol edemiyordum." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Senin hakkında her şeyi biliyorum Syndil. Bir konuşmaya katılıp katılmayacağını düşünürken başını hafifçe eğişini. Endişelendiğinde sol kulak memeni çekiştiriyorsun. Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye sahipsin. Çok kırılgan olduğunu biliyorum ama aynı zamanda inanılmaz derecede güçlüsün."

Yavaş bir gülümseme yüzündeki endişeli ifadeyi kovdu. "Sahneye çıkarken hep arkandan yürürüm, böylece daha sonra yalnız kaldığımda kalçalarının salınışını ve saçlarının taranışını hissedebilirim."

"Bunu bana hiç söylememiştin."

Alt çenesini ovuşturdu. "Sana takıntılı olduğumu itiraf etmek biraz aşağılayıcı. Ve artık dayanamayacağımı, ailemizden ayrılmak anlamına gelse bile gerçeği itiraf etmem gerektiğini anladığımda, güvendiğimiz kardeşimiz Savon tarafından saldırıya uğradın."

Syndil ondan uzaklaşıp dereye doğru baktı. Su soğuk ve temiz akıyordu, zehirin tüm izleri gitmişti. Barack onun bakışlarını takip etti ve her zaman olduğu gibi, çalışmasının sonucunu gördüğünde, mütevazı ve onunla gurur duyduğunu hissetti.

"Syndil, bu dünyada senin yaptığını yapabilecek kimse yok. Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Savaşın izlerini taşıyan toprakların kararmış kalıntılarına baktı. "Burada yapılacak çok şey var. Düşmanlarımız zehirlerini dinlendiğimiz toprağın altına işlemesi için toprağa bıraktılar. Eğer toprağı bize karşı çevirebilirlerse, kazanmış olacaklar."

Barack'ın başı dikkatle yukarı kalktı. Sesi çok yorgun geliyordu. Yangınla ya da kötü vampir büyüyle tahrip olmuş geniş toprak parçalarını iyileştirmek için gereken enerji muazzamdı ve ölümsüzlerin burada yarattığı tahribatın boyutunu iyileştirmenin ona ne kadar zarar vereceği hakkında çok az fikri vardı. Solgun görünüyordu, gözleri neredeyse yüzüne göre çok büyüktü. Kalbi ağrıyormuş gibi ellerini göğsüne bastırdı. "Syndil." Elini ona doğru uzattı. "Buraya, yanıma gel."

Bekledi. Kalbi çarpıyordu, küçük bir parçası onun bir adım öne çıkması için dua ediyordu, onun dokunuşuna, yardımına hevesliydi, ama her zaman olduğu gibi, o küçük, kısa tereddüt anı vardı, gözlerindeki ihtiyat, zihnindeki gölge artık ondan saklanamıyordu. Aradaki mesafeyi aşarak ona doğru uzandı. Adamın parmakları kadının parmaklarına dolandı ve adam zarif bir nezaketle onu kendine çekti. Karpatların vücut ısını ayarlayabilmelerine rağmen, kadın üşümüştü ve biraz titriyordu. Onu kollarının arasına aldı, iri gövdesiyle kardan korudu ve onu ısıtmak için kendi vücut ısını ve enerjisini kullandı. Onun kokusunu ciğerlerine çekti ve kan kokusunu aldı.

"Ne oldu?" Adam bakabilmek için kadının kolunu aşağı çekti.

Kaşlarını çattı, vücudu sertliğinin bir kısmını kaybederek onunkine daha çok gömüldü. "Sasha ve Forest benimle birlikte yatakta yatıyorlardı, her zamanki gibi tatlıydılar ve sonra Sasha tedirgin olmaya başladı. Birkaç dakika içinde Forest da onu takip etti. İleri geri volta atmaya ve imdat çağrıları göndermeye başladılar. Taradım ama en fazla havada bir miktar güç hissedebildim. İyi ya da kötü değil, sadece güç."

"Bu çizikleri açıklamıyor Syndil. Çok derinler." Başını kızın çıplak koluna eğdi, dudakları yırtıkların üzerinde aşağı yukarı öpücükler kondurdu, dili yaraların üzerinde gezindi ve iyileştirici tükürüğüyle acıyı dindirdi. Kolunu tekrar öptü ve başını kaldırdı, bir eliyle çenesini kavradı, böylece gözlerini onun yüzündeki kınamadan alamadı.

gözler. "Beni hemen aramalıydın. Senin iyiliğin her şeyden önce gelir."

"Size söyleyecek bir şey yok. Bu kadar çok Karpatyalı bir yerde toplandığında, havada her zaman güç olması kaçınılmazdır. Ben sadece leoparların farklı hislere tepki verdiğini düşündüm. Bize alışkınlar ama diğerlerine değil. Odadan çıkmaya çalışana kadar benimle iyiydiler. Özür dilerim. Sadece bununla ilgilenmekten başka bir şey düşünemedim." Elini zarif bir kavis çizerek karartılmış araziye doğru salladı. "Uyandığımdan beri yeryüzünün çığlıklarını duyuyordum ve artık bu çağrıyı görmezden gelemedim. Bunun zor ve yorucu olacağını biliyordum ama beklemiyordum..." Sözüünü kesti ve omzunun üzerinden zombilerle yapılan savaşta yok edilen devasa alana baktı. "Çok büyük Barack, çok fazla hasar var."

Sesinde ve zihninde gözyaşları vardı. "Sadece yorgunsun, tatlım. Beslenmen gerek." Sesinde hem şehvetli bir davet hem de baskın bir emir vardı.

Doğasının sert tarafını mümkün olduğunca bastırmaya çalışıyordu, özellikle de Syndil'le cinsel bir şey söz konusu olduğunda. Onunla birlikteydi ve bu onun için dünyadaki en önemli şeydi. Ona güven duymak için ne kadar zamana ihtiyacı olursa olsun -yıllar, yüzyıllar, belki de daha uzun- bunun pek bir önemi yoktu. İhtiyacı olan tüm zamana sahip olabilirdi; sadece kendi türünün erkeklerinde çok yaygın olan baskın doğayı kontrol etmesi gerekiyordu. Aralarında gelişmekte olan kırılğan güveni mahvetme riskini göze alamazdı.

Tek bir düşünceyle gömleğini açtı ve Syndil yüzünü onun göğsüne bastırmak için çevirdi. Yumuşak teninin Syndil'inkine sürtünmesi, dudaklarının kalbinin hemen üzerinde gezinmesi, saçlarının ipek gibi Syndil'in üzerinde gezinmesi, tüm bunlar acil bir ihtiyacın kasıklarında acı verici bir ağrıya birikmesine neden oldu. Parmakları onun saçlarına dolandı ve başını kolunun arasına aldı, vücudu beklentiyle kenetlendi. Bir kalp atışı vardı-iki. Göğsünü öptü, diliyle alay etti, dişleriyle bir, iki kez kazıdı. Adamın kalbi

fazla mesai içine. Vücudu daha da sertleşti, istekle sarsıldı.

Syndil'in dişleri derine battı, acı yerini anında zevke bıraktı, vücudu coşkuyla dolup taşı. Kalçalarını ona karşı sallamak için yer değiştirdi. Bu sadece hislerini daha da alevlendirdi. Syndil beklenmedik bir şekilde -ve ilk kez onun isteği olmadan- zihnini onunkiyle birleştirdi, ona kendi cinsel arzularını, sıcaklığın alevlenmesini, kanının sıcak akmasını, onun üzerine eğildiği erotik resimleri, saçları aşağıya dökülüp teninde birikirken...

Barack yüksek sesle inledi. Bunu bana yapamazsınız ve misilleme beklemeyin.

Kahkahası alçak ve şehvetliydi; kesin bir davetti. Gözlerini kapadı, onun kendisine verdiği tepkinin, ona olan ihtiyacının kabul edilmesinin tadını çıkardı. Onu kaldırdı, beslenirken göğsüne bastırdı ve havalandı.

Syndil göğsünü yaladı, küçük iğne izlerini kapattı ve ağzını boynuna götürdü. Elleri açık gömleğinin içine kaydı. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı onun tenine karşı. "Her zaman karda sevişmek istemişimdir. Eğer bunu zevkimiz için kullanamayacaksak, sıcaklığımızı kontrol edebilmenin ne faydası var?"

Barack nerede olduklarını umursamıyordu. Eğer kar istiyorsa, görebildiği, hava koşullarından biraz korunaklı görünen mükemmel bir yer vardı. Hızla aşağı indi, ağzı çoktan onunkinin üzerindeydi, aralarında ateş alevleniyordu. Ona duyduğu ihtiyaç her zaman sıcaktı -parçalayıcı- ama onu korkutmak istemediği için ellerini nazik ve saldırganlığını kontrollü tutuyordu. Onun altındayken paniklemişti ve adam bir kez bile baskın bir cinsel pozisyon almamıştı.

Gömleğini kenara itti, sanki tenine ulaşmak için öyle bir çılgınlık içindeydi ki, rahatsız edici malzemeyi zihniyle fırçalayabileceğini unutmuş gibi kollarından aşağı itti. Yüzünde yükselen arzuyu, gözlerindeki yakıcı yoğunluğu izledi.

Göğsüne, boğazına doğru ilerledi, ağzıyla ağzını yakaladı ve alaycı ısırıklarla göğsüne geri döndü.

Syndil ona karşı hiç böyle davranmamıştı ve Syndil vücudunun tepkisini durduramadı, kendi arzusu her zamankinden daha hızlı ve ateşli bir şekilde artıyordu. Syndil'in onu istemesi, sevişmelerini başlatması her şeyden daha fazla afrodizyak etkisi yaratıyordu. Ona dokunduğunda her zaman hissettiği acil ihtiyaçtan hiçbir zaman bir ipucu göstermemişti.

Tabii ki hissediyorum. Dişleri kulağını çekiştirdi. Dili adamın teninde dönüyor, oynuyor ve dans ediyordu. Sadece sana nasıl göstereceğimi bilmiyorum.

Sesinde bir parça utanç var mıydı? Utanmadığını umuyordu; utanacak hiçbir şeyi yoktu. Sonsuza kadar Savon'un ona tecavüz etmesinin ihanetini ve anısını unutmaya çalışacaktı ve bir parçası onu korumak için orada olmadığı için kendini asla affetmeyecekti.

Bana gayet iyi gösteriyorsun. Ona duyduğu tüm şiddetli sevgiyi sesine yansıttı ve elleri onun inanılmaz uzunluktaki saçlarına dolandı. Her zaman saçlarının bir kısmını toplardı ve o da saçlarını serbest bırakmak için tokalarını gevşetti. Saçları çok şehvetliydi ve şu anda, ağzı vücuduna günahkâr şeyler yaparken, saçlarının sıcak ipeğinin üzerine dökülmesini arzuluyordu. Onun hiç durmasını istemiyordu ama kıyafetlerinin de gitmesi gerekiyordu.

O zaman çıkar onları.

Kadının sesindeki sabırsızlığa gülümsedi. Onu telaşlandırmamak için her zaman izin isterdi ama belki de - umarım- artık bunu aşmışlardı. Elini salladı ve kız karşısında durdu, uzun saçları dışında çırılçıplaktı, yumuşak tenini ve tatlı vücudunu çerçeveleyen ipek bir pelerin vardı. Her zaman olduğu gibi, ona baktığında kalbi çarpıyor, ciğerleri sıkışıyor ve gözyaşlarının boğazında düğümlendiğini hissediyordu. Hiç kimse onun için bu kadar güzel olamazdı.

Kadın başını kaldırarak adamın pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardı, onu karlar içinde çırılçıplak ve tahrik olmuş bir halde bıraktı. "Artık bunu geride bırakmak istiyorum," dedi.

fısıldadı. "Seni çok seviyorum Barack ve bunu sana gösterebilmem gerekiyor. Daha da ötesi, senin bana göstermene ihtiyacım var. Kendini tutman gerektiğini biliyorum ve bunu senin için -bizim için- artık istemiyorum." Parmakları kalınlaşmış şaftının üzerinde fısıldadı ve nefesi ciğerlerini hararetli bir telaşla terk etti. "Sadece bitiremeyeceğim bir şeye başlamayı hiç istemedim." Kadın adamın karnına doğru öpücükler kondurdu, elleri adamın aklını kaçırmamasından korkana kadar okşadı ve okşadı. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?

Seni her zaman anlıyorum, aşkım. Hiç gerek yok Beni uyar. Cesaretinden dolayı onunla gurur duyuyordu ama bu geceyi atlatamayabileceğinden korkuyordu. Kadın onun aklından geçenleri okuyor, yumruğunu adamın ağır ereksiyonunun etrafına sararken ve başını eğip sıcak havayı üzerine üflerken kasıklarındaki ateşin yükseldiğini hissediyordu.

Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı, vücudu mükemmeldi, göğüsleri dolgun ve olgun, uzun siyah saçları beyaz karla tam bir tezat oluştuyordu. Onun niyetini, zihnindeki erotik imgeyi gördüğünde, vücudu daha da sertleşti. Elini salladı ve gökyüzü sürüklenen karla birlikte gül yaprakları yağdırdı. "Tatlım, bunu yapmak zorunda değilsin."

Ama o istiyordu. Bunu en az onun kadar istiyordu, yüzünde bunu görebiliyordu. Sadece bir kez, onun böyle zevk almasını istiyordu. Onun vücudunu en az onunki kadar istiyordu. Hayır, bundan daha fazlasını. Ona ihtiyacı olduğu gibi ona da ihtiyacı vardı. Ona dokunmak, onu tatmak, vücudunun onunkinin içinde hareket ettiğini, kalbinin onunkiyle aynı ritimde attığını hissetmek için çaresizdi. Sadece bir kez. En çok da onun gözlerindeki karanlık açlığı görmeye, ellerinin her dokunuşunda hissetmeye ihtiyacı vardı. Ona bakarken duyduğu hevesi ve zevki görmeye ihtiyacı vardı. Sadece bir kez, tek istediği buydu.

Parmak uçları hafifçe şaftının üzerinde gezinirken gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve kan dolaşımına küçük elektrik yükleri gönderdi. Kız ona baktı ve dili, duyularını tamamen yeni bir seviyeye taşıyan kıvrımlı bir dansla geniş başın

üzerinde kayarken gülümsedi. Yumuşak bir hırıltı

Tırnaklarını kalçasının iç kısmında gezdirdiğinde kaçtı. Kendini durduramadan uzandı ve parmaklarını onun ipeksi saçlarına dolayarak nazikçe omuzlarına doğru itti. Yüzündeki o küçük, gizemli yarım gülümseme ve gözlerindeki o çok ateşli bakışla önünde diz çökmüş ona bakmak, neredeyse onun felaketi olacaktı.

Bir süre omuzlarını yoğurdu, ensesindeki gerginliği hafifletti ve sonra avuçlarını yumuşak teninin üzerinden göğüslerine doğru kaydırды; bu sırada kontrolünü kaybetmemek için derin nefes alıyordu. Başparmakları göğüs uçlarını buldu, onları sert tepeler halinde fırçaladı, okşamaları ondan bir zevk nefesi aldı. Elleri göğüslerini kavradı, parmakları vücudunu çok iyi tanımanın verdiği bir uzmanlıkla okşadı ve okşadı.

Syndil, hisler onu sardığında zevkle haykırdı. Her zaman olduğu gibi, adamın ellerinin bir dokunuşuyla yanıyordu. Adamın onu paramparça edebileceğini, sadece ağzının güçlü bir çekişle ya da dişlerinin sıyrılmasıyla onu ateşin doruğuna çıkarabileceğini biliyordu. Onun vücuduyla ilgili her şeyi, ona zevk vermenin her yolunu biliyordu ve bunu her zaman yaptı - bencilce ve tüm kalbiyle. Her zaman onun zevkini kendi zevkinin önüne koyardı. Bu adil değildi. Umutsuzca onu da aynı ateş noktasına getirmek, tutkunun gelgit dalgasında sürüklemek, ona her zaman getirdiği türden bir coşku getirmek istiyordu.

Parmakları adamın saçlarına dolandı. Ağız ve okşayan elleri kan dolaşımına titreşimler gönderiyor ve nabzını hızlandırıyordu. Rahmi sıkıştı ve o tanıdık acil ihtiyacın çekirdeğinin derinliklerinde toplandığını hissetti. Kendini tekrar kontrol etmeye zorladı, yumruğu ereksiyonunun ipeksi sert uzunluğunun üzerine kapandı, dikkatini dağıtmak için kasıtlı olarak üzerine sıcak hava gönderdi.

Nefesi boğazında düğümlendi ve doğruldu, ağız üzerine kapandığında başını geriye attı, dili kayıyor ve kıvrılıyordu.

sıkıca emdi. Onu bir iniltiyle ödüllendirdi, daha da kalınlaştı.

Zevk onun içinde parladı. Zihnini sıkıca onunkiyle birleştirdi, onun her düşüncesini, her görüntüsünü okudu, elleri saçlarını kavrayıncaya, kalçaları çaresizce itilinceye ve boğazından gırtlaktan sesler çıkıncaya kadar zevkini daha yükseğe çıkarmak için ayarlamalar yaptı.

Vücudunun gerildiğini, ateşin ayak parmaklarından vücuduna, oradan da kasıklarına doğru yayıldığını hissetti. Onu daha derine çekti, mükemmel ritmi buldu, böylece ürperdi ve daha önce kullandığını hiç duymadığı bir küfür mırıldandı.

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldadı kısık sesle.

İyi anlamda, Syndil biliyordu. Tüm vücudu Barack'ı kontrolünün en uç noktasına kadar zorladığı bilgisine tepki verdi. Onu paramparça etmek, kendisine yaptığını ona da yapmak istiyordu. Güç inanılmaz hissettiriyordu ve tatmin daha da fazlaydı. Mutluluktan neredeyse kendinden geçmişti, karnından göğsüne, boğazına kadar öpüyor, onu üstüne çıkmaya zorluyor, onu içine gömmek için öylesine çıldırıyordu ki onu memnun etmekten, kendini memnun etmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Gül yapraklarıyla kaplı karın içine geri düştü ve onu da kendisiyle birlikte sürükledi. Ten tene değişiyor, kalpler aynı ritimde atıyordu. Adamın ağırlığının kendisininkinin üzerine yerleştiğini, ellerinin kalçalarında sertçe durduğunu, dizinin kalçalarını ayırdığını hissetti. Adam sertçe itti, onun bedenine girdi, şiddetli ve ilkel bir vuruşla onları birleştirdi. Tırnakları adamın omuzlarına saplandı. Vücudunda şimşekler çaktı ve boğucu bir zevkle haykırdı.

Adam sert ve emin adımlarla kadının içinde hareket ediyor, boşluğunu dolduruyor ve kadın kendini özgürce uçuyormuş gibi hissediyordu. Saçları teninin üzerinde kayıyor, zaten aşırı hassas olan göğüslerini şehvetli bir ipek gibi okşuyordu. Kalçaları adamın hızlı ritmine uymak için yükselirken vücudu gerildi, kasları sıkıştı ve kavradı. Hafifçe hareket ederek pozisyonunu ayarladı ve adamın elleri onu sertçe kavrayarak aşağıda tuttu.

Bir anda çevresinin ve tepesindeki adamın farkına vardı. Syndil adamın yüzüne baktı, arzusu neredeyse vahşiydi, siyah gözlerinin derinliklerinde kırmızı alevler parlıyordu. Çoktan uzamış olan dişlerini ve kollarında belirginleşen kasları görebiliyordu.

Syndil, içinde her zaman kilitli kalmış gibi görünen tutkuya tutunmak için umutsuzca çabaladı. Arada bir ortaya çıkıyordu ama bir yerlerde, bir şekilde, tam korkularını yendiğini düşündüğü anda bir kapı çarparak kapanıyor ve ihtiyaçlarını, fiziksel arzularını bir dehşet duvarının arkasına hapsediyordu. Bununla savaştı, yükselen panikle ve onu ısıran dişlerin, canını yakan acımasız ellerin, içinden geçen müstehcen ve doğal olmayan bir şeyin, bekaretini sevgisiz ve masumiyetini düşünmeden almasının hatırasıyla savaştı. Adam ailesindendi, sevdiği biriydi ama yine de ona saldırmış, neredeyse boğazını parçalamış, onu dövmüş, ona mümkün olan her şekilde tecavüz etmişti. Ellerindeki kemikler kırılana ve eti kana bulanana kadar savaştı ve adamın onu öldüreceğini düşünmüştü.

Bu Savon değildi, saldırgandı, bu Barack'tı, her şeyden çok sevdiği adamdı, yine de Barack vücudunu kendi vücuduyla kaplayıp onu yere yatırdığında ikisini birbirinden ayıramadı. Nefes alamıyor, düşünemiyor, onun kendisini yatıştırmaya çalıştığını duyamıyordu. Sadece onu ezen ağırlığını hissedebiliyor, ellerinin kavrayışını hissedebiliyor, gözlerindeki kırmızı alevlerin parıltısını görebiliyordu.

"Dur." Kelimeyi fısıldadı, gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı. Boğazı şişmiş, onu boğmakla tehdit ediyordu. "Dur. Tanrım, Barack, durmalısın." Kontrolünü kaybettiğinde sesi histeriye doğru kayıyor, zihni parçalanıyor ve geçmişle bugünü ayırt edemiyor gibiydi. Onunla dövüşmeye başladı, sertçe vuruyor, yüzünü tırmalıyor, göğsünü itiyordu.

Adam bileklerini yakalamadan önce kan çekti, yaklaştığında ağzından kaçmak için başını ileri geri salladı. Adam ona bir şeyler fısıldadı ama kadın onu duyamadı,

Kaçamadığı ölümcül bir illüzyona kapılmıştı.

Barack inledi ve ondan yuvarlanarak yüzüstü karın içine uzandı, gökyüzünden düşen tanelere baktı. İfadesini gizlemek için bir kolunu gözlerine sardı, zihnini korudu, böylece onu dolduran ıstırap ve hayal kırıklığını göremedi. Öfkeyle göklere kükremek istedi ama sessiz kaldı, bedenini kontrol altına almak için mücadele etti. Kadının hıçkırıklara boğulduğunu duydu ve başını ona doğru çevirdi.

Gözyaşları gözlerinde elmas gibi parladı, karla kaplı zemine düşmek üzere yüzünden aşağı süzüldü. "Özür dilerim, Barack. Özür dilerim. Neyim var benim?" Elleriyle yüzünü kapadı ve sanki kalbi parçalanıyormuş gibi ağladı.

"Syndil, senin hiçbir sorunun yok." Barack dizlerinin üzerine çöktü ve hareketlerini yavaş ve nazik tutarak ona uzandı. "Buraya gel bebeğim, sana sarılmama izin ver."

Yüzündeki ve göğsündeki çizikleri, bir kolunun aşağısını, hatta kalçasındaki uzun ince bir çiziyi görebiliyordu. Minik kan damlaları boncuk boncuk olmuş, derisini çaprazlama keserek sanki bir kedi tarafından saldırıya uğramış gibi görünmesini sağlamıştı.

"Ne yaptım ben?" Utanarak mücadele etmeye, adamın kolunu tutuşunu kırmaya çalıştı. "Gitmek zorundayım. Bunu yapmaya devam edemeyiz. Bırak gideyim, Barack. Leopar formuna geri döneceğim ve bu geçene kadar yeryüzünde kalacağım."

"Bunu duymak istemiyorum. Beni terk etmiyorsun. Hayat arkadaşına karşı bir görevin var ve bu seks değil. Yerin üstünde, benimle, doğal halinle kalacaksın, beni duyuyor musun Syndil? Senden daha azını beklemiyorum." Bu sefer Karpatyalı erkeği saklamadı. Bunu bir emir haline getirdi ve ciddi olduğunu vurgulamak için beyaz dişlerini gösterdi.

"Neden? Neden beni istiyorsun ki? Sana bunu yapmaya devam edemem ve kendimle yaşayamam. Sabrın daha ne kadar sürecek? Sana veremediğim şeyler için başka bir kadına yönelmene ne kadar var?"

"Başka bir kadın mı?" diye yineledi, bu öneri karşısında şok olduğu yüzünden okunuyordu. "Syndil, mantıklı konuşmuyorsun. Benim için başka bir kadın yok. Bana ne vermiyorsun? Seninle her zaman sevişiyorum."

"Benimle sevişiyorsun. Ben de seni sevmeliyim."

"Sen de beni seviyorsun." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi, belli ki tedirgindi. "Yani bir pozisyonla ilgili küçük bir sorunun var. Bir. Sence bu benim için önemli mi?"

Cevap vermedi, sadece başını salladı ve iki eliyle yüzünü sıkıca kapattı. Hıçkırıklar arasında nefes almak için savaşıırken gözyaşları dışarı sızdı ve omuzları çöktü. "Syndil, I

Aşk Sen. Sen benim hayat. Biz var Bunu doğru yapmak için yıllar, yüzyıllar. Benim için seks değil, sen önemlisin." Onu biraz salladı.

"Bana bak, Syndil. Üstüne uzanmama asla izin vermeyeceksen, öyle olsun. Bu senin için neden bu kadar önemli? Zihnimdaki o görüntüyü görmüyorsun. Hangi pozisyon da seviştiğimiz benim için önemli değil. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Kahretsin, bana bak."

Ellerini tutup yüzünden çekti ve gözlerinin içine baktı. "Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Yani ben üstteyken sevişemeyiz. Kendini tehdit altında hissettiğin bir pozisyona zorlamak bir tür kırmızı cesaret nişanı mı? Gerçekten, bir an için bile olsa, hangi pozisyonda seviştiğimizin benim için önemli olduğunu düşünüyor musun?"

"Benim için öyle," diye fısıldadı başını eğerek. "Hayat arkadaşımı hak ettiği şekilde sevemediğim için çok utanıyorum. En kötü savaşımlardan sonra dünyayı iyileştirebilirim ama kendimi iyileştiremem. Senin için iyi bir eş olamıyorum. Çok çabalıyorum Barack, seni gerçekten istiyorum. Sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi, sanki başka hiç kimse seni memnun edemezmiş gibi hissettirmeni seviyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum."

Kolunu kızın başına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Sen bir aptalsın, Syndil. Beni seviyorsun ve önemli olan tek şey bu. Gerisi sadece saçmalık. Eğer beni böyle isteseydin seninle başımın üzerinde sevişirdim." Onun çenesini yakaladı ve başını yukarı kaldırmaya zorladı.

"Gerçekten zihnine bakamayacağımı ve beni ne kadar sevdiğini göremeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ama her zaman kendi doğanı bastırmak zorundasın, Barack."

Bir kahkaha patlattı. "Baskın, zorba bir erkek olmak her zaman en iyisi değildir, Syndil. Darius'un Tempest için zaman zaman bu yönünü bastırmak zorunda kaldığını ve bunu biraz daha fazla yapmasını isteyebileceğini düşünmüyor musun? Julian'ın da Desari için kesinlikle çaba göstermesi gerekiyor. Aynı şey Dayan ve Corinne için de geçerli. Komutada olmak bizim doğamızda var ama siz bizim karanlığımızın ışığısınız. Acımasız hakimiyet sizin tarafınızdan dengelenmeli."

"Ama sen hiçbir zaman Darius gibi olmadın, Barack. Patronluk taslıyorsun ama..." Sözlerini yarıda kesti ama elleriyle yüzünü çerçevelediğinde gözlerinde umut vardı.

"Hepimizin Darius'un bizi yönetmesine izin vermemiz, bu doğal özelliklere sahip olmadığımız anlamına gelmez. Bunları daha önce bende görmediniz çünkü zihinlerimizi paylaşmıyorduk. Darius güçlü bir lider. Biz onun liderliğinden memnunuz." Yüzünde kısa bir süreliğine küçük bir sırıtma belirdi. "İşin çoğunu o yapıyor ve bu bana gayet uygun. Ama sonuçta hepimiz doğanın bize dikte ettiği özelliklere sahibiz. Mesele şu ki, güzel aşkım, sen benim hayat arkadaşım olarak bana denge getiriyorsun."

"Öyle mi?"

Başını eğerek her bir göz kapağının üzerine küçük birer öpücük kondurdu. "Biliyorsun," diye ona güvence verdi. Öpücüklerini yüzünde gezdirerek ağzının köşesine kadar gitti. "Ve ben minnettarım. Karanlık yayılıyor ve biz her gün onunla savaşmak zorundayız."

"Ama senin içinde değildi - diğerleri gibi değil," dedi Syndil. "Senin yüzünden. Ben senin üzerinde hak iddia etmeden önce bile,

Sen zaten benim için bir denge sağlıyordun. Syndil, sen sadece benim hayat arkadaşım değilsin. Sen benim hayatımsın, tek aşkımsın, benim dünyamsın. Seni bebekliğinden beri tanıyorum, olağanüstü, yetenekli, inanılmaz bir kadına dönüşmeni izledim. Toprakla ne

yaptığına bir bak. Başka kim böyle bir mucize yaratabilir?"
Onun burnunun ucunu öptü, dudaklarını

ve dilini onun ağzının kenarı boyunca kaydırđı. "Hayat arkadaşının ne olduğunu bilmeden çok önce sana aşkıttım."

"Emin misin Barack?" Gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu ama dudakları Barack'ın dudaklarına değdi. "Emin olmalısın."

"Emin olduğum tek şey bu." Ağzı onunkini buldu ve onu nazikçe kaldırarak kucağına oturttu, kılıcın üzerindeki bir kılıf gibi üzerine yerleşmesini bekledi.

Syndil'in nefesi boğazında düğümlendi. Syndil'in içine öyle bir doldu, öyle bir oturdu, öyle zarif bir şekilde sıkıldı ki, ipeksi sürtünme damarlarında bir kez daha ateşin dans etmesine neden oldu. Bir an gözyaşları içindeyken, bir an sonra onu göklere doğru kaldırıyordu. Parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi ve geri çekildi, vücudu tanıdık bir ritimle hareket ederken ona binmeye başladı. Onsuz hayatını nasıl geçirdiğini hayal bile edemiyordu. Kendisini güzel ve olağanüstü hissettiriyordu, oysa gerçekte öyle olmadığından emindi.

"Seni seviyorum, Barack." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Seni gerçekten seviyorum."

Kadının görüntüsü adamın nefesini kesti. Dolgun göğüsleri şehvetli bir şekilde sallanıyor, meme uçları seksi bir davetle sivrililiyor ve sertleşiyordu. Küçük beli ve kalçaları dalgalanıyordu, gözleri uyku, ağzı öpücüklerden şişmişti.

"Biliyorum," diye mırıldandı ve her iki göz kapağına da birer öpücük kondurdu. Daha baskın bir pozisyonun ona verdiği zevkin her zerresiyle çok hızlı, çok vahşi bir şekilde yükselen cızırtılı sıcaklıkla zar zor konuşabiliyordu. Kasten zihnini paylaştı, onun kalbine olduğu kadar bedenine yaptıklarını da paylaştı. "Sen benim hayatımsın Syndil ve bunu bir daha unutmanı istemiyorum."

Onunla birlikte hareket ediyor, her hamlesine karşılık veriyor, aldıkları zevki daha da yukarılara taşıyordu. Barack onun dünyasıydı ve onun kendisini kabul etmesi her şey demekti. Belki onun vücudunun altına yatamazdı ama diğer duyuşal şeylerin tadını çıkarabilirdi.

tahrik edici pozisyonlar ve her birinden en iyi şekilde yararlanabilirdi.

Barack'ın kolları sahiplenici bir şekilde sıkılaştı ve kız itiraz etmediği ya da geri çekilmediği için küçük bir heyecan duydu. Kasları onun etrafında kenetlendi, bir yumruk gibi sıkı, o kadar kaygan, sıcak ve sıkıydı ki bir saniye daha dayanamadı. Başını geriye attı ve geceye sevinçle bağırdı, vücudunun onunkinin etrafında zevkle dalgalandığını hissetti. Bir süre ikisi de doğru düzgün nefes alamadı, hatta konuşamadı bile; sadece hissetti.

Barack önce toparlandı, başının üstünü, kulaklarını ve son olarak da yumuşak ağzını öptü. "Seni seviyorum, Syndil."

"Gerçekten sevdiğine inanmaya başlıyorum," dedi usulca, her zamanki zarafetiyle ayağa kalkarken. Elini uzattı ve adam yanında durdu; uzun boylu, güçlü bir adamdı ve ona zaman ve alan tanıyacak kadar onu seviyordu.

Halklarının rahat tavırlarıyla giyinerek, el ele karların arasından küçük kulübeye doğru yürüdüler. Kulübe davetkâr, hatta rahat görünüyordu ve Syndil adımlarını hızlandırarak onu da yanına çekti. "Bir şeyler pişirmeme yardım edeceksin, değil mi? Corinne bana verdiği tarifi kolay ve hızlı olduğunu söyledi."

"Bu konuda şüphelerim var," diye alay etti, "ama denemeye hazırım."

Kulübeye giden dar patikadan yukarı doğru yürürlerken yüzündeki gülümseme soldu. Barack kaşlarını çattı ve etrafına dikkatlice baktı, ensesi aniden tedirginlikle kaşınmaya başladı. Küçük kulübenin kapısını iterek açmadan önce durakladı ve bir koluyla Syndil'i arkasına aldı. "Bu hissi sevmiyorum. Sessizliği."

"Kar yağıyor. Kar yağdığında her zaman sessiz olur."

"Belki." Ama ters giden bir şeyler vardı. İçeriden gelen bir hareket fısıltısıyla kapıyı sıkıca kapattı ve onu kulübeden uzaklaştırdı. "Güvenli bir yere git, Syndil. Ben sorunun ne olduğunu bulana kadar ağaçların arasına saklan."

"Kediler iyi mi?" diye sordu endişeyle.

"Öğrenmek üzereyim."

Kot pantolonunun kemerini yakaladı, parmaklarını kenarından kıvırdı. "Burada tek başıma korkarım. İzin ver seninle geleyim. Orada bir şey bekliyor olsa bile, seninle olmayı ve neler olup bittiğini bilmeyi tercih ederim."

Zayıf olduğu için nefesinin altında lanet okudu. Korktuğu zaman onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. "Arkamda kal Syndil ve ne dersem onu yap."

Başını salladı ve yaklaştı. "Bir vampir gibi mi hissediyorsun?"

Başını iki yana salladı. Tehlike-sorun-senkronize olmayan bir şey gibi hissetti.

"Uyum içinde değil," dedi Syndil aniden, hareketsiz kalarak. Kot pantolonunu sıkıca kavradı. "Evde. Kediler. Onlara uzandım ve çıldırdılar."

Ona geri döndü ve onu rahatlatmak için yanına çekti. "Her şey yolunda, tatlım." Kulübenin duvarları arasında sinsice dolaşan leoparları hissetti, anlayamadığı bir nedenden ötürü öfkeliydiler. Küçüklüklerinden beri yaptığı gibi onları sakinleştirmek için elini uzatmaya çalıştı ama ikisi de yanıt vermedi. Sorunun ne olduğunu anlayana kadar, hem kendi güvenlikleri hem de onlarla temas eden herhangi bir kişinin güvenliği için onları kafeslerine götürmek zorundaydı.

Kapının altından içeri süzüldü, buhar gibi içeri aktı, kedileri bulana kadar odaların içinde döndü, Syndil'in aynı formda hemen arkasında olduğunun çok farkındaydı.

Erkek olan Forest yatakta uzanmış yatarken, dişi olan Sasha huzursuzca bir ileri bir geri volta atıyordu. Forest yatak odasına girer girmez, Sasha tepki verdi, hırlayarak dişlerini gösterdi, kuyruğu seğirmeye başladı ve Forest'ın varlığını fark edince gözlerini odanın içinde gezdirdi. Forest vücudunu kanepeden fırlattı, yüzükoyun pozisyondan tam bir saldırıya geçti, pençeleri Barack'a ulaşmak için cansız buharı tırmaladı.

Kedinin aklını başına getirmeye çalışarak, ulaşamayacağı bir yere doğru aktı. Leoparların kötü şöhreti

Ancak bu vahŖi davranıŖ her iki kedinin de karakterine hiç uymuyordu. Leoparlar doğduklarından beri Troubadour'larla birlikteydi ve hiçbir zaman böyle davranmamıŖlardı. Sasha pencereye bakmaya devam ediyor, sanki camı kırıp kaacakmıŖ gibi davranıyordu.

Onlarda korkunç bir sorun var, dedi Syndil'e. Onları kontrol edemiyorum.

Syndil sessiz kaldı, toprağı dinledi. İnce bir g-enerji akıŖı var. Leoparları rahatsız ediyor. Burada çok fazla Karpat var. Çoğu muhtemelen yer deęiŖtirmek ve diğer iŖler için enerji kullanıyor. Belki de kediler burada olmak için fazla hassastır.

Belki de. Barack bundan Ŗpheliydi ama hayvanları kafese koyacaktı. Beni kafeslere kadar takip etmelerini sağlayacağım. Onları içeri ynlendiremem, bu yüzden onları kandırmam gerekecek.

Bunu nasıl yapabiliyorsun? Sesinde bir endiŖe vardı.

Kendimi yem olarak kullanacağım.

Syndil nefesini sertçe içine çekti ve kabaaran protestosuna karŖı koydu. Bundan korkuyordum. Dikkatli ol, Barack.

Zihinsel olarak ona dokundu, buharı bir anlığına onunkini çevreledi, sanki güven vermek için ona srtnebilirmiŖ gibi. Barack diŖinin burnunun dibinde insan formuna büründü ve hemen geri dönerek evin içinde ilerledi, kedileri ağır parmaklıklı seyahat kafesinin bulunduğu en küçük yatak odasına götürdü.

Kafesin kapısını açmak için uzandı, elini kullanabilmek için sadece birkaç saniyeliğine yer deęiŖtirdi. Forest sıçrayarak Barack'ın kolunu tırmıkladı ve Barack tekrar sis haline geemeden derisinde derin oyuklar açtı. Kafesin arkasına doğru akarak iki leoparı içeri götürdü. Onlar da onu takip etti, ona öfkeyle saldırdılar.

Arkalarından el sallayarak kapıyı kapattı. Her ikisi de protesto hırıltıları çıkararak kendilerini parmaklıklara attılar. Barack onların sakinleŖmesini beklemeden Darius'a ve diğer grup üyelerine haber göndererek doğal formunu aldı.

Syndil çoktan ona uzanmıştı, parmaklarını kolunda gezdiriyor, yaraları iyileştirmek için tükürüğünü kullanmak üzere ona doğru eğiliyordu. "Daha hızlı olmalısın," dedi ona, iri gözleri onu azarlıyordu.

Yavaş bir gülümseme karanlık bakışlarını aydınlattı. "Bilmiyorum tatlım. O zaman o küçük seksi ağzın üzerimde olmazdı, değil mi?"

Kızın kaşları havaya kalktı. "Aslında, evet, muhtemelen yapardınız."

Bölüm 8

Mikhail ormanın üzerinde alçaktan uçarak birkaç geçiş yaptı ve halkına zarar verebilecek herhangi bir tehlikeyi ortaya çıkarmak için bölgeyi dörde böldü. Raven'ın zihnine sık sık dokunuyor, kutlama yemeği için her ne yemek hazırlıyorsa onun mutluluğunu hissedebiliyordu. Yemek yapmayı özlediğini hiç bilmiyordu ve bu onu utandırıyor. Yıllardır onun hayat arkadaşıydı ama yine de onun hakkında bir şeyler keşfediyordu. Bir yemeğin hazırlanmasından, sunumundan, başkalarının bundan aldığı zevkten hoşlanıyordu.

Parmaklarının zihinsel fırçasını teninde hissetti. Onun gülümsemesini, gözlerindeki sıcaklığı hissetti.

Evet, başkaları için yemek yapmaktan hoşlanıyorum ama bu kesinlikle hayatımda ihtiyacım olan bir şey değil, tıpkı sizin gibi. Hayatım dolu, Mikhail, ve hiç pişmanlığım yok.

Sesi zihnini sevgiyle doldurdu, korkunç, akıldan çıkmayan yalnızlığın anılarını bile uzak tuttu. Duygularını ve renkli görme yeteneğini kaybetmiş ve sonra hayat arkadaşını bularak tüm bunları geri kazanmış hiçbir Karpat erkeği ondan vazgeçemezdi. O anda, ona duyduğu sevgiyle içi sızladı. Bu, kutlama için geri dönen bazı bekâr savaşçıların, onurlu ve dürüst erkeklerin eninde sonunda karanlıkla olan savaşlarını kaybedeceklerini bilmenin korkunç yükünü hafifletmeye yardımcı oldu.

Dimitri için endişeleniyorsun.

Kendimi huzursuz hissediyorum. Rüzgarda bir sorun var ama onu bulamıyorum. Dimitri beni endişelendiriyor. Hiçbirimiz hayat arkadaşlarımızı bulmadan önce hissettiğimiz yalnızlığı unutamayız ama aynı zamanda karanlığın yayıldığını, bizi ele geçirdiğini, iblisin özgürlük çağrısı yaptığını da hatırlarız. Sesinde hem endişe hem de uyarı vardı.

Dimitri iyi olacak çünkü iyi olmak zorunda. Sen ancak bu kadarını yapabilirsin, Mikhail. Diğerlerinin de sorumluluğu var. Bu türü sen yaratmadın.

Hayır, ama halkım benim ellerime bırakıldı ve ben onların gelişmesini istiyorum. Doğanın, düşmanlarımızın ve hatta kendi doğamızın bize karşı zafer kazanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Raven bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. Karpatların sadece doğal bir süreçle yok edilmek istendiğine inanmıyorsunuz, değil mi? Çünkü buna sebep olan şey doğal değil.

Mikhail kendi kendine gülümsedi. Raven onu ve halkını her zaman şiddetle desteklemişti. Ormanın üzerinde uçarken ve geniş bir daire çizerek alçalmaya başladığında zihinsel parmaklarını şefkatle onun yüzünde gezdirdi. Kar sürükleniyordu, şimdi daha hafifti ama hâlâ sabitti ve tüm manzarayı parıldayan bir beyaza dönüştürüyordu. Karı severdi; ona her zaman gün ışığını hatırlatırdı, geceyi kısa bir süreliğine kenara iterdi, böylece dünya güzel bir gümüş renginde parlardı.

Mikhail, bir zamanlar en zengin topraklarından bazıları olan, şimdi karla kaplı, kararmış harabeler bölgesinin üzerinden uçtu. Karpatlar ve vampirler arasındaki savaş toprakları yaralı ve hasarlı bırakmıştı. Son zamanlarda, ölümsüzlerin bir bölgeden ayrıldıktan sonra arkalarında bazen canlı gibi görünen, etrafındaki bölgeleri yok etmek için sürünen çorak bir arazinin başlangıcını bıraktıklarını daha fazla fark etmişti. Bu, ele alması gereken bir başka şeydi ve çok yakında.

Baykuşun keskin gözlerine bir şey takıldı ve savaş alanını incelemek için ağaçların arasından süzölmek üzere alçaldı. Bir bölümde, karla kaplı toprağın içinden minik yeni filizler çıkmıştı. Ağaçlar artık eğilip bükülmüyor, dallarını gökyüzüne kaldırmış gururla duruyordu. Şok geçiren Mikhail yere indi ve bunu yaparken insan formuna büründü. Baktığı her yerde küçük yeşil filizler belirdi; sapları sağlıklıydı ve kara rağmen gür ve yabani bir şekilde büyüyorlardı. Bitkileri incelemek için eğildi.

Toprak. Daha önce orada bulunan zehirli pislik yerine, toprak koyu renkli ve besin açısından zengindi; adeta bir mucizeydi. Su sesi dikkatini çekti.

Temiz. Soğuk. Temiz. Bir kez daha kayaların üzerinden akıyor. Sadece umudun sesini dinlemek için küçük derenin kenarına çöktü. Kuzgun! Sesindeki heyecanı gizleyemedi.

-tam bir mucize. Bunu çocukluğumdan hatırlıyorum. Ona resmi gönderdi. Köyümüzde bir kadın vardı. Eski usulleri unuttuk. Bir toplumumuz vardı, zanaatkârlar, esnaflar, âlimler ve şifacılar. Halkımız için sadece şifacılarımız yoktu, bir de kadın vardı. Onu sadece bir kez gördüm ve o zaman küçük bir çocuktum. Çok az şey hatırlıyorum, sadece gittiği her yerde etrafında yeşillikler bittiğini ve tüm doğumlarda hazır bulunduğunu. Belki Lucian bana bu sanat hakkında bir şeyler anlatabilir. O ve Gabriel en eskilerdendir. Hatırlıyor olabilirler.

Raven küçük bir tereddüt geçirdi. Yeryüzünün şifası mı?

Shea ve Gregori, kadınlarımız ve çocuklarımızla ilgili bazı sorunların toprakla başladığını düşünüyor gibi görünüyor. Eğer aramızda toprağın şifacısı varsa, hamile kadınlarımıza dinlenebilecekleri güvenli bir sığınak sağlayamaz mı? Doğurmaları için?

Bu geçmişte yapıldı mı?

Şakaklarını ovuşturarak çocukluk anılarına ulaşmaya çalıştı. Çok uzun zaman önceydi ve o zamanlar bile ırklarının yöntemleri değişmeye başlamıştı. O zamanlar çocuktum ama kadını gördüğünden emindi. Bu toprak şimdiye kadar gördüğüm en zengin topraklardan biri. Ellerimi içine daldırdığımda farkı hissedebiliyorum. Heyecanını kontrol altında tutmaya çalıştı.

Bunu kim yaptı?

Bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim.

Mikhail. Raven tereddüt etti. Kulağa aptalca gelebilir ama geçen akşam birkaç bayan havuzlu mağaralarda bir araya geldiğimizde hepimiz yüzmeye gitmiştik, hatırladın mı? Sana anlatmıştım.

Hayal meyal hatırlıyordu. Bazı kadınlar birbirlerini tanımak için bir araya gelmişlerdi. İyi vakit geçirdiğinizi söylemiştiniz.

Oraya sık sık gideriz; çok güzeldir, toprağı da suyu da zengin ve gençleştiricidir ama bu sefer daha da öyle görünüyordu. Mağaranın ne kadar yenilenmiş, toprağın ne kadar koyu ve zengin, havuzlardaki suyun ne kadar muhteşem göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum ama bunun sadece bana ait olduğunu, belki de herkesle birlikte olduğum için çok mutlu olduğumu düşündüm.

Ve? Onun tereddütünü duyunca sordu.

Deli olduğumu düşüneceksiniz ama bu gece uyandığımda ve gebe kalabileceğimi öğrendiğimde ilk düşüncem sudan uzak durmam gerektiğı oldu.

Kalbi göğsünde zıpladı. Birkaç saat önce orada olmayan genç bir fidanın tomurcuklanan dallarından birine dokunmak için uzandı. Yanında kim vardı?

Savannah benimle geldi. Desari, Syndil ve Tempest ile Corrinne ve Alexandria da oradaydı. Sara da kısa süreliğine uğradı. Ne düşünüyorsun?

İmkânsız olanı. Umudunu dile getirmeden önce daha fazla düşünmesi gerektiğı için konuyu değıştirdi. Yemeğınız nasıl gidiyor? Bu akşamki kutlama konusunda kendini çok daha iyi hissediyordu. Eğer bu toplantı dünyayı iyileştirebilecek, hamile kadınları ve bebekleri korumaya yardımcı olabilecek ve şifacılarına cevap bulmaları için daha fazla zaman kazandıracak bir kadın bulmasıyla sonuçlanırsa, sonsuza dek minnettar olacaktı ve türlerinin gerçekten kutlayacak bir şeyleri olacaktı. Peki ya - ya sadece ya... Suyun ya da toprağın kadınları gebe kalmaya teşvik ettiğini ummaya cesaret edemiyordu. Umut etmeye cesaret edemiyordu ama uzun zamandır ilk kez bastırılmayı reddederek yine de oradaydı.

Şimdi iyiden de iyi. Noel her zaman mucizeler getirir. Sadece onları aramalıyız. Bu kişiyi bul, Mikhail. Eğer dediğini yapabiliyorsa, hepimizin düşündüğünden daha değerli demektir.

Mikhail bir kez daha havalandı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Çok aşağıda, birbirlerinden başka hiçbir şeyden habersiz, birbirlerine sarılmış bir çift gördü. Bir kez daha bölgeyi hızla taradı, halkının her birinin güvenliğini sağlama ihtiyacı duyuyordu. Yine, alarm sisteminin onu dürtmesine neden olan aynı tedirginlik hissine sahip olmasına rağmen, bir düşmanın tuzak kurduğunu gösteren hiçbir şey bulamadı. Erkeğe, düşmanlara karşı tetikte olmasını hatırlatan küçük bir uyarı gönderdi ve Lucian'ın kalmak için seçtiği küçük, ücra kulübeyi bulana kadar uçmaya devam etti. Doğal formuna geçip verandaya çıktığında birkaç kurt onu uyardı.

Lucian neredeyse tam önünde cisimleşmişti ve onca yıllık güç ve komutanın omuzlarına yüklediği ağırlığa rağmen Mikhail bu adam karşısında dehşete kapılmıştı. Siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu, omuzları dimdikti ve gözleri ölümün karanlık vaadiyle parlıyordu.

Lucian ve Gabriel Daratrazanoff Karpat tarihinde eşi benzeri olmayan efsanelere sahip ikizlerdi ve bu durum Lucian'ın omuzlarının dikliğinden ve sert yüzünden anlaşılıyordu. Mikhail Gabriel'i çok daha cana yakın buluyordu. Diğer Karpatların, Mikhail'in ikinci adamı, en iyi arkadaşı ve damadı Gregori'den korkarken, ağabeylerinin en az onlar kadar tehlikeli olmalarına rağmen bu kadar cana yakın olmalarını her zaman komik bulmuştu.

Lucian bir savaşçı selamıyla kollarını kavradı. Gregori'nin ağabeyi zinde ve güçlü görünüyordu, gözleri pırıl pırıldı, sanki herhangi bir adamın içini okuyabiliyormuş gibi Mikhail'in ruhunu delip geçiyordu.

"Bunca zaman sonra seni tekrar görmek güzel, Mikhail. Seni son gördüğümünden beri güçlü bir lider oldun. Baban seninle gurur duyardı."

Mikhail adamın kollarını sıktı ve oradaki sağlam gücü hissetti. "Kadına artık silahını bırakabileceğini söyleyebilirsin."

Yavaş bir gülümseme kasvetli, soğuk gözleri ısıttı. "Onu fark etmenizden memnun olmayacaktır. O bir polis ve kesinlikle yetenekleriyle gurur duyuyor. Karpatyalı olmak onun yeteneklerini daha da artırdı."

"Aslında nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti Mikhail. "Sadece yakınlarda olduğunu ve bana bir silah doğrulttuğunu biliyorum. Ait olduğu yerde, evde kalmadığını duydum."

Yukarıdan boğuk bir ses geldi ve genç bir kadın cisimleşti, elinde bir silah, Mikhail'e hançer gibi bakıyordu. "Ait olduğu yere mi?"

Saçları platin ve altın rengindeydi, çoğu kadınınkinden daha kısa ama çekiciydi, peri yüzünü çerçevesiyordu. Gözleri koyu renkti, soluk teni ve saçlarıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu.

Lucian silahı onun elinden rahatça aldı ve silahı botuna sokmak için eğildi. "Prensi vuramazsın, Jaxon. Bu basitçe yapılmaz."

"Onu vurmayacaktım," diye itiraz etti ve Mikhail'e hızlı, muzip bir sırıtış gönderdi. "En azından, erkekler tüm eğlenceyi yaşarken kadınların evde kalmasında ısrar etmeyecekse."

"Ölümsüzleri öldürmeye eğlence mi diyorsun?" Mikhail sordu.

Omuz silkti. "Eğer ev işi değilse, eğlencelidir. Aksiyonu severim, evde oturup kahramanımı beklemeyi değil."

Lucian kadife sesiyle eğlenerek, "Bela çıkarmayı seviyorsun," diye cevap verdi. "Ama en azından benim senin kahramanın olduğumu kabul ediyorsun."

Mikhail Lucian'ın sesinin ne kadar büyüleyici ve güçlü bir silah olduğunu unutmuştu. Lucian'la ilgili her şey "zorlayıcı" ve "silah" ın bir bileşimi gibi görünüyordu. Adamın yüzü taştan oyulmuş olabilirdi ama gözleri Mikhail'in hatırladığından daha canlı, daha yoğun ve daha ölümcüldü. "Seni tekrar görmek güzel Lucian. Ve iyi ki hayat arkadaşını bulmuşsun." Jaxon'a doğru hafifçe eğildi. "Jaxon'a karşı son derece korumacı olduğunu duyduğum için sana takılmadan edemedim."

Lucian," dedi ona. "Size minnettarız. O aramızda bir efsane."

"Beni korumakta ısrar ediyor," dedi Lucian.

"Tabii ki var. Dikkatli olması için defalarca uyarıldıktan sonra bir insan tarafından vurulan her Karpatyalı avcının bir bebek bakıcısına ihtiyacı vardır."

Lucian eğilerek başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Saygı yok." Lucian'ın yüzündeki derin sevgi, onunla alay eden Jaxon'ın yüzüne de yansdı.

"Bunu görebiliyorum," diye onayladı Mikhail. İçinin derinliklerinde bir yerde bu çift için -tüm çiftler için ama özellikle bu çift için- mutluluk hissediyordu. Lucian çok uzun zamandır yalnızdı ve çok fazla savaş vermiş, çok fazla fedakârlıkta bulunmuştu. Mikhail onun kara gözlerine bakana kadar bu küçük peri kırılgan görünüyordu. Çok şey görmüştü, yaşının ötesinde bir bilgelikteydi ve hayat arkadaşının sahip olduğu irade gücüne sahipti.

Parmakları Lucian'ın kılere dolanırken bile Mikhail'e sıcak bir gülümseme fırlattı. "Evlerinizden birini kullanmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz. Lucian'ın evi dağların o kadar uzağındaydı ki tüm zamanımızı uçarak geçirecektik ve ziyaret edemeyecektik."

"Lütfen içeri buyurun." Lucian kapıyı açtı ve Mikhail'in kendisinden önce gelmesine izin vermek için geri çekildi. "Konuşacak çok şeyimiz var. Kutlamayı ilk duyduğumda bunun aptalca ve çok riskli bir eğlence olduğunu düşünmüştüm ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. Herkesi görmek ve bir kez daha evde olmak güzeldi. Çok uzun süre uzak kaldım ve burada yeniden bir topluluk duygusu var."

"Umarım doğru şeyi yapıyoruzdur," diye onayladı Mikhail küçük, rahat kulübeye adını atarken.

Eski eve girdiğinden beri yıllar geçmişti. Tahtalar arasında rüzgârın içeri girmesine izin veren boşlukların olduğu duvarlar onarılmıştı. Lucian ve Jaxon kulübenin içini aydınlık ve davetkâr bir hale getirmişlerdi. Eski taş şöminede bir ateş çıtırdıyor ve

mobilya davetkârdı. Lucian onu kanepeye doğru yönlendirdi ve Mikhail Lucian'ın sandalyesinin karşısına oturdu.

Jaxon kısa bir süre tereddüt etti, pencerelere baktı, herhangi birinin camdan içeri bakıp onları kolayca görüp göremeyeceğini değerlendirirken yüz ifadesine temkinli bir ifade yerleşti.

Mikhail, "Ben aslında ısırمام," dedi ve oturduğu kanepenin boş tarafını işaret etti.

Jaxon Lucian'ın sandalyesinin koluna tünemiş, bir ayağını serbestçe sallıyordu. "Burada gayet rahatım ama yine de teşekkür ederim."

"Beni korumakta ısrar ediyor," diye açıkladı Lucian. "Ya da en azından öyle davranıyor. Gerçek nedeni ise benden ayrı kalmaya dayanamaması."

Serbest kalan ayağı biraz daha kavis yaptı ve parmağını baldırına soktu.

"Bunu görebiliyorum," dedi Mikhail kuru bir sesle. "Raven'ın da aynı şekilde benden ayrı kalmaktan nefret ettiğine eminim." Konuşmayı hayat arkadaşıyla paylaştı. Onun kahkahasının zihninin duvarlarını okşayan sıcaklığını hemen hissetti. "Unutmadan, bilmek istersin diye düşündüm, çocuklar için Noel Baba rolünü oynayacak birine ihtiyacımız var."

Lucian'ın yüzündeki gülümseme soldu, gözleri gölgeli ve temkinli kaldı. Hafifçe sertleşti. Yanında Jaxon kıpırdandı ve Lucian yüksek sesle konuşmasını engellemek için elini onun kalçasına koydu. Beni gönüllü yapmaya cüret etme.

Sen tam bir korkaksın. Onlar sadece çocuk.

Kırmızı bir takım elbise ve sakal.

Sen de çok şirin ve sevimli görünürdün.

Mikhail onun acısına son verdi. Küçük bir yarım gülümsemeyle sandalyesine geri oturdu. "Damadımın bu rol için en uygun kişi olacağını düşündüm. Kendisi senin küçük kardeşin olduğuna göre, bana ne düşündüğünü söyle."

Jaxon kahkaha ile korku arasında gidip gelen bir ciyaklamayı bastırdı. Neredeyse sandalyenin kolundan düşecekti, sadece Lucian'ın onu sabitleyen eli yere düşmesini engelledi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Gregori olsa

en az Lucian kadar kötü bir seçim olur. Ona bir kez bakan çocuklar ya tavşan gibi kaçacak ya da gözyaşlarına boğulacak."

Lucian'ın başparmağı küçük bir okşayışla elinin sırtında gezindi. "Bir Daratrazanoff'u asla küçümseme küçüğüm. Her türlü gerekli durumun üstesinden gelebiliriz ve Gregori'nin bu rolden keyif alacağına eminim." Mikhail'e kurt gibi bir gülümseme gönderdi. "Onu nasıl bir onurun beklediğini söyleyeceğin zaman bana haber ver, sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

"Siz ikiniz çok kötüsünüz," dedi Jaxon. "Ortalığı karıştırmayı seviyorsunuz. Gregori ikinizi de geri alacak, biliyorsunuz."

Mikhail'in yüzünde bir gülümseme pırıltısı belirdi ve kayboldu. "Buna değecek."

Lucian başını salladı ve ikizine uzanarak otomatik olarak bilgiyi paylaştı. Gabriel kendi özel zihinsel yolundan yanıt verdi. Mikhail daha önce buradaydı ve sana haberleri vermesine izin vermeden duramadım. Sesinde kahkaha vardı. Prensimiz bir kayınpeder olarak ilk talebini dile getirdiğinde kesinlikle orada olmayı planlıyorum.

Lucian'ın parmakları Jaxon'ın parmaklarına dolandı. Bu küçük ortak eğlence, sevgi ve kahkaha anı hayat arkadaşından kaynaklanıyordu. İkizini çok uzun zamandır sevmesine rağmen bu duyguyu hiç hissetmemişti. Yüzyıllar geçtikçe hafızası solmaya başlamıştı ve bu endişe vericiydi. O hayatına girene kadar karanlıkta umutsuzca yürümüştü.

Jaxon eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdu ve toplum içinde nadir görülen bir sevgi gösterisinde bulundu. Üvey babası ölmüş olsa bile, değer verdiği kişileri korumak için geliştirdiği suskunluğu hâlâ üzerinden atamamıştı. Lucian her zaman ilk hamleyi yapan, onun elini tutan, kolunu ona dolayan kişi oluyordu ve onun ilk içgüdüğü her zaman etrafına temkinli gözlerle bakmak, sertleşmek ve geri çekilmek oluyordu. Lucian bunu yavaş yavaş aşırıyordu ve başkaları yanındayken gösterdiği her küçük sevgi gösterisi ileriye doğru atılmış büyük bir adımdı.

Lucian çenesini ovuşturdu. "Bence bu olayı fotoğraflarla anmalıyız. Böyle bir şeyin belgelenmesi önümüzdeki yıllarda işimize yarayacaktır."

Mikhail hafifçe öne eğildi, küçük gülümsemesi yüzündeki sert çizgileri yumuşattı. "Eminim şantaj yapmayı düşünmüyorsunuzdur."

"Aslına bakarsanız evet. Bunu yüzyıllar boyunca onun başında tutabiliriz."

"Zavallı Gregori. Ona karşı bu şekilde komplo kurmak hiç adil değil," diye itiraz etti Jaxon. Kadın kaşlarını çattı. "Gerçi düşününce, belki de böyle bir erkek şovenisti olduğu için bunu hak ediyordur."

Mikhail'in kaşı havaya kalktı. "Peki Lucian değil mi?"

Yaramaz gülümsemesi gözlerini yeniden aydınlattı. "Umutsuzca çabılıyor ama neyse ki onu yola getirecek ben varım."

Lucian kuru bir sesle, "Ne şanslıyım," dedi.

Ayağını ikinci kez adamın bacağına doğru savurdu. "Şanslısın. Sana sürekli söylüyorum ama unutup duruyorsun."

Lucian usulca güldü. Mikhail savaşçıyı gülerken ve rahatlarken hiç hayal etmemiştir ve nedense bu ses omuzlarındaki yükü biraz daha hafifletti. Türlerinde iyi şeyler oluyordu. Belki Mikhail'in istediği kadar hızlı olmuyordu ama değişim gerçekleşiyordu.

"Size yüzyıllar önce zar zor hatırladığım bir şeyi sormak istiyorum. Daha çocuktum ve çok az şey hatırlıyorum."

"Hatırlayacağıma söz veremem ama deneyeceğim."

"Eskiden köyde yaşayan bir kadın vardı. Hayat arkadaşını ya da bir hayat arkadaşı olup olmadığını bile hatırlamıyorum. Böyle şeyleri gerçekten önemsemek için çok gençtim. Dünyayı iyileştirirdi. Onu hatırlıyor musun?"

Lucian kaşlarını çattı. "Sen çocukken bile köylerde fazla kalmadım, Mikhail. Bir kişiyi, bir kadını hatırlamak için..." Başını iki yana salladı. "Köylüler, özellikle de

kadınlar, Gabriel ve benden uzak durdular, bizi gördüklerinde sık sık kaçtılar."

"Dene Lucian," diye ısrar etti Mikhail. "Senden korkup kaçmazdı. O kendi başına güçlüydü. Yürürdü ve ayaklarının altında çiçekler ve çimenler büyüdü. Bizim için çok önemli olabilir."

Lucian yavaşça başını salladı, eski anıları hatırlamaya çalıştıkça kaşları daha da çatılıyordu. Köy, sahip olabileceğini hiç düşünmediği bir hayatı yaşayan insanlarla doluydu. Aileler. Kahkahalar. Tüm bunlardan mümkün olduğunca uzak durmuştu.

Jaxon'ın eli saçlarına kaydı, ensesindeki saç telleriyle oynadı, omurgasından aşağı bir farkındalık titremesi gönderdi, vücuduna ve kalbine sıcaklık yaydı.

Zihnini eski günlere dönmeye zorladı, Dubrinsky'nin yaşadığı köyü bulana kadar acı tatlı anılarını araştırdı. Çocuklar küçük gruplar halinde koşuşturuyordu. Fark etmemeye çalıştığı bir sürü isimsiz yüz ona sırtını dönüyordu. Dingin bir yüz ona gülümsüyor, başını sallıyor, çocuklar peşinden koşarken bile onu onaylıyordu. Ayaklarının altında yoktan hayat fışkırdı, yeşil saplar, parlak renkli çiçekler, küçükler huşu içinde bakarken yerde zengin bir goblen oluştu.

"Nadir ve çok saygı duyulan bir soydan geliyordu. Onun yeteneğine sahip çok az kişi vardı. Güzeldi, saçları uzun ve siyahtı, her zaman uzun ve dik durur ve erkeklerin gözlerinin içine bakardı."

Jaxon kafasının arkasına bir şaplak attı. "Bu kesin ayrıntılara ihtiyacı olduğundan şüpheliyim," dedi. "Ve neden senin gözlerinin içine bakma ihtiyacı duysun ki?"

Mikhail şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Yaşayan her Karpatyalı bu adama hayranlık duyuyordu ama hayat arkadaşı ona tam da Raven'ın Karpat halkının prensine davrandığı gibi davranmıştı. Lucian uzanıp onun beline sarılıp sandalyenin kolundan çekerken gülümsemesini yuttu ve gözlerini kaçırdı

kucağına oturttu. Bir dakika mücadele etti ve sonra sakinleşerek onu tutmasına izin verdi.

"Onu çorak bir tarlaya doğru yürürken izlediğimi hatırlıyorum. Birkaç dakika içinde etrafındaki her yerden yeşillikler fışkırdı."

"Doğumlara katılır mıydı? Ya da bir çocuk doğmadan, hatta gebe kalmadan önce toprağı işledi mi?" Uzak bir ihtimaldi ama Mikhail en küçük şansı bile değerlendirmeye hazırdı.

Lucian'ın kara kaşları havaya kalktı. "Ne düşünüyorsun Mikhail?"

"Shea bu akşam erken saatlerde toprağın toksinlerle dolu olduğundan bahsetti. Ölümsüzler tarafından yaralanmış ve zehirlenmiş savaş alanının üzerinde uçarken, bir bölümün iyileştiğini fark ettim. Toprak yüzyıllardır gördüğüm en koyu, en zengin topraktı. Sonra Raven dün gece birkaç kadınla birlikte mineral havuzlarında bir araya geldiklerini ve toprağın ve suyun farklı olduğunu söyledi. Bu akşam gebe kalabildi. Başka kadınların da aynı şeyi yaşadığına dair fısıltılar duydum."

İki adam da Jaxon'a baktı. Jaxon iki elini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Ben değil. Bunu aklından bile geçirme. Bu hayat arkadaşı olayına yeni yeni alışıyorum. Ve toprağı iyileştirebileceğimi düşünüyorsan, bir daha düşün. Dönüşümden önce de sonra da yetiştirmeye çalıştığım her saksı bitkisini öldürdüm. Ben sizin toprak şifacınız değilim."

"Bu konuda bir şey duydun mu, Jaxon?" Lucian sordu. Parmakları kadının ensesine yavaş bir masaj yaparak kıvrıldı. "Kadınlardan herhangi biri sana bundan bahsetti mi?"

"Hayır, ama Francesca'ya sorabilirim. O her zaman her şeyden haberdar gibi görünüyor. Bir bebek ve bir genç kızla tüm bunları nasıl yapıyor bilmiyorum."

Mikhail elini yüzünde gezdirirken birden yorgun bir ifadeye büründü. "Zaten uzak bir ihtimaldi. Kadının kim olduğunu ya da soyunu hatırlamıyorum, doğuma yardım edip etmediğini de hatırlamıyorum."

"Kardeşıme ve diğer kadimlere bu kadın hakkında daha fazla şey hatırlayıp hatırlamadıklarını soracağım, ama gerçekten Mikhail, eğer aramızda böyle bir kadın varsa, ondan sadece öne çıkmasını istemeliyiz."

"Cevap bu kadar basit olamaz."

"Belki de çözmemiz gereken bir bulmacanın bir parçasıdır, çok önemli bir parçası."

"Eğer bu kadını bulursak ve umduğum kadar önemliyse, bu kutlama şimdye kadar yaptığımız en iyi şey olacak."

"Endişeleniyorsun. Skyler ve Alexandria'ya yapılan saldırıdan mı?"

Elbette Gabriel Lucian'ı bilgilendirecekti. Mikhail başını salladı. "Birkaç akşamdır huzursuzum. Bu beni kesinlikle gerdi."

"Oraya gittik ve etrafa bakındık," dedi Jaxon. "Birisi kızakla hanın olduğu yönden gelmişti ve Skyler ile Alexandria'nın yaralandığı yerden yaklaşık yarım mil ötede bir kar körlüğünün içindeydi -çok akıllıca, insan yapımı-. Güç hissi devam ediyordu ama Karpatyalı gibi hissettirmiyordu." Jaxon alt dudağını ısırarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Farklı enerji alanlarını gerçekten hissetmeye çalışıyordum. Karpat büyüü aslında enerjinin manipüle edilmesinden ibaret ve bu bana garip geldi."

Mikhail'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi Lucian'ın gözlerini kısa bir süreliğine aydınlattı. "Jaxon'ın harika bir polis olduğundan bahsetmiş miydim? Neredeyse benim kadar iyi iz sürüyor."

Mikhail, "Bir şeylerin sana 'tuhaf' geldiğini söylemiştin," diye dürttü. "Vampir gibi mi?"

"İçinde şeytani bir leke vardı," diye itiraf etti Jaxon. "Lucian bunu benim aracılığım ile hissetti ama kendi başına hissedemedi ve bu beni gerçekten rahatsız etti. Eğer kimliklerini avcılardan gizlemenin bir yolunu bulmuşlarsa, hepinizin başı gerçekten belaya girebilir."

"Bunu bir süredir yapıyorlar," diye hatırlattı Lucian ona, eli küçük bir güvence jestiyle uyluğundan aşağı kayarken.

"Bu şekilde değil, Lucian," diye itiraz etti. "Farkı hissettin. Tamamen vampir değildi ama yine de kötölük kokuyordu." Ses tonunda endişe vardı.

"Mikhail, "Düşmanlarımız kadınlara ve çocuklara saldırırsa, türümüzü tamamen ortadan kaldırmak için en iyi şansa sahip olacakları aklıma geldi," diye sır verdi. Kendilerini türümüzü yok etmeye adanmış bir grup insan hakkında ne kadar bilginiz olduğunu bilmiyorum. Onlardan her zaman toplum olarak bahsederiz. Vampirler onları kandırdı, aralarına sızdı ve onları kukla olarak kullandı. Karanlık büyücü Xavier ve torunu hayatta olabilir. Eğer öyleyse, Razvan dönüşen ilk Ejderha Arayıcı'dır ve daha önce hiç karşılaşmadığımız bir şeydir. Kız kardeşi Natalya bana onun bir savaş planlamak konusunda çok zeki bir stratejist olduğunu söyledi. Irkımıza en yıkıcı darbeyi vurmanın en iyi yolu konusunda benimle aynı sonuçlara vardığına şüphe yok."

Lucian başını salladı. "Bir süredir kadınlarımıza karşı saldırıya geçmelerinin kaçınılmaz olduğuna inanıyorum."

"Ve hala hayat arkadaşınızın vampiri avlamasına ve yok etmesine izin veriyorsunuz."

Jaxon itiraz edecekken Lucian'ın parmakları Jaxon'ın parmaklarına dolanarak onu uyardı. "Onu güvende tutmanın, saldırıya uğradığında nasıl hayatta kalacağını öğretmekten daha iyi bir yolu var mı? Jaxon'ın olağanüstü yetenekleri ve doğal içgüdüleri var. Yaşayan ölüleri nasıl öldüreceğini öğrenmesini engellemek suç olur. Siz itiraz etmeden söyleyeyim, tüm kadınlarımızın vampir avına çıkması gerektiğini düşünmüyorum. Ama Jaxon özel bir durum, Natalya ve Destiny gibi. Onların içgüdülerini bastıramazsınız ve yeteneklerinin boşa gitmesine izin veremezsiniz, bu yüzden onu ava hazırlamak için elimden geleni yaptım."

Mikhail içini çekti. "Eskiden hayat arkadaşı olanlar vampir avlamazdı. Şimdi ise bu bir zorunluluk."

"Kadim avcıların ve Gregori'nin çoğu gibi ben de yüzyıllardır avlanıyorum. Artık başka bir yaşam biçimi bilmiyoruz. Bu sadece bir gereklilik değil, biz buyuz."

"Madem daha tecrübeliydiler, neden hayat arkadaşları onları avlanmaktan alıkoydu?" Jaxon sordu.

"Çünkü kadınlarımız ve çocuklarımız varken bile onların ne kadar değerli olduğunu biliyorduk," diye açıkladı Mikhail. "Erkeği kaybedersek dişiyi de kaybederiz ve bu bizim için bir seçenek değildi. Şimdi kadınlarımızın da savaşmasına izin vermekten başka çaremiz kalmayabilir."

"Bütün kadınlar değil, Mikhail," diye hatırlattı Lucian. "Sadece savaşma becerisine ve arzusuna sahip olanlar. Jaxon ve Destiny gibi kadınlar."

Mikhail içini çekti. "Ve Natalya. Savaşın tam ortasıdaydı. Bana ikiz kardeşi Razvan'ın birkaç çocuk babası olduğunu söyledi. Colby, Raphael'in hayat arkadaşı, onun kızlarından biri."

"Ejderha Arayıcı kadınlar her zaman öngörülemezdi. Her zaman da öyle olacaklar. Eğer Razvan'ın Colby dışında başka çocukları da varsa, onları bulup korumalıyız. Anladığım kadarıyla Dominic iyileşir iyileşmez akrabalarını aramaya çıkacak."

"Yaralarının iyileşmesi zaman alacaktır. En iyi şifacılarımızla bile bu zor oldu. Francesca yakında tekrar deneyecek ve eğer toprağı iyileştirebilen bu kadını bulursak, belki de yattığı toprağı zenginleştirerek yardımcı olabilir."

Mikhail ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor. Kutlama birkaç saat içinde yapılacak ve benim de yapmam gereken birkaç ziyaret var. Size tetikte olmanızı hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum ama yine de hatırlatmazsam ihmalkârlık etmiş olurum."

Lucian da ayağa kalktı ve bir kez daha saygı ifadesi olarak Mikhail'in kollarını kavradı. "Sana tamamen sadığım, Mikhail. İhtiyaç olursa beni çağır, her zaman senin yanında savaşacağım."

Kısa bir gülümseme prensin gözlerindeki gölgeleri yok edemedi. "Daratrazanoff ailesi her zaman Dubrinsky'lerin yanında olmuştur. Birlikte savaşıyoruz."

Jaxon evden çıkarken Karpatların liderine bir el kaldırdı. "Çok üzgün görünüyordu Lucian, içimden ağlamak geldi."

dedi. "Ve ben hiç ağlamam." Bir elini ağrıyan kalbine bastırdı. "Keder ondan dalga dalga yayıldı."

Lucian kolunu ona doladı. "Diğer insanların duygularına karşı her zaman çok hassassın. Mikhail'in taşıması gereken ağır bir yük var - türümüzün yok olmasını engellemek. O hâlâ eski yöntemleri hatırlıyor, artık tüm zamanlar için yok oldu. O zamanlar halkımız gelişir ve bir toplum içinde birlikte yaşardı. Bizi hayatta kalabileceğimiz ve çevremizdeki diğer türlerle uyum içinde yaşayabileceğimiz yeni bir hayata yönlendirmek onun sorumluluğunda. Benim gibi o da sahip olduklarımıza bakmaktan ve geleceğe endişeyle bakmaktan kendini alamıyor. Görevini kıskanmıyorum. Omuzlarında taşıması gereken korkunç bir yük bu."

"Düşmanlarımızın kadın ve çocukların peşinden gideceğini gerçekten düşünüyor musun?" Sertçe yutkundu ve akıl hastası bir adam tarafından öldürülen kendi kardeşiyle ilgili anılar gözlerinin önüne geldiğinde gözlerini kapadı. Genç Skyler'ı ya da bebeklerden birini vahşice öldürülmüş olarak bulma düşüncesi kalbini küt küt attırıyordu.

"Onlara göz kulak olacağız."

"Ama Skyler'ın hedef alındığını zaten biliyoruz," diye itiraz etti. "Ona değer vermemeye çalıştım ama bu imkânsız. O harika biri ve aynı zamanda hem çok genç hem de çok yaşlı. Gabriel Dimitri'nin onu ele geçirmesinden endişeleniyor ve şimdi de bu." Bir elini saçlarında gezdirdi, belli ki tedirgindi. "Onu kilitlemek istiyorum."

Lucian bir kahkaha patlatarak kızın elini ağzına götürdü ve avucunun ortasına öpücükler kondurdu. "Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun - her erkeğin hayat arkadaşını ve çocuklarını korumak konusunda nasıl hissettiğini."

Ona kaşlarını çattı. "Korunmaya ihtiyacım yok Lucian. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Skyler daha ergen. Ya bu Dimitri denen adam onu kaçırmaya kalkarsa?"

"Dimitri Skyler için ek bir koruma sağlıyor. Bu kadar genç yaşta onun içgüdülerini nasıl tetiklediğini anlamıyorum ama tetikledi ve onun sağlığını sağlamaktan başka bir şey yapamaz,

güvenlik ve mutluluk. İblisi yenmesi biraz zaman alabilir ama bunu başaracağına inancım tam."

"Neden?"

"Dimitri her zaman onur ve sorumluluğa değer vermiştir. Gençliğinde kuralları bile nadiren çiğnedi. Onu alıp götürmek isteyebilir ama sonunda, korkunç bir şey olmadığı sürece, onun için doğru olanı yapacaktır." Onu kollarının arasına aldı, anıları şimdi çok taze ve üzücü olduğu için onu rahatlatmak için yakın tuttu. "Öte yandan, emin olmak her zaman daha iyidir."

Başını eğerek ona baktı. Adam ona her zaman kendini güvende hissettirmişti. Lucian hayatına girmeden önce böyle bir duyguyu hiç tatmamıştı, ne çocukken ne de genç bir kadınken. Lucian onun tüm hayatını değiştirmiş, ona yeniden umut, vaat ve hayaller vermişti. Kollarını ona doladı. "Bana verdiğin şeyi Skyler için de istiyorum. Mutluluğu hak ediyor ve buna ihtiyacı var, Lucian."

Çenesiyle başının üstünü okşadı. "Biliyorum küçüğüm. Gabriel ve Francesca ona göz kulak olurken ikimiz de Skyler'a bir şey olmayacak."

Jaxon kollarını onun beline doladı ve yanağını kalbinin sabit atışına bastırdı. "Bugün sana seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Henüz değil, ama ben de bunu yapacaktım. Benim açımdan küçük bir teşvik genellikle tatmin edici sonuçlardan daha fazlasını verir." Onun kadınsı kokusunu içine çekti. Jaxon. Onsuz asla yapamayacağı kadın. Çok küçüktü, çok kırılgan görünüyordu ama çelik gibi bir güce ve demir gibi bir iradeye sahipti.

"Ben biliyorum," diye yanıtladı. "Ne?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

Lucian onu kolaylıkla kaldırıp aç ağzına götürdü. "Beni sevdiğini söyle ve bunu hemen şimdi söyle, kadın."

Kollarını onun boynuna, bacaklarını da beline doladı. "Yoksa ne olur? Beni aşağılık bir şekilde cezalandırmakla mı tehdit ediyorsun?"

Dili baştan çıkarıcı bir ritimle dans ederken, dişleri kadının nabzını kemiriyor, kazıyor ve alay ediyordu. "Söyle, inatçı kadın."

"Kafan zaten çok büyük." Parmakları adamın uzun saçlarını okşadı. "Eğer bir kişi daha sana bombaymışsın gibi bakarsa..."

"Bomba mı?" Kaşları havaya kalktı. "Böyle argoyu nereden buluyorsun?"

"Ben havalıyım, bebeğim. Tamamen havalıyım." Onun yüz ifadesine güldü. "Aslında Skyler bana bomba olduğumu söyledi ve ben de bunu senin üzerinde denemek için sabırsızlanıyordum." Gülümsemesi yerini küçük bir kaş atmaya bıraktı. "Belki de gidip onu bulmalıyız, gerçekten iyi olduğundan emin olmalıyız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Zaten kurtlarla birlikte kaçmak istiyordum ve bunu yaparsak Dimitri'yi bulup onunla konuşma şansımız olabilir."

"Ses tonunuzda neden bir 'ama önce' var?"

Kıyafetler yere savruldu, çıplak göğüsleri adamın göğsüne sıkıca bastırıldı ve sert şaftı zaten kaygan olan girişine bastırıldı.

"Seninle sevişmek istiyorum."

"Her zaman sevişmek istiyorsun. Ve bu akşam üç kez yaptın. Bence yardıma ihtiyacın var. Sen bir sekskoliksin." Kıpırdandı, en kadınsı çekirdeğini ona doğru bastırdı, boğazına kadar öpüşürken onu baştan çıkarmak için yavaşça ileri geri sürtündü. Vücudunu birkaç santim kaldırarak adamın tam üzerinde durdu.

"Bu sabah bana saldırdın," diye işaret etti.

"Öyle mi yaptım? Unutmuşum. Belki de unutmuşumdur." Adamın vücudundan aşağıya doğru kaydı, kendini onun sert, kalın aletine bıraktı, yavaşça, santim santim içine girdiğini, onu doldurduğunu hissetti. Baştan ıkarıcı bir sürüşe başladı, onun üzerinde hareket ediyordu, kasları sıkı ve sıcak, arzudan kaygan ve ipeksi.

Kalçalarını elleriyle yakaladı ve hızını devraldı, böylece hareketleri mükemmel bir şekilde senkronize oldu ve tek bir kişi gibi hareket ettiler, artık tanıdık olan ateş aralarında inşa edildi.

Onları. Başını eğdi, öpücüğünü istiyordu, emredici ağzının tatlı patlaması onunkini aldı, vücudundaki her kası sıkılaştırdı, kan dolaşımında yarışan ateş okları gönderdi.

Lucian'la sevişmek dikkatini gevşettiği nadir anlardan biriydi ve Lucian ona dokunduğunda da aynı şeyin olduğunu biliyordu. Dişleri Lucian'ın alt dudağını okşuyor, kulağını çekiştiriyor ve bu sırada Lucian'ın içindeki basınç artmaya devam ediyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, bu ses kalp atışlarının ve ağır nefes alış verişlerinin, boğazından hırıltı şeklinde kaçan sevinç sesinin üzerinden zar zor duyulabiliyordu. Ama adam duymuştu. Onun duyduğunu biliyordu. Her ikisini de saf bir tutku dünyasına sürüklerken parmakları sahiplenici bir şekilde sıkılaştı.

Bölüm 9

Skyler verandanın parmaklıklarına oturdu ve beyazın parıldayan dünyasına baktı. Acı vücudunda titreşiyordu -Ruhunun derinliklerine kadar işlemiştir, ta ki nefes alamayacak kadar ağırlaşana kadar. Evin içinde Gabriel ve Francesca'nın Bebek Tamara ile oynarken güldüklerini duyabiliyordu. Arada sırada onların hafif dokunuşlarını hissediyor, kendisinin yakınında olduğundan emin oluyorlardı.

Sadece onlara sunduğu yüzeye, yeni ve heyecan verici bir yerde Noel kutlamasını dört gözle bekleyen bir genç kıza dokunduklarından emin oldu. Onunla paylaştıkları Karpas kanı bu dış görünüşü daha kolay hale getirmiş ve bir ömür boyu duygularını başkalarından saklamış olması bu görevi kolaylaştırmıştı.

Alt dudağını sertçe ısırıldı ve uzun tırnaklarını inceledi. Onları her zaman ısırırdı ama Gabriel ve Francesca'nın onunla paylaştığı Karpas kanı sayesinde çabucak, her zamankinden daha güçlü ve daha iyi uzarlardı. Hâlâ duygularını okumadan insanlara dokunamıyordu. Kan, yeteneklerini daha da geliştirmişti ve bu durum korkunç derecede rahatsız edici olabiliyordu. Okula gitmekten hoşlanmıyordu ve Francesca'nın sağladığı özel öğretmenleri tercih ediyordu, her ne kadar evlat edinen ailesinin genç insanlarla arkadaşlık etmesi gerektiğini düşündüğünü bilse de. Ama o istemiyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Skyler? İyi misin?"

Erkek sesi başını kaldırmasına neden oldu. Josef parmaklığın önünde durmuş, ellerini ceplerine sokmuştu.

Alt dudağını sertçe ısırırken, yüzündeki mutsuzluğu belli etmemeye dikkat ediyordu. Acı midesini bulandırıyor. Görüşü bile bulanık görünüyordu. "Elbette." Kelimeyi zar zor söyleyebildi ve ona sahte, neşeli bir gülümseme göstermeye çalışmadı.

Bu onun acısı değildi. Ormanda bir yerlerde, hayat arkadaşı olduğunu iddia eden adam acı çekiyordu. Bunu görmezden gelmek istedi ama yapamadı. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Acıyı ve çaresizliği yakından tanıyordu. Her şeye rağmen adam ilgisini çekmişti. Adam çok yaşlıydı elbette. Ve çok hükmediciydi. Kesinlikle ona itaat etmesini bekleyecekti ve bu hiç de onun tarzı değildi. Francesca ve Gabriel'in isteklerine onları sevdiği için uyuyordu, mecbur olduğu için değil.

"Skyler." Josef'in sesi yine düşüncelerini böldü. Küpeştenin üzerine atladı ve ona yaklaştı. "Bana bak."

"Neden?"

Cebinden bir mendil çıkardı ve kadının yüzünü sildi. "Alnında küçük kan damlaları var." Parmaklarının tenine değmesine izin vermeyerek ondan uzaklaştığında fark etmemiş gibi davrandı. Ona dokunmamaya dikkat ederek sadece sildi ve geri çekilerek uzun bir nefes çekti. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Bunu nasıl hissetmez? Francesca ve Gabriel ormanda bu kadar ağır basan acıyı ve kederi nasıl hissetmezler? Kurtlar hissetmişti. Onları uzaktan duyabiliyordu, hüznün ve sıkıntı dolu kederli şarkılarını. Josef en azından hayvanları duymuyor muydu?

Skyler sanki gerçeğin üzerine bir perde çekebilecekmiş gibi elini yüzüne sildi. O adam, o kadar yenilmez görünen, o kadar sert, soğuk ve kasvetli, damarlarında buz, gözlerinde ölüm olan o adam ona bakmış, tam içinden bakmış ve hiç kimsenin dokunmadığı bir yerinden dokunmuştu. Elini ağrıyan kalbine bastırdı. Acıyordu. Acımamalıydı, ama bu his bir mendenin sürekli ve amansız bir basınçla sıkması gibiydi.

"Kan ter içinde kaldığında bu 'hiçbir şey' değildir Skyler. Biz arkadaşız, değil mi? Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin."

Skyler arkadaşları olup olmadığını bilmiyordu. Evlat edindiği ailesine, Lucian ve Jaxon'a güveniyordu. Bunun dışında, o

kimseyle yalnız kalmasına izin vermiyordu. Francesca zamanın onu iyileştireceğini düşünüyordu ama Skyler bundan şüpheliydi. Ruhunu, yani akıl sağlığını korumak için çocukken dünyadan elini eteğini çekmişti ve belki de çok uzun süre uzak kalmıştı. Nasıl arkadaş ya da eş olunacağını bilmiyordu.

"Evet, tabii ki arkadaşız," dedi, zorunlu cevabı vererek. Yıllar içinde, insanların duymayı bekledikleri şeyleri söylediğinde, mutlu bir şekilde uzaklaştıklarını ve onu rahat bıraktıklarını fark etmişti.

Josef gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Neden Aidan'lara gelip yeni video oyununu oynamadın? Çok havalı."

"Francesca'ya bu akşam için zencefilli kurabiye evleri yapmasına yardım ediyordum." Kollarını koruyucu bir şekilde kendine doladı.

"Antonietta bu akşamki yemek için harika bir şey yapıyor. Gelip yardım etmelisin. Ben şimdi oraya gidiyorum."

"Seninle zaten bir düzine kez tanıştım ve seni internetten tanıyorum ama Antonietta ile tanışmadım. Onunla tanışmayı düşünmek bile gözümü korkutuyor. O çok ünlü."

"Piyano çalabiliyor," diye kabul etti Josef, "ama kendini beğenmiş falan değil. Byron'la birlikte olmadan önce kördü ama şimdi bile çok daha iyi gördüğünü sanmıyorum." Sırıttı, beyaz dişleri dudaklarının etrafında kullandığı koyu renk çerçeveye karşı parlayarak hem dilindeki piercinge hem de dudağındaki çembere dikkat çekti.

"İnsan din değiştirdiğinde tüm yara izlerinin ve kusurların yok olduğunu sanırdım." Yüzündeki hilal şeklindeki yara izine dokundu. "Peki nasıl delinebiliyorsun? Vücudun kendi kendini iyileştirmiyor mu?"

Josef iç çekti. "Bu gerçek bir mücadele," diye kabul etti. "Çoğu zaman takmıyorum çünkü delikler her zaman dakikalar içinde kapanıyor, ama itibarımı korumak zorundayım, bu yüzden herkesin yanında her zaman buna konsantre oluyorum ve piercing'i sorunsuz bir şekilde tutabiliyorum."

"Burnundaki elmasın üzerindeki deri bu yüzden mi büyüdü?" Skyler çenesini burnunun üst kısmına sürterek sordu

dizlerini çekti. Gözlerini ışıltılı beyaz dünyaya dikti. Bir peri masalı gibiydi, her şey kristal ve buzdu. Tıpkı kendisi gibi soğuktu. Üzerine çöken hüzne karşı gözlerini kısa süreliğine kapattı, kurtları dinlemeye, şarkılarını çözmeye çalıştı. Onları her zaman sevmiştir, onlara karşı hep bir yakınlık duymuştu ve şimdi bu ses onun içindeki yalnız ve ilkel bir şeyi çağırıyordu.

Josef elini burnunun üzerine kapattı. "Yine mi! Umarım prens beni gördüğünde böyle olmamıştır." Gözlerini kısarak ona baktı. "Buraya geliyorsun, değil mi? Antonietta gerçekten iyi biri. Byron da öyle, ama öyle olduğunu bilmemi istemiyor."

Skyler başını salladı. "Şu anda yapamam. Sana sonra yetişirim." Yalnız kalmaya, her şeyi kendi başına düşünmeye ihtiyacı vardı. Josef'i seviyordu ama o dikkatini dağıtıyordu ve üzgün olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Dimitri bilebilirdi. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına geldi ve içini utançla, pişmanlıkla doldurdu. Öfkeyle.

"Hadi ama Skyler, büyük bir bebek gibi davranma. Ailenin bir bakıcıya ihtiyacın olduğunu düşünmesi benimle gelemeyeceğin anlamına gelmez. Ben 21 yaşından büyüyüm."

Ona ters ters baktı. "Gerçekten mi? Senin Joshua'nın yaşında olduğunu sanıyordum. Beni yanlış bir şey yapmam için kışkırtamazsın, Josef." Bu onu daha da suçlu hissettirdi. Onu kışkırtamayabilirdi ama o ailesine itaatsizlik etmeye niyetliydi. Göğsündeki korkunç ağırlık daha da bastırdı, keder neredeyse onu boğacaktı. Bunu durdurmak zorundaydı; Dimitri'nin bunun kendisiyle ya da onu reddetmesiyle ilgili olmadığını anlamasını sağlamalıydı. Bu kişisel bir şey değildi. O herkesi reddedebilirdi. Hayatına devam etmeliydi.

"Sadece eve yürümeden önce bir yetişkini beklemek zorunda kalmanla dalga geçtiğim için kızgınsın," dedi. "Ben sadece sana takılıyordum. Üzülmene gerek yok."

"Ben bebek değilim," diye tersledi, iki elini de çılgınca çalkalanan midesine bastırarak. Belki de üzerine kusarsa giderdi. "Benimle alay etmene gerek yoktu."

"Elbette yaptım. Arkadaşlar böyle yapar."

Bu onu kısa kesmişti. Onlar bir çeşit arkadaştı. Josef'i seviyordu. Sadece onunla yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu, herhangi bir erkekle. Herhangi biriyle. Bir elini saçlarında gezdirdi ve ağlamamaya çalıştı.

Josef onun yüz ifadesini okuyarak tekrar denedi. "Ben Aidan ve Alexandria'dayken prens geldi ve Gregori'ye bu gece Noel Baba'yı oynatacağını söyledi. Dostum, bu bütün çocukları korkutacak. Eğlenceli olmalı."

"Bir grup küçük çocuğu korkutmak hiç komik değil, Josef. Özellikle de Noel Baba söz konusu olduğunda. Onları travmatize edebilirsin."

"Giderek daha çok Francesca gibi konuşmaya başlıyorsun." Bunu ona iltifat ediyormuş gibi yapmadı. "Onları travmatize etmiyorum. Gregori yle ve onu ben seçmedim, prens seti."

"Bu gece çocukları, özellikle de Tamara'yı korkutmadığınızdan emin olun."

Uzun bir süre sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Josef somurtkan bir ifadeyle arkasını dönmek üzereyken, kadın boğazını temizledi. "şekil değiştirebilir misin?"

Göğsünü şişirdi. "Tabii ki."

Eve doğru baktı. "Sence sadece yarı Karpatyalı olan biri gerçekten de şekil değiştirebilir mi?" Derin düşüncelere dalmış gibi çenesini düşünceli bir şekilde dizlerine sürterek onun bakışlarından kaçındı. Josef yetişkinlerin yanında aptal gibi davranabilirdi ama çok zekiydi ve onun yüz ifadesini okuyabilirdi.

"şey..." Kaşlarını attı. "Bu iyi bir soru. Natalya bir kaplana dönüştü, bu arada çok havalıydı ama yetişkinlerin bunu yapabilen başka birinden bahsettiğini hiç duymadım."

"Nasıl vardiya değiştiriyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bunu aklından bile geçirme Skyler. O kadar kolay değil. Her zaman pratik yapıyorum ama yine de hata yapıyorum."

"Her zaman antrenman yapmıyorsun. Sürekli video oyunları oynuyorsun." Eve doğru gizlice bir bakış daha attıktan sonra parmaklıktan kayarak karın içine düştü. Josef'in aksine vücut ısını ayarlayamıyordu ve korkuluktan oturmaktan kaskatı kesilmişti, soğuk rüzgâr da üşümesine katkıda bulunuyordu. En azından kar yağışı durmuştu -şu an için ağır bulutlarla kaplı uğursuz gökyüzüne baktı.

Josef ona kaşlarını çatı. "Hey! Yer değiştirebiliyorum. Bunu izle." Birkaç adım geri çekildi ve kollarını açarak ayağa kalktı. Tüyler vücudunda filizlenmeye başladı, yüzü birkaç kez yeniden şekillendi, ta ki yüz diskleri oluşana kadar - siyahla sınırlanmış gri-kahverengi benekli koyu beyaz. İrisleri parlak sarıya döndü ve gelişmekte olan gagası gri-yeşildi ve tabanının etrafında kıl tüylerden tutamlar vardı. Vücudu sıkılaştı, yer değiştirdi, birkaç durup kalkmayla yavaşça küçüldü ve karda çok küçük bir baykuşun mükemmel formunda oturur hale geldi. Baykuşun vücudu gri-kahverengiydi ve üzerinde karmaşık çizgiler, çubuklar ve hatta yer yer benekler vardı. Kıpırdamadan duruyordu, vücudu o kadar küçüktü ki Josef'in bunu başarmış olmasına gerçekten hayret etti. İri gözler ona göz kırptı.

Skyler minik yaratığın etrafında yürüdü. "İnanılmaz, Josef. Onu nasıl bu kadar küçük yaptın? Gerçekten uçabiliyor musun? Yoksa seni sadece süs olsun diye mi doldurmalıyım?"

Baykuş mızımız bir ses çıkardı ve birkaç kez zıpladı, kanatlarını açıp çırparak beceriksizce havalandı. Josef onun etrafında birkaç kez uçtu, yükseldi ve geri dönüp doğrudan kafasına kondu.

Skyler ellerini havaya kaldırıp karların içine koştu ve verandanın kenarından kar toplayarak serseri kuşa fırlattı. "Kes şunu, bu hiç komik değil, Josef."

Kuş tekrar yükseldi ve bir kez daha saldırmak için hız kazanarak onun etrafında döndü. Skyler eve doğru geri koştu, kuş ona doğru hamle yaparken yapıya yaklaştı. Josef tam üzerine çullanırken eğilip başını örttü. Küçük çığlık baykuşu evin yan tarafına çarptı ve bir

taşı yere bıraktı. Kuş kıpırdamadan yatıyordu, küçük ayakları tıpkı bir çizgi filmdeki gibi yukarı doğru kalkıktı.

Skyler nefesini yavaş bir hoşnutsuzluk tıslamasıyla dışarı verdi. "Bu hiç komik değil Josef. Kalk ayağa." Uğursuz bir sessizlik oldu. Başını kaldırdı ve ona doğru bir adım attı. Eğer adam onu korkutmaya çalışıyorsa -her zamanki gibi- boynunu kıracaktı. Küçük baykuş hareketsiz kaldı, ayakları kaskatı kesilmişti. Korku içine işlerken eli boğazına gitti. Hareket etmekten, küçük yarattığı incelemekten korkuyordu.

"Josef!" Aceleyle yanına gitti ve karda dizlerinin üzerine çökerek çığlık atan baykuşa uzandı. Tam onu kaldıracakken kocaman gözleri açıldı, gagası genişçe esnedi ve kanatları çırpıldı. Skyler irkilerek attığı çığlığa engel olamadı.

"Yakaladım seni!" Josef gülererek ayağa kalktı.

Skyler ayağa fırladı, kalbi küt küt atıyordu. Onun kafasında bir şeyler parçalamak istiyordu ve hiçbir zaman şiddet eğilimi olmamıştı - daha doğrusu neredeyse hiç olmamıştı. Josef onun içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu. Şakaları severdi ve o da harika bir hedef gibi görünüyordu. "Hiç komik değilsin."

Yüzündeki gülümseme soldu. "Son zamanlarda neyin var Skyler? Çığlık atan baykuşlar genellikle bir şeylere çarpıp kendilerini sersemletirler. İnsanlar öldüklerini sanır ama sadece dışarıdadırlar. Bunu okudum ve seni gülümseteceğini düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, hiç eğlenceli değilsin." Ayağa fırladı ve ondan uzaklaştı. "Henüz büyümedik. Bir şeylere gülmenin yanlış bir tarafı yok."

Arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti. Kendi kendine onun gitmesine sevindiğini, saçmaladığını söyledi ama içindeki yalnızlık daha da büyüdü. Diğer çocuklar gibi gülemiyordu - nasıl güleceğini bilmiyordu. İnternette, Josef'le konuştuğunda farklı olabiliyor, başka biri olabiliyordu. Kimse onu göremiyor ya da ona dokunamıyordu ve o da rahatlayıp eğlenebiliyordu. Ama burada... herkes çok yakındı. Her duyguyu hissedebiliyordu ve bu duygu derisini parçalıyor, kalbini tırmalıyordu, ta ki kendini o kadar çığ hissedinceye kadar.

var. Bazen toprak bile ona acı içinde bağılıyor gibiydi.

Uzakta, yalnız bir kurt kederli bir şekilde uluyordu. Uzayıp giden tek nota onu etkiledi. Kurt da en az onun kadar yalnızdı. Parmaklarını göğüslerinin arasında duran kolyeye dolamak için uzandı. Kolye aniden buz gibi soğuk yerine sıcak geldi, neredeyse elinde titreşiyordu. Artık daha iyi biliyordu. Gabriel ve Francesca tekrar kaçtığını fark ederlerse başı büyük belaya girecekti ama gitmesi gerekiyordu. Kendini durduramazdı.

Skyler beyaz, kürklü parkasını üzerine geçirdi ve kurdun sesini duyduğu yöne doğru hafif bir koşu yaptı. Dimitri miydi? Bu düşünce kalbini hoplattı. Gözleri çok maviydi, çok yoğun ve çok acı doluydu. Acıyı yakından tanırdı, insanları tanırdı. Sahte gülümseyen yüzlerinin altında korkunç eğilimler, korkunç sırlar saklardı. Korktuğu için adamı acı çekmeye terk ederek diğerlerinden daha mı iyiydi?

Ceketine rağmen titriyordu. Gabriel ona çok kızacaktı ve onun gerçekten kızmasından hoşlanmıyordu. Çoğunlukla ona sadece bakardı ama eğer kızgınsa onu cezalandırmakta ısrar ederdi. Bu da genellikle diğer çocuklarla vakit geçirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Başkaları için kolay olurdu ama bu her zaman tüm cezaların en korkuncu olurdu. Ayakları karda sürüklenirken durdu ve evin olduğu yöne baktı. Ağaçların arasına girdiği için artık evi göremiyordu. Kurt tekrar uludu, bu sefer sanki o da cevap arıyormuş gibi ağlamaklı bir sesle.

Skyler omuzlarını dikleştirdi ve bir kez daha yola koyuldu, dere yatağı boyunca uzanan sığ bir patikayı takip etmeye çalışırken kar yığınlarının arasından sıyrıldı. Kulaklarıyla birlikte burnunun ucu da üşümeye başlamıştı. Soğuğu dışarıda tutmaya çalışarak kapüşonunu kendine doğru çekti. Bu imkânsızdı. Tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Bu ani hareket onu o kadar sarstı ki başını sertçe sallayarak kendine gelmeye çalıştı.

Onu bırakmayan kurdun yumuşak, acınası çığlıklarını temizleyin.

Uzun zamandır cevabının Karpas dünyasında yaşamak olduğunu düşünüyordu ama orada insan dünyasından daha iyi bir ilişki kuramayacağını fark etmişti. Gözlerinde olması gereken yaşları fırçaladı, ancak orada hiç yoktu. Onların da anıları gibi derinlerde, kilitli bir yerde yandığını hissetti. Sadece Francesca ve Gabriel onu tüm farklılıklarıyla, tüm eksiklikleriyle kabul edebilecek gibi görünüyordu. Geçmişinin ya da psikik yeteneklerinin üstesinden asla gelemeyecekti. Evlat edinilmiş ebeveynleri sayesinde eskisinden daha fazla kontrol sahibi olabilirdi ama bu, diğer insanlar gibi olmasına izin vermek için yeterli değildi.

Ayağı kara gömülmüş bir dala takıldı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı, bunca zamandır yürüdüğünü ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Kaşlarını çatarak bir daire çizdi. Ev ne taraftaydı? Gabriel'e seslenebilirdi ama ona çok kızardı. Evin yolunu kendi başına bulması çok daha iyi olurdu. Öğrendiğinde ona yine kızacaktı ama güvende olduğu gerçeği öfkesini biraz olsun yatıştıracaktı.

Neredeyse insana benzeyen bir acı çığlığı sessizliği bozarak omurgasından aşağı ürpertiler gönderdi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, kanı neredeyse damarlarında donacaktı. Nefes nefese kaldı ve çılgınca etrafına bakındı. Çok yakındaydı, o kadar yakındı ki zor durumdaki bir kurdun hırıltılarını ve hırıltılarına eşlik eden sesleri duyabiliyordu. Kendi dışındaki bir şey tarafından harekete geçirilen Skyler, mücadelenin yankısının ona rehberlik etmesine izin vererek koştu.

Biçimsiz büyük bir ağacın altında, kırmızımsı renkte kocaman bir erkek kurt, bacağına dolanmış pençeli mengeneyle boğuşuyordu. Karın üzerine kan sıçradı ve kurt kendini kurtarmak için kendi pençesini çiğnedi. Kız kayarak durduğunda, yaratık yeni tehditle yüzleşmek için döndü, dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye çekildi, sarı gözleri onu uyarırken kötülükle parlıyordu.

Skyler geri çekildi ve hayvan ona doğru hamle yaparken güvenli bir mesafe bıraktı. Tuzak onu kısa devre yaptırdı ve havladı, dönüp bacağını tekrar ısırды, sonra da dönüp ona dikkatle bakmaya başladı. Yanları şişti ve ter kürkünü daha da koyulaştırdı. Tüm vücudu titriyordu. Acının ondan dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu. Bu Dimitri değildi. Kurt bir şekil değiştirici olamazdı, yoksa kendini serbest bırakırdı. Gerçekten de vahşi bir tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvandı. Gözlerinin içine baktığında özgürlüğünün gittiğini fark etti ama ruhu teslim olmayı reddediyordu. Ona sürekli hırlıyor, dişlerini gösteriyor, ağzından salvia damlıyor ve tüm bu süre boyunca sarı gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Bu muhteşem hayvan cesurca direndiğinde çoktan pes etmiş miydi? Hayatta kalmak için kendi pençesini çığnemeye razı olduğunda? Skyler hayvana sırtını dönemedi, merhameti hızla yükseliyordu. Bir elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı. Hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak, "Sakin ol," diye yatıştırdı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı.

Kurt boğazının derinliklerinde guruldadı ama hırlamayı kesti. Sanki konuşuyorlarmış gibi başını salladı. "İşte bu kadar. Bu iyi." Bazen yaralarını kontrol ederken vahşi bile olsa bir hayvanı tutabilirdi ama bir kurdu tutmayı hiç denememişti. İki ruhun birbirine dokunması gerekiyordu ve bu en iyi zamanlarda bile asla kolay değildi. Hayvana odaklandı, sessizce, durmaksızın, canavarın özüne seslendi.

Kurt sessizleşti, niyetli gözlerle ona bakıyordu. Bir adım daha yaklaştı ve sağlam bir şekilde bağlanmadan önce her zaman vücuduna ve zihnine yayılan ısınma hissini hissetti. Midesi beklenmedik bir şekilde düğümlendi ve boğazı yandı. Ağzında acı bir tat vardı. Ruhuna bir gölge kaydı, yağlı, yapışkan ve şeytani bir şey. Ruhu ürperdi ve geri çekildi.

Dehşete kapılan Skyler başını kaldırıp kurda baktı. Pençenin yeniden şekillendiğini, hayvanın vücudunun kıvrılıp büküldüğünü, ağzının iğrenç bir mermi kafasına dönüştüğünü gördü.

Yarı insan yarı kurt bir şeyin üzerinde oturuyordu. Ağzı, lekeli, sivri dişlerini gösteren bir gülümseme parodisiyle genişledi.

Nefesi ciğerlerinde dondu kaldı. Hareket edemiyor, Francesca'yı ya da Gabriel'i aramak aklına gelmiyordu. Sadece orada durup ölümün onun için gelmesini bekliyordu.

İri, siyah bir kurt ağaçların arasından fırladı ve her seferinde birkaç metreyi bulan sıçramalarla koşmaya başladı. Hayvan omzuyla ona vurarak onu vampirden uzaklaştırdı. Buz mavisî gözleri buzul soğuğuyla yanan siyah kurt havada dönerek yer değıştiren vampirin boğazına saldırdı. Ağır kaslı kurt, yaratığın tam olarak bir forma ya da diğerine dönüşmesine fırsat vermeden onu geriye doğru itti. Güçlü çenesi açıkta kalan boğazın etrafına kenetlendi ve yırttı.

Diğer tarafa bak.

Emirler Skyler'ın zihninde keskin ve net bir şekilde çınladı. Gözlerini sımsıkı yumdu ama bu, parçalanan etlerin, tiz çığlıkların ve ölümsüzlerin hırıltı ve hırıltılarının sesini bastırmaya yetmedi. Ses beynini kesiyor, derinden yaralıyordu. Beyaz kor gibi damlacıkların eldivenlerini ve derisini iliklerine kadar yaktığını hissetti. Küçük bir acı çığlığının kaçmasını engellemek imkânsızdı.

Hırıltılar daha da arttı, feryatlar daha şiddetli ve korkunçtu. Skyler bakmamak için elleriyle yüzünü kapattı ama dehşete kapılmasına engel olamadı ve parmaklarını aralayabildiği kadar açtı. Dimitri bir kez daha bir adamdı, bir adam değildi. Tam anlamıyla bir Karpat savaşçısıydı, gözleri öfkeyle parlıyor, ağzı zalim ve acımasız bir çizgiye dönüşüyordu. Yumruğunu vampirin göğsüne indirip parmaklarını kararmış, pörsümüş kalbin etrafına doladığında sırtındaki kaslar dalgalandı ve kolları şişti. Korkunç bir emme sesi duyuldu ve çığlık daha da yükseldi. Kan siyah bir yay şeklinde püskürdü. Skyler'ın elleri yüzünü korudu ama bu kez kan

Eldivenlerinin arkasına sıçradı, malzemeyi ve deriyi anında eritti.

Skyler acıyla nefesini tuttu ve iki elini de karın içine soktu; Dimitri kalbi çıkarıp vampirden biraz uzağa fırlatırken dehşet içinde bakıyordu. Hortlak pençeledi ve ısırıldı, acımasızca dövüştü ve Dimitri'nin derisinde derin yaralar açtı. Fırtınayı çağırırken avcının boynu, göğsü ve kolları asit yanıklarıyla kaplandı ve şimşekler tepesinde cızırdayıp çıtırdadı.

Gözüne bir hareket ilişti ve Skyler vampirin büyüleyici görüntüsünden başını çevirip karla kaplı zeminde efendisine geri dönmek için kıpırdanan kararmış kalbi gördü. Yol boyunca efendisine doğru yuvarlanırken, kalp kara gömülü ellerine yaklaştı. Dehşet dolu bir çığlık atarak ellerini çekti, arkasını döndü ve iğrenç şeyi protesto etmek için midesi bulandı.

Kalbi yakmak için gökyüzünden bir şimşek kırbacı fırladı. Şimşek son anda ayrılarak vampiri vurmak için iki dal oluşturdu ve aynı zamanda kalbe de çarptı. Zehirli dumanlar havayı doldurdu ve buharla birlikte kaybolan feryat figanla birlikte siyah duman yükseldi.

Bunu takip eden sessizlikte Skyler kalbinin kulaklarında aşırı gürlediğini duydu. Yüzünü kaldırıp Dimitri'nin gözleriyle buluştu ve kalbi aniden küt küt atmaya başladı. O kadar güçlü, o kadar yenilmez görünüyordu ki. Gözleri çok soğuk, çok maviydi ama yine de derisinden kemiklerine kadar yakıyor, onu dağlıyordu. Adam kımıldadı ve Skyler gözlerini kırıştırdı, büyüleyici büyü bozulmuştu. Skyler ondan uzaklaştı, öfkesi dalgalar halinde üzerine çökmüştü. Bu öylesine güçlüydü ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Boğazından bir sıkıntı sesi kaçtı ve anında adamın niyetli bakışlarını nabzına çekti.

Bir anda öfkesi geçti. Elini uzattı. "Buraya, yanıma gel. Yaralanmışsın. Korkma Skyler. Koşullar ne olursa olsun sana zarar veremem."

Sertçe yutkundu ve bir adım daha geri çekildi, adam parmağını ona doğru uzatırken ağzı kurudu. Neden Gabriel ya da Francesca için çığlık atamıyordu? Onlar onun can simitleriydi. ne zaman terör işgal edildi ve onu ruh geri çekildi. Fiziksel olarak ondan kaçacak durumda değildi. Bunun tek getirisinin hızlı bir misilleme olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Fiziksel olarak boyun eğmesi için dövülebilirdi ama zihni başkalarının takip edemeyeceği yerlere gidebilirdi. Zihninin içindeki bir yerde, uzakta, güvende kalabilirdi. Dimitri hayat arkadaşının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Yüzündeki tüm renk kırıntıları akıp gitmiş, teni yarı saydam görünecek kadar solgunlaşmıştı. Kontrol altında tuttuğu öfke, sahip olduğunu bilmediği koruyucu içgüdüleri keskin ve hızlı bir şekilde yükselirken geri çekildi. Onu kollarının arasına almak ve orada barındırmak istedi ama aslında ruhunun, içindeki vahşi ihtiyaçtan kaçtığını hissedebiliyordu. Bir insanın bu kadar kırılgan olabileceğini hiç düşünmemişti. Ona yaklaşırken

sahip olduğundan emin olmadığı bir incelik için.

"Beni dinle ufaklık." Sesini yumuşatmak için büyük bir çaba sarf etti. İnsanların arasına nadiren çıkıyordu ve boğazı paslanmış gibiydi. "Buna tanık olmak zorunda kalmamalıydın. Bir vampirin öldürülmesi her zaman karmaşık ve vahşi bir iştir. Ben sadece derindeki yanıkları iyileştirmek istiyorum. Bunu yapmama izin verecek misin?"

Cevap vermedi, sadece uyuşmuş bir şekilde ona baktı.

Kalbi göğsünde yerinden oynadı. "Eğer seni çok korkutursam Francesca'yı yanına çağırırım. O harika bir şifacıdır ama bu iş hemen yapılmalı. Vampir kanı asit gibi yakar. Bu yeni dönüşmüş yoksa bu kadar kolay olmazdı..." "Öldürmek" kelimesini kullanmaktan kaçınmak için tereddüt etti. "Yok etmek."

Skyler birkaç kez yutkundu. "Nasıl?" Kelime ancak fısıltıyla çıkmıştı.

Onun zihnine dokundu, ellerinin zonkladığını ve yandığını gördü. Bayılacakmış gibi görünüyordu, hatta zihninde bayıldığını hissediyordu.

"Acımayacak. Çok dikkatli olacağım."

Çenesini kaldırırken derin bir nefes aldı ve kendini ona doğru bir adım atmaya zorladı. Vücudu gözle görülür bir şekilde titriyordu. Bu çabanın ona pahalıya mal olduğunu görebiliyordu ama bu girişiminden dolayı onunla gurur duyuyordu. Ona doğru gitmek gibi bir hata yapmadı. Çok uzun boyluydu, onun küçücük bedeninin üzerinde yükseliyordu ve hareket ederse bunun onu daha da korkutacağını biliyordu. Nefesini ciğerlerinde tutarak bekledi, kalp atışlarını onunkine göre ayarlayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. İkinci ve ardından üçüncü bir adım attı, iki elini de uzattı, böylece vampirin kanının eldivenlerinin malzemesini erittiği asit yanığı çizgilerini görebildi. Ellerini onun açık avuçlarına koyarken titriyordu.

"Francesca'yı aramamı mı tercih edersin?"

Başını iki yana salladı. "Kurdun çağrısına uyduğumu bilmiyorlar. Bana kızacaklar." Gözlerini onunkilere kaldırdı. "Beni hayal kırıklığına uğrattılar."

Onun çağrısı. Dimitri içten içe yemin etti. Onu kendisine bağlamamıştı ama kanı -kalbi- ruhunun ta kendisi onu çağırıyordu. Elbette cevap vermişti. Hiçbir hayat arkadaşı ihtiyacı olan diğer yarısına karşı koyamazdı. Ve ona umutsuzca ihtiyacı vardı. Parmaklarını onunkilere doladı.

"O zaman ben yaparım. Tam Karpatyalı olmadığın için yıldırım çağıramam, bu yüzden kendi iyileştirici güçlerimi kullanmalıyım. Samimi hissettirebilir. Avantaj elde etmediğime, sadece gerekli olanı yaptığımı güvenmen gerekecek."

Başını yavaşça santim santim indirerek ona fikrini değiştirmesi için bolca zaman verdi. Bakışları onunkileri esir almış, üzerinde gerçekleştirdiği tanıdık eylemden başka bir yere bakmasına izin vermiyordu. Dudakları çizgiler boyunca hareket etti, tüy kadar hafifti, sadece sıyrıyor, yanıkların üzerinde küçük okşamalar yapıyordu. Dili kadife yumuşaklığında okşadı. Kadın sıçradı ve neredeyse elini çekecekti. İçgüdüsel olarak parmaklarını sıkılaştırdı ve tenini dudaklarına yasladı.

Tükürüğümüzün iyileştirdiğini biliyorsunuzdur.

Skyler başını salladı, bakışlarını hâlâ onun derin maviliğinden çekemiyordu. Francesca'nın ya da

Gabriel'in üzerimde iyileşmiş kesikleri var. Samimi hissettiriyor. Çok samimi. Seksi. Hatta erotik. Düşünceleri yanaklarına hafif bir renk çaldı. Kan dolaşımındaki ısı artışını ya da dudakları başka bir uzun yanığa dokunduğunda rahminin beklentiyle sıkışma şeklini kontrol edemedi. Onun tarafından o kadar büyülenmişti ki, sadece ikisinin paylaştığı özel bir yolda zihinden zihne en mahrem konuşma biçimini kullandığını bile fark etmedi.

Dili dönerek yanıkların acısını aldı. Baştan çıkarma gibiydi ve sanki acıdan daha fazlasını çalıyordu. Yüzünün her ayrıntısını görebiliyordu; güçlü çenesi ve burnu, ağzının şekli, en önemlisi de kaçamadığı buzul mavisini gözleri. Kirpikleri de tıpkı saçları ve kaşları gibi ağır ve simsiyahtı. Gözlerinin rengi, kontrastla birlikte daha dramatik, daha yoğun bir şekilde canlıydı. Neredeyse başı dönecekmiş gibi hissediyordu, sanki onun niyetli bakışlarının içine düşüyormuş gibi.

Havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti ve onun kokusunu buldu. Kalbi onunkinin ritmiyle eşleşti. Zihni aslında gardını indirmiş ve onun içine girmesine izin vermişti. Ruhu onunkine sürtündü. İtmedi ya da almadı, sadece dokundu, o kadar hafifti ki zar zor hissetti, birleşmeyi zar zor hissetti, ruhu içgüdüsel olarak uzanıyordu, onun için özlem duyuyordu, onun için.

Elini çekmek, her şeye rağmen Francesca'nın ona yardım edeceğini söylemek istedi ama yapamadı. Hayatında hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. O kısacık anda geçmiş ya da gelecek yoktu, sadece bu an ve bu adam vardı.

Dimitri cildindeki her yanığı, vampir kanının geride bıraktığı her ipliği bulmaya dikkat ediyordu. Bunlar birer spoiler gibi olabilir, yok edilmedikleri takdirde en kötücül şeylerin ortaya çıkmasına neden olabilirlerdi. Neyse ki vampir daha yeni dönüşmüştü ve henüz kötülüğün gücüne tam olarak ulaşmamıştı. Dimitri acele etmedi, başparmağının ucuyla kızın bileğinin iç kısmını okşadı, teninin hissinin ve bu küçük an için kızın biraz olsun rahatlamasının tadını çıkardı.

Büyük bir isteksizlikle başını kaldırdı ve ellerinin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. "İşte oldu. Tamamdır."

"Peki ya yaraların? Seni iyileştiremem."

"Bunu kendim yapabilirim." Ama onsuz nefes alamıyordu. Kız bunu fark etmeden önce gözlerini ondan kaçırdı; onu alıp uzaklara, kendisini kabul etmekten başka çaresinin olmadığı bir yere götürme ihtiyacı. Canavar yükselmek için mücadele etti, eşini talep ediyordu. Acımasızca onu aşağı itti. Onunla geçireceği bu ana hiçbir şey gölge düşüremezdi.

"Seni tekrar görmek istedim. Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı."

Belinden hafifçe eğildi ve aynı yavaşlıkla elini uzatarak ona itiraz etmesi için bolca zaman tanıdı. Kadın itiraz etmeyince, sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hizmetinizdeyim."

Gülümsemesi kararsızdı - bir zeytin dalı. "Sana sorunun sen olmadığını söylemem gerekiyordu. Benim. Hayat arkadaşının ne olduğunu biliyorum ve bu bir hata. Ben kusurluyum. Diğer kadınlar gibi olamam, asla." Başını eğdi, onun bakışlarından kaçındı. Adamın gözleri o kadar canlı görünüyordu ki, neredeyse tenini yakıyordu ama yine de o kadar soğuktu ki titredi.

"Bana bunları anlatmak büyük cesaret ister küçüğüm. Çaba gösterdiğin için sana teşekkür ederim." Sesini nazik tuttu ve onu kollarının arasına alma dürtüsüne direndi. Orada durup onu reddetmeye ve duygularını incitmemeye çalışması son derece sevimliydi. Hepsi hatalıydı -Francesca, Gabriel ve hatta Mikhail. O kadar da genç değildi. Şu anda bile, çocukluğundan yeni çıkmış bir kızdan biraz daha fazlası olması gerekirken, onun çoktan bir yetişkin olduğunu biliyordu. Ruhu onunkine dokunmuştu. Çocukluğundan koparılmıştı ve bu kadar yakın, bu kadar zor bulunan genç kadın çok kırılıyordu. O kadar hırpalanmıştı ki, muazzam psişik yeteneğiyle o kadar hassastı ki, ona yapılan zulümler ruhunu çok derinlere, çok uzaklara sürüklemişti ve dünyada kalmayı zar zor başarabiliyordu. "Zaman bunu çözecektir"

bizim için. Bu arada, size evinize kadar eşlik etmeme izin verin."

"Bana kızgın değil misin?"

"Benim iddiama henüz hazır olmadığın için mi?" Adam kızın elini tuttu, kız bu kadar kararsızken parmakları sıcak ve emindi. "Tabii ki hayır."

Kar en yakın ağaçtan yere düştü ve ikisi de sese doğru döndü. Küçük bir baykuş kanatlarını açıp kendini havaya fırlatırken dallar sallanıyor, vücudu sallanıyordu. Çığlık atan baykuş doğruca onlara doğru pike yaptı.

Dimitri sıçrayarak vücudunu yaratıkla Skyler'ın arasına yerleştirdi. Saldırısının zamanını ayarladı ve Skyler bağırırken bile kuşu havadan yere savurdu, panik sesinden belli oluyordu.

"Hayır! Bu Josef. Josef olmalı." Dimitri'nin etrafından dolanmaya çalıştı, koruyucu tonu kurdun tüylerini diken diken ediyor, başka bir erkeğe kalkan olması fikriyle canavarının tepkisini tetikliyordu. Bunu yapıyormuş gibi görünmeden hareket etti ve onun etrafından dolanmasını engelledi.

Baykuş sarsıldı, hareketleri sarsıntılıydı, kolları kanatlarının olduğu yerden kırıldı. Karın içine düştü ve genç bir adam kolları ve bacaklarıyla yere yığıldı, biraz şok olmuş ve çok korkmuş görünüyordu ama kararlıydı. Ayağa fırladı, yumruklarını sıktı ve Dimitri'ye dik dik baktı. "Onu rahat bırak."

Dimitri kendi türünün içgüdülerinin üstesinden gelmiş olabilirdi ama Skyler'ın yabancıya verdiği tepkiyi, hayranlıkla karışık anlık bir eğlence parıltısını hissetti. Dişlerini gösterdi, boğazının derinliklerinde diğer erkeğe meydan okuyan bir hırıltı gümbürdedi. Bir anda küçük açıklık sürüyle çevrildi, kurtlar volta atıyor, gözleri parlıyor, onun hırlamalarına kendisinininkine eşdeğer bir tedirginlik ve saldırganlıkla cevap veriyordu. Ateş zihninde, kalbinde yanıyor, ruhunda öfkeleniyor ve şimdi ateşli bir kırmızı olan gözlerine yansıyor.

Skyler onu iterek geçmeye çalıştı ama adam çelik gibi kavradığı kolunu yakaladı. "Bu adam senin için kim?"

"Arkadaşım. Ona zarar vermeye cüret etme." Kendisi için savaşamazken Josef için savaşacaktı.

Kurt sürüsü dişlerini göstererek yaklaştı ve çemberi daralttı. Skyler iri tüylü hayvanları seçebiliyordu, hepsinin sağlığı yerindeydi ve hepsi Josef'e odaklanmıştı.

"Erkek arkadaş edinmene gerek yok," diye ısırdı Dimitri, güçlü beyaz dişleri parıltıyor, uzamış köpek dişlerinin yanı sıra kesici dişlerini de gösteriyordu. Kasları derisinin altında dalgalanıyor, değişimle savaşırken çatırdıyor ve patlıyordu.

Korkuya kapılan Skyler, vahşi öfkenin yükseldiğini, hayvanın kontrolü ele aldığını hissederek tekrar ondan uzaklaşmaya başladı. Ama bir şey, belki çaresizlik, acı, keder, bir şey onu duraklattı. Ona dokundu, avucunu göğsüne dayadı ve gözlerinin içine baktı. Kurt kılığında bile olsa, gözleri her zaman mavi olacaktı ve şu anda çalkantılı ve fırtınalıydılar. "Dimitri. O bir arkadaş. Erkek arkadaş değil." Bahaneler uydurmak zorunda kalmamalıydı ama onu yatıştırma isteğine engel olamıyordu. Bu ihtiyaç en az kaçma arzusu kadar acil ve güçlüydü.

Elini tuttu, dudaklarına götürdü ve elini yırtıcı kurtlara doğru salladı. Çember isteksizce açıldı. "Gidin. Şimdi gidin," diye ısırdı, "hâlâ kontrol bendeyken."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Skyler ve Josef birbirlerine dokunmamaya dikkat ederek koştular, Skyler'ın kalbi ağırdı ve suçluluk duygusu onu pençeliyordu. Yüzünden akan gözyaşlarının nereden geldiğini merak ederek, kendini yetersiz ve korkak hissederek koştu. Dimitri'nin acısından ve kendi korkularından kaçıyordu. Onun için hiçbir zaman güvenli bir sığınak olmayacak mıydı?

Bölüm 10

Müzik odanın küçük sınırlarını doldurdu, koridorlara yayıldı ve dışarıya sürüklendi. Antonietta Scarletti- Justicano başını sese doğru çevirdi. İki çift ayak sesi yaklaşıyordu. Havayı kokladı, Josef'in tanıdık kokusu ile arkadaşının yabancı kokusunu kolayca ayırt etti. Kadın... genç... ve çok perişan. Kızın yaydığı korkuyu geçip Josef'in aynı telaşı hissetmesi bir saniye sürdü. Parmaklarını fildişi tuşlardan kaldırdı ve onlara doğru döndü.

"Josef? Neyin var?"

Skyler Antonietta'nın onları gerçekten göremediğini hemen fark etti. Bir Karpatyalı'nın fiziksel olarak mükemmelden başka bir şey olması neredeyse duyulmamış bir şeydi. Josef'in teyzesi hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Byron onu sahiplenip dönüştürmeden önce ünlü bir piyanistti ve hayatının çoğunu kör olarak geçirmişti. Skyler onun işini kolaylaştırmak için ona yaklaştı. "Ben Skyler Daratrazanoff, Francesca ve Gabriel'in kızıyım." Bu iddiayı pek sık dile getirmezdi ama bunu yüksek sesle söylemeyi severdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Cara," dedi Antonietta, sesi de parmakları kadar müzikaldi. "Lütfen bana ikinizi de üzen şeyin ne olduğunu söyleyin."

"Bir vampir Skyler'a saldırdı," diye patladı Josef.

Antonietta ona doğru uzandı. İçgüdüsel olarak, kendini durduramadan Skyler geri adım attı.

"Ben iyiyim. Dimitri onu öldürdü."

"Ve sonra ona dokundu. Onu yaladı." Josef'in sesinde iğrenme vardı. "Oradan zar zor canlı çıkabildik. Yanında bir kurt sürüsü vardı ve kurtlar bizi öldürebilirdi."

Byron! Antonietta hemen hayat arkadaşını çağırdı. "Josef, ikinizden biri herhangi bir şekilde yaralandı mı? Gabriel'i aradın mı?"

"Hayır!" Skyler itiraz etti. "Lütfen bunu yapmayın. İkimiz de yaralanmadık. Vampir kanı ellerime sıçradı ve eldivenlerimi yaktı. Josef onu gördüğünde Dimitri yanıkları iyileştiriyordu. Josef yanlış anladı."

"Bana dişlerini göstermesini yanlış anlamadım Skyler," diye tersledi Josef. "Onu görmedin. Bana baktığında gözlerinde ölüm vardı."

Skyler, "O benim hayatımı kurtardı," diye açıkladı.

Antonietta, "Kalbin çok hızlı ve yüksek sesle çarpıyor," dedi. "Sanırım itiraf etmek istediğinden çok daha fazla korkmuşsun."

"Vampirin," diye ısrar etti Skyler.

Uzun boylu, yakışıklı bir adam odaya girdi. "Vampir mi?" Yeğeninden hayat arkadaşına baktı ve koluyla Antonietta'nın belini sardı.

Antonietta hemen odadaki diğer kişileri görebiliyordu. Çoğu zaman, yorgun olmadığı zamanlarda, gölgeleri kendi başına görebiliyordu, diğer duyuları da etrafında kimin ve neyin olduğunu anlamasına yetiyordu ama bazen hiç zahmet etmiyordu. Görme yetisinin olmadığı bir dünyaya alışkındı ve Byron ona gözlerini sağlamadıkça, görüşünü sürekli olarak hatırlamak ve korumak zordu. Bir vampir bu genç bayana saldırmış ve Josef onu kurtaran Dimitri'nin daha sonra uygunsuz davrandığını düşünmüş gibi görünüyor, ancak onun ellerini iyileştirdiğini iddia ediyor.

Byron hemen ortak telepatik iletişim yollarından diğer Karpatyalılara ulaşarak bir vampir saldırısı haberini yaydı. Gabriel'in cevabı keskin ve ani oldu. "Baban yolda," diye yüksek sesle duyurdu Byron, Skyler'ın ellerine uzanırken bile, o daha çekemeden parmaklarını kavradı ve incelemek için yukarı kaldırdı. Eski yara izleri deriyi çaprazlamasına kesiyor, savunma yaraları olduğu belli olan yaralar kollarından yukarı doğru uzanıyordu. Genç bir kadında böyle bir istismarın görülmesi onu hasta etmişti. Ellerin arkasında daha yeni izler vardı, yeni iyileşmişlerdi, siliklerdi ama belli ediyorlardı.

Skyler gözle görülür bir şekilde titreyerek ellerini geri çekti. "Sana söyledim, yanıkları iyileştirdi." Ellerini arkasına koyarak gözden kayboldu. "Korkunçtu."

Gabriel hiçbir şey söylemeden odada belirdi, ona doğru uzandı, onu kendine doğru çekti, elleri üzerinde gezinerek hasar olup olmadığını kontrol etti. "Cevap vermen gereken çok şey var Skyler Rose."

"Çok korkmuş," dedi Antonietta araya girerek. Josef kaşlarını çatarak, "Bir yabancı her tarafını sarmış," dedi. onaylamadı. Kendini tam boyuna doğru çekti. "Onu takip ettim çünkü tuhaf davranıyordu ve bir vampir ona saldırdı. Ben bir şey yapamadan..."

"Beni aramak gibi mi?" Byron araya girdi. "Bir çağrı ya da yardım çağrısı hatırlamıyorum."

"Ben de bir tane almadım," dedi Gabriel, kızını tutmaya devam ederek. "Bir vampirin seni ele geçirme tehdidi, Skyler, saçlarıma aklar düşmesi için yeterli. Koruman olmadan açıkta ne yapıyordun? Daha önce tehlikede olduğun konusunda uyarılmana rağmen bunu görmezden gelmeyi mi seçtin? Annen ve benden gelen emirleri görmezden geldin."

Skyler ona sarıldı. Böylesine kaotik bir dünyanın ortasında, o bir güç kulesiydi - her zaman ve her zaman onun kayasıydı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Kendimi ona gitmekten alıkoyamadım. Öyle bir acı vardı ki. Acıyı bilirim ve sebebi ben olamam.

Yavaşça tısladı. Parmakları onu babacan öfkesinden uzaklaştırırken bile okşamaya devam etti. Bir yanı onu sertçe sarsmak isterken, diğer yanı ona sarılmak, onu rahatlatmak ve güvende tutmak istiyordu. Francesca'ya ya da bana güvenmeyi düşünmedin mi? Bununla başa çıkmak için bizden yardım isteyebilirdin Skyler.

Sesinde acı var mıydı? Kaderinde onun için önemli olan herkesi incitmek mi vardı? "Çok özür dilerim," dedi ikinci kez yüksek sesle. "Sağlıklı düşünemedim." Gerçek buydu ve sunabileceği tek mazeret de buydu.

"Bize tam olarak ne olduğunu anlat," dedi başka bir ses. Skyler başını kaldırdığında Mikhail ve Lucian'ın yakınlarda durduğunu gördü. İkisi de acımasız görünüyordu. Prens, "Eğer Dimitri sana saldırdıysa Skyler, bize anlatmalısın," diye ekledi.

"Hayır!" Kelimeyi haykırdı, adrenalin dalgası kan dolaşımına hücum etti. Herkes ona bakıyor, yaklaşıyordu. Zar zor nefes alıyor, zar zor konuşabiliyordu. "Bana yardım etmeye çalışt. Neden beni dinlemiyorsunuz?"

"Eğer hayatlarınıza değer veriyorsanız," diye araya girdi başka bir ses, "hayat arkadaşımı rahat bırakacaksınız. Onun sıkıntısının ormana yayıldığını hissedebiliyorum ama yine de etrafını sarıyor, bir avcıdan istemeniz gereken hikâyeleri size anlatması için ona baskı yapıyorsunuz." Dimitri açık kapı aralığında uzun boylu ve dimdik duruyordu. Uzun saçları hafif esintiyle dalgalanıyor, birkaç kar tanesi başını ve omuzlarını süslüyordu.

Gabriel Skyler'ı Antonietta'ya doğru itti. Dimitri'ye sıkılmış dişlerinin arasından, "Sanırım açıklamanı kabul edeceğim," dedi. "Antonietta, rica etsem kızımı mutfağına götürüp portakal suyu gibi tatlı bir şey içmesini sağlar mısın? Doğal olmalı."

"Gabriel," diye itiraz etti Skyler.

Onunla git. Güvenliğinizi sağlamak benim görevim ve ayrıcalığım ve bunu yapmaya niyetliyim. Bunu daha sonra konuşacağız.

"O benim hayatımı kurtardı," dedi Skyler meydan okurcasına, Karpat avcılarıyla dolu odaya bakarak. "O benim hayatımı kurtardı."

Antonietta, Skyler'ın küçük otomatik tereddütünü görmezden geldi ve kolunu kıza doladı. "Bence senin adam bu grupta başa çıkabilir." Onun tarafında ol, Byron. Lütfen. Çok yalnız görünüyor. Skyler'a kendinden emin bir gülümseme fırlattı. "Üzerinde çalıştıgımda görebiliyorum. Sana portakal suyu yerine içmen için zeytinyağı gibi bir şey vermeyeceğim."

Skyler da onunla birlikte gitti ama mutfağı giden koridorda durdu. Arkasına baktı, sıkıntılı bakışları Dimitri'ninkilerle buluştu.

Her Şey yoluna girecek, Lyubof Maya, kadınla git ve bu adamlara her Şeyi açıklıĒa kavuŐturmama izin ver - ve senin

Baba.

Lütfen kimseye zarar verme ya da zarar görme. Buna dayanamam. Gabriel'e baktı. Gabriel onu izliyordu, Dimitri'yi değil ve kaşları çatıktı. Yine ona itaatsizlik ediyordu. Başını eğdi ve Antonietta'yı takip etmek için döndü.

Bir anlaşmaya varacağız Skyler, baban ve I. Beni savunduğunuz için teşekkür ederim. Ve o çocuktan uzak dur. Kıskançtır ve aklına gelmeyecek belaları başlatabilir.

Skyler buna ne diyeceğini bilemedi. Josef kıskanç davranmıştı ama ona aşık değildi. Daha çok onun da kendisi gibi yalnız olduğunu ve bir arkadaşını kaybetmek istemediğini düşünüyordu.

Mutfak karanlıktı ve Antonietta ışıkları açmayı unutmuştu, bu yüzden Skyler bunu dikkat çekmeden yapmaya çalıştı. "Gabriel bu sefer bana gerçekten kızgın. Bir aptal gibi patladım ama zihnim çok bulanıktı. Sadece kurda ulaşmayı düşünebildim."

Antonietta soğutucudan portakal suyu çıkardı. "Kurt mu? Ya da Dimitri?"

Skyler kaşlarını çatı ve şakaklarını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Dimitri sandım ama kurdun çığlığını takip ettim."

"Peki kurt Dimitri değil miydi?"

Skyler ürperdi ve başını salladı. "Kurt çelik bir pençenin içinde sıkışmış gibiydi, bacağı kanıyordu. Ona yardım etmek istedim ama sonra iğrenç bir şeye dönüştü ve Dimitri gelip onunla savaştı."

"Bu çok korkutucu olmalı." Antonietta bilgiyi Byron'a iletti, böylece o da diğerlerine anlatabilecekti. "Bana pek doğru gelmedi," diye Skyler'ı bilgilendirdi. "Gel, otur. Hâlâ titriyorsun."

Skyler bir sandalye çekti ve bacaklarının bu kadar lastik gibi olmasına şaşırarak içine gömüldü. "Direnmeye çalıştım ama Gabriel'i ya da Francesca'yı yardım için çağırmadım, çağırmalıydım da."

Antonietta onun karşısına oturdu. "Kulağa biraz zorlama gibi geliyor, sence de öyle değil mi? Ama bir vampir seni nasıl hedef almış olabilir? Sana tanıdık gelen bir şeyle seni tuzağa düşürmek için zihnine -düşüncelerine- erişmiş olması gerekirdi."

"Daha önce bir güç dalgasının izini sürmeye çalıştım. Otel yönünden geldi, bu yüzden hepimiz orada biri olduğunu düşündük, ama enerjiyi kullanan her kimse beni yakaladı ve belki de kurtları sevdiğimi bilecek kadar zihnime dokundu." Dudağını ısırdı. "Ve Dimitri için endişelendiğimi."

Bir saldırının bu kadar erken geleceğine ya da bunun bir vampir olduğuna inanmıyorlardı. İnsan toplumundan birinin ona tuzak kurduğuna inanıyorlardı - en azından hayat arkadaşına verdikleri açıklama bu. O kızgın ve haklı olarak öyle. Onun her zaman korunmasını talep etme hakkına sahiptir, şu anda talebine izin vermeyi reddederlerse diğerlerinden daha fazla korunur. Mikhail'in onun isteklerini yerine getirmekten başka seçeneği yok. Byron, Antonietta'nın hiçbir konuda "karanlıkta" kalmaktan hoşlanmadığını bildiği için onunla bilgi alışverişinde bulundu. Ailesi çok uzun zamandır ondan sır saklıyordu. O bunu yapmayı reddetti. Hayat arkadaşı onun sahip olduğu her türlü bilgiye her zaman sahip olacaktı. Ona sıcaklık ve sevgi gönderdi, çocuğa zarar gelmeyeceğine dair güvence verdi.

Korkusunun arttığını hissedebiliyorum Byron. Hepsinin ona karşı nazik olması gerekiyor. Portakal suyu bardağını Skyler'ın eline yaklaştırdı. "İç. Daha iyi hissedeceksin."

Skyler ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Seninle konuşmak kolay. Diğerleri sadece bağılıyor ve kimse gerçekten dinlemiyor. Josef araya girecek kadar cesurdu ama tam olarak doğruyu söylemiyor. Yalan söylemiyor ama sanki Dimitri yanlış bir şey yapıyormuş gibi konuşuyor."

Derinlerde bir yerde, Dimitri'nin ağzını teninde hissettiğini, dilinin yaralarının üzerinde kadife okşamalar yaptığını hatırlayarak ürperdi. Isı damarlarında hızla aktı, en derin kadınsı çekirdeğine farkındalık gönderdi. Küçük kıvılcımlar

Teninde bir elektrik atlaması oldu ve göğüsleri karıncalandı. Antonietta'nın çok iyi göremediğine şükrederek kızardı.

"Dimitri'den hoşlanıyor musun?" Antonietta sordu.

"Kafamı karıştırıyor. Bir an için yaşayan en nazik adam gibi göründü, sonra bir iblis gibi oldu, tehlikeli ve anında öldürmeye hazır."

"Vampirle savaşıırken mi?"

Skyler başını salladı. "Sanırım bunu kabul edebilirdim ama Josef'le olmaz. Josef, sadece Josef. Tatlı, komik ve herkesin ona verdiği için çok daha zeki. Benim için savaşırdı ve Dimitri de iri yarı, güçlü biri. Onu gördün. Yine de Josef beni kurtarmayı düşündü."

Antonietta, "O Byron'ı aramalıydı, sen de Gabriel'i aramalıydın," diye belirtti.

"Biliyorum."

"Josef hayatında zor bir dönemden geçiyor. İnsanlarla etkileşim kurmak yerine internette çok fazla zaman geçiriyor. Daha iyi sosyal becerilere ihtiyacı var. Aylar süren sürekli iletişimden sonra sizinle ve Josh'la tanışmak

- "Sanki zaten arkadaşları varmış gibiydi."

Skyler Antonietta'yı okumayı çoğu kişiden daha zor buluyordu ama konuşmanın Josef hakkında olduğu kadar kendisi ve hayattan saklanma biçimi hakkında olduğundan da emindi. "En azından vampir için endişelenmeme gerek yok. O artık öldü, bu yüzden güvendeyim ve Josef dahil herkes daha rahat nefes alabilir." Dimitri'nin kendisine yönelik tehdidi yok etmiş olmasının Gabriel'i bu kadar kızgın olmaktan alıkoyacağını umuyordu.

Antonietta, kendisine yönelik tehdidin ortadan kalktığından çok emin olduğunu paylaştı.

Bundan çok şüpheliyim. Kesinlikle hedef alınmıştı ve bu ikinci kez oluyor. Dimitri vampirin sadece bir ay kadar önce dönüşmüş olması gerektiğini, güçlerini geliştirmedeğini söyledi. Çoğu yeni vampir çok daha güçlü biri tarafından piyon olarak kullanılır. Bu bölgede olduklarını biliyoruz ve hiçbir yeni yetme bu kadar çok Karpatlıyı alt etmeye çalışmaz. Suyu test etmek için başka biri tarafından gönderildi.

Antonietta'nın eli zarifçe boğazına gitti. O halde genç Skyler her zamankinden daha fazla tehlikede. Mutlaka biri ona söyleyecektir. Güvende olduğunu düşünmesine izin vermek haksızlık olur. Gerçekten Byron, bilmek isterdim.

Bu karmaşa çözüldüğünde ona söyleyeceklerine şüphe yok. Lucian ve Gabriel'e karşı çıkmak istemezdim, özellikle de onlar birleşmişken, ama Dimitri hesaba katılması gereken bir güç haline geldi. Daratrazanoff kardeşleri karşısına aldı ve haklarını aradı. Hiçbir şekilde geri adım atmayacak ya da taviz vermeyecektir. Skyler'ın tehlikede olmasına izin verdiği için Gabriel'i suçluyor ve gerçekten Antonietta, Gabriel cevap olarak ne söyleyebilir? Kızı ve kesinlikle Dimitri'nin hayat arkadaşı olarak onu güvende tutmak onun tek sorumluluğudur. Yüzyıllar boyunca her ne yaşanmışsa, Dimitri'yi güçlü ve ölümcül bir savaşçıya dönüştürmüştür. Mikhail'den bir emir almak ya da onu da yanında götürmek istiyor.

O çok genç, çok yaralı. İyileşmek için zamana ihtiyacı var, Byron.

Sanırım Dimitri bunun farkında. Onu bağlama iddiasını zorlamıyor, sadece her isteğine uymalarını istiyor.

"Hayat arkadaşınla konuşuyorsun, değil mi?" Skyler kurnazca tahmin etti.

"Byron," diye ekledi Antonietta. "Evet, benimle bilgi paylaşıyor. Bir ortaklığımız var. Bana her zaman eşit davranacağına söz verdi ve başkaları öyle davranmaması gerektiğini düşünse bile öyle davranıyor. Belli bir yaşam tarzına alışkınım ve Byron benden asla bundan vazgeçmemi istemedi."

"Seni mutlu mu ediyor?"

"Hem de çok. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Onsuz bir hayatım olmazdı."

"Peki orada neler oluyor? Hepsi oldukça kızgın. Hiçbiri duygularını engellemek için çok fazla çaba sarf etmiyor." Skyler bakışlarını Antonietta'ya doğru kaldırdı. Kadın ona bakıyor ve onu görüyordu; Skyler'ın kimsenin görmesini istemediği kadar çok şey görüyordu. "Benim yüzümden, değil mi?"

Antonietta'nın gülümsemesi nazikti. Başını iki yana salladı ve dikkatini karmaşık bir şekilde örülmüş kalın saç teline çekti. "Çünkü onlar erkek. Bir vampir kadınlarından birine saldırdı ve suçu üstlenmeleri, strateji geliştirmeleri gerekiyor. Çoğunlukla, birbirlerine yakın olan çok sayıda avcıdır. Sana her an seni korumak zorunda kalacaklarını söylemeli ve haklı olduklarını anlamayı senin sağduyuna bırakmalılar."

"Ama vampir ölmedi mi? Dimitri'nin kalbini yaktığını gördüm." Nabızı yeniden atmaya başlamıştı. Başka bir vampirle karşı karşıya değildi.

"Öldürmesi çok kolaydı. Bu genellikle bir başkasının onu harcanabilir bir piyon olarak gönderdiği anlamına gelir. Eğer seni öldürdüyse, bu iyi bir şey ama dikkatimizi gerçek saldırıdan uzaklaştırmak için bir oyalamaca."

Skyler portakal suyundan küçük bir yudum aldı. Yemek yemek ya da bir şeyler içmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. Her şey her zaman güzel kokardı ama midesi sık sık isyan ederdi. "Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmadığınız için teşekkür ederim. Çok dikkatli olacağım. Ama biliyorsun, beni iki kez hedef almış olsalar da, bunun nedeni sadece uygun olduğum için olabilir. Bana kadar uzanan bir izleri vardı. Tepkiyi neyin tetikleyeceğini biliyorlardı ve bunu kullandılar. Herkes benim etrafımda dolaşıyor ama prensin ya da başka önemli birinin peşinde olabilirler."

Bebeklerin ağzından. Antonietta Skyler'ın yorumunu aktardığında Byron cevap verdi. Mikhail'e karşı gardımızı iki katına çıkaracağız. Kolay olmayacak, bundan hoşlanmıyor.

Antonietta, "Dünyada bu kadar çok kötülük olduğunu bilmek zor," dedi. "Bence çoğu yetişkin çocuklarını bu bilgiden mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyor."

Skyler camla oynadı, önce bir tarafa sonra diğer tarafa çevirdi. "Bunu erken öğrendim ve geri dönüp her şey yokmuş gibi davranmam. Bunu yapmak istemedim, bu Noel olayını. Hiç Noel geçirmedim."

"Bir ağaç, bir gösteri ve Noel Baba'nın gelmesiyle mi?" Antonietta şaşırmıştı. "Çok eğlenceli. Harika bir şey

Tüm aileyi bir araya getirmek ve hayatı kutlamak için bir neden. Herhangi bir bahane harikadır ve yılın bu zamanı mükemmeldir."

"Francesca da öyle dedi." Skyler çenesini avucunun içine yasladı, dirseğini masaya dayadı. "Gregori Noel Baba'yı oynayacak. Onu hiç gördün mü?"

"Onunla birkaç kez karşılaştım. Byron ve Jacques iyi arkadaşlar ve Gregori de Shea'yı sık sık ziyaret ediyor. Her an bebeği olabilir ve herkes bu konuda çok endişeli. Rolü oynamak için uygun bir aday gibi görünmüyor."

"Bu yetersiz bir ifade." İlk kez küçük bir gülümseme belirdi. Skyler küçük bir yüz ifadesi takındı. "Sara ve Corrine, Gregori'nin Noel Baba'yı oynayacağını duyana kadar bekle. Bütün çocukları Noel Baba'nın kucağına oturmaya hazırlıyorlar."

Antoniетta bir kahkaha patlattı. "Oh, canım. Bu kötü olabilir."

"Bu gece birkaç ağlayan çocuk olacak," diye tahmin etti Skyler. Derin bir nefes aldı ve ilk kez çevresini fark edecek kadar rahatlardı. "Bu kokuda ne? Harika bir koku."

"Hizmetçim bana harika bir kremalı makarna yemeğinin tarifini verdi." Antonietta davetkâr bir şekilde güldü. "Josef ve Byron hazırlamama yardım etti. Bizi görmeliydin. Malzemeleri tam olarak göremiyordum, bu yüzden Byron her birini okudu ve Josef de bana verdi."

"Oh, hayır." Skyler'ın gülümsemesi tekrar parladı, bu sefer daha genişti ve gözlerine ulaştı. "Muhtemelen ne olduklarını bilmiyordu."

"Byron da öyle. Baharatların ya da başka bir şeyin ne olduğunu bilmeyecekleri gerçeğini düşünmemiştim. İlk denememiz arka bahçedeki bir delikte son buldu."

"Francesca ve ben zencefilli kurabiye evler yaptık ve Gabriel'in bize yardım etmesi için ısrar ettik. Onun bu kadar çaresiz göründüğünü görmek eğlenceliydi. O her zaman yenilmezdir."

"Bu iyi bir şey Skyler," diye belirtti Antonietta. "Sanırım erkekler sessiz ve düzenli tartışmalarını bitirdiler."

Bir an sessizlik oldu ve sonra iki kadın da kahkahalara boğuldu. Skyler bir kalp atışı bekledi ve Gabriel onun yanındaydı. Elini uzattı ve Skyler hemen tuttu. "Özür dilerim, Gabriel. Gerçekten kendimi durduramadım."

"Biliyorum bebeğim. Seni yanıma bağlamayı düşünmeme rağmen başın belada değil. Francesca'nın seni görmesi gerekiyor. Çok endişeli."

Skyler başıyla onayladı. "Dimitri nerede? Onunla kavga etmedin, değil mi? Onun benim hayatımı kurtardığını gerçekten biliyor musun?"

"Bir Karpatyalı için diğerini yanıltmak zordur. Dimitri doğruyu söyledi. Sizi daha fazla üzmemenin en iyisi olduğunu düşündü." Gabriel Antonietta'ya doğru bir gülümseme fırlattı, elini tutmak için uzandı ve parmaklarının üzerinden eğilerek selam verdi. "Antonietta, her zamanki gibi seni görmek bir zevk. Kızıma göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti," dedi Antonietta. "İstediği zaman gelebilir."

"Bu akşam seni çalarken dinleyecek miyiz?"

"Benden oynamamı istediler. Çocukların bunu takdir edeceğinden emin değilim ama Gregori'nin Noel Baba rolünü oynayacağını duyduğuma göre, onları rahatlatacak tek şey bu olabilir."

Josef hızla odaya girdi, kayarak durmaya çalıştı ve Gabriel'e çarptı, Gabriel de onu gömleğinin önünden yakalayıp sabitledi. Josef fark etmemiş gibiydi. "Skyler! Çoktan gitmiş olmandan korkuyordum. Paul ve Ginny bizi evlerinde bekliyorlar. Acele etmeliyiz. Sara'ya kostümler konusunda yardım edeceğimize söz verdik."

"Skyler'ın sizinle orada buluşması gerekecek," dedi Gabriel kararlılıkla. İkisi de itiraz edemedi, "Onu kendim getireceğim," diye ekledi. "Francesca onu görmek istiyor."

Josef kaşlarını çatı. "Ona bakamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Kimsenin bana bakmasına gerek yok," diye itiraz etti Skyler, Josef'e ters ters bakarak. "Ben bebek değilim."

Antonietta aceleyle araya girerek, "O sadece seni dışarıdan gelebilecek herhangi bir zarardan korumak istiyordu," dedi. "Josef, Skyler birkaç dakika içinde seninle orada buluşacak. Sen de dikkatli ol." Diğer erkekleri dışarı çıkarmış olan Byron yanında belirdiğinde ona gülümsedi. Byron kolunu onun son derece kadınsı, kıvrımlı vücuduna doladı ve başının üstüne bir öpücük bıraktı.

El sallamak için Gabriel ve Skyler'ı kapıya kadar takip ettiler. Byron Antonietta'yı kollarının arasına aldı. "Ne oldu? Tedirginleştğini hissediyordum ama nedenini anlayamıyordum." Elleri Antonietta'nın yüzünü çevreledi, başparmakları teninde okşarcasına gezindi. "Tam da sen beste yaparken evimiz basıldığı için üzgünüm. Çalışırken sessizliğin senin için çok önemli olduğunu biliyorum."

"Öyle değil. Ayrıca Josef asla sessiz değildir." Genç Karpatyalı çoğu zaman onlarla birlikte kaldı. İtalya'yı ve oturdukları sarayı seviyordu. Antonietta çoğunlukla onun Byron'a hayran olduğunu ve ona yakın olmak istediğini düşünüyordu. Bazen yüzünde aynı ifadeyi takınıyor ve Byron'ın hareketlerini taklit ediyordu. Byron ona ilgi göstermiş, Karpat becerileri üzerinde onunla birlikte çalışmıştı.

Beni çok kızdırıyor.

Onu seviyorsun ve o da bunu hissediyor. Sana ihtiyacı var.

Byron beceriksizce bir homurtu çıkardı. "Josef, hayatının bir an bile tehlikede olduğunu düşünürsen, beni ve çevredeki diğer erkekleri ara. Bu yaşta bir vampirle uğraşmaya hiç hakkın yok. Cesaretin olabilir ama henüz yeteneğin yok." Genç adama sert bir gözle baktı. "Söz veriyor musun?"

Josef başını salladı. "Evet." Kapıdan çıkmaya başladı, sonra Byron'a döndü, gözyaşlarını kontrol etmeyi başaramadan önce kısa bir an için parladı. "Neredeyse onu öldürüyordum, değil mi? Onu gördüğüm anda elimi uzatmalıydım."

kapana kısılmış kurdun yer değiştirmesi. Her şey çok hızlı oldu." Başını eğdi. "Hareket edemedim. Hem de hiç. Cesaretim yoktu Byron. Korkuyordum."

"Korkmanız gerekiyor. Kimse bir vampirle ilk karşılaşmasında her şeyi doğru yapamaz. Dimitri bir avcı ve çok da iyi bir avcı. Yüzyıllardır yardım almadan bu işi yapıyor ama sizi temin ederim ki ilk vampiriyle karşılaştığında büyük ihtimalle o da sizin gibi donup kalmıştır."

"Yaptın mı?"

Byron'ın yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Jacques ve ben birlikteydik ve o şey birden ortaya çıkıp bize bir ağız dolusu siyah, sivri diş gösterene kadar kendimizi oldukça ukala hissediyorduk. Sanırım ikimiz de o anda kalp krizi geçirdik." Josef'in saçlarını karıştırdı. "İyi iş çıkardın. Ve onu Dimitri'den korumak için elinden geleni yaptın."

Josef, "Onu sadece iyileştirmiyordu," dedi. "Bu apaçık bir baştan ıkarmaydı."

"O onun hayat arkadaşı, Josef. Buna saygı duymalısın."

Josef kaşlarını çattı ve kapıyı çarptı. Byron i çekti. "İyi bir ebeveyn olmak buraya kadarmış. Keşke kız kardeşim o çocuğun sorumluluğunu alsaydı."

"Hayır, yok." Antonietta ona doğru eğildi, yumuşak göğüsleri göğsünü okşuyor, parmakları saçlarında geziniyordu. "Amca olmayı seviyorsun."

"Beni deli ediyor. Hiç bu kadar genç olduğumu hatırlamıyorum."

Antonietta parmaklarını Antonietta'nın parmaklarının arasından geçirerek evin içinde, birlikte huzur içinde oturmaktan keyif aldıkları sıcacık çalışma odasına doğru ilerlediler. İtalya'daki evleri muazzam bir sorumluluk yüklüyordu. Antonietta'nın ailesi onlarla birlikte yaşıyordu ve her zaman bir dram vardı.

Antonietta ona bakmadan, "Jaguar'ı hissediyorum, Byron," diye itiraf etti. Elini göğsüne bastırdı. "İimin derinliklerinde, o orada, havadaki bir şeye tepki veriyor.

Bana pençe atıyor. Görme yetim normalden daha kötü ama jaguar gözleriyle görebiliyorum."

Byron, Scarletti ailesinin -Antonietta'nın atalarının-doğrudan jaguar halkından geldiğini biliyordu. Kedi onun içinde her zaman güçlü olmuştu. Öne doğru eğildi, Scarletta'nın iki elini de avuçlarının içine aldı ve parmaklarını ağzına götürdü. "Bu ne zaman başladı?"

"Birkaç saat önce. İlk başta sadece huzursuz ve sinirli hissediyordum, ama şimdi daha çok huysuzluk, saldırma isteği, gerçekten yeterince açıklayamadığım bir vahşilik gibi geliyor." Perişan görünüyordu. "Bütün bunları atlattığımı sanıyordum."

"Sen Karpat'sın Antonietta ve her jaguar kötü değildir. Bazıları bunu böyle yapar, ama şu anda daha önemli olan, içindeki kediye harekete geçiren şeydir." Pencereden fırtına bulutlarına baktı. "Gösteri ve yemek için köylülerle handa buluşmamıza sadece birkaç saat kaldı. Yolumuza çıkabilecek her türlü tehlikeye karşı hazırlıklı olmalıyız."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Jaguar'ı her zaman kontrol edebildim, ama benimle savaşıyor, kaçmaya çalışıyor ve sanırım..." Gözleri onunkilerle buluştu. "Bence o tehlikeli biri."

"Sen kimseyi incitmezsin Antonietta," diye güvence verdi.

"Anlamıyorsunuz. Bana zarar vermeye çalışıyor. Çıkmasına izin vermiyorum ve o da kızgın."

Byron'ın bakışları daraldı ve doğruldu. Tüm duyularını gecenin içine gönderdi, taradı, okudu, Antonietta'nın jaguar olan kısmını etkileyen ince bir güç kaynağı bulmaya çalıştı. Havada küçük bir kıpırtı hissedebiliyordu ama bu kadar çok Karpatyalı bir aradayken, havadaki değişimin hayat arkadaşının içindeki kediye manipüle edip etmediğini söylemek imkânsızdı.

"Dark Troubadours'un yanlarında getirdikleri leoparlarla başlarının dertte olduğuna dair bir söylenti duydum," dedi. "Kediler grup üyelerinden birine saldırmış ve birkaçını da tehdit etmiş. Onları kafese koymuşlar ve

bunu yapmak zorunda kalmadı. Darius bile kedilerin davranışlarını kontrol etmekte zorlanıyor."

Antonietta kaşlarını çattı. "Bunu ne yapabilir ki? Peki ya diğerleri? Karpatyalı erkeklerden biri tamamen jaguar olan bir kadınla birlikte değil mi? Ona ne oluyor?"

"Evet, Juliette. Bir de Natalya var, Vikirnoff'un kadını. Kaplan onun içinde çok güçlü." Byron Antonietta'yı rahatlatmak için kollarının arasına aldı. "Benimle gel."

"Nereye?" Onu kapıya doğru götürüyordu ve kalbi korku içinde çırpınıyordu. "Byron, bunu şansa bırakmak istemiyorum."

"Kedi gücün nereden geldiğini bilecek. Doğrudan kaynağına kadar izini sürebilir."

"Ama jaguarı kontrol edebilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim." İçinde sürekli dışarı çıkmak için savaşıyor kediyle geçirdiği onca insan yılı boyunca hayvandan hiç korkmamıştı. Şu ana kadar. Titriyordu. Kar bir kez daha yağmaya başlamıştı ama onu titreten soğuktan çok korkuydu.

"Onu birlikte kontrol edebiliriz. Kedi dirense bile zihnini her zaman benimkiyle birleşik tut" dedi.

Bazı nedenlerden dolayı, dönüşümle ilgili anılar aklına geldi. Jaguarın Karpat kanıyla savaşması özellikle zor ve acı vericiydi. Ter içinde kaldı. "Byron, emin misin?"

"Eğer bu şeyi birlikte kontrol edemeyeceğimizden korkuyorsanız, Jacques'ı arayacağım. Birlikte hiçbir şey bizi yenemez. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir etki altında partiye gidemezsiniz."

Byron'ın zihnine kendi zihniyle ulaştı ve kolaylıkla içeri kaydı. Bu son derece samimi bir şeydi ve her zaman olduğu gibi vücudu bu yakınlığa tepki verdi. Byron'ın erotik düşüncelerinden ve imgelerinden, daha ince, daha modern bir kadını arzulamak yerine onun dolgun kıvrımlarına şehvetle bakmasından zevk alacak kadar kadındı. Saçlarını, kalınlığını ve rengini seviyordu. Özellikle de onunla sevişmeden hemen önce özenle örülmüş saç örgüsünü çıkarmaktan zevk alıyordu.

Üstünlük için yarışan iki zihne alışmak bir an aldı, ama doğal bir şekilde birleştiler ve Antonietta canavara uzandı, jaguarı kucaklayarak ona özgürlük tanıdı. Jaguar ileri atıldı, pençeleri kınından çıkarılmıştı, karla kaplı çayırdaki ağaçlara doğru kaotik bir ihtiyaçla ilerliyordu. Byron dışının gürleyen uyarılarını duymazdan gelerek onun yanında rahatça yürüdü. Antonietta'nın görüş alanından çıkmasına izin verecek değildi.

Dişi jaguar yürüyüşünü yavaşlattı, her bir pençesini toz halindeki kara özenle yerleştirdi ama hiç tereddüt etmeden ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Hanın genel yönünde ilerliyorlardı ama hâlâ birkaç mil uzaktaydılar. Byron'ın bildiği kadarıyla, gittikleri yönde sadece birkaç ev vardı. Gregori'nin evi dağların tepesindeydi, bir ağaç korusu ve büyük kayalarla çevriliydi. Üç tarafı hava koşullarından ve düşmanlardan korunuyordu ve metrelerce yakınından geçen bir yürüyüşçü bile onu fark edemezdi. Gregori, olası bir düşmandan görüntüyü daha da bozmak için etrafına korumalar örmüştü.

Jacques ve Shea ikinci evde yaşıyorlardı. Orası da çok tenhaydı. Jacques'ın hâlâ diğer insanlarla arasında bir mesafeye ihtiyacı vardı. Shea ve Savannah yakın arkadaşlardı ve sık sık birbirlerini ziyaret ediyorlardı ama evleri bile birbirinden kilometrelerce uzaktaydı. Jacques neredeyse dağın içine çok şık bir ev inşa etmişti, bu yüzden havadan bile görülmesi imkânsızdı.

Kedi başını kaldırdı ve havayı birkaç kez kokladı. Belirli bir kokuyu arıyor.

Ne oldu? Byron kedideki acil dürtüyü hissedebiliyordu ama onu harekete geçiren ipucunu bulamıyordu.

Antonietta ona hemen cevap vermedi ve cevap verdiğinde de biraz isteksizdi. Av peşindeydi.

Dişi jaguar arka ayaklarıyla itti ve devrilmiş bir kütüğün üzerine sıçradı, bir an durup baktı

dağa, Gregori'nin evine doğru baktı ve sonra başını diğer evin olduğu yöne çevirdi.

Jaguarın bedeninin derinliklerinde Antonietta'nın nefesi kesildi. Byron! O dalgalanmayı hissettin mi? O hevesi?

Neyin peşinde?

Bebek. Shea'nın bebeğinin peşinde. Bu da Darius'un leoparlarının Shea'ya saldırmaya itildiği anlamına geliyor. O her kimse beni tanımıyor. Dürtü kedilere yönelik.

Byron çocukluk arkadaşıyla paylaştığı özel bağlantıdan ona ulaştı. Jacques. Şimdi beni dinle. Bilgileri, Antonietta'nın yaşadığı duyguları ve korkularını paylaştı. Bu bilgiyi tüm Karpatlar'a vermeliyiz ama verdiğimizde Shea duyacak. Ona nazikçe anlatmak için zamana ihtiyacın var mı?

Byron çiftin stres seviyesini arttırmaktan nefret ediyordu. Her ikisi de yaklaşan doğumdan korkuyordu ve haklı olarak korkuyorlardı. Şimdi de hayvanları manipüle edebilen ve bunu özellikle çocuklarına zarar vermek amacıyla yapan bir düşman hakkında endişelenmeleri gerekiyordu.

Haberi yay, Byron. Shea doğum yapmadan önce bu düşmanı bulmalıyız. Korkarım bu gece olacak. Küçük bir sessizlik oldu ve sonra Jacques iç çekti. Oğlumuzu rahminin içinde güvende tutmak için şimdiden savaşıyor.

Erkek olduğuna emin misin?

Evet. Bir oğlum var. O güçlü ve dünyaya gelmek istiyor ama Shea onu engelliyor. Bir düşmanın özellikle çocuğumuzu hedef aldığını bilmek durumu daha da zorlaştırıyor.

Benim de korumam altında. Senin yanımdayım, savaşmaya hazırım.

Sana teşekkür ederiz, eski dostum. Jacques'ın sesinde yorgunluk vardı. Lütfen Antonietta'ya teşekkür edin. Kedisine bu bilgiyi vermek onun için zor olmuş olmalı. Onun çabası olmasaydı düşmanın saldırmak üzere olduğunu bilemezdik. Shea da teşekkürlerini gönderdi.

Byron tepkisini hayat arkadaşıyla paylaşırken, ikisi de jaguara eve dönmesi için baskı uyguladı. Uyarı anında, ortak iletişim yolundaki tüm Karpatyalılara ulaştı ve Antonietta'nın gurur duyduğunu hissetti.

Dişi hırlayarak emre direndi. Byron yaklaştı ve Antonietta onun düşüncesini yakalayarak hemen karşılık verdi. Kedinin dikkatini dağıtmak için onunla dövüşmekten çok daha hoş yollar vardı. Byron hızla form değiştirdi. Erkek jaguar dişiyi omuzlayarak çenesini sırtına sürttü ve dişi de omzunun üzerinden baştan çıkarıcı bir bakış fırlatarak ondan uzaklaştı. Eve doğru koşmaya başladılar, sıcaklık av ihtiyacının önüne geçmişti.

Kendi formlarına geri döndüklerinde, kolları birbirlerine sıkıca sarılmış, ağızları birbirine kaynaşmış ve adamın elleri kadının saçındaki karmaşık örgüyü ustalıkla çekiyordu.

Bölüm 11

Juliette De La Cruz mutfak fayansları üzerinde huzursuzca bir ileri bir geri volta atıyordu. Vücudu kendi tenine dar geliyordu. Bir konudan diğerine kaotik bir koşturma içinde kanallar arasında gidip gelen zihnini kontrol etmek imkânsızdı. Hiçbir şeye odaklanamıyor gibiydi, bu akşamki kutlama için yaptığı meyve ve kavun salatasına bile.

Kız kardeşini ve kuzenini özlemişti. Bu onlarsız geçireceği ilk tatil olacaktı. Onları davet etmişti ama her zamanki gibi De La Cruz erkekleriyle bir şey yapmayı reddetmişlerdi. Onları suçlamıyordu ama Juliette'in onların arkadaşlığına ihtiyacı olabilirdi. Pencerenin dışında kar taneleri sürükleniyor, etrafındaki dünyayı huzurlu, sessiz bir diyara dönüştürüyordu ama bedeni ve zihni kontrolden çıkmıştı.

Hava sıcaktı. Çok sıcaktı. Bluzunun düğmelerini açtı ve uçlarını cömert göğüslerinin altında bir düğümle birbirine bağladı. Ağır saçlarını ensesinden kaldırdı ve küçük mutfağın içinde bir kez daha volta attı. Eğer yakında eve gelmezsen, koşuya çıkacağım. İhtiyacım var... Hayat arkadaşına uzandı ama neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Vücudu onunkini istiyordu ama hep istiyordu. Bir türlü sakinleşemiyordu.

Derin İçeride, o keçe onu kedi hareket ediyor, mücadele etmek üstünlük için. Juliette yarı jaguardı ve dönüşümden sonra bile kedisi güçlüydü ama onu her zaman kontrol edebiliyordu. Şimdi kedisi bile dışarı çıkmak istiyordu, özgürlük istiyordu. Nefes al. Bu kelime zihnine fısıldanmıştı. Yumuşak.

Samimi. Sıcak. Nefes almayı hep unutuyorsun.

Mutfakta yalnız olduğunu biliyordu. Sevgili hayat arkadaşı Riordan kardeşlerini görmeye gitmişti. Riordan ve Juliette Güney Amerika'dan yola çıkmış ve sabahın erken saatlerinde varmışlardı. Riordan bir savaşta yaralanan kardeşi Manolito'yu görme fırsatı bulamamıştı.

Nefes alıyorum. Keşke burada olsaydın. Sesinde bariz bir davet vardı. Riordan baştan çıkarıcı sesinin bir fısıltısıyla kadının kanını kaynatmakta çok başarılıydı. "Bu meyve salatasını yapıyorum. Senin de bana yardım etmen gerekiyor." Göğüsleri karıncalanıyor, ağırlaşıyor ve ağrıyor gibiydi. Bir kadının dolgun, kıvrımlı vücuduna sahipti. Beli küçüktü ama göğüsleri ve kalçaları cömertti ve şu anda teninin her santimetre karesi yanıyordu. Onu istiyordu. Tam orada. Tam o anda. Geri dönmek zorundaydı yoksa serinlemek için kendini karın içine atmak zorunda kalacaktı.

Yola çıkıyorum. Vedalaşmama izin ver. Yaptığın meyve salatası olmalı. Sanırım meyve seni tahrik ediyor.

Sadece onunla ne yapabileceğini. Juliette güldü ama içinde çok az eğlence vardı. Vücudu çok sinirliydi. De La Cruz kardeşler çok seksi yaratıklara benziyorlardı ve o da buna uyuyordu, Riordan'a ihtiyaç duyuyor, onun yaratıcı sevişme yöntemlerini hoş karşılıyordu ama kendini hiç bu kadar gergin, çaresiz hissetmemişti.

Biraz su akıttı ve göğüslerinin arasındaki vadiye damlattı, bunu yaparken pencereden dışarı baktı. Orada kimse yoktu. Tamamen yalnızdı. Riordan'ın ona öğrettiği gibi sık sık etrafı taradı ama yine de sanki biri onu izliyormuş gibi hissediyordu. Juliette bu duygudan kurtulmaya çalıştı, bunun jaguar erkeklerinden kadın kaçırdığı günlerden kalan bir paranoya olmasından korkuyordu. Ormanda güvende kalmak için gereken sürekli tetikte olma halini asla atlatamayacaktı. Emin olmak için pencereden dışarı baktı, kulübenin etrafındaki herhangi bir hareketi, hatta hayvanları bile izlemeye büyük özen göstererek tekrar taradı ama evinin yakınında bile kimse yoktu.

Juliette mi? Jacques, birilerinin Shea ve doğmamış çocuğuna saldırmak için leoparları kullanmaya çalıştığı haberini gönderdi. Bunu her kim yapıyorsa, bazı kadınların içindeki jaguar türünün farkında değil. Senin içinde güçlü. Sorun mu yaşıyorsun?

Juliette rahatlayarak iç çekti. Bu kadar karamsar, sinirli ve paranoyak olmasına neden olan şey kediye, jaguarıyla başa çıkabilirdi. Evet. Ama hayatım boyunca kedimle uğraştım. Ama hayatım boyunca kedimle uğraştım ve onu kontrol edebiliyorum. Kedisi kızgınlık dönemine girdiğinde, kontrolü sağlamak özellikle zordu ve bu beklenmedik bir sorun olabilirdi. Bunu düşünmesi gerekirdi.

Dikkatli ol, Juliette.

Kavun kabuklarını toplarken kendi kendine gülümsedi. Elbette son sözü onun söylemesi, ona bir tür emir vermesi gerekiyordu. Güney Amerika'da kardeşleriyle çok fazla yalnız zaman geçirmişti ya da belki De La Cruz kardeşlerin hepsi kadınlarına karşı -tamam, etraflarındaki herkese karşı- otoriterdi. Kadınlarının itaatkâr olmasından hoşlanırlardı ama ne o ne de Rafael'in hayat arkadaşı Colby en ufak bir alçakgönüllülük göstermiyorlardı. En azından onun bakış açısına göre, bu durum ateşli ve çok ilginç bir cinsel ilişki yaratıyordu.

Bir kâse kabuğu kapıp dışarıya, evi çevreleyen sık ağaçların arasına taşıdı. Gece havasına adımını attığı anda içindeki kedi kıpırdandı, pençelerini açtı ve dağlara, Jacques'ın evine doğru baktı. Kediye uyarıcı bir hırıltıyla azarladı ve acımasızca aşağı itti. Kedi tekrar denedi, iç organlarına sürtünerek sadece Riordan'ın söndürebileceği bir ateş yaydı.

Demek durum bu. Dostumuz olmadan çok uzun zaman geçirdik.

Saçları güçlü bir rüzgârla yüzüne savruldu. Kalın, koyu renkli telleri aşağı çekti ve kabuklarını geyiğe doğru fırlattı. İçindeki her şey dondu, gülümsemesi aniden kayboldu ve dehşet içinde kardaki izlere baktı. Etrafına temkinli bir şekilde bakarken ağzı kurudu. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve korkunç bir an için bacakları lastik gibi oldu.

Riordan? Ne kadar uzaktasın?

Ne oldu? Onun korkusunu duymaktan çok hissetti ve daha şimdiden kardeşinin evine doğru adım atarak diğer adamlara seslendi, havalanmaya hazırdı.

Jaguar izleri. Erkek. Bu nasıl olabilir? Geyikler için kavun artıkları atıyordum ve izler evin her yerindeydi. Ben salata yaparken pencereden bakıyordu. Kıpırdamadan durdu, neredeyse hareket etmeye korkuyordu, bakışları etrafı tarıyor, ağaçlara özellikle dikkat ediyordu. Karanlık Ozanlar leoparlarını getirdiler, Juliette. Sesi yatıştırıcıydı. Belki de yanıliyorsun ve leoparlar evimizi araştırıyordu.

Dişlerini keskin bir şaklamayla bir araya getirdi. Bana patronluk taslama! Aradaki farkı biliyorum. Hayatım boyunca jaguarların izini sürdüm ve hata yapmam. Bir jaguarın izini bilirim ve bir erkeğin o civarda olduğunu anlarım. Kokusunu da alabilirim. Size onlardan birinin burada, dağlarda olduğunu söylüyorum ve burada olmasının tek bir nedeni var.

Eve gir. Yoldayım, şimdi sana geliyorum.

Hayır, izler evden uzaklaşıyor. Onu takip edeceğim. Antonietta'nın da jaguara dönüşme yeteneği var. Diğer kadınlarda da var mı bilmiyorum ama eğer varsa onlar da benim kadar tehlikede olabilirler. Şekil değiştirebilseler de değiştiremeseler de birçoğunun bu kanı taşıyor olması mantıklı. Bu onların güçlü psişik yeteneklerini açıklar.

Juliette. Sesine uyarı ve hoşnutsuzluk kattı.

Sanki onu duymamış gibi görmezden geldi. Etrafta bu kadar Karpat erkeği varken onlardan birinin buraya geldiğine inanamıyorum. Umutsuzluğa kapılmış olmalılar. Ya bizi takip ettilerse? Ya bu insanların başına bu tehlikeyi ben getirdiysem?

Panik yapma. Birazdan orada olacağım. Eve gir. Bunu tekrarladı, bu sefer bir emir haline getirdi. Tüm jaguar erkekleri dişileri kaçırın gruba ait değildir.

İkimiz de biliyoruz ki, eğer burada evin etrafında gizleniyorsa, şekil değiştirebilen bir kadının peşindedir. Ben izin vermiyorum

Küçük kız kardeşimin başına gelenlerin başkasının başına gelmesini istemiyorum. Onu takip ediyorum.

Değişim için kedisini çağırmaya başlamıştı bile. Karpatyalıya dönüşmeden önce, insan formundan jaguara dönüşmek yavaş ve acı vericiydi ama şimdi çok daha kolaydı. Önceden jaguar mirasını sadece kısa süreliğine çağırabiliyor ve değişebiliyordu ama bu her zaman zordu, hatta bu formu çok uzun süre korumak daha da zordu. Şimdi bunu saatlerce zahmetsizce yapabiliyordu.

Eğer biri kedileri etkileyerek Shea'ya ve doğmamış çocuğuna saldırılarını sağlamaya çalışıyorsa, bu formu kullanmanız çok tehlikeli olabilir. Sorun yaşadığınızı söylemişsiniz. Onu oyalamak için aklına gelen her türlü bahaneyi kullandı.

Huzursuz ve sinirliydim ve evet, jaguarım onu serbest bırakmam için beni tırmalıyordu ama hiçbir jaguar erkeği bizi bu şekilde etkileyemezdi.

Psşik olsaydı yapabilirdi.

Ben bilirim. Hayatımı ormanda onlarla savaşarak geçirdim, Riordan. Her halükarda, kedimi kontrol etme konusunda gayet yetenekliyim. Hayatım boyunca bunu yaptım, sinirli ve bir eşe ihtiyacı olduğunda bile.

Bana gelmediğin sürece, bir eşe ihtiyacı olduğunda onu asla serbest bırakmasan iyi edersin. Şimdi beni bekle.

Vahşi tarafına ulaştı ve jaguarının vücudunu tamamen ele geçirmesine izin verdi. Benekli kürkü derisinin üzerinde kayıyordu. Kaslar ve tendonlar kasıldı ve gerildi, kıvrık ellerinden sivri pençeler fırladı ve yüzü jaguar ağzı ve dişlerine uyum sağlayacak şekilde uzadı. Dört ayak üzerine düştü, zaten sorunsuz koşuyordu. Bükülmüş kasları ve esnek omurgası tıknaz jaguarın kayadan kütüğe atlamasına ve hatta gerektiğinde ağaç dallarına tırmanmasına olanak tanıyordu.

Bunu yasaklıyorum, diye ısırdı Riordan, öfke dolu tıslaması siyah bir girdapla zihnine kayıyordu.

O zaman kimsenin bana patronluk taslayamaması iyi bir şey. Juliette hayatı boyunca jaguar erkeklerine karşı savaşıyordu. Şekil değiştirme yeteneğine sahip kadınları kaçırıyor ve bu birliktelikten doğan her çocuğu çalışıyorlardı. Juliette ormanda kalıp diğer kadınlarla birlikte çalışarak onlara yardım etmeye çalışmıştı ama sonunda annesini ve teyzesini jaguarlara kaptırmış, en sonunda da kız kardeşi Jasmine'i esir almışlardı. Hiçbir kadının onların eline düşmesine izin veremezdi.

Riordan güçlü bir Karpat erkeğiydi ve yüzyıllar boyunca Güney Amerika'da yaşamış, Latinlerin kadınlara karşı sahiplenici ve koruyucu doğasını benimsemişti, bu da türünün zaten zorba olan baskın özelliklerini daha da güçlendiriyordu. Onun tehlikede olabileceği ve yanında olmadığı fikrine çok kızdığını biliyordu ve ayrıca emrettiği şeyi yapmayı reddettiği için de ona kızgındı.

Rafael benimle gelecek. Bu erkeği bulacağız.

Güzel. O zaman desteğim olacak. Acele etmenizi öneririm.

Ona alçak bir hırıltı gönderdi ve onu boğacakmış gibi bir izlenim yarattı. Juliette onu görmezden geldi ve karda olabildiğince hafif bir şekilde koşarak erkeğin izlerini kapattı, orman havasının kokusunu aldı. Jaguar'ı bir an için onunla mücadele etti, dağlara doğru dönmeye çalıştı ama Juliette kediye rotasında tuttu ve erkeği geçmek için hızla ilerledi.

Ne zamandır evinin önünde durmuş, parti için meyve salatası yapmasını izliyordu? Manolito yaralandığından beri Riordan'ın kardeşini ziyarete gitmesi konusunda ısrarcıydı. Burada, Karpat Dağları'nda bir jaguar erkeğiyle karşılaşabileceği hiç aklına gelmemişti -özellikle de kadınların etrafını saran ve onları değerli hazinelermiş gibi koruyan tüm o koruyucu erkekler varken.

Sen değerli bir hazinesin Juliette, her ne kadar sana boyun eğdirmek için dövmeyi düşünsem de.

Sen uyurken vücut parçalarını keserdim.

Bu bir sorun olabilirdi. Durumun ciddiyetine rağmen, aralarında bir eğlence havası esiyordu.

Juliette bir sevgi dalgası hissetti. Sevebileceği ve saygı duyabileceği bir erkek -hele de çok baskın bir erkek-bulacağını hiç düşünmemişti. Hayatı hep erkeklerle savaşmakla geçmişti ama Riordan ona değer veriyor ve onu el üstünde tutuyordu. Ona emirler yağdırmaya çalıştığında bile onu her zaman ilk sıraya koyuyordu. Ve doğrusu, birine güvenebilmek güzel bir şeydi. Riordan tamamen güvenilir biriydi. Gelirdi ve başkalarını da getirirdi.

Jaguar erkeğinin onu bir tuzağa ekebileceğinin farkında olarak alçakta kalarak güvenle hareket etti. Birinin olduğu yerde genellikle daha fazlası olurdu, özellikle de bir dişi için gelmişlerse -ki bu muhtemeldi. Erkek güneye doğru yönelmiş, açık alanlardan hızla geçerek ağaçlara siper olmaya çalışıyordu.

Taradığımda onu tespit edemiyorum.

Riordan yemin etti. Juliette, ık oradan. Sana ayrılmanı ve bizi beklemenı söylüyorum. Çok yakınız ama bir tuzağa düşüyor olabilirsiniz.

Diğer kadınlara yaklaşmasına izin veremem. şimdi etrafından dolaşıyor ve Rafael'in evine doğru gidiyor. Geri dön, Riordan. Colby'nin ağabeyi, kız kardeşi ve arkadaşları orada. Sesini panik kaplamıştı. Hl biraz uzaktaydı ve Riordan ile Rafael'in kendisine doğru geldiğinden emindi. Jaguar erkeğini kaıracaklardı ve o da evdeki kadınlara ve gençlere rahatça ulaşabilecekti.

Colby çocukları koruyacaktır. Tehlikenin farkında. ve önlemler alıyor. Olduğun yerde kal, diye ikna etti Riordan.

Juliette tereddüt etti. Erkeğin kimseyi yakalamadığından emin olmak için yapılacak en iyi şey ne olabilirdi? Hafifçe döndü, daha alçak bir yerde durdu ve havayı tekrar koklamak için başını kaldırdı. Anında erkek kedinin misk kokusu ciğerlerini doldurdu. Başını o yöne çevirdi ama artık çok geçti. Adam sadece bir bulanıklıktı ve tüm hızıyla ona doğru koşuyordu. Çok daha ağır olan erkek yan tarafına çarparak kaburgalarını kırdı ve

onu ayağa kaldırdı. Jaguar bir saniyede üzerine atladı, boğazına saldırdı, pençeleri yanlarını tırmıkladı, derin yaralar açtı. Dişlerini kullanmaya çalıştı, onları jaguarın bacağına batırdı, ama nedense dişleri gerçekten nüfuz etmedi. Onu kavrayamadı. Kan sıcaktı, ağzının ve ağzının içini yakıyor ve yakıyordu.

Birçok erkekle dövüşmüştü ama bu seferki inanılmaz derecede güçlüydü. İnanılmaz çevikliğine rağmen onun altından kalkamadı. Boğazını korumaya çalışıyordu ama adam göğsünü tırmalıyor, arka pençeleriyle yumuşak karnını deşiyordu. Küçük bedeni onun altından kurtulmak için yuvarlanmaya çalıştı ama dişleri omzunu sıkıca kavradı, uzun köpek dişleri derisini delip kas ve dokuları yırttı.

Ona teslim olun. Riordan emri verdi.

Hayır! Asla. Erkeği önce kendisini öldürmeye zorlardı. O pis ellerini üzerime sürmesindense ölmeyi tercih ederim.

Riordan yemin etti ve acımasızca kontrolü ele geçirerek onun zihnini kavradı. Beklediğinden çok daha güçlüydü ve dişi jaguar erkeğin pençeleri ve dişleri altında kıpırdamadan yatarken onu itaate zorladı. Ona bak. Gözlerinin içine bak. Riordan komutu verirken bile onu itaate zorluyor, dişi jaguardan ne yapmasını istediğini beynine dikte ediyordu.

Juliette karda yatıyordu, düzinelerce yarası kanıyordu, yanları şişiyordu, kaburgaları yanıyordu, saf kötülüğün muzaffer sarı bakışlarına bakıyordu. Karşısında ona bakan kurnaz bir zekâ vardı. Dişi jaguarın itaatkâr dehşeti gözlerinden okunuyordu ama Riordan'ın saldırmak için en uygun anı beklediğini hissediyordu. Yalnız değildi, bunu yapabilirdi. Riordan onun aracılığıyla onu yok edebilirdi. Dişilere dehşet saçacak bir jaguar erkeği daha eksilmişti. Erkeğin kendisine dokunmasını bekledi, tiksintiyle ürperdi ama Riordan onun hayatına son verecekse kurban olmaya hazırdı.

Erkek jaguar ona doğru eğilerek yaklaştı. Yüzü buruştu, göğsü ve kolları değişmeye başladı. Ağzı gerileyerek yerini mermi şeklinde bir kafaya bıraktı, derisi kafatasının üzerine sımsıkı yapışmıştı. Ağzının yarığı genişçe esneyerek jilet gibi keskin ve sivri, kahverengi lekeli dişleri ortaya çıkardı.

Juliette'in kalbi bir an çarptı, sonra da dehşet içinde çarpmaya başladı. Riordan'ın şokunu hissetti, diğer Karpatyalılara yaptığı uyarı yayınını duydu. Jaguar-vampir değil. Anında yer değiştirmeye başladı, iki bacağını da sertçe tekmelemek için yukarı kaldırdı. Değişimin ortasında ayakları vampirin göğsüne çarptı. Hiçbir şey olmadı. Geri bile sallanmadı. Betona çarpmış gibiydi ve şok tüm vücudunu sarstı. Ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama çarpık bir el onu yakaladı, keskin pençeler omzundan sivri uçlar gibi geçerek onu yere sabitledi.

Kadının üzerinde yükseldi, karanlık, yağlı, şeytani bir şeydi ve ona ürkütücü bir şekilde sırtıyordu. Bir parmağı pençe şeklinde uzadı. Üzerine üfledi ve eğildi, bir yandan da kasıtlı bir kötülükle sırtarak boğazının etrafında bir gülümseme izi bıraktı. Sıcak kanın boynundan ve göğsünden aşağı fışkırdığını hissetti. Sonra yanma başladı, ateşli bir asit derisini ve dokularını istila etti, acı ızdıraba dönüşene kadar şişti. Vampir eğildi ve boğazını yalamaya başladı. Açgözlülükle yaladı, sonra sertçe ısırdı, uzun sivri dişlerini derisinin derinliklerine batırdı, etini yırtarken hırladı.

Acı görüşünü bulanıklaştırdı ama Juliette bakışlarını saldırganın başının üstünden hiç ayırmadı. Üzerine eğilirken görebildiği tek parçası buydu. Riordan'ın konsantre olduğunu, odaklandığını, sarmalandığını ve saldırmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu. Diğerlerinin yakınlarda olduğunu biliyordu ama sadece Riordan ona vurma mesafesindeydi. Enerjinin toplandığını, etrafındaki hava onunla çatırdayana kadar arttığını hissetti. Altındaki kar erimeye başlamıştı. Vampir çok meşguldü, açtığı fışkıran kuyudan besleniyordu.

Riordan muazzam bir güçle vurdu, darbe sert ve kararlıydı. Vampirin kafatası uzun ince çizgiler halinde çatladı,

korkunç bir çatırdama sesiyle yarıldı. Kurtuklar etrafa saçıldı ve vampir ılık atarak ondan uzaklaştı, gözleri kızarmış, yüzü kadının kanıyla sıvanmıştı. Ona fke kusarken azından tükürükler saçılıyordu. Kadının vücuduna tekme atarak onu karda uçurdu. Bir aaca çarptı ve buruşuk bir yıının içine düştü. Ciğerlerine hava ekemiyordu. Vücudunun her parçası yanıyormuş gibi hissediyordu.

Juliette onun için geldiğini bilerek kendini yukarı itmeye çalıştı. Bacaklarını tam olarak altına alamıyordu, bu yüzden sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, kendini ağaçlara doğru sürükledi, acıdan neredeyse akli yerinde değildi.

Eller boğazına dokundu. Açık yaranın içine bir şey itti. Başını kaldırıp kayınbiraderinin yüzüne baktı. Juliette gözyaşlarına engel olamadı. Rafael onu güvenli kollarına alırken ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Artık her şey yolunda, küçük kardeşim. Riordan onu yok edecek."

Başını vampire doğru çevirmek için büyük bir çaba sarf etti. Boynu ve boğazı, Rafael'in üzerine yerleştirdiği yatıştırıcı pakete rağmen, çiğ ve yanıyor gibi hissediyordu ama vampirin ldrldğiğini görmesi gerekiyordu yoksa her zaman rüyalarına girecekti.

Riordan gökyüzünden doğruca vampirin sırtına düştü. Canavar ayağa kalktı, hırılıyor, dövüşüyor, pençeleri ve dişleriyle dönen bir iblis gibi derisini parçalıyor ve kemiklerini kırmaya çalışıyordu. Riordan çok daha sakindi. Bacaklarını vampirin boynuna doladı ve yumruğunu derine indirdi, sırtından kalbine doğru ilerlerken bir delik açtı.

lmsz kasıldı, sise dönüşmeye çalıştı ama Riordan çoktan ona kilitlenmişti. Vampir kendini geriye doğru atarak Riordan'ı yere çarptı ve neredeyse boynunu kırıyordu. Riordan'ın onun altında buharlaşmaktan başka çaresi yoktu, n tarafa doğru hızla ilerledi, yumruğunu bu kez göğsünden kalbine doğru indirirken çoktan yeniden şekillenmişti.

Vampir de aynı şekilde karşılık verdi, kaçmak için çaresizce avcının göğüs duvarına vurdu, kemiklerini kırdı, derisini parçaladı.

Riordan'a kilitlenmiş olan Juliette darbeyi kendi bedeninde hissetti, acı hızla yayılıyor, nefesini ve akıl sağlığını elinden alıyordu. Aniden kesildi ve artık Riordan'la birleşmemişti ama kendi yaralarının acısı ve hayat arkadaşı için duyduğu korkuyla tek başına kalmıştı.

İkinci bir erkek geldi, sonra bir üçüncüsü. Aile özelliklerini tanıdı ve adamlardan birinin Rafael ve Riordan'ın kardeşi Manolito olması gerektiğini anladı. Diğeri ise kesinlikle Karpat halkının prensi Mikhail Dubrinsky'ydi. Konuşmaya çalışarak öksürdü. "Ona yardım edin." Kelimeleri çiğ ve açık boğazından geçirmeyi başardığından emindi ama kimse Riordan'a yardıma koşmadı. Daha çok onunla ilgileniyor gibiydiler.

"Ona yardım ediyoruz," diye yatıştırdı Rafael. "Hayatın riske atılamayacak kadar önemli ve Riordan vampiri öldürme konusunda oldukça yetenekli."

"Mümkün olan en zengin toprağa ihtiyacımız var," dedi Mikhail. "Birisi yakın zamanda savaşın gerçekleştiği toprak parçasını iyileştirmiş. Oradaki toprak koyu renkli ve minerallerle dolu. Onu alın ve şifa mağarasına getirin. Eğer biri toprağı iyileştirme yeteneğine sahip kadını bulabilirse, onu da getirsin. Gregori ve Francesca'ya haber gönderdim. Bizimle orada buluşacaklar."

Kimse Riordan ve vampire dikkat etmemişti. Juliette ona ulaşmak, zihniyle ona dokunmak için çaresiz hissediyordu. Artık hayat arkadaşını göremiyordu, Rafael onu havada, içinde olmak istemediği bir mağaraya götürüyordu. Ne kadar çabalasa da sesini tekrar bulamadı ve telepatik bağlantılarını kullanarak Riordan'ın dikkatini dağıtmaya cesaret edemedi.

Karpatyalılar gelmeye başladı, kendi türlerinden birine yardım çağrısına cevap vererek yaklaşıyorlardı. Aralarında olmak korkutucuydu.

Bu kadar çok yabancı, bu kadar çok erkek. Bunu o yapmıştı, inatçı doğasıyla. Vampir en kötü korkularını ona karşı kullanmıştı ve o da tuzağa düşmüştü. Korkularını yayınlamış mıydı? Onun bir jaguar erkeğini takip edeceğini nereden bilebilirdi? Ve şimdi Riordan tehlikedeydi ve kimsenin umurunda değil gibiydi. Rafael'i itti, mücadele etmeye çalıştı ama kolları kurşuni ağırlıklar gibi hissediyordu. Gücü neredeydi? Ve görüşü neden bu kadar bulanıktı? Her şey ona belirsiz ve uzak görünüyordu.

"Juliette!" Rafael'in sesi keskin ve emrediciydi.

Onun her zaman çok zorba olduğunu düşünmüştü ve bunu ona söyleyecekti, ama sürükleniyor gibiydi, çevresi bulanıktı.

"Juliette." Onun adını tısladı. "Riordan'ın sana ihtiyacı var. Hemen geri dön!"

Bu onu kısa bir süre için durdurdu. Elbette Riordan'a odaklanabilirdi ama Rafael neden hayat arkadaşına gitmesine izin vermek yerine onu kendisine bağlı tutuyordu? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve acı çok büyüktü. Gözlerini kapadı, kendini bırakmak ve sürüklenip gitmek istiyordu.

"Onu şimdi yakaladım." Bu Riordan'dı. Kollarının güvenliğini, vücudunun sıcaklığını, her parçasının şeklini ve hatlarını tanıdı. Üzerine eğilirken uzun saçları yüzünü okşuyordu, bu şehvetli dokunuş ona çok tanıdık geliyordu. Onun kanının kokusunu aldı, daha da yaklaştığında onun irkildiğini hissetti.

Berbat durumdasın. Yaralarınla ilgilenmem gerek. Göğsünü incelemek için başını çevirerek ona bu daveti fısıldadı.

Şifacı burada, aşkım. Benim için gerekeni yapacaktır. Şu anda benimle birleşmiş olarak kal. Riordan ruhunun kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Çok fazla kan kaybetmişti ama Rafael yarayı sarmıştı ve ritüel şifa töreni için hazırlanıyorlardı. Bu ona uyacak kadar hızlı olmuyordu.

Çok solgundu, akli karışmıştı. Özünün ondan uzaklaştığının, her geçen dakika daha da zayıfladığının farkında bile değildi.

"Acele et, fazla zamanımız yok."

Gregori geldi; uzun boylu, geniş omuzlu, uzun dalgalı saçlı ve erkek yüzlü bir adamdı. Hiçbir yerinde yumuşaklık yoktu. Ön hazırlık yapmadan Juliette'in üzerine eğildi ve arkasından mağaraya giren uzun boylu, ince kadına baktı. "Francesca. Acele et. Bizden çok uzakta."

Riordan bu değerlendirmeye itiraz etmek istedi ama bunun doğru olduğunu biliyordu. Juliette'i acımasızca kavırıyor, muazzam kan kaybıyla birlikte sürüklenip gitmek isteyen ruhunu kafesliyordu.

Şifacının elini sallamasıyla etraflarındaki aromatik mumlar canlandı. Riordan iki şifacının arasına oturmuş, Juliette'i kucağına almış, erkeğin bedeninden sıyrılıp beyaz bir ışığa dönüşmesini izliyordu. Enerji çok güçlüydü, Riordan başını çevirmek zorunda kaldı. Hemen ardından Francesca da aynısını yaptı. Onların Juliette'in bedenine girdiklerini, hızla boynuna ve boğazına doğru ilerlediklerini ve orada bulunan damarlardaki büyük yırtıkları incelediklerini hissetti.

Çok fazla kan kaybettin, Riordan, ve kendini iyileştirmen gerekiyor. Kardeşin ona kendi kanını versin. O yaşlı ve güçlüdür ve kanı süreci hızlandırmaya yardımcı olacaktır, diye buyurdu Gregori.

Rafael hemen öne çıktı ve bileğini uzattı. Riordan'ın Juliette'i zorlamaktan başka çaresi yoktu. Kendi başına beslenemeyecek kadar zayıftı ve bir başkasından, hatta kardeşinden bile isteyerek bir şeyler alacağından şüpheliydi.

Mikhail'in hayat arkadaşı Raven usulca ilahi söylemeye başladı ve onun etrafında Karpatyalılar şifa mağarasını doldurdu ve orada olmayanlar da Juliette'e yardım etmek için uzaktan katıldı. Sesler melodik bir gırtlak ilahisiyle yükselirken kadim sözler çok güzeldi. Riordan şifacıların derin bir endişe içinde olduklarını biliyordu çünkü kayıp bir ruhu geri getirmek için tasarlanmış olan Büyük Şifa İlahisi'ni kullanıyorlardı

diğer dünyaya taşınıyordu. Gözlerinde yaşlar hissetti, birleşmiş insanların gücünü hissetti, hepsi tek bir amaç için çalışıyordu - hayat arkadaşını ona geri getirmek - kız kardeşlerini onlara geri getirmek. Sesi diğerleriyle birlikte yükseldi, artık o kadar çoklardı ki, tıpkı eski günlerdeki gibi, kadim dillerini kullanıyorlardı, neredeyse zaman kadar eski ritüelleri olan gizli bir dil.

Ot sis arm ainajanak hany, jama.

Ben, ot sisarm kuntajanak, pirädak sisarm, gond és irgalom türe.

Opus wäkenkek, ot oma áarnank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak sisarm ainajanak elävä.

Ot sisarm sielanak pälä. Ot omboće päläja juta alatt ojüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Ot en mekem ŋamaŋ: kulkedak otti ot sisarm omboće päläjanak.

Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaŋa o numa waram, és avaa owe o lewl mahoz.

Ntak o numa waram, és mozdulak, jomadak.

Piwtädak ot En Puwe tyvinak, ećidak alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Fázak, fázak nó o áaro.

Juttadak ot sisarm o akarataban, o'sívaban, és o sielaban.

Ot sisarm sielanak kaŋa engem.

Kuledak és piwtädak ot sisarm.

Sayedak és tuledak ot sisarm

kulyanak. Nenäm coro; o kuly torodak.

O kuly pel engem.

Lejkkadak o kaŋka salamaval.

Molodak ot ainaja komakamal.

Toja és molanâ.

Han ćaða.

Manedak ot sisarm sielanak.

Alädak ot sisarm sielanak o

komamban. Alëdam ot sisarm numa

waramra.

Piwtädak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jälleen ot elävä ainak majaknak.

Ot sisarm elä jälleen.

Ot sisarm weńca jälleen.

Kız kardeşimin vücudu ölüme yakın bir toprak yığını.

Biz, kız kardeşimin klanı, onun etrafında özen ve şefkatle dönüyoruz.

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözleri ve şifalı bitkiler kız kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

Ama kız kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı öteki dünyada dolaşıyor.

Benim büyük eylemim bu. Kız kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

Ruh kuşumu çağırmak ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller kuruyoruz.

Ruh kuşuma biniyorum, hareket etmeye başlıyoruz, yola koyuluyoruz.

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek, yeraltı dünyasına düşeriz.

Hava soğuk, çok soğuk.

Kız kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız. Kız kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

Kız kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım. Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

Benden korkuyor.

Boğazına bir şimşek çakıyorum. Çıplak ellerimle vücudunu parçalıyorum.

Eğildi ve parçalandı.

Kaçıyor.

Kız kardeşimin ruhunu kurtarıyorum.

Kız kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum. Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

Kız kardeşim yeniden yaşıyor. O yeniden

tamamlandı.

Francesca atardamar ve toplardamarlardaki büyük kesikleri onarmaya çalışırken Gregori Juliette'in ruhunun peşine düştü. Riordan

onu ona teslim etmeye isteksizdi, ters yöne gitmesinden ve sonsuza dek ulaşamayacağından korkuyordu.

Diğer erkeklerden korkuyor. Bunu iyi saklıyor ama geçmişİ ona erkeklere güvenilmemesi gerektiğini öğretmiş.

Bana güveniyor musun? Gregori sordu.

Riordan geri çekildi. Gregori. Karanlık Olan. Prensın ikinci adamı. Tam bir katildi ama zaten hepsi öyle değil miydi? De La Cruz kardeşler her zaman otoriteyi sorgulamış, kısıtlamalarla mücadele etmiş, güçlü ve hükmeden adamlar olmuşlardı. Etraflarındaki herkesten saygı beklerler ve saygı görürlerdi; kadınlarına karşı ise her zaman biraz daha sert davranırlardı. Riordan, kendisinin ve erkek kardeşlerinin kişiliklerine karşı durabilmek için sıra dışı kadınlar ve De La Cruz kardeşlerin onların yolundan gitmelerini sağlamak için de sıra dışı erkekler gerektiğini düşünüyordu. Gregori böyle bir adamdı.

Sana olan inancım tam.

Ona direnme şansı vermeyin.

Riordan'ın acımasız olmakla ilgili bir sorunu yoktu. Juliette'in erkek bir jaguar olduğunu düşündüğü şeyin peşinden gideceğini bildiğinde daha önce itaate zorlamalıydı. Eğer öyle yapsaydı, Juliette şu anda ölümün eşiğinde olmazdı.

Juliette'in ruhu Gregori'nin güçlü kişiliğinden ürktü; üzerinde parlayan korkunç beyaz-sıcak ışık onu yukarıya, acıya ve ıstıraba doğru çekti. Geri çekildi, ama Riordan oradaydı, diğer dünyaya giden yolunu kapatarak onu şifacıya doğru geri çekilmeye zorladı. Riordan'a karşı koymaya çalıştı, bir yabancıнын tarafını tuttuğu için biraz incinmişti ama zayıftı ve itaat etmeye zorlamak kolaydı.

Acı ona çarptı -vücudunu yırtan çiğ, ateşli bir yanık. Çığlık çığlığa bağılıyor, Riordan'a durması için yalvarıyordu. Kız onunla savaştı, ruhu onunla savaştı ama Gregori ve Francesca kızın direnen, çırpınan bedeninde hızla çalışmak için ellerinden geleni yaparken, Riordan acımasızca dayandı, kan kırmızısı gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü.

Bu vampirin kanı sadece asit değil, aynı zamanda parazit de taşıyordu ve adam kadının yaralarını yalamış, dişleriyle boğazını delmiş ve iğrenç yaratıkları kan dolaşımına bırakmıştı. Hemen her hücreyi, her organı istila etmek için harekete geçtiler, onu yok etmeye kararlı bir ordu.

Gregori. Francesca'nın normalde sakin olan sesi alarmla doluydu. Saldırının yoğunlaştığı yere bak.

Riordan göremiyordu, ışık çok parlaktı. Gregori onların dilinde hafifçe küfretti. Bana sorunun ne olduğunu söyle, diye sordu Riordan.

Düşmanlarımız saldırılarında daha sofistike hale geliyorlar. Parazitler onun yumurtalarının peşinde. Gregori haberleri Karpatların ortak iletişim yolundan iletti.

Haberin büyüklüğü karşısında ilahi söyleyenler duraksadı. Erkekler birbirlerine baktı ve birkaçı kollarını hayat arkadaşlarına doladı.

"Çocuklarını kurtarabilir misin?" Mikhail sordu.

Raven elini Mikhail'in elinin içine sokarak cevap bekledi.

Deniyoruz.

Gregori, parazitlere saldırıp onları ödülllerinden uzaklaştırırken Francesca'yı kırık kaburgalar, kesikler ve yanıklarla ilgilenmesi için bıraktı. Arkalarında bıraktıkları hasarı görmek ürkütücüydü. Rafael'in kanının bir fark yarattığını, açlık çeken hücrelerine bir şans verdiğini, doku ve organları vampirin zehriyle savaşmaya yardımcı olacak güçle doldurduğunu söyleyebilirdi. Hızlı çalışıyor, parazitleri bulduğu yerde yok ediyor, kaçtıklarında onları kovalıyordu.

Gregori sonuncuyu da öldürdüğünden emin olunca hasar üzerinde çalışmaya başladı, önce yumurtalıkları onardı ve hiçbir yumurtanın delinmediğinden emin oldu. Parazit kendini bağlayacak, çoğalacak ve iç organlardan beslenecekti. Doymak bilmez bir iştahları vardı. Gregori'nin kendi bedenine kavuşması saatler sürmüş gibi görünse de gerçekte iki şifacının birlikte çalışmasıyla çok daha kısa sürmüştü. Francesca sallandı

yanında, solgun ve bitkin bir haldeydi. Rekor sürede bir mucize gerçekleştirmişlerdi.

"Daha fazla kana ve zengin toprağa ihtiyacı var," dedi Gregori, "ama iyi olacak." Riordan'ı inceledi. "Ancak senin biraz yardıma ihtiyacın var."

"Toprak bana yardım edecek," dedi Riordan. "Onun hayatını kurtardığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bizden çok uzaktaydı."

Mikhail sessizlik için elini kaldırdı. "Aranızda dünyayı iyileştirebilecek biri var. Bir adım öne çıkar mısınız?"

Karpatyalılar birbirlerine baktı. Karanlık Ozanların toplandığı köşede Barack Syndil'in elini tuttu ve onu öne doğru götürdü. "Syndil dünyayı iyileştirme yeteneğine sahip."

Mikhail nefesini yavaşça bıraktı. Kadın Darius'un kurtardığı çocuklardan biriydi, Karpat soyu güçlü ve gerçektir. Gergin görünüyordu ama sessizce bekliyordu. Darius ona gülümsedi. "Demek sen bizim mucize işçimizsin. Üzerinde çalıştıktan sonra araziye gördüm."

Ellerini önünde iki yana açtı. "Bu benim çağrım. Küçük bir yetenek ama güçlü."

Prens başını salladı. "Bunun küçük bir yetenek olduğuna inanmıyorum. Bu çifti iyileştirmesi için Toprak Ana'ya vereceğiz. Eğer seçme şansınız olsaydı, onları nereye koyardınız?"

"İşte," diye tereddüt etmeden bir noktayı işaret etti Syndil. "Orada toprak zengindir, toksin yok mu?"

Kaşlarını çattı, ellerini o noktanın üzerinde tuttu. "Mağaraların en iyisi ama daha iyisini yapabilirim." Riordan'a baktı. "Eğer beklemenin bir sakıncası yoksa."

"Hiç de değil," diye yanıtladı Riordan. Mikhail kadının toprağı hazırlamasını izlerken bile Gregori onu iyileştiriyordu. "Sana minnettarım."

Syndil diz çöktü ve gözlerini kapadı, avuçlarını toprağa doğru indirdi. Yumuşak bir sesle şarkı söyleyerek toprağa seslendi ve mineral zenginliğinin iki katına çıkmasını teşvik etti.

Mikhail parmaklarını Raven'ın parmaklarına doladı.

Tanrım, Raven. O gerçek bir şey. Bunu yapabilir,
toprağımızı zenginleştirebilir.

bizim için.

Bu ona zarar veriyor. Ona bir baksana.

Syndil ayağa kalktığında Francesca ve Gregori gibi solgun bir halde sallanıyordu. Barack ona doğru uzandı ve onu sabitlemek için beline sarıldı. Mikhail başıyla onayladı. Hepimiz elimizden geldiğince ona yardım edeceğiz.

Syndil geri çekildi ve Mikhail'e gülümsedi. "İşte. Toprak ikisine de gerçekten yardımcı olmalı."

Juliette'i kendisine doğru tutan Riordan, zengin balçık yatağına doğru süzüldü. Etraflarındaki toprak onları örtmek için doldu. Karpatyalılar evlerine geri dönerken Rafael öne çıktı ve koruma örmeye başladı.

Mikhail Syndil'in önünde eğildi. "Size sorsam, Shea için doğum yerini seçmeyi düşünür müsünüz? Sizi gezdirebilir ve düşündüğümüz çeşitli yerlere bakmanızı sağlayabilirim. Fikirlerinize çok değer veririm."

"Doğum hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Ama toprak hakkında çok şey biliyorsun."

Syndil, başıyla onaylayan Barack'a baktı. "Elbette, ancak bu akşamki yemek için bir şeyler hazırlayacak zamanım olacağından şüpheliyim."

Mikhail, "İnanın bana, bu çok daha önemli," diye güvence verdi.

Raven kabul etti. "Akşam yemeği için hazırlıklarımı tamamladım. Shea'nın doğumu elimizdeki en önemli şey ve kutlama yapmak için en büyük nedenimiz."

Mikhail, bu mütevazı kadının kutlama yapmak için en büyük nedenimiz olduğunu düşünüyorum, dedi.

Bölüm 12

Colby De La Cruz küçük kız kardeşinin saçlarını örerken küçük bir iç çekişle, "Şimdi başımız belada, Ginny," dedi. "Rafael şimdi çıldıracak. Zaten beni gözünün önünden ayırmıyor. Ben de tam ilerleme kaydediyordum." Odanın içinde öfkeyle volta atan hayat arkadaşı Rafael'e hızlıca bir bakış attı, arada bir ona için için yanan, uyarıcı bir bakış fırlatıyordu.

"Neden bu kadar üzgün?" Ginny sordu. "Juliette Teyzen yaralandı."

Rafael döndü, kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Juliette teyzen hayat arkadaşının emrine itaat etmedi. Kendi güvenliğini hiçe saydı ve neredeyse ikisinin de ölümüne neden oluyordu."

Ginny'nin nefesi kesildi, bir eli ağzına gitti. "Onlar iyi mi, Rafael?"

Colby hayat arkadaşına ters ters bakarak, "İkisi de iyi," diye cevap verdi. "Onu ölümüne korkutmaya çalışmana gerek yok."

Rafael bir elini Colby'nin yüzünü çevreleyen kızıl-altın saç yığınının dolamak için uzatarak, "Her türlü ihtiyaç var," dedi. "Peki kim bu çocuklar, şuradaki çocuk? Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Josef'i mi kastediyorsun?" Ginny sordu. "O iyi biri."

Rafael'in kaşları çatıldı. O çocuğun iyi biri olduğunu düşünmesine gerek yok. Onu erkeklerin etrafında hiç istemiyorum.

Colby iç çekti. Ginny henüz ergenlik çağında değil ve o bir insan. Josef'in ona bu gözle bakacağını hiç sanmıyorum.

Sana öyle baktım.

Ben yetişkin bir kadıyım ve her halükarda Paul, Josef'le birlikte. Kardeşinin uygunsuz bir şeye asla izin vermeyeceğini biliyorsun.

Gidip o genç adama dişlerimi göstereceğim. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, evine gidecektir. Rafael takip

etti

Yüzü sert çizgilerle belirlenmiş, çenesi inatçı bir şekilde odadan çıktı. "Ve bu gece bu şey için saçını açık bırak. Ben böyle seviyorum."

Colby gözlerini Ginny'ye devirdi. "Bu adamda çok fazla testosteron var. Josef'i korkutacak."

"Neden?"

"Çünkü Josef sana yanlış bakabilir. Biriyle çıkacak yaşa geldiğinde Tanrı yardımcın olsun, Ginny. Sanırım etrafını saran, hepsi kadın on tane koruması olacak."

"Bütün arkadaşlarım ondan korkuyor," diye kabul etti Ginny, "ama o bana karşı her zaman çok tatlı. Paul de zamanının çoğunu Rafael'le geçiriyor."

"Biliyorum bebeğim, o gerçekten harika biri ama bize emir vermeyi çok seviyor."

"Kardeşleri gibi değil. Riordan Amca hariç. O iyi biri ama diğerleri korkutucu."

Colby'nin yüzündeki yarım gülümseme kayboldu. "Nasıl korkutucu? Hiçbiri sana kötü davranmıyor, değil mi? Seni ve Paul'ü korumaya yemin ettiler. Rafael bana söz verdi." İnsan ailesiyle Karpat ailesini kaynaştırmak zordu ama Colby işleri gayet iyi yürüttüklerini düşünüyordu. Ne yazık ki Rafael'in dört kardeşi vardı ve sadece Riordan hayat arkadaşını bulmuştu. Bu da diğer üç kardeşin son derece tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. Manolito yakınlardaydı. Zacharias ve Nicholas Brezilya'da yağmur ormanlarının yakınındaki çiftliği denetliyorlardı. Colby ikisinin de bu kadar çok kişinin yanında kendilerine güvenmediğinden emindi. Dönüşmeye çok yakındılar.

Ginny telaşla, "Bana kötü davranmıyorlar," diye karşı çıktı. "Sadece onların etrafında olmaktan pek hoşlanmıyorum. Onlar sadece korkutucu. Buraya gelmek güzeldi çünkü bizimle gelmediler. Hep beni izliyorlar."

Colby mutfak masasındaki sandalyeye oturdu. "Bebeğim, eğer mutsuz olursan tek yapman gereken bir kelime söylemek ve Amerika'daki çiftliğimize dönmek."

"Hayır! Brezilya'da yaşamayı seviyorum. Dilini bile konuşabiliyorum.

-Biraz. Paul bana yardım ediyor, amcalarım da öyle. Çiftliği, yağmur ormanlarını ve tüm hayvanları seviyorum. Gerçekten geri dönmek istemiyorum."

"Hey civciv." Paul içeri girdi ve kız kardeşinin saç örgüsünü çekti. "Neden Colby'yle burada saklanıyorsun? Birbirimizi tanıyalım diye herkes buraya geldi."

"İyi vakit geçiriyorlar mı?" Colby sordu.

Paul ona sırıttı. "Rafael Josef'in ödünü patlatmak için içeri girdiğinden beri öyleyiz. Bir bıçak bileyiyor ama Josef dikkatini vermiyor ve tüm çocuklar bunun komik olduğunu düşünüyor."

"Oh, canım."

Ginny neşeyle, "Ben gidip bakacağım," dedi ve odadan dışarı fırladı.

Paul, Colby'nin karşısına oturdu. Onun yüzünü inceledi. Orada olmaması gereken bazı çizgiler yine pürüzsüzdü ama yine de on yedi yaşına göre fazla yaşlı görünüyordu. "Ne oldu tatlım?"

"Annemin her zaman çok zeki olduğunu biliyor musun? Yani gerçekten zekiydi. Çiftlik zekası değil ama kitap zekası? Kimya, fizik, o tür bir zeka?"

"Belli ki size miras kalmış."

"Ailesi hakkında ne biliyorsun? Burada annemizle aynı soyadını taşıyan bir adam var ve ona çok benziyor. Annem daha güzel ama gerçekten benziyorlar ve adamın çok zeki olduğunu söylüyorlar. O bir insan Colby, benim gibi."

"Benim Karpatyalı olup senin olmaman seni rahatsız ediyor mu? Rafael tüm anılarını saklamana izin verdi çünkü istediğin buydu ama bu seni çok farklı hissettiriyorsa..." Sözlerini yarıda kesti. Paul'ün Karpatyalı olmasının hiçbir yolu yoktu. Bildiği kadarıyla, Paul'ün hiçbir psişik yeteneği yoktu. Ginny de hiç göstermemişti. Colby'nin farklı bir babası vardı ve o da doğrudan Karpatyalı soyundan geliyordu.

Razvan. Onu düşünmek istemiyordu, onun öz babası olduğunu asla kabul etmek istemiyordu. Razvan

Karanlık büyücü Xavier'in torunu, tüm Karpatyalıların can düşmanı. Uzun zaman önce, en güçlü büyücü olan Xavier, yetenekli bir Karpatyalı öğrenci olan Rhiannon'u ele geçirmişti. Onun hayat arkadaşını öldürdü, kaçırdı ve hamile bırakarak korkunç bir savaşın fitilini ateşledi. Üçüzler doğdu, Soren ve iki kız kardeşi artık kayıptı. Razvan ve Natalya Soren'in çocuklarıydı. Razvan Karpat kanına, ünlü Ejderha Arayıcılarının kanına ihanet etmiş, ikiz kız kardeşine ihanet etmiş, kara büyü'nün cazibesine kapılmış, vampirlerle birleşmiş ve prense suikast planında onlara liderlik etmişti. Razvan'ın genetiğini taşıdığını düşünmek onu utandırıyor, özellikle de Karpat dağlarına gelmiş ve Rafael'in halkından pek çok kişiyle tanışmışken.

"Hayır, Karpatyalı olman hoşuma gidiyor Colby, havalı bir şey." Paul bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yaşadığımız yeri ve babamın kardeşlerini de seviyorum ama Gary Jansen denen bu adamın annemle bir akrabalığı varsa onu tanımak istiyorum. Ve neden onun hayatında hiç yer almadığımızı bilmek istiyorum."

"Onun hakkında bir şeyler sordun mu?"

Paul başıyla onayladı. "Rafael bana adını söyledi ve Gregori ile arkadaş olduğunu söyledi. Görünüşe göre çok araştırma yapıyormuş. Sen benden daha yaşlısın. Annemin hiç ailesinden bahsettiğini hatırlıyor musun? Onlardan biriyle tanıştın mı?"

Colby tedirginlikle iki elini gür saçlarının arasından geçirdi. "Birazını hatırlıyorum Paul ve hiçbirisi iyi değildi." Geçmiş hatırlamak acı vericiydi ve Colby kendini yetersiz hissettiği o günlerin sonsuza dek geride kaldığını düşünmüş olsa da, Razvan'ın babası olduğunu öğrenmesi hepsini geri getirmişti.

"Ne şekilde?" Paul ısrar etti.

Rafael, Colby'nin yanında belirdi, uzun boylu ve güçlüydü; yüzü bir heykelden yontulmuş olabilirdi, şehvetli ağzının etrafı büyük bir özenle yontulmuştu. Her akşam uyandığında, onu böyle gördüğünde -bir savaşçı, sevgilisi- her zaman neredeyse ezici bir duygu yoğunluğu hissederdi. Rafael dünyaya buz gibi gözlerle bakıyordu.

ve ona açlık ve sevgiyle bakıyordu. Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamayan bir kadın için bu bir mucize gibiydi. Kolları Şimdi onu çevreliyor, sandalyeden yukarı doğru çekiyordu, onu vücudunun sığınağına sokarken daha büyük gövdesi neredeyse tamamen onunkini sarıyordu.

Bu düŐüncelerden hoşlanmıyorum. Çocukken yanlış bir Şey yapmadın. Size bu kadar acı verirken böyle Şeyleri düŐünmemek en iyisi.

Paul'n bazı Şeyleri bilmeye hakkı var.

Onun hakkında. Babası hakkında. Anneleri hakkında. Başını Rafael'in gėŐsne yasladı. Her Şey çok karmaŐıktı ve geçmişi oldukça aŐaėılayıcıydı. Paul'n utanmasını istemiyordu.

Büyük kutlama için Karpat Dağları'na gelme konusunda ısrarcı olan oydu. Diğer Karpatyalıları tanımanın ve biraz daha sosyalleŐmenin önemli olduğunu düşünüyordu. Güney Amerika'daki çiftlik izole edilmiŐti, muazzamdı ve De La Cruz kardeŐlere kraliyet ailesindenmiŐ gibi davranılıyordu; korkuluyordu ama yine de çok fazla saygı gösteriliyordu. Colby onlara dünyada yetenekleri ve görevleri olan tek kiŐilerin kendileri olmadığını hatırlatmanın iyi olacağını düşündü. Şimdi, tam da topluluktaki yerlerini saėlamlaŐtırmayı umduğu gece eski yaralar deŐiliyordu. Geçmişi araştırmak ve Paul'e annelerinin ailesi hakkındaki gerçeği anlatmak zorundaydı.

Rafael onun kulağına hoşnutsuzluğunu tısladı. "Ait olmaya layık olduğunu kimseye kanıtlamana gerek yok. Sen bana aitsin."

"Biliyorum." Yüzünü onun gėŐsne yasladı. "Sadece Paul ve Ginny'nin kendilerini ait hissetmelerini istiyorum."

Rafael onun çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Onların her zaman bir aidiyet duygusu vardı. Seninle birlikte. Kimse onlara bakmazken sen baktın, onlara bir yuva, sevgi ve güvenlik verdin. Bu kadar genç yaşta yaptığın Şeyi çok az kişi yapabilirdi."

Paul masanın etrafına geldi ve kollarını her ikisine de doladı. "Colby, sorularımla seni üzdüm mü? Başka bir aile aramıyorum. Sahip olduğum aileyi seviyorum. Senin neyin var anlamıyorum ama son bir saattir üzgün ve huzursuz davranıyorsun. Seni uzun süre yalnız bırakmaya korktum." Onay için Rafael'e baktı. Colby derin bir nefes aldı ve ellerini çalkalanan midesine bastırdı. "Herkesin sırları vardır Paul. Senin farklı hissetmeni hiç istemedim. Seni ve Ginny'yi olağandışı herhangi bir işaret var mı diye izledim -özellikle de seni- ama ikiniz de psişik yetenekleriniz olmadan çok normal görünüyorsunuz.

şekil değiştirme yeteneği yok." Parmakları Rafael'in gömleğine yapıştı.

Bir elini ensesine götürdü, güçlü parmakları kadının gerginliğini hafifletti. "Her zaman şekil değiştirmenin normal olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Bu bizim için değil," dedi Colby. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Paul'ün mücadele etmesi gereken çok şey vardı. Genç bir delikanlıydı ama neredeyse tüm hayatı boyunca bir çiftlikte çalışmış, ağır ve yıpratıcı işlerde çalışmıştı. Annelerini ve sonunda Paul ve Ginny'nin babalarını bir kazada kaybetmişlerdi ve üçü tek başlarına çiftliği ayakta tutmuşlardı.

"Psişik yetenek belirtileri göstermeye çok erken başladım. Tehlikeli şeyleri hissedebiliyordum, özellikle de üzgün olduğumda," diye itiraf etti Colby biraz aceleyle. "Annem bana babamın 'farklı' olduğunu itiraf etti. İlk başta söylediği tek şey buydu. Ama daha sonra, ben on üç yaşındayken, bana kendisinin de 'farklı' olduğunu söyledi. Ve çok dikkatli olmamız gerektiğini. Yapabileceğimiz şeyleri kimsenin görmesine asla izin veremezdik ve sorumsuzca davranmadığından emin olmak için seni her zaman izlemek zorundaydım Paul."

"Bu ne anlama geliyor?" Paul kaşlarını çatarak sordu.

Colby derin bir nefes aldı. "Bu jaguar kanı taşıdığımız anlamına geliyor. Ailemiz, yüzlerce yıl önce, şekil değiştirenlerdi. Erkekler kadınlarla birlikte kalmadı ve sonunda türümüz yok olmaya başladı. Çok az sayıda

Şu anda kedi formuna geçebilen tek bir kişi bile yok ama pek çok insan bu genetiği taşıyor. Hâlâ şekil değiştirebilen bazı erkekler, soylarını mümkün olduğunca saf tutmak için kadın avına çıkmış durumda. Pek de iyi insanlar değiller."

"Annem de benim bu adamlardan biri olabileceğimi mi düşündü?" Paul açıkça alınmıştı. "Ben kadınlara saygı duyarım. Ben her zaman saygılıyım."

"Öyle demek istemedim. Bunu pek iyi ifade edemiyorum. Annem beni doğurduğunda babamla evli değildi. Babanın ailesi bu yüzden onunla -ya da benimle- hiçbir şey yapmak istemedi." Sözü aniden kesti.

Rafael devraldı. "Colby hiçbir zaman kendini kabul edilmiş hissetmedi Paul ve bunu senin için de istemedi. Annem de istemedi. Annem farklılıklarını sakladı ve Colby de aynısını yaptı." Etrafını işaret etti. "Burada atipik olmak normaldir."

"Gerçekten birinin normal hissettiğini düşünüyor musun?" Paul sordu. "Bütün bunları bilmiyordum -jaguar kanı taşıdığımı- gerçi bu özellikle şu anda havalı olabilir ama Josef'e baksana. O bir Karpatyalı, şekil değiştirebiliyor ve her türlü güzel şeyi yapabiliyor. Çok zeki. Bilgisayarda yapabildiği şeyleri görmelisiniz ve matematik dehası. Sadece insanların yanında biraz asosyal. Kendini hiç iyi hissetmiyor. Yetişkinlerin ondan hoşlanmadığını biliyor ve biz gençlerin yanında kendini rahatsız hissediyor. Skyler güzel ama o da rahatsız. Ginny ve ben tek 'normal' olanlarız ve dışarıdan gelenler olmalıyız."

"Bazen çok zeki oluyorsun Paul," diye haykırdı Colby.

Paul, "Bence ne olduğumuzun ya da nereden geldiğimizin pek bir önemi yok, Colby," diye cevap verdi. "Bence hepimiz gençken kendimizi rahatsız hissederiz."

"Ben yapmadım," dedi Rafael.

Colby göğsüne vurdu. "Çok kibirlisin."

"Aslında hiç genç olduğumu sanmıyorum," dedi Paul. "Onu birinin doğurduğundan bile emin değilim. Onu bir kayanın altında bulmuşlar."

Rafael Paul'ü boynundan yakaladı ve onu boğacakmış gibi yaptı. Colby ikisinin birlikte gülüşmelerini izledi ve gerginliğin azaldığını fark etti.

Bu çocuğu yetiştirerek harika bir iş çıkardın, dedi

Rafael ona. O da başıyla onayladı. O harika biri.

"Yani psişiklerin çoğunun şekil değiştirenlerin soyundan geldiğini mi düşünüyorsun?" Paul sordu. "Bu konuda biraz araştırma yapabilirim. Eminim Josef bana yardım eder."

Rafael omuz silkti. "Bu mümkün, hatta muhtemel ama ne zaman bir araştırma yapsanız, başkalarının takip etmesi için bir iz bırakırsınız. Türümüzün keşfine yol açacak izler konusunda çok dikkatliyizdir. Şu Josef denen çocuk yüzünden kendimi suçlu hissetmeme neden oluyorsunuz."

Paul kayınbiraderine sırtarak baktı. "Merak etme, bıçağını onun yararına bilemediğini fark etmedi. Sana söyledim, sosyal ortamlarda hiçbir şeyden haberi olmaz." Rafael hayal kırıklığına uğramış gibi bakınca kahkahayı bastı. "Ben fark ettim, Skyler ve Josh da fark etti. Hepimiz bunun çok korkutucu olduğunu düşündük."

"Sesin hiç inandırıcı gelmiyor," diye homurdandı Rafael.

Colby usulca güldü. "Çocuğu korkutmadığın için mutlu olmalısın."

"Onunla tanışmak istiyorum," dedi Paul aniden, sanki cesaretini kaybetmiş gibi. "Eğer Gary Jansen benim amcamsa, onunla tanışmak istiyorum."

"Öyle olduğunu bilmiyoruz. Pek çok insan aynı soyadını taşıyor," dedi Colby, yüzündeki gülümseme kaybolurken. İçgüdüsel olarak Rafael'e yaklaştı, vücudu onunkine sürtündü.

"Ama büyük ihtimalle, Colby. Burası küçük bir insan topluluğu. O da bunun bir parçası. Buradaki kadınların pek çoğunda jaguar kanı var gibi görünüyor. Belki onda da vardır ve onu buraya çeken de bu olmuştur."

Rafael rahatlatıcı bir hareketle onun kolunu ovuşturdu. "Olabilir. Pekâlâ. Önce buradaki işleri bitirmem için bana biraz zaman ver," dedi Colby.

Birdenbire mutfağı çok küçük gelmeye başladı. Açık araziye ve binmek için iyi bir ata ihtiyacı vardı. Annesi her zaman jaguar kanından korkmuş, erkek bir çocuk doğurmaktan çekinmişti. Jaguar erkekleri her zaman en iyi erkekler değildi ve Colby, Paul'ün daha fazla tehlikeye ya da reddedilmeye maruz kalmasını istemiyordu. Ve kesinlikle kimsenin onu yanlış yönde etkilemesini istemiyordu. Çocuk yetiştirmek kesinlikle kolay değildi.

Paul eğilip onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Josef ve Ginny'yi çağırarak odadan çıktı.

"Onu sonsuza dek koruyamazsın," dedi Rafael nazikçe. Kollarını ona doladı ve çenesiyle başının üst kısmını okşadı.

"Böyle söylüyorsun ama beni ve Ginny'yi korumaya çalışıyorsun. Artık onun incinmesini istemiyorum. Bazen bunu gözlerinde görüyorum. Senin ya da Nicolas'ın anılarını almanıza izin vermedi ve vampirin onu nasıl ele geçirdiğini ve beni öldürmeye çalışmak için onu nasıl kullandığını hatırlıyor. Hâlâ bu konuda kâbuslar gördüğünü biliyorum. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum, Rafael. O harika bir çocuk."

Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "O harika bir çocuk ve iyi olacak. Ona birlikte bakacağız."

Bakışları onunkilerden uzaklaştı. "Ona benimle ilgili, Razvan'la ilgili gerçeği söylemeye dayanamadım. Buraya gelmenin, herkesle tanışmanın çok iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim. Birisi ona öz babamın kim olduğunu söyleyecektir."

"Kardeşinin bunu umursayacağını mı sanıyorsun?" Rafael kaşlarını çatarak ona baktı. "Paul seni sen olduğun için seviyor, baban olduğu için değil."

"Anlamıyorsun. Geçmişini sormasının bir nedeni var ve geçmişini araştırmaya başladığında benim hakkımda da bir şeyler öğrenecek. Beni de reddederse buna dayanamam. Onu nasıl suçlayabilirim ki? Benim yüzümden o kadar çok şey yaşadı ki. Eğer annem beni doğurmasaydı, Paul ve Ginny Chevez ailesi tarafından kabul edilecek ve Güney Amerika'daki çiftlikte büyüyeceklerdi. Asla bir vampire maruz kalmayacaktı. Şimdi jaguar kanını biliyor ve

her zaman o kadar da havalı olmadığını öğrendiğinde, bundan da mutlu olmayacaktır. Ve birisi ona Razvan'dan bahsedecek." İsmi söylerken ürperdi, etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Paul ve Ginny'nin böylesine korkunç bir adamın babam olduğunu öğrenmeleri bir yana, bu insanların hiçbirisiyle yüzleşmem."

Rafael'in eli, parmaklarını kızın saçlarına gömmek için yukarı kalktı. "Sen de tıpkı kız kardeşi gibi onun kurbanısın. Babanın kim olduğundan utanma. Ejderha Arayıcı'nın işaretini taşıyorsun ve bu inanılmaz bir nimet. Ejderha Arayıcı klanı tüm Karpat soyları arasında en saygı duyulanlardan biridir ve senin soyundur. Umarım çocuklarımızın her biri bu işareti taşır. Bununla gurur duymalısınız, utanmamalısınız."

"Babam da aynı soydan geliyordu ve prenze suikast düzenlemeye çalıştı," diye belirtti. "İkiz kardeşi Natalya'ya ihanet etti. Benim gibi dünyanın dört bir yanına dağılmış çocukları var ve bizi kan bankası gibi kullanmayı planladı. Hiç tanımadığım bir ailem var, hepsi de bu adamın kurbanı. Damarlarımda onun kanı dolaşıyor. Gerçekten Paul'ün ya da başka birinin onunla akraba olduğumu bilmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

Rafael onu kendine yaklaştırdı. "Onunla akraba olduğunu biliyorum. Karpatyalı erkekler belki de tamamen şeytani olanlara karşı çoğundan daha anlayışlıdır. Bu hepimizin geçtiği bir yol ve bazıları diğerlerinden biraz daha yakın. Sen hayatıma girmeden önce, Colby, iyi ile kötü arasındaki farkı her zaman ayırt edemezdin."

"Razvan neredeyse prensi öldürüyordu," diye tekrarladı. "Küçük kızlardan kan alıyordu. Annemi en başta bu yüzden hamile bıraktı - kanımı kullanarak hayatını sürdürebilmek için."

Rafael onun sesindeki dehşeti duyabiliyordu. Colby hâlâ dünyalarındaki kötülüğü kabullenmekte zorlanıyordu ve onu masumiyeti için daha da çok seviyordu. Onun elini tuttu ve çekiştirerek mutfağın açıklığından yer altındaki odalarının mahremiyetine giden merdivenlere doğru çekti.

Colby, "Çocukları bırakamayız," diye itiraz etti.

"Her zaman çok sorumluluk sahibisin. Paul'u iyi bir ev sahibi olması için yönlendirdim. Gürültü olmadan birkaç dakikaya ihtiyacın var."

"Çiftliğimize ihtiyacım var. Bu karda ata binmeyi sevmez miydin?"

"Yapmak istediğin şey bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Zamanımız yok. Akşam yemeğine az bir süre kaldı. Ve çocukları eğlendiriyor olmamız gerekiyor."

Yönünü değiştirdi. "Eğer ata binmek istiyorsan..."

"Kar yağıyor, şapşal." Sesinde zengin bir sevgi vardı. Rafael, tüm otoriter tavırlarına rağmen, ona her zaman onu mutlu edecek şeyleri vermeye çalışmıştı. "Ve atlar geceleri o kadar iyi göremezler."

Yumuşak bir şekilde güldü ve eğilerek dudaklarını kızın kulağına dayadı. "Ben Karpatlıyım, küçük kız ve ne istersen sağlayabilirim. Benimle gel."

Colby gitti çünkü Rafael'e ya da onun siyah gözlerinin kendisine duyduğu alıkla yanmasına asla karşı koyamazdı. Dışarı adımını attığında, Rafael onu kürk astarlı, kapüşonlu bir palto ve botlarla sardı. Yürüyüş yolunun hemen dışında, verandanın yanında duran bir at, koşmaya hevesli bir şekilde başını savurarak yan yan gidiyordu. Hayvan en az on yedi eldi ve toynakları karda koşmak için yapılmıştı. Rafael atın çıplak sırtına atladı ve kolunu ona doğru uzattı.

"Bu bir gece binicisi Colby ve koşmayı çok seviyor."

Koluna girerek onu önünde sallamasına izin verdi. "Hızlı git Rafael, bu gece yerde uçmak istiyorum."

Kollarıyla onu içine hapsetti ve vücudunu koruyucu bir şekilde onunkinin üzerine eğerek homurdanan hayvana bir komut fısıldadı. At havalandı, güçlü kasları öne doğru sıçrarken kasıldı. İlk patlayıcı hız patlamasından sonra atın yürüyüşü ritmik bir dörtlüyle dönüştü ve açık çayırda dümdüz koşmaya başladılar. Kar yüzlerine çarpıyor ve rüzgâr ısıklık çalarak yanlarından geçiyordu. Bulutlar tepelerinde dönüyordu ve

karanlıktı, ama kar dünyayı parlak, ışıltılı bir rüya gibi bir yer haline getirdi.

"Bu arazi nefes kesici," dedi Colby. "Özlüyor musunuz?"

"Başta hepimiz özledik ama o kadar uzun zamandır buradayız ki

yağmur ormanlarının, sıcağın ve nemin evimiz olduğu gerçeğidir. Burayı ziyaret etmek güzel ve harika ama artık bana evim gibi gelmiyor."

Colby yüzünü gece gökyüzüne çevirdi. Rafael yağmur ormanlarını seviyordu ama Colby Amerika'da kalmak isteseydi ondan vazgeçerdi -kardeşleriyle birlikte çiftliklerinde yaşamaktan vazgeçerdi-. Rafael onu ilk talep ettiğinde buna inanmamış olsa da, şimdi onun her düşüncesini bildiğinden, söz konusu hayat arkadaşı olduğunda ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu anlıyordu.

Ona tam bir kabullenme ve koşulsuz sevgi verdi. Atın ritminin onu yatıştırmasına izin vererek ona doğru geri çekildi.

Hayvan yolunu biliyordu ve iki kez devrilmiş kütüklerin üzerinden zahmetsizce atladı ve küçük bir dere yatağından sıçradı. Ormanın ve tepelerin yakınına geldiklerinde yavaşladı, orada birkaç kar yığınının arasından çıkan eğrelti otlarını ve fundalıkları görebiliyordu.

Burada dünya sessizdi. Gecenin içinde sadece nefes alışları duyulabiliyordu. Sadece Rafael'in kollarının onu sardığı hissi ve hafifçe sürüklenen karla kristal dünya vardı -neredeyse gerçeküstü.

"Tehlikenin bu kadar yakında pusuya yatmış olması mümkün görünmüyor, değil mi?" diye fısıldadı, çok yüksek sesle konuşursa büyüünün bozulacağından korkuyordu.

"Sadece ikimiz varız, Colby." Onun boynunun arkasını öptü. "Sadece biz, bu dünyada yalnızız. Hiçbir kötülük ve utanç yok, sadece seni her şeyden çok seven bir adam var." Kolları, sanki onu her şeyden -hatta kendi yetersizlik duygularından bile- koruyabilecekmiş gibi sıkıca sarıldı.

Colby onun vücuduna daha çok uyuyordu. Neden kendini yetersiz hissediyordu? Paul'ün söylediği şey yüzünden mi? Çoğu insanın

sadece yaptı? Yoksa hiç çocukluk yaşamamış olmasından mı kaynaklanıyordu? Aniden biraz daha dik oturdu. "Rafael. Josef gibiyim."

Homurdandı, aynı anda boğulmaya, kekelemeye ve öksürmeye başladı.

Colby omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Hayır, öyleyim. Sosyal becerilerim hiç gelişmedi. Sürekli çalışıyordum ve kim ve ne olduğumu saklamak zorundaydım. Görmüyor musunuz? Bunu hâlâ yapıyorum. Kimsenin Razvan'ı bilmesini istemiyorum, bu yüzden utanarak saklanıyorum. Dışarı çıkıp tüm bu insanlarla tanışmak zorunda değilim - tanıdığınız ve birlikte büyüdüğünüz insanlarla. Senin kadar yetenekli ve becerikli birinin neden benim gibi biriyle birlikte olmayı seçtiğini merak etmelerinden korktuğum insanlarla. Ben kendimi bulmaya çalışan bir gencim. Bu çok acınası bir durum."

"Bence tüm bunlar, o çocuğu korkutmaya çalıştığım için kendimi daha suçlu hissetmemi sağlamak için bir komplo. Ondan özür dilemeyeceğim. Ginny'ye bakmamalıydı."

"Onu süzmediğine eminim. Arkadaş olmak istiyor."

"Erkekler asla arkadaş olmak istemez, Colby." Elleri ceketin altından kayarak Colby'nin göğüslerini kavradı, at eve doğru dönerken başparmakları göğüs uçlarını okşadı. "Aklımız arkadaşlıktan çok daha hoş şeylerle meşguldür."

"Yani zihnin," diye cevapladı Colby. Gözlerini kapadı ve Rafael'in ellerinin vücudunu okşama hissinin tadını çıkardı. Her ikisi de son derece seksüeldi ve Rafael ellerini Colby'nin vücudunda sahiplenici bir şekilde gezdirmeden nadiren çok uzun süre duruyordu. Avuçlarını onun poposunda gezdirmeden ya da göğüslerini okşamadan yanından geçemezdi. Bazen ona yaslanıyor ve bir kedi gibi baştan çıkarıcı bir şekilde sürtünüyordu, vücudunun kaya gibi sertleşmesi hissini seviyor ve her şeyin onun için olduğunu biliyordu. Şimdi olduğu gibi.

Atın hareketi, açık bacaklarının arasına sıkışan kızla harika bir sürtünme yarattı. Bakışları onunkilerle buluştu ve anında omurgasından aşağı bir heyecan aktığını hissetti. Adam ona bakıyordu.

Ona o acil açlıkla, o kadar yoğun, o kadar muhtaç bir şekilde bakıyordu ki, vücudundaki her şey karşılık vermek için uzandı. Çenesini ısırabilmek için başını e di ve onu daha da tahrik etti.

Hayatı boyunca sorumluluk sahibi olmaktan başka bir şey yapmamış bir kadın için, Rafael'in yanındayken hiçbir  ekingenli i olmamak, istediği gibi davranabilmek harikaydı. Arkasına uzandı ve Rafael'in pantolonunun  n kısmında oluşan sert çıkıntıyı kasıtlı olarak okşadı.

Belki başkalarının yanında kendinden o kadar emin değildi ama kendi evindeyken durum böyle değildi. Rafael son derece baskın bir adamdı ama yine de ona karşı koyabiliyordu ve onun kendisini sevdiğini ve arzuladı ını her zaman biliyordu. Ginny ve Paul vardı ve ikisi de onu olduğu gibi seviyordu. Belki de kendinden saklanmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Artık kendi gücünden korkmuyordu. Ne istediğini biliyordu ve bunun peşinden gidecek kadar güçlü ve kararlı olduğunu da biliyordu. Razvan zarafetten çok uzakla mı  olabilirdi ama ona ink r edemeyeceği bir yetenek mirası bırakmıştı. Annesi de  yle. Paul ve Ginny'ye bu yetenekleri kucaklamaları için fırsat vermeliydi, onlardan kaçmak için değil.

"Doğru olanı yapacaksın," diye mırıldandı Rafael onun kulağına. "Onlar için her zaman doğru cevabı bulursun. Jaguar  zelliklerinin hepsi kötü değildir ve sen onların bu yönlerini sevmelerini istersin. Harika yetenekleri olabilir ve bunları geliştirmelerine yardımcı olabiliriz ve ba a çıkması zor şeyler varsa - ikimiz de bunları biliyoruz. Onlara birlikte rehberlik edebiliriz Colby."

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Elbette inandın. Çocuklar için doğru olanı yapmak için bu i i   zmem gerektiğini biliyordun ve bunu yapmak için de kendime inanmam gerekiyordu."

"Seni bir ata bindirdim." "Bana bir rüya verdin."

Bir süre sessiz kaldı, atı eve doğru geri itti ve toynakların karı çtırdatırken çıkardığı sesleri dinledi. "Yani bu diğer çocuk. Şu Josef. Bana ondan bahset."

Colby gülümsemesini gizledi. Rafael sert bir adam gibi görünmeyi severdi ama içten içe bir lokum gibiydi.

Öne doğru eğildi. Bu düşünceyi yakaladım. Bunu sana ödeteceğim.

Heyecan vücudunda zonkladı ve kan dolaşımını ısıttı. Senin küçük cezaların her zaman çok hoşuma gitmiştir. Başını çevirerek ağzını onunkine yaklaştırdı. Bir atın üzerinde öpüşmek garip olmaktan çok daha fazlasıydı ama bunu başardılar ve her zaman olduğu gibi damarlarından sıvı ateş aktı ve aşk zihnini taşma noktasına kadar doldurdu.

"Josef, Byron'ın yeğeni. Yaşına göre genç görünüyor. Sanırım ergenlikten yeni çıkmış."

"Bu bizim standartlarımıza göre bir bebek," dedi Rafael, parmakları Ginny'nin saçlarında kenetlenirken. "Paul ve Ginny onunla nerede tanıştı?"

"Çevrimiçi. Hepsi yazışıyor. Skyler, Paul, Ginny, Josh ve Josef. Bazı yetişkinler onlarla online video oyunları oynuyor. Ama hepsi çok iyi arkadaş oldular. Yüz yüze görüşmeyi dört gözle bekliyorlardı. Bence Josef zor zamanlar geçiriyor çünkü yaş olarak biraz büyük ama olgun değil, yine de herkes ondan bunu bekliyor."

Rafael içini çekti. "Sanırım çocuğu tanımaya çalışmaktan zarar gelmez."

"Sen gerçekten bir lokumsun," diye takıldı, onun karşılık vereceğini biliyordu. Bunu istiyordu. Bunu bekliyordu. Vücudu birdenbire enerjiyle, ihtiyaçla titreşmeye başlamıştı. Rafael seks saçıyordu, ağzı günahkârca şehvetli, yakışıklılığı hınzırca erkeksiydi. Giysilerini giyme biçimine bayılıyordu, sert karnı dümdüzdü, kalçaları ve uyluklarının sütunları kotla kaplanmıştı. Gözleri kapalıydı ve gece gibi siyahtı, kendine has bir baştan çıkarıcılığı vardı.

Anında aşırı ısındığını ve hassaslaştığını hissetti, vücudu acil bir ihtiyaçla dolup taşıyordu. Adamın eli boynunu kavradı ve

Başını geriye attı, böylece adamın ağzı onunkine sahip olabilecekti. Adamın kalçalarının beşiğine oturdu, ereksiyonu kalçalarına sıkıca bastırdı, kolu göğüslerinin üzerindeydi ve ağzı sertti, dili kadife bir heyecan törpüsü, okşuyor ve alay ediyor, tenini yalıyor, dişleri hafifçe kemiriyordu.

Tıpkı bunun gibi vücudu tepki verdi, sıcaklık damarlarında sıvı altın gibi yayıldı. Onu o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu.

Ben de seni istiyorum. Ama biraz acı çekmeyi hak ediyorsun.

Kürk astarlı paltosunun altında giysileri yoktu, vücudunu açıkta ve onun gezinen ellerine karşı savunmasız bırakıyordu. Ellerini paltosunun içine soktu ve bacaklarıyla atı yönlendirdi. Avuç içi kadının kalçasında gezindi ve kadının nefesi boğazında düğümlendi.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben ne istersem." Sesi boğuklaşmış, neredeyse kısılmıştı ve parmaklarından yayılan sıcaklık havadaki soğuklukla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Kanı anında ısındı, çekirdeği heyecanla titreşti. Parmakları yavaş, neredeyse tembel bir daire çizmeye başladı, ara sıra en hassas noktasını okşuyordu. Düşük bir inilti kaçtı. Kürk derisi boyunca kayarak sinir uçlarını daha da hassaslaştırdı. Onu tekrar öptü, başını kaldırdı ama bir eliyle yüzünü kendine doğru tutarken diğer eliyle nemli buklelerinin üzerinde gezindi.

"Bana bak, querida. Bana bakmaya devam et," diye emretti.

Onun bu yönünü hep sevmişti. Ona kimin sahip olduğunu, onu kimin sevdiğini, onu zevkten aklını başından kimin aldığını bilmesini istiyordu. Ve ona bakmayı, onun şiddetli açlığını, ona duyduğu keskin arzuyu, derinlere kazınmış şehvet çizgilerini, onu alırken gözlerindeki yanmayı görmeyi seviyordu.

Parmağı derine battı, kremi balı çıkardı. "Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum. Her zaman çok sıkı, sıcak ve ıslaksın." Yavaş ve baştan çıkarıcı bir hareketle parmağını yaladı.

dilini çıkardı, bakışlarını onunkilerden hiç ayırmadı ve parmaklarını onun kadınsı kanalının daha derinlerine sokmak için geri döndü.

At hareket etmeyi bıraktı, Rafael parmaklarını daha derine itip onu zevkten nefesi kesilecek şekilde doldururken hareketsiz kaldı. Onu tekrar tekrar okşadı, dar kıvrımlarla alay etti, sinir uçlarının iç düğümünü okşadı, ta ki kadın nefes nefese kalana, serbest kalmak için haykırana kadar, ama sonra kötü parmaklar geri çekildi. Onu kollarının arasına aldı ve attan indi. Kadının ayaklarını yere koyup koluyla onu kendine bağladıktan sonra hayvanla yumuşak bir şekilde konuştu ve onu yoluna gönderdi. Atın dörtnala tepelere doğru geri dönüşünü izlediler.

Colby gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı, hâlâ sersemlemişti ve hâlâ korkunç bir açlıkla yanıp tutuşuyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki bir adım bile atamamaktan korkuyordu. Rafael onu kollarının arasına aldı ve kendi türünün bulanık hızıyla evin içinden geçerek yeraltındaki odalarına doğru ilerledi.

Onu serbest bıraktığında kalbi küt küt atan Colby, sadece uyumak için değil, oynamak için de tasarlanmış odaya baktı. Odanın ortasında duruyordu, üzerinde sadece paltosu vardı, kenarları açıktı ve dolgun göğüsleri ile bacaklarının birleştiği yerdeki kırmızı bukleler görünüyordu. Çok nemli, çok sıcaktı. İhtiyaç içindeydi. İhtiyacı yüzünden zar zor nefes alabiliyordu.

"Buraya gel, küçük hanım. Bedenin için çok uzun süre bekledim." Ona elini uzattı.

Her zaman onun tarafından büyülenmiş gibi hissetti, ondan ne isterse yapmaya çok istekliydi. Onun ellerini üzerinde hissetmeyi çok seviyordu. "Sanırım sana kafayı taktım." Elini onun elinin içine koydu ve adam onu kendine doğru çekti, etrafında döndürdü, duvara doğru itti ve onu vücudu ile sert yüzey arasına hapsetti.

"Takıntılı olman senin için iyi." Parmakları kızın yüzünden aşağıya, boynundan boğazına doğru ilerledi. Parmak uçları çıplak tenini okşuyor, vücudunda dans eden küçük alevler gönderiyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan

ceketini vücudundan çıkarıp altındaki yumuşak, kremsi teni ortaya çıkardı. "Her zaman çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Kalbi onun yoğunluğuna tepki olarak çarpmaya başladı. Bunu ona her zaman yapabiliirdi, cinsel karşılaşmaları söz konusu olduğunda dengesini bozabiliirdi. "Tüm şirketimizin önünde soyunmamı ister misin?"

Boğazından kısık bir sesle hırladı, dişlerini gösterdi, sonra öne doğru eğildi ve meme ucunu nazikçe ısırdı, kız inleyene kadar dişlerini ileri geri sürükledi. "Elimde olsaydı, tarihte seni kilitleyebileceğim, güvende tutabileceğim ve kendime saklayabileceğim, seni asla paylaşamayacağım bir zamanı seçerdim." Kadının bileklerini başının üzerinde birleştirdi. "Seni prangalara vururdum, yatağıma zincirlerdim, çırılçıplak beni beklerdin, hep beni isterdin."

Elleri göğüslerini kavradı ve ziyafet çekmek için başını eğerken onları kaldırdı. Ağzı zaten sıcaktı, dili hınzırca alıştırıyor, dişleri kazıyor ve alay ediyor, ağzı güçlü bir şekilde emiyordu. Çoğu zaman onun zihnindeki her nüansa dikkat etmeye, yaptığı her şeyin tam olarak onun istediği gibi olmasını sağlamaya büyük özen gösteriyordu ama bazen, şeytanları ve küçük kıskançlıkları onu biraz fazla zorladığında, kendine onun bedenini istediği gibi alma özgürlüğü tanıyordu. Hızlı, sert ve kaba.

Aklından her zaman heyecan ve belki biraz da korku geçiyordu. Onu asla incitmezdi ama her zaman boyun eğmesini isterdi, her zaman onu cinsel olarak zorlardı. Onun için açgözlüydü. Ne olursa olsun onu seveceğini, ona her şeyi vereceğini, hiçbir şeyi esirgemeyeceğini bilmek istiyordu. Ama sonuçta, onun için hiçbir şey onun zevki kadar önemli değildi ve her zaman - her zaman - bunu ona on kat fazlasıyla verdi.

Rafael dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle kalçalarını ayırdı ve ağzının onu yutabilmesi için kalçalarını öne doğru sürükledi. Dili derinlere saplandı, kremi dışarı çıkardı ve kalçaları ağzına doğru eğilirken ve elleri saçlarına dolanırken yalamaya ve emmeye başladı. Kadın çığlık attı

ilk dalga onun üzerinden geçerken. ıkardığı neredeyse çaresiz sesler onu uçurumun kenarına sürükledi. Spazm üstüne spazm onu sarstı.

Onu yatağa yuvarladı, ten tene onu takip etti, dizini uyluklarının arasına sokarak onu kendisine açık tuttu. Sert bir hamleyle ileri atıldı, kendini derinlere gömdü, yumuşak kadife kıvrımlardan geçerek rahmine ulaştı. Kalçalarını eğdi, daha derine itti, onu hepsini almaya zorladı. Çok sıkı ve sıcak olan vücudu onunkini kavrayıp sıkarken, sağarken ve omurgasından aşağıya ateş sağarken usulca küfretti. şimşek kan dolaşımında cızırdadı ve vücudunu kamçıladı. Piston gibi hareket etmeye başladı, kalçalarını hareket ettirdi, vücudunun derinliklerine gömüldü, kaslarının bir yumruk gibi sıkılaşıp onu kendisine tutmasından zevk aldı.

Sertçe, tekrar tekrar itti, onu daha yükseğe çıkarırken çaresiz yalvarışlarını görmezden geldi, serbest bırakılması için sızlanana kadar zevki arttırdı, onu uçurumun kenarına götürmesi için yalvardı. Başını ne arkaya atmaya başladı, korkunç cinsel gerilime karşı mücadele ediyordu, ama adam onu hareketsiz tuttu, vücudunu onunkine daldırdı, her ikisini de ateşli bir ihtiyaç seviyesine çıkardı. Sonra ığlık atmaya başladı, vücudu onunkinin etrafında paramparça olurken, fışkıran sıcaklık onu doldurdu ve rahmi şok edici bir zevkle sarsıldı. Bir kasırğa gibi vücuduna yayıldı, vücudunu şaşırttı, vajinal duvarlarını, uyluklarını ve midesini parçaladı.

Nefes nefese yatıyor, dünyada her şeyden çok sevdiği adama, onu olduğu gibi seven ve kabul eden adama bakıyordu. Kan bağı olsun ya da olmasın, Rafael onu seviyordu ve bu onun için yeterliydi. Ne olursa olsun kendine güvenebilirdi çünkü onu koşulsuz seviyordu.

Bölüm 13

Rüzgâr şiddetini artırmaya başladı, kar yağmaya başladığında bile etrafa kar savuruyordu. Mikhail büyük evin hemen dışında duraksadı. Traian Trigovise bu evi sadece hayat arkadaşı Joie için değil, erkek kardeşi Jubal ve kız kardeşi Gabrielle ile paylaşmak üzere tasarlamış ve inşa etmişti. Traian'ın kanını alan vampir öldüğüne göre, Traian bir kez daha diğer Karpatyalılarla birlikte, onları tehlikeye atmadan yaşayabileceğini hissetmişti.

Korkak tavuk gibi davranıyorsun, diye alay etti Raven.

Traian'ın kayınvalidesi ziyarete geldi. Gabrielle de kalktı. Şu anda cevaplamak istemediğim sorular olacak.

Çünkü Gary Jansen'a aşık.

Tam olarak değil. Mikhail riske girdiğini biliyordu. Gabrielle ve Gary'nin birbirlerine aşık olmalarını istemiyordu. İnsan olarak gayet iyiydiler ama şimdi Gabrielle din değiştirdiğine göre, çok büyük sorunlar çıkacağını biliyordu. Ve Gabrielle'in ailesi Noel'i kutlamak için oradayken, normalden daha fazla soru olacaktı. Sanırım bu ziyareti atlayacağım.

Mikhail Dubrinsky! Şu kapıyı çal. Prens olarak Joie'nin ailesini karşılamak senin görevin. Gabrielle'in de senin desteğine ihtiyacı var.

Prens olarak görevlerim zaman geçtikçe daha da artıyor ve karmaşıklaşıyor gibi görünüyor. Belki de bu görevi yardımcıma devretmeliyim.

Raven usulca güldü. Sakın buna cüret etme.

Mikhail acı dolu bir iç geçirdi ve kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı ve onu parlak gözlü ve hazır bir gülümsemeye sahip bir kadın karşıladı.

"Lütfen içeri buyurun. Ben Marissa Sanders, Joie, Jubal ve Gabrielle'in annesiyim."

"Mikhail Dubrinsky." Kendini tanıttı ve Raven'a onu boğazlarkenki görüntüsünü gönderdi. Kayınvalidemle yüzleşmektense bir vampirle yüzleşmeyi tercih ederim. Cevap olarak attığı kahkaha hiç de sempatik değildi. Sana hayat arkadaşlarının inceliklerini açıklamam gerekecek. Onları kaçırıyor gibisin.

"Oh! Prens." Bayan Sanders geri adım atarak onu içeri buyur etti. "Sizinle tanışmak çok güzel. Çok fazla sorum var."

Hafifçe eğildi. "Sizin için elimden geleni yapmaya çalışacağım." Koridorda aniden durdu ve neredeyse ona çarpıyordu. "Neyin prensi? Sürgünde misiniz? Herkes sizden sadece prens olarak bahsediyor ama hangi ülkenin prensi olduğunuzu hiç söylemiyorlar. Sanırım kraliyet ailesinden kovulan pek çok prens vardır..." Kendini kısa sürede toparladı ve

koridorda yürümeye devam et.

Mikhail neredeyse yüksek sesle inleyecekti ama bunu bastırmayı başardı. Traian! Çağırıyor sert bir şekilde yaptı ve o anda sesindeki paniği tüm Karpatlar'ın duyup duymaması umurunda bile değildi. Bu kadının sorularını yanıtlamayacaktı.

Ona geniş oturma odasını gösterdi ve hemen karşısındaki sandalyeye oturup hevesle öne doğru eğildi. "Sara'dan yeni geldim. Terzilerin işlerinin yolunda gittiğini bilmek sizi mutlu edecektir."

"Terziler mi?" diye yankılandı belli belirsiz. Ne terzisi, Raven?

Hiçbir fikrim yok. Ona sor.

Mikhail bilge görünmeye çalışarak başını salladı. "Bu iyi, Bayan. Sanders. "Hangi terziler olabilir?"

Kaşları havaya kalktı. "Belli ki bu konuda çuvalladın. Neyse ki onu almak için buradaydım. Çocukların gösteri için kostümlere ihtiyacı vardı."

"Kostümler mi?" Onun sözlerini tekrarlıyor gibiydi ama elinde değildi. Bir parmağını gömleğinin yakasında gezdirdi. Traian, ben bu evde deprem yaratmak gibi bir şey yapmadan önce buraya gel.

"Kıyafetleri yoktan var etmeyi mi bekliyordunuz?"

"Sanırım öyleydim, evet."

Mikhail! O daha konuşmadan Raven'ın sesi onu sertçe azarladı. Sakın bir kelime daha etmeye cüret etme, ciddiyim. O zavallı kadının artık Karpatyalı olan iki kızı var. Biraz saygıyı hak ediyor.

Mikhail kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Elbette saygıyı hak ediyordu ama onunla uğraşmak zorunda kalmamalıydı. İkinci komutanım nerede? Beni her zaman korumak ve bu tatsız görevlerden uzak tutmak senin görevin.

Gregori alaycı bir şekilde homurdandı. Bence sen küçük bir kadınla başa çıkabilirsin. Şu anda kızınızla uğraşıyorum.

Mikhail kendini koruma ve şaka arasında bocaladı ve şaka kazandı. Damat kartını çıkarmayacaktı. Ona ne fırlatırsa fırlatsın bu kadınla başa çıkabilirdi. Gregori'nin Noel Baba kıyafetiyle etrafta zıpladığını görmek buna değecekti.

"Tıpkı bir erkek gibi. Büyük bir kutlama siparişi veriyorsun ve sonra da her şeyin kendi kendine hallolmasını bekliyorsun." Bayan Sanders kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona sert bir bakışla baktı. "Kızım Gabrielle'e neler oluyor? Joie ve Traian onun sizinle birlikte olduğunu söyledi. Umarım haremlere inanan türden bir prens değilsinizdir çünkü şunu açıklığa kavuşturalım..." Gözlerinin içine bakmak için öne doğru eğildi, onu korkutmaya kararlıydı. "Ben buna katlanacak bir anne değilim."

Mikhail boğuldu. Öksürdü. Traian! Sana derhal bu odaya girmeni emrediyorum.

Üzgünüm, Mikhail. Yoldayım. Joie ve ben biraz meşguldük.

Mikhail bu itiraf karşısında Raven'ın yumuşak kahkahasını duydu. Ben bu kadınla sıkışıp kalmışken onların eğlenmesine gerek yok.

Belki de bebek yapıyorlar. Onları gerçekten rahatsız etmek istiyor musun? Raven onun kulağına nefes vererek duyularıyla alay etti ve vücudunu harekete geçirdi.

Evet! Evet! Ve kes şunu. Beynimin bu kadının yanında çalışmasına ihtiyacım var.

Gabrielle ile meşgulüz, diye ekledi Joie aceleyle, açıkça utanmıştı.

Mikhail iç çekti. Beni affet. Kız kardeşinle birlikte olacağını bilmeliydim. Gabrielle'in ayağa kalkması ve hayatta kalmak için kana ihtiyacı olduğunu bilmesi kolay olmayacaktı. Yeni din değiştirmiş Karpatyalılar bu kavramla her zaman zorluk çekmiş gibi görünürlerdi. Bu kadar büyük bir meseleyi asla anlayamazdı. Karpatyalılar insanlar gibi et yiyici değillerdi ve vampir gibi öldürmüyorlardı ama yine de kana ihtiyaç duydukları için aşağılanıyorlardı.

"Kızımın bir kadın statüsüne sokulmasına izin vermeyeceğim. -Cariye. Buna izin vermeyeceğim. Evli olduğunu biliyorum, bu yüzden inkar etmeye zahmet etme. Görebildiğim kadarıyla bir ülken bile yok."

Mikhail nefesini bıraktı ve kaba olup olmadığını umursamadan kadının zihnine uzandı. Kadına tüm bu saçmalıkları unutturabilir ve mutfağa gitmesini sağlayabilirdi.

Zihni onunkıyla çarpıştı, sanki aynı anda ona uzanıyormuş gibi. Gök gürledi. Gökyüzünde şimşekler çaktı ve bulutlar etkileyici bir şekilde çalkalandı. İki zihin çarpışarak birbirine çarptı ve aceleyle inşa edilmiş bariyerlere çarptı. Bayan Sanders ayağa fırladı, yüzü solgundu, iki eliyle acı içinde başını tutuyordu.

Şaşkınlık içindeki Mikhail de ayağa kalktı. Hafifçe eğildi. "Bağışlayın beni, Bayan Sanders." Alışılmadık beyin kalıplarını tanıması bir anını aldı. Çocuklarının bu kadar yetenekli ve olağanüstü medyumlar olmasına şaşmamalıydı - üçünün de. "Sizde jaguarın saf kanı var."

"Ve sen de Karpatyalı'sın." Evin etrafına baktı, derin bir nefes aldı ve bir an için gözlerini kapattı. "Elbette. Bu pek çok şeyi açıklıyor. Traian Karpatyalı, değil mi?"

Mikhail başka birinin varlığının titreşimini hissetti. Kocasını kapı aralığında sessizce durmuş, zihni söylenenleri özümsemeye çalışıyordu. Bayan Sanders'ın telepatik iletişim kurabildiği açıktı. Psişik yetenekleri çok güçlüydü ve sıkıntı içindeyken kocasını yanına çağırmıştı. Mikhail sanki sadece ikisi varmış gibi konuşmaya devam etti. "Karpatyalılar için her zaman insan gibi görünmek esastır."

Bir sandalyeye çöktü. "Bir insanın Karpatyalı olabileceğini hiç duymadım ama Joie öyle, değil mi? Bu yüzden farklı görünüyor - ince bir fark ama var. Ve gerçekten de kostümleri havadan yapacaktınız."

Mikhail'i telaşlandıracak şekilde, ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Çok üzgünüm Bayan Sanders. Traian'ın size bu bilgiyi neden kolayca veremediğini anlayabilirsiniz. Türümüzü her zaman korumak için bu gerekli." Kadının eğik yüzünü inceledi. "Çocuklarınıza soyunuzu açıklamadınız. Hiçbir fikirleri yok, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bilmelerini istemedim. Onlar için korkuyordum. Kocam biliyor ama bana karşı çok korumacı. Kediye dışarı çıkarmam gerektiğinde o da benimle geliyor ve ben tepelerde koşuyorum. Bir kaza olmadığından emin olmak için yanımda duruyor."

"İçlerinden herhangi biri şekil değiştirebilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Onlara hiç öğretmedim. Zaman zaman hepsinin huzursuz ve huysuz olduğunu gördüm ama bu yükü taşımalarını istemedim. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Ama bir oğul sahibi olmak ve onu doğru yetiştirmeye çalışmak, o bir jaguar olduğunda büyük bir sorumluluk. Onun içgüdüleri..."

"Jubal iyi bir adam. Kız kardeşlerine karşı çok korumacıdır." Mikhail elini uzattı ve ona dokundu.

Hemen sakinleşti, gözyaşlarını geri kırıptı ve kaybettiğini düşündüğü kontrolü yeniden kazandı. "Jaguar erkekleri çok tehlikelidir."

"Yüzyıllık yaştayım, Bayan Sanders. İtiraf etmeliyim ki, sizin türünüzle pek fazla temasım olmadı."

Dünyanın farklı yerlerindeydiler ama erkeklerin çoğunun harika insanlar olduğunu hatırlıyorum. İhtiyaç ve korku çoğu zaman insanların normalde yapmayacakları şeyleri yapmalarına neden olur. Jubal iyi bir adam olarak doğdu ve yaşamı boyunca da öyle kalacak. Aşırı koşullara zorlanırsa, ilkel yollara başvurmak yerine akli, gücü ve kendisine verilen yeteneklerle bu durumun üstesinden geleceğine inanıyorum."

Derin bir nefes aldı. "Bunun için teşekkür ederim. Bu benim en büyük korkum."

Bu küçük bilgiyi net bir şekilde görmüştü, çünkü bariyeri kapatmadan önce zihninin ön saflarında yer alıyordu. "Olağanüstü çocuklarınız var Bayan Sanders. Joie hepimizin korumaya çalıştığı bir hazine. Jubal da Gabrielle gibi hayati önem taşıyan araştırmalara yardımcı oluyor."

"Gabrielle genç bir adamla tanıştı, Gary Jansen. Büyük bir araştırma projesinde onunla birlikte çalıştığını söylüyor. O da Karpatyalı mı?"

Mikhail'in yüzündeki yarım gülümseme kayboldu. "Gary bir insan, bir dost ve tüm Karpatyalılar tarafından korunuyor. Her zaman." Eğer dünyada Karpatların uğruna savaşa gireceği bir insan varsa, o da Gary Jansen'di. Ama şimdi...

"Gabrielle'in nesi var?" Bayan Sanders sordu. "Bir şeyler olduğunu biliyorum ama Joie ve Jubal bile bunu benimle konuşmayı reddettiler." Başını iki yana salladı. "Ailemin çok fazla sırrı var ama sen hepsini biliyor gibisin. Gabrielle yaşıyor, değil mi?"

Mikhail elini yüzünde gezdirdi, böyle bir duruma düşmekten nefret ediyordu. Bu kadın cevapları hak ediyordu; kızları hakkındaki gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu. "Joie nasıl bizim türümüze dönüştürüldüyse, çünkü dönüştürülmeseydi ölecekti, Gabrielle de dönüştürüldü."

Bayan Sanders küçük bir çaresizlik sesi çıkardı ve kocasının bakışlarıyla karşılaşmak için başını çevirdi. Kapı aralığında duruyordu, uzun boylu ve dimdikti, yüzü ifadesiz bir maskeydi. "Rory. Ah, tatlım. Çok özür dilerim. Bu benim hatam. Hepsi benim hatam."

Aceleyle onun yanına gitti ve bir dizinin üzerine çökerek iki elini de avuçlarının içine aldı. "Bunu kendine yapma. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Çocuklarınızın Karpatyalı olduğunu bilmek sizin için bu kadar zor mu?" Mikhail sordu. "Onlara her zaman değer verilecek. Her zaman korunacaklar."

"Joie, evet, ama Gabrielle ne olacak? O farklı, Joie gibi maceracı değil. Araştırma ve ev sevgisi var. Bu hayat ona göre değil."

"Hayat bu, Bayan Sanders. Ölebilirdi ve biz ona seçim şansı verdik. O da bunu istedi. Şifacılarımız şu anda onunla birlikte ve yeni hayatında ona yardımcı olacaklar. Hayat arkadaşı Karpatyalı Vikirnoff Von Shrieder'a ve bana bağlı. Her zaman onun mutluluğunu ve güvenliğini sağlayacağız."

Bayan Sanders derin bir nefes aldı ve kocasının elini kavradı. "En azından bir jaguar erkeğinin kızlarımdan birini ele geçirmesinden endişe etmeme gerek yok. Özellikle de Joie bu kadar çok seyahat ederken bu büyük bir endişeydi." Kocasına küçük bir gülümseme göndermeye çalıştı. "Karpatyalı ya da insan fark etmez ama jaguar kanı taşımam."

Mikhail, "Çok az olduğunu sanıyordum," dedi.

"Safkanlar, ama elbette pek çok soydan gelen var ve kızlarımdan hiçbirini erkek bir jaguarın yanında istemiyorum." Mikhail, Jubal'ın erkek bir jaguar olduğunu ya da herhangi bir ırka veya türe karşı önyargıya müsamaha göstermediğini belirtmedi. Kadın erkek jaguarlardan korkuyordu ve haklı sebepleri vardı. Jubal'da kadının kilit altında tuttuğu bir geçmişe dair izlenimler vardı. Mikhail kocasına elini uzattı ve tam Traian ve Joie içeri girerken kendini tanıttı. Mikhail konuşmayı çifte aktarmış ve onları hemen buraya gelmeye çağırmıştı.

Bayan Sanders'ın gözyaşlarını dindirmek için.

"Anne!" Joie söyledi. "Sana Gabrielle'den bahsetmediğim için çok üzgünüm. Anlatmak istedim. Ama nasıl yapacağımı bilemedim."

Bayan Sanders kızına sıkıca sarıldı. "Onu gördün mü? O iyi mi?"

Joie dudağını ısırđı ve Traian'a hızlı bir bakış attı. "Endişeli. Ve bu onun için o kadar kolay değil. Traian bana rehberlik etti. Beslenmeye ihtiyacım olduğunda, beni o karşılıyor ve bu o kadar da korkunç değil. Ama Gabrielle Karpatyalı olmayan birine aşık ve ona ihtiyacı olan şeyleri veremiyor."

Bayan Sanders'ın elleri çaresizce boğazına gitti. "Ona kim bakıyor?"

"Onu kurtaran adamın adı Vikirnoff Von Shrieder. O ve hayat arkadaşı Natalya, Gabrielle ile sık sık birlikte oldular, onunla konuştular ve yeni hayatını kabul etmesi için onunla birlikte çalıştılar. Traian'dan ya da benden kan almıyor ama ikisinden de aldı. Ona iyi davranıyorlar anne. Ve o da deniyor."

"Onu görmek istiyorum."

Bay Sanders kararlı bir şekilde, "İkimiz de biliyoruz," dedi. Joie tereddüt etti. "Anne, o çok duygusal. Tüm hayatı değişti. Neyse ki burada bizimle birlikte ziyarete gelen bir kadın var. Adı MaryAnn Delaney. Şiddet görmüş ve istismara uğramış kadınlar için danışmanlık yapıyor ve travma mağdurlarıyla da çok ilgilenmiş. Gary onu yanında tutuyor ve şu anda Gabrielle ile konuşuyorlar. Bence en iyisi onunla çalışmalarına izin vermek. Gabby'yi bilirsiniz, o bir savaşçıdır. Sadece uyandığında yaşadığı ilk şok çok farklı."

"Ben onun annesiyim. Onun yanında olmalıyım."

"Mümkün olan en kısa sürede buraya geleceğine söz verdi." Joie başını kaldırıp Traian'a baktı ve Traian kolunu onun omzuna doladı. Kız kardeşinin neredeyse ölmek üzere olmasının yarattığı travma Joie'yi çok etkilemişti. Gabrielle'i çok seviyordu ve onu bu hayata getirmiş, vampirlere ve Karpatlar'a maruz bırakmıştı ve Gabrielle'in din değiştirmiş olması ona çok ağır gelmişti.

"Bu adam, Gary, onun deli gibi aşık olduğu adam mı? Yakın olmak için burada, dağlarda kaldığı adam mı?" Bay Sanders sordu.

Joie başını salladı. "İlişkileri hakkında pek konuşmuyor ama belli ki birbirlerinden etkilenmişler."

Gary bu olaydan dolayı çok üzgün ve dinlenmeye çekildi... Bu olaydan sonra her gün ona yakın olmak için gitti."

Mikhail hayat arkadaşının tesellisine uzandı. Gabrielle'e bu şekilde bağılyken, onun amansız üzüntüsünü hissedebiliyordu. Hiçbiri daha büyük resmi düşünmemiştir. Gabrielle artık tamamen bir Karpat dışıydı. Diğer erkekler, onun kendilerinden birine can yoldaşı olması için çaresiz kalacaklardı.

Gary'nin ona olan ilgisi hiçbir tarafından hoş karşılanmayacaktı. Gabrielle'in erkeklerden birine aşık olmadan da onunla hayat arkadaşı olması mümkündü. Sevgi genellikle daha sonra, ham cinsel ihtiyaçtan ve hayat arkadaşı olmanın yakınlığından sonra gelirdi. Muhtemelen, Gabrielle Gary'yi sevebilir ve yine de bir Karpat erkeğiyle hayat arkadaşı olabilirdi. Karpatyalıların zaten karmaşık olan dünyasında, patlamaya hazır bir sorun potansiyeli oluşuyordu.

Ona aşık. Raven'ın sesi nazikti. Bizim için yaptığı onca şeyden sonra mutluluğu hak ediyor. Dünyamızdaki yerini hak ettiğini biliyorsun.

Mikhail derin bir iç çekti. Bunu biliyorum ama mantık, zamanının sonuna yaklaşmış bir erkeğe bunu dikte etmez. Eğer o bir hayat arkadaşıysa, Gary'ye karşı hissettiği sevgiden vazgeçmeli ve yeni hayatını tamamen kucaklamalıdır.

Küçük bir sessizlik oldu. Onu sevmediği bir adamı seçmeye mi zorlayacaksın? Bu çok yanlış.

Sadece tek bir hayat arkadaşı vardır. Gary'ye olan aşkı zamanla azalacak ve yeni hayatına gerçekten bir şans verirse, gerçek eşile mutluluğu bulacaktır.

Raven öfkeyle burnunu çekti. Bu durumla ilgili ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?

Mikhail bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Onu çok seviyor. Ne zaman onun yanında olsam bunu hissediyorum. Gregori'ye de sık sık ona olan hislerinden bahsediyor. Ölümünün kıyısından döndüğünden beri yanından nadiren ayrılıyor, o uyanana kadar nöbet tutuyordu. Hiçbirimiz ona yemek yediremedik. Bu kötü olacak, Raven.

Raven ona teselli, yoldaşlık ve yüzünde gezinen parmaklarının yatıştırıcı dokunuşunu gönderdi. Bu evi tüm karmaşasıyla birlikte terk etmek ve neşenin olduğu yere gitmek istiyordu. Tüm sorunların ortasında, düşmanlar her taraftan üzerlerine gelirken, Kuzgun ve onun hazır gülümsemesi, sıcaklığı ve etrafındakilere mutluluk ve kahkaha getirme yeteneği vardı.

"Geldiler!" Joie duyurdu. Traian'ın eline sıkıca yapışarak, "Anne, ona karşı nazik ol," diye ekledi.

Bayan Sanders kaşlarını çatarak, "Bunu bana söylemek zorunda değilsiniz," dedi.

Mikhail özür dilemek niyetiyle ayağa kalktı. Jubal içeri girdi, annesi ve babasına uyarıcı bir bakış attıktan sonra Gabrielle'in odaya girmesine izin vermek için kenara çekildi. Güzel görünüyordu, uzun boylu, siyah saçlı, gri gözlü ve dolgun ağızlı. Teni solgundu ve gözle görülür bir şekilde titriyordu ama yanındaki adam destek olmak için kolunu ona doladı.

"Anne. Baba. Seni görmek harika." Gözyaşları Gabrielle'in iri gözlerinde yüzerek onları kömürleştirdi.

Anne ve babası ayağa kalkarak kızlarına doğru birkaç adım attılar. Bayan Sanders aniden durdu, yüzündeki renk solmuştu. Yüzünü kaldırdı ve havayı test ederek birkaç kez kokladı. Bir eli savunmaya geçti ve çığlık atarak çiftten uzaklaştı.

Gabrielle'in teni bembeyaz oldu ve annesinin reddi karşısında yüzünü Gary'nin omzuna çevirdi. Joie ve Jubal kız kardeşlerinin önüne atılarak onu ailesinin görüş alanından çıkardılar. Mikhail bulanık bir hızla hareket ederek bedenini histerik anne ile kızının arasına soktu. Gary, Gabrielle'i kollarının arasına alarak ona sımsıkı sarıldı ve Traian, Joie'nin ebeveynleri ile baldızının arasına girerek iri gövdesiyle onları korudu.

Bayan Sanders dizlerinin üzerine çöktü, feryatları yükseliyor ve evi dolduruyordu. Bay Sanders onu ayağa kaldırmaya çalıştıysa da Bayan Sanders ona karşı koydu, başını iki yana salladı ve sürekli feryat etti. "Anne! Kendine gel,"

Jubal tersledi. "O Gabrielle ve senin güçlü olmana ihtiyacı var, ona sırtını dönmene değil."

Traian ve Mikhail birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

Joie çenesini kaldırdı. "O benim olduğum şey. Eğer Gabrielle'i bir Karpatyalı olarak kabul edemiyorsan, benim de bir Karpatyalı olduğumu ve Traian'ın da öyle olduğunu bilsen iyi olur. Gabrielle'in yanındayız."

Bayan Sander'ın tüm tavrı değişti. Yavaşça ayağa kalktı, gözleri donuklaştı, vücudu aniden akıcı ve kedi gibi oldu. Başı klasik bir sinsi tavırla eğildi. "Kızımdan uzak dur." Her kelimeyi telaffuz etti.

"Marissa," diye sertçe azarladı Bay Sanders.

Ona doğru fırladı, uyarıya ölümcül bir tıslama eşlik etti. Parmakları kıvrılmaya başladı ve vücudu gerildi, ağzı uzadı. Kemikleri kırıldı ve omurgası büküldü.

"Anne!" Joie'nin sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Anne, dur!"

Traian hayat arkadaşının önüne geçti, daha ağır olan bedeni onu geriye itti. Aynı anda güçlü bir koluyla kardeşini arkasına doğru savurdu.

"Anne." Jubal yalvarışını ekledi. "Ne yapıyorsun?"

Mikhail Traian'ın yanına geldi. İki Karpatyalı tehdit karşısında omuz omuza durdu. "Bayan Sanders." Mikhail sakindi, Gabrielle'in annesinin zihnine ulaşmaya çalışıyordu.

Kırmızı bir öfke sisi, bir korku kazanı buldu. Dikişler patladı. Malzeme yırtıldı. Kürkü derisinin üzerinde patladı ve dişleri ağzını doldurarak yere yığıldı. Bay Sanders ona sakinleştirici bir el uzatmaya çalıştı, ama o jilet gibi keskin pençeleriyle ona saldırdı.

Traian doğaüstü bir hız ve hareket bulanıklığıyla öne fırladı, Joie'nin babasını kucaklayıp kızına doğru itti. Bay Sander'ın kolu uzun ve derin çiziklerden dolayı kanıyordu ve Joie aceleyle babasına uzanırken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Baba, onun nesi var? Belli ki biliyorsun. Anlat bize." "O ne?" Jubal sordu.

"Jaguar," diye ekledi Traian. "O saf bir jaguar soyundan geliyor."

Kedi çömeldi, kuyruğu tedirginlikle yer değiştirdi, gözleri hedefine giden yolu engelleyen iki Karpat erkeğindeydi.

Mikhail, geri çekil, diye uyardı Traian. Saldırmak üzere.

Mikhail ona Joie'nin annesi olduğunu hatırlattı. Ona zarar veremeyiz.

Biz diye bir şey yok. Geri çekilin. Traian, Mikhail'in yanı sıra can yoldaşını ve diğerlerini korumak için öne doğru ilerledi.

"Biz okuldayken bunu hiç yapmazdı ve öğretmenlerimize çok kızardı," dedi Jubal. "Ne oluyor baba? Sen biliyor muydun?"

"Kapa çeneni, Jubal," diye tersledi Bay Sanders. "Şimdi şakanın sırası değil. O çok tehlikeli."

"Öyle mi düşünüyorsun? Her yere kan damlıyor."

"Bunu ne tetikledi?" Mikhail sakince sordu.

Bay Sanders başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ona söylediğiniz her şeyi kabul ediyor gibiydi."

"Hepiniz odadan çıkın. Bırakın Traian, Bay Sanders ve ben bu işi halledelim," diye emretti Mikhail.

Yoldayım, Mikhail. Beni bekle. Gregori, her zamanki gibi son derece sakindi.

Şimdi de yardım etmek istiyorsun. Sanırım bir orman kedisine bakabilirim.

Eğer üzerinde en ufak bir çizik bile olsaydı, kızın kafamı tepside getirirdi. Ayrıca yaşılanıyorsun ve yavaşlıyorsun.

Joie, Jubal, Gabrielle ve Gary yavaşça odadan çıkmaya başladıklarında, kedi daha da telaşlandı, ayağa fırladı, iki Karpat erkeğine doğru koştu, öfke dolu bir kükreme evi sarstı. Çocukları durdu.

Jaguar harekete geçerek mobilyaların üzerinden sıçradı ve Traian'ın göğsüne tam isabet etti. Ağırlığı ve saldırının aniliği onu geriye doğru itti. Dişlerini derine geçirmeye çalışarak boğazına saldırdı. Traian onu güçlü ellerinin arasında yakalayarak hırlayan kediye uzak tuttu.

Gabrielle ılık attı. "Ona zarar vermeyin!"

O benim annem! Joie ağıladı.

Traian tereddüt etti ve kedi arka ayaklarıyla göğsünü tırmalayarak büyük yırtıklar açtı, bir yandan da dişlerini boğazına doğru geçirdi. Aniden taktik değiştirdi, pençeleri göğsünü tırmaladı, güç toplarken çekiş için kazdı, Gary'ye sıçramak için arka ayaklarıyla itti. Sert ve hızlı bir şekilde saldırdı, öldürmek için içeri girdi.

Güçlü eller boynuna dolanarak onu tuttu ve prensin siyah gözlerine baktı. Prens bulanık bir hızla hareket etmiş, vücudunu jaguarla avının arasına sokmuştu.

"Anne! Dur!" Joie'nin sesinde panik vardı. "Ne yapıyorsun?"

Traian'ın başka seçeneği yoktu. Tüm Karpatyalılar gibi o da prenslerini korumaya yemin etmişti. Mikhail'e saldırmaya devam etmesi halinde boynunu kırmaya hazırlanarak güçlü boynunu yarım bir çember içine aldı.

Jaguar esnek omurgasını kullanarak mücadele etti ama iki erkek de boyun eğmedi.

"Lütfen Traian, yapma. Onu öldüremezsın," diye yalvardı Joie ve kolunu tutmak için öne atıldı.

Bu, jaguarın dönerek neredeyse Traian'dan uzaklaşması için yeterli bir dikkat dağıtıcıydı, pençeleri Mikhail'i parçalıyordu.

"Yeter!" Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam içeri girerken emir odada gürledi. Gümüş gözleri ölümcül bir niyetle parlıyordu. Joie ve Jubal'ın yalvarışlarına aldırmayan Gregori, Traian'ın yanından uzandı ve jaguarın kafasını çekerek gözlerinin içine baktı. "Yeter dedim. Eğer bu eyleminde ısrar edersen seni derhal öldüreceğim. Sen beni anlayacak kadar insansın. Şimdi diğer odaya git ve kontrolünü yeniden kazan." Ne bir şey verdi, ne de merhamet gösterdi. Odadaki diğerlerine bakmadı bile. Sadece jaguarı aldı ve kapıya doğru fırlattı.

Kedi sertçe duvara çarptı, aşağı kayd ve yanları şişerek bir süre öylece yattı. Küçük bir sessizlik oldu

sadece jaguarın ağır nefes alışıyla. Sonra başını çevirdi ve hırladı.

Gregori uzun ve yavaş bir tıslama sesi çıkardı, gözleri parlıyordu. Kediye doğru tehditkâr bir adım attı. "Sana bir daha söylemeyeceğim. Prensime saldırdın ve cezası ölümdür. Bu odada üç Karpatyalı var ve senin ölmüş olman gerekiyor. Sahip olduğum azıcık sabrı da kaybetmeden git."

Jaguar gözden kayboldu ve Gregori uzanıp Mikhail'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Bir dahaki sefere prensini korumazsan bana hesap vereceksin. Ona kimin ya da hangi sebeple saldırdığı umurumda değil. Hoşuna gitse de gitmese de onun güvenliğini sağlamak senin görevin." Gözleri önce Traian'a, sonra Joie ve Gabrielle'e kaydı. "Kendimi tam olarak ifade edebildim mi? Çünkü eğer yapmazsam, oraya gidip onun boynunu kıracağım ve size bir insanın prensine zarar gelmemesi için neler yapabileceğini göstereceğim."

Traian başını salladı ve Joie'ye uzandı. Gabrielle yüzünü Gary'nin omzuna gömdü. Bay Sanders karısıyla ilgilenmek için diğer odaya koştu.

Mikhail sessizce, "Güvendeydim Gregori," dedi.

Gregori dönüp prene ters ters baktı. "Sakin bana güvende olduğunu söyleme. Doğrudan boğazına saldıracaktı. Aklından geçenleri okuyamadığımı mı sanıyorsun? Boğazını koparmaya niyetliydi."

İlk Noel kutlamamıza başlamak için güzel bir yol. Raven memnun olmayacak.

Eğer o kadın senin boğazını koparmış olsaydı, Raven bundan hiç memnun olmazdı. Bu iş daha bitmedi Mikhail, sakın hafife alma. Traian ve Joie'nin cevaplaması gereken çok şey var. Gabrielle'i mazur görebilirim ama diğerlerini değil.

"Traian bana göz kulak oluyordu Gregori," dedi Joie. "O benim annem."

"Traian'ın senin eteklerinin arkasına saklanmasına gerek yok, Joie. O bir kadim. Doğma büyüme Karpatyalı ve bu nedenle halkımızın kanunlarına tabi. Her şeyden önce, biz halkımızı koruruz.

Prens. O olmadan, türümüz ölür. Neslimiz tükenir. İlk görevimiz her zaman halkımızın yaşam damarını korumaktır. Mikhail kendini kurtarmak için anneni öldürmezdi çünkü o halkımızı bir arada tutmakla yükümlü. Diplomasıyı denerdi ve annen de onun boğazını keserdi. Bu odadaki üç Karpatlının görevi onu kendisinden bile korumaktı." Gregori başını çevirdi ve soğuk, tuhaf renkli gözlerini Traian'a dikti. "Öyle değil mi?"

"Öyle. Benim açımdan kötü bir karardı ve prensimizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Ve halkımızı bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaksınız," diye ısrar etti Gregori. Kadınlara baktı. "Karpatyalı olarak yaşayıp yaşamayacağınıza karar vermelisiniz. Eğer bunu yapmazsanız, hiç yaşamamanızı sağlayacağım."

Gregori. Mikhail'in müdahalesi fırtınanın gözünde sakindi. Bu kadar yeter.

Bu yeterli değil. Ya sizi korurlar ya da bana hesap verirler.

"Bunu neden yaptı?" Gary gözlüklerini yukarı itip burnunun kenarını ovuşturarak sordu. "Yemin ederim benim için geliyordu, Mikhail için değil. Gregori, beni öldürmeye çalıştığından eminim. Mikhail o kadar hızlı hareket etti ki onu görmedim ve onun da gördüğünü sanmıyorum."

Gregori Joie'ye, "Traian'ın bakıma ihtiyacı var," diye emretti. "Hayat arkadaşının yaralarına bak."

Traian'ın hırıltısı odanın içinde gürledi. "Azarlamamı hak ediyorum Gregori, ama emirlerini hayat arkadaşıma uygulama. Buna izin vermeyeceğim."

Mikhail daha fazla çatışmayı önlemek için elini kaldırdı. "Hepimiz burada neyin tehlikede olduğunu unutuyoruz. Bayan Sanders bizimle kutlama yapmak için burada ve Gabrielle ile Joie'yi Karpatyalı olarak kabul etmişti. Bulmamız gereken şey, jaguarın saldırmasını neyin tetiklediği." Komutan yardımcısına sert bir bakış attı. "Ve sonra hepimiz

Çünkü hiçbir şey ama hiçbir şey Raven için bu geceyi mahvedemeyecek."

Gregori hafifçe eğildi. "Elbette." Traian'la aralarında hayalet gibi bir sırtış geçti. Ondan korkuyor.

Onu parmağında oynatıyor. Ve ikiniz de cehenneme gidebilirsiniz.

Gabrielle, bir yanında Gary ve diğer yanında Jubal olduğu halde kanepeye uzandı. Joie ve Traian bir sandalyeyi paylaşıyordu. Mikhail kapıya en yakın köşede duruyordu ve Gregori kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, vücudu Mikhail'inkiyle odanın geri kalanı arasında duruyordu.

Bay ve Bayan Sanders el ele tutuşarak birlikte dışarı çıktılar. Ağlıyordu ve belli ki hepsiyle yüzleşmeye isteksizdi. Traian'ın göğsündeki izleri görünce yeni bir gözyaşı seli başladı.

"Anne, sorun yok," dedi Joie. "Lütfen daha fazla ağlama. Neyin yanlış olduğunu bulalım ve düzeltelim."

"Sorun bende mi?" Gabrielle sordu. "Seni daha fazla üzmem istemiyorum. Bu Noel gecesi ve bir aile olarak birlikte olmamız gerekiyor. Bana olanlar yüzünden üzülmemi istemiyorum."

Bayan Sanders başını salladı. "Sen değil. Sen asla, bebeğim." Bakışları Gary'ye değdi ve uzaklaştı. Kocasının elini daha sıkı kavradı. "Bu o." Gary'ye doğru başını salladı. "O senin düşündüğün gibi biri değil."

"Gary mi?" Gabrielle şok olmuş görünüyordu. Herkes Gary'ye baktı.

"Ne demek istiyorsunuz, Bayan Sanders?" Mikhail sordu.

"O bir jaguar. Kanının kokusunu alabiliyorum. Pis koku her tarafını sarmış. O bir jaguar erkeği. Aldatıcıdır ve büyük zalimlik yapabilirler. Onu kızlarımın yakınında istemiyorum. İkisinin de." Çenesini kaldırdı, aniden asil görünmeye başladı. "Yaptığım şey yanlıştı, kediye daha iyi kontrol etmeliydim ama büyük bir şok oldu. Yıllardır bir jaguar erkeğiyle karşılaşmamıştım. O kapının uzun süredir kapalı olduğunu sanıyordum. Beni şaşırttı ve acı dolu anıları geri getirdi ama

Artık kontrolüm altında. Onlara yakın bir yerde kalamaz."

Gabrielle, Gary'nin gömleğini sertçe kavradı. "Yanılıyorsun anne. Gary tanıdığım en tatlı adam. Nazik, iyi ve zeki. O bir şekil değıştiren değil. O bir insan."

"O bir jaguar," dedi Bayan Sanders sert bir sesle. "Eğer aksini söylüyorsa sizi kandırıyor demektir. Ben saf bir jaguarım ve kimse benim tespitimden kaçamaz."

"Gary?" Mikhail sordu, zaten adamın zihnini araştırıyordu.

Gregori, Gary ile kan alışverişinde bulunmuştu ve onun düşüncelerini okuyabiliyordu ve bunu sık sık yapıyordu. Şekil değıştirdiğine dair hiçbir kanıt bulamamıştı. Mikhail'e baktı ve başını salladı.

"Bayan Sanders, Gary'nin kan bağı olması mümkün. Kızlarınız ve oğlunuz da dahil olmak üzere buradaki pek çok kadının var. Ama o yer değıştiremiyor ve aslında soyunu da bilmiyor. Gregori onunla aynı kanı paylaşıyor ve düşüncelerini kolayca okuyabiliyor ve Gary birçok kez benim de aynısını yapmama izin verdi. Kanını aldığı bir Karpatlıyı kandıramaz."

"O bir jaguar," diye ısrar etti Bayan Sanders. "O burada hoş karşılanmaz ve kızlarımın yanına yaklaşamaz."

"Oğlunuz bir jaguar. O da sürgün edilmeli mi?" Mikhail sordu.

"Anne! Sana ne oldu böyle?" diye sordu Jubal. "Baba, durdur onu."

Bay Sanders, "Annenizin bir jaguar erkeğinin ellerinde neler çektiği hakkında hiçbir fikriniz yok," diye karşılık verdi. "Sakin onu yargılamaya kalkma."

"Bütün jaguar erkekleri aynı değildir," dedi Mikhail. "Karpatyalı erkeklerden daha fazla değil. Bizim erkeklerimizin çoğu vampire dönüşür ve birçok jaguar erkeği de kadınlarına sırt çevirir ama hepsi değil. Pek çok onurlu jaguar tanıdım, aralarında senin oğlun da var ve onun kanı Gary'ninkinden çok daha saf. Gary'e adil bir şans ver. Bir süredir halkımla birlikte ve bize yardım etmeye kararlı. Gabrielle

onunla çalışmış ve adanmışlığını biliyor. Bu zamanı onu bir birey olarak tanımak için kullanın."

Kadın itiraz edemedi. Gregori kıpırdanarak tüm gözleri üzerine çekti. "Bu prensin istediği küçük bir şey Bayan Sanders. Hem ona saldırdınız hem de kendi damadınıza kasten zarar verdiniz. Niyetiniz bizden birini öldürmektir. Gary benim korumam altında ve benim arkadaşım. Onun davranışlarından ben sorumlu olacağım. Prens sizden tek istediği ona bir şans vermeniz ve kendi davranışlarınız göz önüne alındığında bunun makul bir istek olduğunu düşünüyorum."

Bayan Sanders derin bir nefes aldı. "Haklısınız, elbette. Onun kokusunu aldığımda çok korkmuştum. Davranışım için özür dilerim."

Gary herhangi bir yorumu önlemek için Gabrielle'in elini sıktı. "Teşekkür ederim, Bayan Sanders. Dürüst olmak gerekirse söylediklerinizin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Bildiğim kadarıyla hiçbir psişik yeteneğim yok ve kesinlikle şekil değiştiremiyorum. Ancak efsanelere ve mitlere her zaman ilgi duymuşumdur ve bir zamanlar vampirler ve şekil değiştirenler gibi yaratıkların varlığını kanıtlamaya çalışmışım. Belki de dediğiniz gibi bu benim mirasım olduğu için bu tür şeylere ilgi duyuyordum."

"Belki de," diye onayladı Bayan Sanders kayıtsızca.

Mikhail nefesini yavaşça bıraktı. "Kutlamamız birkaç saat içinde başlayacak. Konuklarımıza birleşik bir cephe sunabilmemiz için işleri yoluna koymak için elinizden geleni yapacağınıza inanıyorum. Ve Traian, sırlarımızın her zaman güvende kalacağından kesinlikle emin olacaksınız." Bu, Joie'nin ailesinin kanını almak anlamına geliyordu; tatsız ama gerekli bir görevdi.

"Evet, tabii ki."

Gregori diğerlerinin önünde kasıtlı olarak Gary'ye döndü. "Eğer bana ihtiyacın olursa, içinden seslenmen yeterli, seni duyurum. Her türlü tedbiri alın. Misilleme yapmadan sana ikinci bir saldırıya izin vermeyeceğim. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi benim adaletim hızlı ve acımasızdır." Odadaki diğerlerine baktı. "Hiçbir şey beni görevimden alıkoyamaz."

Arkadaşıma zarar gelmesin." Küçük bir yarım selam verdi ve Mikhail'i sürüklenen karın içinde takip etti.

Mikhail, "Her zaman bir yetenekle nasıl ayrılacağını biliyordun," dedi.

"Yemin ederim eski dostum, eğer bir daha kendini tehlikeye atarsan, seni kendim öldürürüm ve bu işi bitiririm."

"Seni diken üstünde tutmayı seviyorum. Daha sonra kızımı görmeye geleceğim. Destiny'yi görmeye gidiyorum. Arkadaşı MaryAnn'in Gabrielle hakkında ne söylediğini duymak istiyorum. Ve eğer gerçekten herkesin bana söylediği kadar iyiye, onu genç Skyler ile bir araya getirmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Çocuk inanılmaz, cesur, zeki ve yaşına göre çok olgun ama çok kırılgan Gregori. Onu kaybetmeyi göze alamayız ve Dimitri çok yakın. Çok yakın."

"Gözüm onun üzerinde." Gregori dedi ki. "Destiny ve onun Nicolae'sini seveceksin. O harika bir kadın ve çok yetenekli bir avcı. Francesca ve ben kanındaki tüm parazitleri temizlediğimizden emin olmak için onu yakından takip ediyoruz. Belki işimize yarar diye bir kısmını sakladık. Şaşırtıcı bir genç kadın."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Gregori şeffaflaşarak parıldamaya başladı. "Gabrielle ve Gary'nin din değiştirmesi yüzünden sorun çıkacağını biliyorsun."

Mikhail iç çekti. "Noel için bir araya gelmemiz gereken şu anda bile, her zaman bir sorun var gibi görünüyor."

Bölüm 14

Han insanlarla dolmaya başlamıştı. Manolito De La Cruz bir köşede durmuş, gözlerinin önünde gelişen tuhaf sahneyi izliyordu. Kaos. Aptallık. Neden bu kadar çok insan içeride toplanıp kendilerini güvende hissetsin ki?

Açlık keskin ve korkunçtu, karnını pençeliyor, ona sertçe biniyordu ve çok sayıda kalp atışının sesi, damarlarda akan ve akan kan, sadece rahatsızlığını arttırdı. İçinde gölgeler yükseldi, iblis kan için, küçük bir duygu kıvılcımı için, ona hayatını geri verecek anlık bir telaş için ağlıyordu. Sadece bir kez. Neredeyse altındaki avı hayal edebiliyordu, kalbi çılgınca atıyor, adrenalin kanı yükseltiyor ve onu tükettiğinde ona yüksek veriyordu.

Orada, gölgelerin arasında avını seçti. Zinde, güçlü ve kendini büyük bir adam sanan, herkese ne yapması gerektiğini söyleyen adamı. Manolito onun gözlerinde, kalbinde ve ruhunda ölümün yaklaştığını görmesine izin verecek ve dişlerini derinlere batıracak, yaşam mücadelesini hissedecekti - her zaman yaşam. Artık sahip olmadığı ve asla geri alamayacağı bir hayat.

Etrafında bir kadını sahiplenmeyi başarmış Karpatyalı erkekler vardı, hatta iki erkek kardeşi bile. Onların kahkahalarını duyuyor, içlerindeki duyguları hissediyordu ama bu yeterli değildi. Aradan çok fazla yüzyıl geçmişti. Çok fazla savaş. Çok fazla ölüm. İradesinin, kendini içinden çıkaramadığı o karanlık uçuruma doğru kaydığını hissetti. Karpatyalılarla birlikte vampirlere karşı durmuş, yaralanmış ve iyileşmişti ama yükselirken, karanlığın içinde sarmalandığını, delirebileceğini düşünene kadar her an sürekli fısıldadığını hissetmişti - deliliği hoş karşılayacağını düşünene kadar.

Bakışları topuklu ayakkabı giyen bir kadına kaydı. Kadınlar onun ilgisini her zaman memnuniyetle karşılardı. Onları kolayca kendine çekebilirdi.

karanlık, baştan çıkarıcı bakışlar. Kadınların ona baktıklarında ne gördüklerini biliyordu: yakışıklı, gizemli, varlıklı ve çok ama çok seksi bir adam. Yırtıcı erkeğin timsali gibi görünüyordu ve kadınlar onu takip ediyor, yatağa atılmak için yalvarıyorlardı. Onları acımasızca kullanıyor, arkasında cinsel hüner izlenimi bırakıyor, dişleriyle işaretliyor, bedenlerini ona teslim etme isteklerinden tiksiniyordu. Aslında istediği şeyin vücutlarındaki her damla kanı akıtmak, onları solmuş bir kabuğa dönüştürmek olduğunu bir bilselerdi, sırf o anlık yaşam coşkusuunu hissedebilsin diye.

Baştan çıkarıcı bir güçtü, bir tepkiyi tetikledi, böylece kesici dişleri uzadı ve büyüdü, vücudu öldürmenin gücünü arzularken bile ağzını doldurdu. Sadece bir kez. Fısıltılar daha da yükseldi ve kardeşlerini yardıma çağırma düşüncelerini bastırdı. Sadece bir kez. Ona uzun süre yetecek bir hayat tadı. Sadece bir kez. Kim bilebilirdi ki?

Kalp atışları kulaklarında gümbürdeyene kadar daha da arttı. Kendi kalp atışlarını duydu ve etrafındaki koyunların da onu takip etmesini bekledi; onlar da yavaş yavaş, teker teker onun ritmini yakaladılar.

Sistemine akan sıcak kanı arzuluyordu. Bir kadının tenini hissetmeyi, vücudunun onunkine boyun eğmesinin heyecanını arzuluyordu. Ama bunu hissedemiyordu, gerçekte hissedemiyordu. Kardeşleri onu bir çocuğu kaşıkla besler gibi duygularla besliyordu. Bu yeterli değildi. Karanlık çağırıyordu ve cevap vermesi gerekiyordu. Gücün tadını neredeyse ağzında hissedebiliyordu.

Aniden döndü ve handan çıkıp gecenin karanlığında kalbini sakinleştirebileceği ve daha net düşünmeye çalışabileceği bir yere doğru yürüdü. Açlık onu acımasızca dövüyordu, karanlık bir saplantıdan kurtulamıyordu. Gece saklanmak için yeterince karanlık değildi. Kar zemini aydınlatıyor ve gölgelerin hakim olmasını engelliyordu. Ormanın sığınağına ihtiyacı vardı. Manolito yönünü değiştirdi ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

"Nicolae, savaşçı, kardeşim, seni evde görmek çok güzel." Mikhail uzun boylu, yaşlı, siyah saçlı adamın kollarını sıktı.

avcıyı, Karpatların sevilen savaşçıları evlerinde karşılama geleneğiyle selamladı.

Nicolae Von Shrieder kol kola durmuş, prensinin gözlerinin içine bakarken duyguları onu neredeyse boğuyordu. Mikhail'in selamlamasındaki hayranlık ve içten karşılama karşısında boğazındaki yumruyu hissetmek beklenmedik ve şok ediciydi. Evindeydi ve yüzyıllardır halkına onur ve haysiyetle hizmet etmişti. "Evde olmak güzel, Mikhail. Halkımızın canlı taşıyıcısı olan prensimin iradesine hizmet ediyorum ve ona sadakat yemini ediyorum." Prensine kadim saygılarını sundu.

Mikhail'in gülümsemesi samimiydi. "Bu sözleri duymayalı ve arkasındaki anlamı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Seni evde görmek gerçekten çok güzel." Nikolay'ın yanında duran kadına döndü. Kadın çok endişeli görünüyordu, kaçmakla savaşmak arasında bir yerdeydi. O kadar çok şey yaşamıştı ki, cesareti ve gücü cehennemin ateşinde bilenmişti.

Kadının kollarını kavradı, doğrudan onun irkilmiş akuamarin gözlerine baktı ve ona gösterebileceği en büyük saygıyı göstererek kadim selamlamayı tekrarladı. "Kader. Savaşçı. Kardeş. Seni evde görmek çok güzel."

Sertçe yutkundu, hayat arkadaşına baktı ve başını salladı, elleri onun kollarında sıkılaştı. "Evde olmak güzel. Ben de prensimin iradesine hizmet ediyorum ve ona sadakat yemini ediyorum."

"Bana sadakat yemini etmek zorunda değilsin," dedi Mikhail. "Zaten yaptığın hizmet, herhangi bir halkın senden isteyebileceğinden çok daha fazlası."

"Hayat arkadaşımın yanıdayım ve hizmet etmek istiyorum," diye cevap verdi. "O halde teklifinizi Karpatyalılar adına kabul ediyorum.

insanlar." Kadının gitmesine izin verdi, gülümseyerek uzaklaştı. "Halkımız için bu kadar çok şey vermiş ve acı çekmiş bir kadınla tanışmayı uzun zamandır istiyordum. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Toprağımızın hissini unutmuşum," diye mırıldandı Nicolae. "Ona doyamıyorum. Kader, tek yaptığımın içinde yuvarlanmak olduğunu söylüyor.

Ama böyle bir zenginliğe sahip olmak benim için bir mucize." Ailesinin evine doğru ilerledi. Diğer Karpatyalılar her zamanki gibi evi temiz ve iyi durumda tutmuşlardı. Geri döner dönmez evi modernize etmişti ve değişiklikleri göstermekten gurur duyuyordu.

Destiny'nin özellikle sevdiği şöminenin yanına oturdular ve Mikhail onlara en önemli bulgusu olan Syndil de dahil olmak üzere aklına gelen tüm haberleri aktardı. "Eski uygulamalardan bir şey hatırlıyor musun Nicolae? Dünyayı iyileştirebilen bir kadın?"

"Elbette. Çok nadir bulunurlardı ve çok onurlandırılırlardı. Tüm doğumlara ve şifalara katılırdı. Soyu eskiydi ve sadece o soydan gelen kadınlar bu yeteneğe sahipti. Syndil onun soyundan geliyor olmalı."

"Ve elimizdeki tek kişi."

"Genç bir adamken karşılaştığım birkaç toprak şifacısı vardı. Daha fazlası da olabilir. Rhiannon da böyle bir şifacıydı. Yeteneği annesinden geçmişti. Babası Ejderha Arayıcı'ydı. Çocukken bile inanılmaz bir yeteneği vardı. Öldürüldüğünde halkımız için büyük bir kayıp oldu." "Syndil Ejderha Arayıcı değil; en azından e j d e r h a n ı n işaretini taşıdığını duymadım. O, Darius'un kurtarmayı başardığı kayıp çocuklar olan Kara O z a n l a r d a n biri. Ama elimizde Rhiannon'un torunu Natalya var."

"Kardeşim hayat arkadaşı olduğunu iddia etti."

Nicolae gülümsedi. "Vikirnoff'un da onunla çok uğraştığı kesin."

"İkiniz de olağanüstü kadınlar buldunuz." Mikhail'in ağzında kısa bir gülümseme belirdi. "Natalya annesinin yeryüzünü iyileştirme yeteneğini miras almamış olsa da yetenekli bir savaşçı. Onun arkadaşlığından çok keyif alacağına inanıyorum, Destiny. Onunla henüz tanışmadın mı? Bir savaşçı olmayı kendi kendine öğrendi."

Destiny'nin dili sanki kurumuş gibi dudaklarına dokundu. Bakışları bir kez daha hayat arkadaşına kaydı.

konuştu. "O çok eğlenceli biri. Onun yanında kendimi sürekli gülerken buluyorum."

Mikhail, Destiny'nin o kadar da gülmediğini hissetti. Nicolae'ye baktı. Kadim adamın parmakları onun ensesine masaj yapıyordu; bu, Mikhail'in Raven yabancı bir durumdayken ve kendini endişeli hissederken sık sık başvurduğu ince bir destek gösterisiydi. Kadına açık bir gülümseme daha gönderdi. "Eski filmlerden alıntı yapmayı çok seviyor. Raven'a onları izlemeye başlamamız gerektiğini söyledim, böylece ben de ayak uydurabilirim."

Destiny küçük, gergin bir gülümsemeyi başardı. "Eski filmleri çok sever. Zavallı Vikirnoff çoğu zaman ne dediğini anlamıyor ama bu onun için iyi." Nefesini yavaşça bıraktı. "Daha önce hiç bir prensin yanında bulunmadım. Tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Çoğu zaman sıradan bir adamım, Destiny," diye sır verdi Mikhail. Etrafına bakındı ve öne doğru eğilerek komplocu bir tavırla sesini alçalttı, ancak yorumlarını emir subayına da ilettili. "Gregori etrafta olmadığı sürece, o zaman sanırım herkes onu mutlu etmek için saygı duruşunda bulunmalı."

Gregori'nin misillemesi çok hızlı oldu. Bir gök gürültüsü evi salladı, camları takırdattı ve Mikhail'in oturduğu sandalye yerinden oynadı ve neredeyse onu yere fırlatacaktı.

Nicolae kahkahalarla kükredi. "Bu kesinlikle bir Daratrazanoff hırlamasıydı."

Mikhail, "Bir damadın kayınpederine böyle davranması doğru değil," dedi. Yavaş bir sırtış gözlerini aydınlattı. "Ama bu gece son sözü benim söylediğimi anlayacak."

Nicolae, "Bir şeyler planladınız," diye tahmin etti.

"Bir Noel Baba'ya ihtiyacımız var ve bence Gregori Daratrazanoff bu rolü güzel bir şekilde yerine getirecektir."

Destiny gülen bir adamdan diğerine baktı. "Gregori mutlu olmayacak. Beni iyileştirmek için harcadığı onca zaman boyunca sadece Savannah'ya gülümsediğini gördüm. Pekâlâ,

Bir keresinde bana gülümsemeye çalıştı ama daha çok dişlerini gösteriyordu. Onun bir oda dolusu çocuğu eğlendirdiğini düşünmek bile hayal gücümün ötesinde."

"Görünüşe göre herkesinki de öyle," dedi Mikhail belirgin bir memnuniyetle. "Kendini nasıl hissediyorsun? Damarlarınızda vampir kanı varken her gün uyanırken büyük acılar çektiğinizi biliyorum. Gregori ikinizi de tamamen iyileştirebildi mi?"

Kader başını salladı. "Gözlerimi açtığımda sanki jiletler derimi kesiyormuş gibi hissetmemek bir mucize gibi geliyor. Gregori kanı sakladı ve ölümsüzlerin arasına sızacak bir savaşçıya bulaştırmak için kullanılabileceğinden bahsetti." Bakışları Mikhail'inkilerle buluştu. "Bunu yapmalarına izin verme. Varlığının her anında damarlarında o kanı taşımak hayal edebileceğin en kötü şey. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak ıstırap verici. Zaten deliliğin sınırına yaklaşmış bir savaşçıya neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Henüz hiçbir şeye karar verilmedi," diye teminat verdi Mikhail. "Normale döndüğümüzde hep birlikte toplanacağız. Görüşleriniz bizim için çok değerli ve katılacağınızı umuyoruz."

Destiny rahatlamış görünüyordu. "Evet, tabii ki."

Nicolae kolunu onun koltuğunun arkasına doğru kaydırды. "Destiny yıllardır Noel'i kutlamadı. Bir ağaç almak için dışarı çıkacağız. Bize katılmak ister misin?"

Mikhail üzüntüyle başını salladı. "Hepimiz handa toplanmadan önce uğramam gereken birkaç yer daha var. MaryAnn Delaney ile konuşma fırsatım olur diye umuyordum. Anladığım kadarıyla burada kalıyor."

"Evet, şu anda genç bir kızla birlikte. Francesca birkaç dakika önce onu buraya getirdi ve MaryAnn'in onunla konuşmasını istedi. Onu kısa süre içinde eve götüreceğiz."

"Genç Skyler. Çoğu zaman onun yaşındaki bir kız hayat arkadaşında bir tepki uyandırmaz ama o yaşının ötesinde bir olgunluğa sahip ve şu anda elimizde başıboş dolaşan ve haklarını talep eden karşılıksız bir erkek var." Mikhail yumuşak bir şekilde iç çekti.

"Skyler'in her zaman korunmaya ihtiyacı var. Eğer yine başarısız olursak, hayat arkadaşı onu kendisine bağlayacak ve Gabriel'in ne yapacağından emin değilim ama bu hiç hoş olmayacak."

"Francesca bizi uyardı," dedi Nicolae. "Skyler ağacı aldığımızda bize katılmak istediğini belirtti, bu yüzden MaryAnn onunla biraz zaman geçirdikten sonra ayrılacağız. Herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum ama dikkatli olacağız. Destiny yetenekli bir avcı, bu yüzden genç Skyler iki kat korunmuş olacak."

"Onu gözünüzün önünden ayırmayın," diye uyardı Mikhail. "Başboş dolaşma eğilimi var. Bazen neden Raven'a bir çocuk daha yapması için baskı yaptığımı merak ediyorum. Başlarına ne büyük belalar açabileceklerini unutmuşum."

"Gördün mü!" Kader Nicolae'ye suratını astı. "Sana onların bela olduğunu söylemiştim."

Mikhail ayağa kalktı. "Kardeşini görmeye gidiyorum. Ona söylememi istediğin bir şey var mı?"

"Gregori'den Noel Baba'yı oynamasını isteyeceğinizi iletin. Vikirnoff bu haberdan kesinlikle hoşlanacaktır." Nicolae de prensi uğurlamak için ayağa kalktı.

"Gregori'ye sormaya niyetim yok, Nicolae. Kayınpederi olarak ona ilk emrimi ben vereceğim."

Nicolae Destiny'yi omzunun altından süpürdü. "Gregori'ye bu gece Noel Baba'yı oynayacağını açıkladığında orada olmayı çok istiyorum."

"Keşke orada olsaydım da Savannah'nın yüzünü görseydim. Harika bir mizah anlayışı var. Bir prensin kızıyla arkadaş olacağımı hiç düşünmemiştim. Açıkçası bence bir vampirle dövüştüğü için çok mutlu, böylece Gregory'nin kafasında tutacak bir şeyi olabilir."

Mikhail'in yüzü karardı ve tüm mizah duygusu yüzünü terk etti. "Halkımın -özellikle de kızımın- başına bir şey geldiği anda haberdar edilmeliyim. Ama her nasılsa, bu küçük ayrıntı atlanmış gibi görünüyor. Nicolae, damadım bunu yapmadığı için belki sen açıklama nezaketini gösterirsin." Gregori, kızım bir vampirle savaştı mı? Ve neden

hemen haberdar edilmedim mi? Bir hoşnutsuzluk tıslaması ve kesik dişlerin görüntüsünü gönderdi.

Destiny'nin yüzündeki renk kayboldu ve rengi soldu. Güven tazelemek için Nicolae'ye döndü. Yanlış bir şey mi söyledim?

Hayır, elbette değil, dedi Nicolae rahatlatıcı bir şekilde.

Mikhail hemen kontrolünü geri kazanarak küçük bir gülümsemeye zorladı. Yapmak istediği son şey Destiny'yi rahatsız etmektir. Vampirlerle savaşmak onun için nefes almak kadar doğaldır. Gregori'yi neden boğazlamayı düşündüğünü anlamakta zorlanacaktı.

Size söylemeye niyetliydim ama eve bir savaşa geldim. Elim kesilirken "Bu arada Savannah vampirleri öldürmek için dışarıdaydı" demenin iyi bir zaman olacağını düşünmemiştim.

Kafanı kesmeyi düşünüyorum. Yalnız kaldığımızda bana her ayrıntıyı anlatacaksın. Ve elin için sızlanma, şu an gayet iyi.

Dik başlı kızınızı yetiştirme şekliniz için hiçbir sorumluluk almıyorum. Senin ve Raven'ın liberal ve fazla hoşgörülü yetiştirme tarzınızla verdiğiniz zararı en aza indirmek için elimden geleni yapıyorum.

Mikhail neredeyse boğuluyordu. "O damat bu gece unutamayacağı bir ders alacak. Liberal ve hoşgörülü mü? Ben kızıma karşı serttim." Mikhail Destiny'ye el salladı ve yüzünde memnun bir sırıtişla oradan ayrıldı.

Destiny konuşmayı takip etmeye çalışarak kaşlarını çatı. "Bunlardan herhangi birini anladın mı?"

"Sanırım Gregori'yle Savannah'nın düzgün yetiştirilip yetiştirilmediği konusunda tartışıyordu." MaryAnn Delaney ve Skyler odaya girerken Nicolae arkasını döndü. Skyler kürklü parkasını giymişti ve MaryAnn kendi paltosuna uzandı. MaryAnn uzun boylu, ince yapılı, kahve kremi tenli ve başının her yerinde sarmal bukleler olan bir kadındı. Kot pantolon giymiş olsa bile orman için fazla sofistike görünüyordu. Küçük

Kulak memelerinde pırlantalar parıldıyor ve boynunu ince bir altın zincir çevreliyordu.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" MaryAnn diğerlerini dışarıda takip ederek sordu. "Ormanın ortasında bir ağacı kesmeye mi gideceğiz?"

"Koca bir bebek mi olacaksın? Hava o kadar da soğuk değil," diye dalga geçti Nicolae. "Seattle'da hiç Noel ağacın olmadı mı?"

"Elbette var ama ağaçlarımı medeni bir şekilde satın alıyorum, seni kafir," dedi MaryAnn. "Evimin hemen aşağısındaki köşeden. Hatta her yıl onları benim için getiriyorlar çünkü arabam onları eve götüremeyecek kadar küçük."

"Hep böyle midirler?" Skyler Destiny'ye sordu.

"Daha da kötüleşiyorlar," diye cevap verdi, kapıyı arkalarından kapatırken.

"Ve sen aldırıyor musun? Hayat arkadaşlarının her zaman kıskanç olduğunu sanırdım."

Destiny karla kaplı zeminde ilerlerken kaşlarını çatı. "Francesca Gabriel'in arkadaşlıklarını kıskanıyor mu?"

"O kadar da arkadaş canlısı değil. Sadece Lucian ve Jaxon'la ve Jaxon'a kız kardeşi gibi davranıyor. Hizmetçiye iyi davranıyor ama Francesca gibi değil ve onun etrafındaki pek çok erkekten de hoşlanmıyor." Omuz silkti. "Önceleri Dimitri'yle birlikteydim ve bana iyi davranıyordu ama sonra Josef geldi ve tamamen değişti. Josef için korkuyordum."

"Kıskançlık iyi bir özellik değildir," dedi MaryAnn, kapüşonunu buklelerinin üzerine çekerek. "Güvensizliği gösterir."

Nicolae, Destiny'ye bakarak, "Ah ama bazen diğer erkekler kadınıma yanlış gözle baktıklarında," dedi, "korkutulmayı hak ediyorlar."

MaryAnn ona bir kartopu fırlattı. "Modern dünyaya katılmadığın için böyle söylüyorsun."

"Ve ben de istemiyorum. Kalemin kralı olmayı seviyorum."

Destiny homurdandı ve kendi kartopunu MaryAnn'inkine ekledi. "Sen öyle san."

Manolito ağaçların arasında mutlak bir sessizlik içinde ilerledi. Kalp atışları şimdi daha yüksekti, kulaklarında gök gürültüsü gibi. Atardamarlardan kalplere doğru akan kanın sesini duyabiliyordu. Ağzı sulandı ve dişleri uzadı. Nabızı kendini avına göre ayarlarken zonkluyordu. Damarlarında şimşekler çakıyor gibiydi. Rafael ve Riordan'a ulaşmaya çalıştı, onurunu ve akıl sağlığını hatırlamak için son bir çaba harcadı ama bunu başaramadı.

Kalp atışları hızlandı ve tek bir ses ritmi bozdu. Kahkaha. Havada çınılıyordu, gözeneklerine işleyen melodik bir notaydı, en temel parçasını çağırıyordu. İçindeki iblis kükrüyor, serbest kalmak için savaşıyor, tırmıklıyor ve pençeliyor, teslim olmasını istiyordu. Bu ses tekrar geldi, hafif rüzgârla taşındı, kar tanelerini aşarak ona ulaştı, onu çağırdı - hayır - çağırdı. O notaya doğru döndü ve daha gizli hareket etti. Kokuyu şimdi almıştı. Üç kadın ve bir adam - sıradan bir adam değil

-Bir avcı. Bir savaşçı. Çekip gitmesi, fırsat varken kaçması gerekiyordu ama iblisi emir yağıdırıyor, onu sarsıyor, av bulmasını istiyordu.

Yavaş bir tıslama duyuldu. Vücudu zarıftı, vampirle uzun süre savaşmış ve dövüş konusunda son derece yetenekli olan eski bir avcının vücudu. Doğanın bir parçası olan karın sürüklenişiyse hareket ediyordu, şeffaf ve akıcıydı, bulutlardan düşen taneler kadar sessizdi.

Skyler parkasını etrafına sardı ve ormanın derinliklerine doğru baktı. Dünya bembeyaz ve pırıl pırıldı, kar her yöndeki ağaçların dallarını ağırlaştırıyordu. Uzakta, hanın bulunduğu yönden gelen dumanları görebiliyordu. Hiçbir neden yokken ürperdi.

"Burası çok güzel, sence de öyle değil mi?" MaryAnn belirtti.

Skyler başıyla onayladı. "Çok güzel ama tehlikeli."

"Ve soğuk," diye ekledi MaryAnn. "Ben diğerleri gibi değilim. Vücut ısımlı onlar gibi ayarlayamıyorum. Sen bile benden daha iyi yapıyorsun. Ben de pek maceracı biri değilim."

"Ormanı ve hatta soğuğu seviyorum. Vahşi hayvanların yakınımda olduğunu ve etrafımdaki her şeyin doğal halinde olduğunu bilmekte bir şeyler var." Bunu itiraf ederken bile Skyler'ın bakışları ormanın karanlık iç kısımlarını araştırıyordu.

MaryAnn ürperdi. "Bunu sevdiğini görebiliyorum çocuğum, ama ben bir şehir kızıyım. Ve buradaki ortamın tamamen dışındayım. Sana söylemeliyim ki, bu adamlardan biri benim erkeğim olsaydı, kafasına vururdum ve ben şiddete göz yummayan bir kadınlım."

Skyler gülerek tüm dikkatini MaryAnn'e çevirdi. "Bence bu iyi bir fikir. Francesca'ya Gabriel ne zaman patronluk taslasa bunu yapması gerektiğini söyleyeceğim."

MaryAnn kararlı bir şekilde, "Destiny'nin birlikte olduğu o otoriter adamla yapması gereken şey kesinlikle bu," dedi.

"Bunu duydum," dedi Nicolae. MaryAnn'e ölümcül bir isabetle bir kartopu fırlattı.

Omzuna sıçrarken güldü. "Çok kabasın, Nicolae. Ellerim donduğu için karşılık veremeyeceğimi biliyorsun."

"Sen küçük bir sera çiçeğisin," diye alay etti Nicolae. "Zaten beni vuramazdın. Tek denemen solumdaki üç metre ötedeki ağaca isabet etti."

"Bana sadece Orkide de. En iyi kapalı alanların sıcaklığında gelişirim. Nişan almaya gelince, hiçbir zaman hiçbir şeye vuramadım, bir softball'a bile ve çocukken denedim. Peki ya sen Skyler, spor yapar mısın?"

Skyler başını salladı. "Hayır. Diğer çocuklarla aram pek iyi değildir. Francesca bana evde eğitim veriyor."

"On dört yaşıma geldiğimde gözlerim kapalı bir kayaya vurabiliyordum," diye övünüyordu Nicolae. "Eskiden bunlarla oynardık."

"Gerçekten mi?" Skyler meraklanmıştı.

"Evet. Kimin küçük bir saldırının geldiğini hissedebileceğini ve onu vurmadan önce yönlendirebileceğini görmek için çok zaman harcadık. Ben de bu konuda çok iyiydim. Kardeşimden bahsetmeyeceğim, o bu konuda çok iyiydi ve ara sıra gözümü morartmak için bir ya da iki tanesini yanımdan geçirirdi."

"Göğsüme vurulan tüm bu erkekçe darbeler beni güçsüzleştiriyor. Bir an önce evime, güzel Seattle'ıma uçmalıyım," dedi MaryAnn yarı şakayla.

Destiny sıkıntıyla tek bir ses çıkardı ve MaryAnn'in eline uzandı. "Beni bırakamazsın."

"İyi olacaksın kızım. Başaracağını biliyorsun. Sen güçlü ve bütünsün..."

"Bu biraz fazla ileri gitmek olur," dedi Destiny. "Ben asla diğerleri gibi olmayacağım."

"Ve kimse senin öyle olmanı istemiyor. Sen Destiny'sin ve eşsizsin. Değil mi Skyler?" MaryAnn kızı konuşmanın içine çekti. "Destiny'nin başka türlü olmasını istemeyiz."

Skyler utangaç bir ifadeyle, "Seni olduğun gibi seviyorum," diye itiraf etti.

Destiny, sanki onu Karpat Dağları'nda tutabilecekmiş gibi MaryAnn'i daha sıkı kavrayarak, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

"İnsanları oldukları gibi kabul ediyorsun," dedi Skyler, bakışları çok yaşlıydı, anıları o durduramadan yüzeye çıkıyordu. "Sadece insanları kabul ediyorsun."

MaryAnn elini Skyler'ın omzuna koydu. "Bu doğru, Destiny. Senin hakkında haklı. Kimseden bir şey istemiyorsun ve onlardan olmadıkları bir şey olmalarını beklemiyorsun. Çok kabullenici bir insansın."

Destiny, "Benim de sizden bir farkım yok," diye itiraz etti.

MaryAnn beyaz bir buhar üfledi ve uçup gitmesini izledi. "Evet, öylesin," dedi arkadaşının bakışlarıyla karşılaşmadan. "Senin yaptığını ben asla yapamazdım. Nicolae gibi bir adamı alt edecek cesarete sahipsin. Ben bunu yapamam. Bunu asla yapmayacağım. Baskıcı ve muhtemelen yıkıcı biriyle birlikte olma riskini almaktansa hayatım boyunca yalnız kalmaya niyetliyim." Ellerini iki yana açtı. "Hayatımda bir erkek istemiyorum ve onları hep çok acımasızca yargılıyorum."

"Ormandan yakışıklı ve seksi biri çıkıp sana sahip çıkarsa, onu kabul etmez miydin?" Skyler sordu. "Ne kadar seksi olursa olsun mu?"

MaryAnn başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Seattle'a dönen ilk uçağa binerdim."

"Hayat arkadaşları her zaman istediğin şeyleri yapmana izin vermez," diye mırıldandı Skyler.

"Ha! Gregori beni koruyacağına söz verdi, ben de güvenli bir şekilde eve dönene kadar onun evinde saklanacaktım. Asla, hiçbir koşulda bir Karpat erkeğiyle yaşamam."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Skyler ve aniden yaklaşan gözyaşlarını kırptıştırarak ormana doğru baktı.

MaryAnn'in yüzündeki gülümseme diğer kıza bakarken soldu ve konuşmalarında gerçekten geri adım attı. Skyler hayat arkadaşının çekimine karşı koymaya çalışıyordu ve MaryAnn'in artık türleri hakkında bildiği onca şeyden sonra bunun imkânsız olmasa da zor olduğunu biliyordu. "Espri yapıyordum Skyler," dedi yumuşak bir sesle. "Sonsuza kadar süreceğini sandığımız şeyler çoğu zaman sadece kısa bir zaman diliminden ibarettir. Karpatyalı bir adam ormandan çıkıp beni sahiplenseydi gerçekten ne yapardım hiçbir fikrim yok. Gerçekten nasıl bilebilirim ki?"

Skyler başını salladı, gözyaşlarını uzak tutma çabalarına rağmen gözlerinde yaşlar yüzüyordu.

"Tatlım," dedi MaryAnn'in sesi son derece nazikti. "Şu anda böyle hissetmenin tek nedeni tüm sorunlarını çözememiş olman. Gerçekte kim olduğunu ve hangi güçlü yönlere sahip olduğunu bulmalısın. Kimse kendini aşamaz ve henüz karar vermemişken kararlar alamaz."

büyümek için kendilerine zaman tanırırlar. Sabırlı olun. Kendinize büyümek için zaman tanıyın. Hiç acelesi yok."

Skyler başını eğdi. Eğer acelesi yoksa, neden böyle bir aciliyet duygusu hissediyordu? Neden orman her baktığında onu çağırıyordu? Dimitri'yi bulmak için güçlü bir çekim hissediyordu. Ona istediği gibi biri olamayacağını söylemeyi umuyordu ama Dimitri'nin onları çoktan bir şekilde bağlamış olmasından korkuyordu. Onu düşünmeden edemiyordu ve daha da kötüsü, düşündüğü zaman vücudu tepki veriyordu ve bu tepkiden nefret ediyordu. Damarlarında ısı yayılıyor, göğüsleri ağrıyor ve daha da aşağıda, nemli ve rahatsız hissediyor, gerginlik artıyordu. Onun açlığını hissetti. Onun ihtiyacını. İhtiyaçlarını bastırmaya ve aralarına bir set çekmeye çalışsa da, onun kendisine yaptığı sessiz çağırısı hissetti. Kanı onu çağırıyordu. Onun Dimitri olduğunu biliyordu. Ve bir erkekle ya da bunun gerektireceği şeylerle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Nicolae, özellikle dolu bir ağacı işaret ederek, "İşte muhtemel bir aday," dedi. "Bununla çok şey yapabiliriz."

Ağaç ormanın derinliklerindeydi ve üç yetişkin karda birbirleriyle yarışırken, ara sıra birbirlerine kartopu atarken Skyler takip etmekte tereddüt etti. Gölgelere baktığında içini bir korku kapladı. Orada bir şey gizleniyordu. Tehlikeli bir şey. Aç gözlerle onları izliyordu. İzledi ve yanlış bir hareketlerini bekledi. Tehdit dalgalarını hissedebiliyordu ve Nicolae ya da Destiny'nin de bunu nasıl hissedemediğini anlamıyordu.

Skyler evin güvenliğine geri dönmek istiyordu ama bu diğerlerine söylemek ya da tek başına gitmek anlamına geliyordu. Diğerlerine söylerse ve bunu yapan Dimitri olursa, Gabriel'le aralarında yine sorunlar çıkacaktı ve buna katlanamazdı. Zaten ikisi için de çok fazla soruna neden olmuştu. Ve eve tek başına dönmesi söz konusu bile olamazdı. Destiny ve MaryAnn'in peşinden aceleyle koştu ve sık ağaçlara doğru endişeli bakışlar fırlattı.

Korkunç bir an için kendisine bakan, her hareketini izleyen gözlerin ateş gibi parıltısını gördüğünü sandı. Kadın

Gözünü kırptı ve yanılsama kayboldu ama orada bir şey vardı. Bundan emindi. Ve aç gözlerle onları izliyordu.

"Kesinlikle olmaz. Seattle'a dönen ilk uçağı yakalayacağım. Gregori beni koruyacağına söz verdi ve güvenli bir şekilde eve dönene kadar onun evinde saklanacağım. Asla, hiçbir koşulda, bir Karpas erkeğıyle birlikte yaşamam." Kadın sesi ona oldukça net geliyordu, her kelime farklıydı, gecenin kendisinde taşınıyordu.

Kör olmuştu. Yerdeki karın parlak beyazlığı gözlerini kamaştırmıştı. Gözleri onu yanılttı ve onları kapatmak zorunda kaldı, böylesine göz kamaştırıcı bir parlaklığın beklenmedik acısı karşısında ağlamamak için dizlerinin üzerine çöktü. Renkler canlı bir alev gibi parlıyordu, öyle ki göz kapaklarını sıkarak kapatmak zorunda kaldı, ama yine de oradaydı, zihni tarafından emilmişti. Canlı. Şaşırtıcı. Güzel.

Nefesi ciğerlerini aceleyle terk etti. Tekrar bakmaya çalıştı, parmakları tamamen kör olmamak için parlaklığa karşı kalkan olmaya yardım ediyordu. Ağaçlarda renk vardı, donuk bir gri değil, pırıl pırıl beyaz örtünün altından görünen yeşil. Renkli görüyordu. İçini bir sevinç kapladı. İblisin bu kalp atışını, bu melodik kahkahayı takip etmek için kükremesine şaşmamalıydı.

Kadın ona aitti. Sonunda. Yüzyıllarca bekledikten sonra. Onun için yaratılmıştı, ona bağlanacaktı. Ayağı kalktı, içine akan duyguların gücüyle sallanıyordu. Bu kadar çok şey hissetmek çok güçlüydü, her duyu canlı bir şekilde yaşıyordu. Her hücresi canlıydı. Hepsi oradaydı, isteyebileceğı her bir duygu. Şehvetten açlığa, zihnini dolduruyor, erotik görüntüler yaratıyor ve yılların kayıp hayallerini ve fantezilerini test ediyordu. Onun tadını, teninin dokusunu düşündükçe ağzı sulanıyordu. Onu düşlemişti, ona ihtiyacı vardı ve sonunda, o artık avuçlarının içindeydi.

Onu yakalamak için hızla hareket ederken bile, sözleri aklına kazındı. Gregori tarafından korunuyordu. Yumuşak bir hırıltı kaçtı. Ondan kaçmak istiyordu. Onun üzerindeki hak iddiasını reddetmek için. Hak olarak, kanunen, dünyalarının buyurduğu her şey gereği onun kızıydı ve Gregori yüzyıllar boyunca onu beklemişti. Kimse onu ondan uzak tutamazdı. Hiç kimse. Gerekirse onu alacak ve sonuçlarına katlanacaktı. Ona ya da kardeşlerine denk çok az avcı vardı ve onlar da onun yanında duracaktı. De La Cruz kardeşler her zaman birlikte dururlardı.

Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi ve bir ağacın etrafında toplanan küçük gruba doğru daha da dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladı. Genç kız birkaç kez ona doğru döndü, yüzünde belli belirsiz bir çatıklık vardı ve bir keresinde yaşlı erkek etrafını incelemek için başını kaldırdı. Zihin yoklamasını hissetti ve keşfedilmemeye kararlı bir şekilde bariyerlerini yukarıda tuttu. Kadim iyiydi ama Manolito'nun varlığını gizleme konusunda yüzyıllara dayanan bir tecrübesi vardı ve sadece kendisine en yakın ağaç haline gelerek keşfedilmekten kurtuldu.

Onu görebilene kadar yaklaştı. Kız nefesini kesmişti. Bir hayat arkadaşının olabileceğini hayal ettiği her şeye ve daha fazlasına sahipti. Uzun boylu, ince, emmeye uygun dolgun göğüsleri, vücudunu sarmak için kıvrımlı kalçaları ve teni - bulunduğu mesafeden bile neredeyse hissedebiliyordu. Öyle yumuşak bir teni vardı ki, bir erkek hayatını sadece ona dokunarak geçirebilirdi. Kahve rengi, davetkâr, saten gibi sıcak. Ceketinin kapüşonu geriye düşmüştü ve omuz hizasındaki bukleleri görebiliyordu, kalın ve vahşi, uzun spiraller ve kıvrımlar parmakları için yalvarıyordu. Gözleri iriydi, koyu çikolata rengindeydi ve ağzı açıkçası günahkârdı. Kesinlikle onun ağzı ve vücuduna yapacağı şeyler üzerine fanteziler kuracaktı.

Onun. Kız orada durmuş gülerken, yüzü kızarmış, gözleri dans ederken bile hâlâ bunun gerçekliğini kavrayamıyordu. Yere çöktü ve kendini nefes almaya bıraktı, beyni elindeki seçenekleri sıralamak için hızla çalışıyordu. Eğer o

İsteddiği gibi onu alırsa, Karpat toplumunun çoğunu üzerine çekebilirdi. Kız üzerinde hakkı vardı ama kız koruma isteyebilirdi ve kulak misafiri olduğu kadarıyla kız da bunu yapacaktı. Bir plana ihtiyacı vardı. Hem de acilen. Hayat arkadaşını bulduğunu kardeşlerine bile açıklayamazdı. Ona yardım ederlerdi ama hayat arkadaşları onun niyetini öğrenirse çok kızarlardı. İçlerinden birinin ona ihanet etmesi riskini almak istemiyordu.

Her şeyden önce, kimsenin bilmesine izin vermeden hayat arkadaşı hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Sonra da onu Güney Amerika'ya götürmek için bir plan yapmalıydı; orada tüm yardımlardan mahrum kalacaktı.

Ağacın devrilmesini ve Nicolae'nin onu karın üzerinde sürüklemesini izledi. Genç kız etrafına bir kez daha şüpheyile baktı ve hemen ardından kadınlardan biri etrafı düşmanlara karşı taradı. Küçük grup eve doğru geri yürüyene kadar ağaç rolünü tekrar yaptı, gövdenin içinde eriyerek büyümenin bir parçası haline geldi.

Görünmez kalarak, rüzgârı arkasına alarak ve en küçük kızın görüş alanından uzak durarak onu takip etti. Normalin ötesinde bir görüşe, karanlığın gölgesini bile hissedebilme yeteneğine sahipti. Manolito bir kadimin evine tehlikeli bir giriş yapmak üzereydi ve içindeki karanlığın gölgesi kızı çağırarak kadar büyüdü.

Onlar evin kapısını açana kadar bekledi; bu bir davetti. Yaşlı adam ağaçla mücadele etti. Garipti ve karla kaplıydı, açık kapıya zor sığıyordu.

"En fazla bu kadar mı açık tutabiliyorsun, MaryAnn?" Nicolae sordu. "Çünkü burada çok fazla ağaç var. Belki de bir iki saniyeliğine daraltmalıyım. Sadece içeri sokmaya yetecek kadar."

"Sakın buna cüret etme. Bunu eski usul yapacağımıza söz vermiştin. Hile yok. Sana yardım edeceğim," dedi Destiny.

MaryAnn kapıyı olabildiğince açarken eğilerek selam verdi. "Lütfen içeri buyurun."

Yanı başındaki Skyler soğuk bir esintinin evin içine girmesiyle irkildi. Ağaçtan ve verandadan düşen kar taneleri küçük bir anafor oluşturarak dönmeye başladı ve sonra yavaşça dağıldı.

Nicolae ve Destiny dolu ağacı evin içine sokmak için birkaç deneme yaptılar. Her yere kar yağdı ve ikisi de gülerek yere yığıldı. "Skyler! Yardım edin," diye seslendi Destiny ağacın tepesi kanepeye çarparken.

Skyler onu mobilyaların üzerinden kaldırmak için sıçradı. MaryAnn kapıyı kapatıp kilitlediğinde Skyler kendini çok daha güvende hissedeceğini düşündü ama öyle olmadı. Nicolae bir elini salladı ve şöminede bir ateş yandı, odayı neredeyse anında ısıttı. Skyler onlardan uzaklaşıp pencereden ormana doğru baktı. Hiçbir şey olmamıştı. Aşırı aktif hayal gücü mü iş başındaydı? Neden artık kendini hiç güvende hissetmiyordu?

"Her yer su içinde," dedi MaryAnn. "Gidip bir havlu getireyim."

"Harika bir fikir. Skyler ve ben Nicolae'den ağaç için en iyi yeri bulmasını isteyeceğiz."

"Ağaç için en iyi yeri bulmak da ne demek?" Nicolae talep etti. "Bana bunu insan yöntemiyle yaptıracaksan, sadece bir kez hareket ettireceğim."

"İşin bütün eğlencesini kaçırıyorsun," diye itiraz etti Destiny. "Eğlencenin yarısı senin yüzündeki o bıkkınlık ifadesini görmek."

MaryAnn onların maskaralıklarına güldü. Destiny'yi mutlu görmek çok güzeldi. Seattle'dan ayrılıp evden bu kadar uzağa gitmeye değerdi. Dağlar uzaktı ve burada boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyordu ama Destiny'nin Nicolae'yle mutlu ve kendine güvenli bir şekilde yerleştiğini görmek bile evden uzakta geçirdiği her ana değerdi.

Banyoya adım attı ve yavaş bir daire çizerek tüm fayans işçiliğine hayran kaldı. Hiç kullanılmayan bir oda için Nicolae ayrıntılara çok dikkat etmişti ve

güzeldi. Raftan en kalın havlulardan ikisini aldı ve kapıya döndü. Kapı kapandı, kilit yerine oturdu.

Kadın kapıya uzandığında, Manolito cisimlendi, ağzı kulağında, bir emir fısıldıyor, hızla kontrolü ele alıyor, onu büyüleriyle sarıyordu. Noel ağacını taşıyan diğer erkek için kapıyı açık tuttuğunda ve onun nazik zorlamasıyla "Lütfen içeri gel" dediğinde, Manolito'yu da evine davet etmişti.

MaryAnn, sen benim hayat arkadaşısın ve bu yüzden isteklerime tabisin. Kanımı alacaksın ki sana ihtiyacım olduğunda seni çağırabileyim ya da sen bana ihtiyacın olduğunda seni duyabileyim.

Parmakları yüzünün mükemmel teninde gezindi. Gözlerini kapadı ve onun ne kadar yumuşak olduğunun tadını çıkardı. Parmaklarını gömleğinin yakasından içeri kaydırды, köprücük kemiğini izledi ve düğmeleri kaydırarak açtı. Göğüsleri dantelli sütyeninin üzerinde kabarmıştı, bu başlı başına bir davetti.

Başını eğdi ve ağzının köşesini öptü, vücudu şimdiden gerilmişti. Ama bu seksle ilgili değildi. Ona sunmaya hazır olmadığı bir şeyi hayat arkadaşından asla almayacaktı. Boğazını ve orada çılgınca atan nabzını öptü. Onu kollarına çekerek vücudunu kendi vücuduna sardı ve dışlarını göğsünün üzerine geçirerek, onu ilk kez tatmanın verdiği erotik coşkunun kendisini ele geçirmesine izin verdi.

İhtiyaç onu sertçe çarptı, vücudu tepki olarak şişti, sert, acı verici bir vaat ağrısı. Kadının tadı enfesti. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı ve gerçek bir değiş tokuş isteyerek onu doyurdu ve sonra biraz daha aldı. Onların ilki. Hayat arkadaşının onu sahiplendiğini biliyormuş gibi davranmadı. Sadece aldı, kendisine ait olan için açgözlüydü ve bunu yaptığı için kendini lanetledi. Ama bu onları, önündeki karanlık günleri atlatmasına yetecek kadar birbirine bağlayacak, onu dönmekten alıkoyacaktı.

Vampir. Onu güvenli bir şekilde inine götürene kadar şehvetin ve ihtiyacın doruklarına çıkacaktı.

Kendini kontrol altına alabildiğinde, iğne deliklerini kapattı ve arkasında kolayca çıkaramayacağı bir iz, damgasını bıraktı. Kendi gömleğini açtı ve göğsünü yardı, başını ona doğru zorlayarak içmesini emretti. Ağzı teninin üzerinde gezindiği ve dili ona doğru döndüğü anda neredeyse kendinden utanıyordu. Ereksiyonu kalınlaştı, tepki olarak sıçradı ve kendini onun derinliklerine gömme ihtiyacıyla zonkladı.

"MaryAnn?" Arayan Nicolae'ydi ve sesinde şüphe vardı. Manolito MaryAnn'in zihninde hızlı bir tarama, sert bir zihin sondası ve ardından bir hareket hissetti. Kadim bir süre önce onun kanını almış ve onları birbirine bağlamıştı. Manolito hoşnutsuzluğunu tısladı, MaryAnn'in beyin kalıplarını aynı tuttu, tuvaleti kullanan bir kadın.

Yaşlı adam hâlâ kapının önünde volta atıyordu.

Manolito, MaryAnn'in gerçek bir değiş tokuş için yeterli miktarda aldığından emin olduğunda pişmanlık dolu bir iç çekişle yarayı kapattı, MaryAnn'i topladı ve banyoyu kullanma anılarını yerleştirdi. MaryAnn kapıyı açıp Nicolae içeri baktığında görülecek hiçbir şey olmaması için moleküllerini odanın her tarafına dağıtarak ortadan kaybolmak yeterince kolaydı - onu tespit etmenin hiçbir yolu yoktu.

"Sen iyi misin?" Nicolae sordu.

MaryAnn elini ağrıyan göğsüne bastırdı. Garip bir şekilde kendini kızarmış hissetti - bundan da öte, yüksek bir cinsel durumdaydı. Yavaş, derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Ben iyiyim Nicolae. İşte havlular." Hayal mi görüyordu? Bir an için banyoya girdiğini hatırlayamadı. Sadece bir adamın tenine dokunduğunu, ağzını boğazından göğsüne doğru kaydırıldığını düşündü. Bluzunu açıp tenine bakmak, vücuduna dokunmak, ellerini üzerinde hissetmek istedi. Ama Nicolae çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştı, omzunun üzerinden küçük şüpheli bakışlar atıyordu ve onun düşüncelerini okuyabildiğini hatırladı.

Noel ağaçları hakkında anlamsız konuşmaya zorlayarak
aceleyle onu takip etti.

Bölüm 15

"Natalya, o saç spreyi ve çakmakla ne yapıyorsun?" Vikirnoff Von Shrieder sordu. Mutfak penceresinden dışarı, etraflarını çevreleyen sessiz, ısıltılı beyaz dünyaya baktı. "Etrafta hiç vampir yok, değil mi?"

"Saçmalama. Bir vampirle dövüşürken şimşekleri çağırmayı öğrendim. Krem brüle için alevli bir şeye ihtiyacım vardı. Bak, tarifi üzerinde öyle yazıyor." Natalya öne doğru eğilerek alçak fayanslı tezgâhın üzerindeki kartı tekrar okudu.

"Vazgeç. Bu aptal tarif için harcadığın zamana değmez." Vikirnoff onun arkasından yaklaştı ve kollarıyla belini sararak onu kendine doğru çekti.

Natalya, "Her zaman June Cleaver'ın küçük önlüğüyle mutfakta yemek pişirmesini istediğini sanıyordum," diye alay etti.

"June Cleaver'dan bahseden sendin ama önlüğü beğendim," diye itiraf etti, yüzünün yan tarafını öperek. Elleri, göğüslerini örtmek için uzanan ince kumaşın altına girdi. "Eğer sürekli bunu giyersen, hazırlamaya çalıştığın şu tuhaf karışımlardan birini denemeyi düşünebilirim."

Boynunun arkasını ısırdı ve ellerinin düz karnından aşağı, kısa önlüğün altındaki bacaklarının birleştiği yere doğru kaymasına izin verdi. Avuçları kısa bukleleri okşadı ve ejderha şeklindeki doğum lekesini örtmek için yukarı doğru hareket etti. Parmak uçları tanıdık şekli takip etti ve ardından kalçalarının etrafından dolanarak sert ve çıplak kalçalarına doğru ilerledi. "Ainaak enyém, bu önlüğün altında tek bir dikiş bile yok."

Tarife bakmak için biraz daha öne eğildi ve karışımına kaşlarını çattı. Bu hareket ona cazip geldi

Vücudunun ön tarafına sürtünen derisi, kasıklarına doğru küçük bir elektrik yükü gönderdi. "Yemek yapan hiç kimsenin gerçekten kıyafet giydiğini sanmıyorum. Çok dağınık. Üç kez üstümü değiştirdim ve sonra vazgeçtim."

Elleri yolculuğuna devam etti, kalçalarını şekillendirdi ve kalçalarının üzerinden geçerek uyluklarına doğru kaydı. Kadının farkındalıktan -cevap veren heyecandan- ürperdiğini hissetti. "Yani insanlar mutfakta çırlıçıplak durur ve yemek yaparlar." Elleri bir kez daha hareket etti, duruşunu genişletti, uyluklarının içini okşadı, parmak uçları hassas göbeğinde ileri geri gidebilsin diye daha yukarı çıktı.

"Bundan eminim," dedi Natalya. "Onların sırrını keşfettim." Adamın ellerini çıplak teninde hissetmek için gözlerini kapattı.

Ağız kadının boynuna sokuldu, dili nabzını okşadı, dişleri alay etti ve ısırıldı. "Slavica'nın kocasına, onunla mutfakta bu kadar çok vakit geçirmesinin nedeninin bu olup olmadığını soracağım. Bu kadar çok tezgâhın olduğu o büyük odada birlikte ne yaptıklarını merak ediyorum."

Dişleri derine battı, onları birbirine kenetledi, iri vücudu kadınınkini öne doğru eğdi, onu alçak tezgâha ve vücuduna yasladı. Kıyafetleri gitmişti ve vücudu zaten sert ve saldırgandı, parmakları yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde vücuduna doğru itiyordu, böylece nefesi kesildi ve ona karşı geri itildi, zaten ıslak ve onun için davetkârdı. Zaten sıcaktı. Onun hazır tepkisini ve vücudunun elini hevesle sürmeye başlamasını seviyordu.

Elleri kalçalarına gitti, onu hareketsiz tuttu, tüm hareketleri engelledi, bu yüzden kendine herhangi bir zevk getiremeden onun ilgisini bekledi.

"Bunu sen başlattın," diye yakındı Natalya.

Cevap vermedi, kadının baharatlı tadının, küçük bedeninin onunkini bekleyişinin, açık ve hazır, çok savunmasız ve çok istekli oluşunun tadını çıkarıyordu. Bir kadın savaşçıyı ele geçirebilmek, güzel olduğu kadar ölümcül de olan bedenini onunkine sarabilmek baş döndürücü bir duyguydu. O

Bir eliyle onu sırtında tutarak zevkini artırdı, onu nefessiz bir şekilde beklemeye zorladı, kalçaları onu baştan çıkarmaya çalışıyordu, vücudu ıslak ve muhtaçtı. Özellikle de kadının endişeli ve talepkâr olmasına rağmen, tıpkı şimdi olduğu gibi, onun hâkimiyetine boyun eğmesini seviyordu.

Vikirnoff dilini iğne izlerinin üzerinde gezdirdi, tekrar bekledi, kalbinin hızlanmasını bekledi ve sertçe itti, kadının derinliklerine doğru ilerledi, kendini tamamen gömdü. Birleştiklerinde alçak sesle bir sevinç çığlığı attı. O kadar sıkıydı ki, adamın şaftının etrafını bir yumruk gibi sarmıştı, sıcak ve kadife gibi yumuşaktı, hoş bir kremle kayganlaşmıştı. Adam onu sert ve hızlı bir şekilde içine aldı, önsezi olmaksızın onu uçurumun kenarına sürükledi, böylece vücudu kenetlendi ve orgazmı bacaklarını sallayarak, karnını dalgalandırarak ve rahmine çarparak onu aştı.

Vuruş ritmini korudu, bir piston gibi hareket etti, her ileri atılışta onu geri sürükledi, böylece sıcaklık ve saldırganlık içinde bir araya geldiler. Kan dolaşımında yarışan şimşek çizgilerini hissedebiliyordu, toplanıyor - inşa ediyor, her zaman inşa ediyor, baskı acımasız, böylece sinir uçları demetine daha fazla hassasiyet getirmek için ilk telaştan sonra, onu sınırdan tuttu, neredeyse rahatlama için hıçkırana kadar onu daha yükseğe itti.

Vikirnoff bütün gün orada kalabilirdi, vücudu ipeğin ve ateşin derinliklerine gömülmüştü, kadının sıkı kasları sıkıyor ve kavırıyordu, vücudu onun kurallarına tabiydi. Etrafına dökülen saçları rengârenkti, teni yumuşak ve davetkârdı ve her santimetrekaresi, her çukuru ve gölgesi onun istediği gibiydi.

Şu anda dişi kaplanın yüzeye doğru tırmandığını hissediyordu, vahşi ve terk edilmiş, ateşe yakıt ekliyor, onu sert istiyor, içindeki sıcaklıkla yükselen kediyle eşleşmesini istiyordu. Başını geriye attı, neredeyse ayak parmaklarının ucuna gelecekti, tekrar tekrar derinlere daldı, böylece sürtünme neredeyse dayanılmaz hale geldi, acıya sınırlanan bir zevk devam etti ve devam etti çünkü öyle dikte etti. Çünkü onun vücudu

Bu şekilde bir araya geldiklerinde onun vücudu. Kendini ona kayıtsız şartsız teslim ediyor, onu mutlak bir coşkuya ulaştıracağına güveniyordu ve ona uyum sağlamak onun ayrıcalığıydı. Çünkü bazen buna her şeyden çok ihtiyaçları oluyordu, ikisi de çok uzun süre yalnız kaldıktan sonra neredeyse şiddetle bir araya gelmeye.

Ona kendi dilinde usulca mırıldandı. "Te avio päläfertülam. Ainaak sívamet jutta." Sen benim hayat arkadaşısın. Sonsuza dek kalbime bağlısın- sonsuza dek benimsin.

Bildiği kadim dilin birkaç kelimesinden biriyle cevap verdi, yüreği sesindeydi. "Sívamet." Aşkı. Ve bunda ciddiydi.

Vikirnoff, kadının nefesi hıçkırıklarla kesilene ve vücudu bir tür öfkeyle yanana kadar, birbirlerine duydukları açlık o kadar keskin ve korkunç olana kadar kadının içine daldı ki, kendini tutamadı. Kadının vücudu adamınkinin etrafında sıkılaştı, adamın omurgasından taşaklarına kadar ateş saçan sert kasılmalarla kenetlendi. Bir kez daha iterken tüm vücudu titredi, sert çelik sıcak ipeğe nüfuz etti, kendini onun en derin çekirdeğine boşaltırken onları daha da birleştirdi.

Adam onun üzerine uzandı, ona sarıldı, sırtını öptü, boynuna sokuldu, bir yandan da nefes almak için çabalıyordu. Kalpleri aynı ritimde atıyordu ama o doymak bilmez açlık hâlâ oradaydı. Bunu onun içinde hissedebiliyordu, içindeki açgözlü kedi gibi kıpırdanıyor ve pençeliyordu ve aynı zamanda şeytanının eşi için kükrediği kendi içinde de hissedebiliyordu.

Çok yavaşça, çok isteksizce bedenlerini ayırdı ve onun doğrulmasına izin verdi. Yakınına sokuldu, ona alan bırakmadı, dolaşan ağzı ve elleriyle niyetini belli etti.

"June Cleaver olayını sevdiğini hep biliyordum. Gizli bir yemek fetişin var," dedi ona küçük bir gülümsemeyle.

"Bir fetişim olduğunu kabul ediyorum ama sanırım bu senin için." Onu daha da yakına sürüklerken karanlık başını eğdi ve göğüslerini ona sunması için onu geriye doğru eğilmeye zorladı. Alıştırdı

hassaslaşmış meme uçlarından tuttu, göğsünü ağzına çekti, güçlü çekişlerle emdi, dişleri alay etti, artçı şokların vücudunda dalgalanmasına neden oldu. "Ainaak enyém, sonsuza dek benimsin," diye fısıldadı. "Biliyorsun sen benim kalbim ve ruhumsun. Benim hayatımsın."

Natalya onun saçlarının tenine değmesini, ağzının onun için bu kadar istekli olmasını seviyordu. Bütün gece kendini onun bedeninde kaybedebilir, başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi düşünmeyebilirdi. Ona baktı ve onu istedi. Elinin tek bir dokunuşu onu ateşliyordu. Bir keresinde onu köyün içinde, meraklı gözlerden koruyarak götürmüştü, ama bu çok çökmüş hissettirmişti. Onu kasten baştan çıkarmış, parmaklarının pantolonunun önünden geçmesine izin vermiş, ona sürtünmüş, bluzu göğüslerini gösterecek şekilde açılmıştı ve o da tam sevdiği şekilde karşılık vermişti. Onu duvara doğru itti ve bir saniye daha bekleyemeyerek hemen orada ona sahip oldu. Onu kızdırmayı, gözlerindeki ısının arttığını ve o sert maskenin sadece kendisi için yok olduğunu görmeyi seviyordu.

Ona her zaman onu ne kadar çok sevdiğini, onun için ne kadar önemli olduğunu söylerdi. Duygularını kelimelere dökmekte zorlanıyor, duygularının derinliğini dile getirmeye çalıştığında bunun bir şekilde kendisinden uzaklaşacağından korkuyordu. Onu sevdiği gibi hiç sevmemişti. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

Vikirnoff isteksizce onun göğüslerini serbest bıraktı ve doğrulmadan önce ağzını tüy kadar hafif öpücüklerle sıyırdı. "Bir şey mi duydun?"

"Evimizin yakınındaki ormanda biri var." Kolunu adamın başına doladı ve onu tekrar aşağı çekti, ağzı adamınkiyle kışkırtıcı bir şekilde eridi. Sıcaklık anında alevlendi. Elleri adamın vücudunda gezinirken, dili adamınkiyle düello yapıyor, alay ediyor ve okşuyordu. Parmakları adamın sert uzunluğunun üzerinde dans ediyor, adam kalınlaşıp sertleştikçe duyduğu tatmin onu mırıldanmaya itiyordu. Elini onun etrafına sardı ve üzerine sıcak hava üfleme için eğildi.

Şaftı zıpladı. Kadın onu bir kedinin kremayı yalaması gibi yaladı. Ağzının nemli sıcaklığı onu içine çekerek karnına ateş gibi yayıldı. Ziyaretçileri unuttu ve iki avuç dolusu kumral saçını yakaladı, kalçalarıyla iterken onu daha yakına sürükleyerek ağzının derinliklerine daldı. Kadın dizlerinin üzerine çöktü, kollarını adamın kalçalarına doladı ve onu boğazına kadar aldı, sıktı, kemirdi ve adam zevkten çıldıracağını düşünene kadar yaladı.

Natalya hiçbir şeyi yarım bırakmıyor, kendini ona hizmet etmenin, seks sevinciyle tüm gücü ele geçirmenin keyfine bırakıyordu. Ona dokunmayı, tadına bakmayı ve tohumunun her damlasını çekerek onu ne kadar hızlı bir şekilde ateş seviyesine geri getirebileceğini görmeyi seviyordu.

Boğazının derinliklerinden küçük bir mırıltı sesi çıkardı ve bu ses onun şaftına doğru bir titreşim gönderdi ve tüm vücuduna yayıldı. Taşakları sıkılaşıp sertleşti ve vücudundaki her sinir kasıklarına odaklanmış gibiydi. Dudaklarının şaftının üzerinde kayışını izlerken ve dilinin beyaz sıcak kıvrımını, dişlerinin kalp durduran kenarını hissederken şehvet keskin ve açtı ve içini tırmıklıyordu.

"Daha sert," diye ısırıldı sıkılmış dişlerinin arasından. Onu yutmaya çok yakındı, dili ve boğaz kaslarıyla harika bir şey yapıyordu.

Ona baktı ve gözlerinde çok büyük bir neşe vardı. Onun için. Ona bu hediye verebildiği için. Eğer mümkünse, boğazını sıktı ve diliyle fiske vurarak onu, kendisini ittiği kadar hızlı ve sert bir şekilde uçurumun kenarına itti. Ateş kan dolaşımına yayıldı, vücudunu yırttı. Kadın sıkı ve sıcak ağzıyla onu sağdı, adamın yumrukları neredeyse şiddetle saçlarına dolanarak onu sabit tutarken, adam çaresizce iterek olabildiğince derine indi. Vücudu paramparça oldu, ayak parmaklarından kafasına kadar, ondan tohum fışkırırken alevlere boğuldu.

Kadın, beni öldürüyorsun. Ve öyle hissettirdi, güzel bir ölüm. Onu ayağa sürükledi, saçlarını tutmaktan vazgeçmedi, ağzı göğüslerini buldu, onu hissetti

artan arzu. Meme uçlarına fiske vurdu, tepkinin vücudunda yarattığı dalgalanmayı hissetti. Yavaşça ısırıldı, onun sıçradığını, rahminin sıkıştığını ve kasıldığını hissetti.

"Sana bunu yapmayı seviyorum," diye fısıldadı. "Seni böyle görmek beni her zaman çok azdırıyor ve sen bana her zaman istediğimi veriyorsun. Ve daha fazlasını istiyorum, Vikirnoff. Çok, çok daha fazlasını istiyorum."

"Sizi ağırlamaya her zaman hazırım."

Natalya bir çıplak bacağını onun etrafına sararak kalçasına sürtündü. "Beni mutlu etmek tam zamanlı bir iş."

Uzandı ve sıradan bir güçle onu kaldırdı, çıplak poposunu tezgâha yaslayabilmesi için onu çevirdi. "Kaçacak hiçbir yerin yok, sívamet."

Gizliden gizliye, onun kadim dilini konuşması ve ona aşkım demesi en sevdiği şeylerden biriydi. Aksanı seksi ve ilgi çekiciydi ve sözleri başka hiç kimsenin paylaşamayacağı gizli bir dünya gibiydi. "Kaçıyor muydum? Mutfaktayken, etrafım bunca yiyeceklerle çevriliyken, acıkmış olmanı umuyordum."

Vikirnoff usulca güldü, gözleri gece yarısı karanlığına bürünmüştü. "Sana her zaman açım." Kadının bacaklarını omzunun üzerine kaldırarak kalçalarını araladı ve başını kadının sıcak çekirdeğinin tatlı kokusuna doğru eğdi. Onu, tıpkı bir kedinin kremayı yaladığı gibi yaladı. Her noktayı, her gizli oyuğu ve bunların ona neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Hassas tomurcuğunun etrafında yavaş ve tembel daireler çizerek, zevkten çılgılık atmak isteyene kadar ona işkence etti. Uylukları çaresizce zıplıyor, kalçaları ona doğru eğiliyor, parmakları kızgın kanalına kayarak baskıyı artırıyor, böylece dili onu kucaklayabiliyor, emebiliyor ve hınzır bir ustalıkla bıçaklayabiliyordu.

Tam da istediği şeyi yaptı, ama asla hayal edemeyeceği bir şekilde. Şaftını kullandığı kadar dilini de etkili bir şekilde kullanarak onu yedi, yuttu. Parmakları sadece onun yavaş işkencesine katkıda bulundu ve onu sınırlarının çok ötesine, başka bir âleme itti.

Natalya adamın ağzına doğru eğildi, adam sihrini konuşturdukça vücudu serbest kalmak için öfkeleniyordu. Başı çılgınca ileri geri sallanıyordu. Vücudu hızla basınç oluşturuyor, serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyor, gerginlik patlayacağını düşünene kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılıyordu. Vikirnoff her zaman onu tuttu, ona yalvarana, hıçkıra hıçkıra ağlayana, neredeyse tahrikten çıldırana kadar onu gidebileceğini düşündüğünden daha ileri itti.

Zevk ile acı arasında bir yerde bir his midelerini şiddetle kavradı, rahmini sıktı ve vücuduna yayıldı. Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı ve içinin neredeyse kasıldığına yemin etti. Spazmlar devam ettikçe ürperdi ve katıksız coşku dalgaları dalga dalga üzerine çöktü.

Nefesini tutmaya fırsat bulamadan Vikirnoff kalçalarını aşağı indirdi, bacaklarını birbirinden ayırdı ve kaygan, sıcak kıvrımlarının derinliklerine daldı. Kadın çığlık attı. Vücudu tekrar tekrar orgazm olurken zevk çığlıklarını durdurmak mümkün değildi.

O yumuşak çığlıkları duymak, boğazının sarsılarak çalıştığını görmek ve vücudunun çok büyük bir zevkle dalgalandığını hissetmek için daha derine ve daha derine çarparken küçük tomurcuğuna bastırdı. Yüzü kızarana, ağzı açık kalana ve gözleri şok ve şehvetle irileşene kadar sürtünmeyi artırarak sertçe itti. Ancak o zaman onu ikinci kez uçurumun kenarına götürdü.

Natalya onun altında yatıyor, omuzlarını tutuyor, kontrolü yeniden ele almak için çaresizce çırpınıyordu. Sadece Vikirnoff onu bu şekilde paramparça edebilirdi ve bu, uzun zamandır taşıdığı tüm sorumluluklardan kurtulduğu, rahatladığı ve tamamen özgürleştiği tek andı. Onun öpücüğü için yüzünü çevirdi. Onun dudaklarını ve kendisine yaptıklarını seviyordu. Onunla ilgili her şeyi seviyordu. "Kapıda biri var," dedi usulca, ağzının kenarlarını öperken ve dudaklarını boğazından göğsüne doğru gezdirirken.

"Sadece kardeşim ve o bekleyebilir," dedi Vikirnoff, elleri tekrar göğüslerini kavradı, başparmakları okşayarak tüm vücuduna titreşimler gönderdi. "Benim yapacak çok daha önemli işlerim var."

Geri çekil Nicolae. Burada biraz meşgulüm. İyi bir önlem olarak dişlerini göstermiş ama kardeşi ona sadece eğlenceyle karşılık vermişti.

Dili nabzının üzerinde dönüyordu. Dişleri kazındı ve adamın tüm vücudu beklentiyle kasıldı.

Kapı çalmaya devam etti. Vikirnoff küfretti. "Onu öldüreceğim." Birdenbire onu terk etti ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Üzerine bir şeyler giy," diye hatırlattı ona biraz muzip bir sırıtışla. "Onlara ihtiyacın olabilir."

Vikirnoff kapıyı sarsarak açarken üzerine bir gömlek ve kot pantolon giymeyi başarmıştı. "Duymadın mı benim..." Ziyaretçisini tanıyarak sözünü kesti. Bir eli saçlarını karıştırdı. Tekrar mutfağa baktı. Biliyordun. "Mikhail."

Tabii ki. Sana göz kulak oluyordum. Kahkahası adamın vücudunu yeniden gerdi. Kulağına üflemeyi bile başardı.

Sana şaplak atmayı düşünüyorum.

Son seferinde oldukça hoşuma gitmişti. O gece oldukça vahşiydin.

Vücudu yeniden zıpladı, kot pantolonunun ince kumaşının altında şişti. Sesi baştan çıkarıcı, müstehcen, neredeyse mırıltılıydı. Gömleğinin içine sokulmamış olmasına şükrederek bir selamlama gülümsemesini idare etmeye çalıştı.

Mikhail'in koyu renk gözleri onun üzerinde kayarak çok fazla şeyi içine çekti. "Taramada başarısız oldun. Onun Nicolae değil de ben olduğumu anlamalıydın."

Vikirnoff, "Kadınım çok fazla dikkat dağıtıyor," diye itiraf etti. "Başka pek bir şey düşünemiyorum." Mikhail'in girmesine izin vermek için geri çekildi. Kardeşimi öldürüyorum. Muhtemelen şu anda bir sırtlan gibi gülüyordur. Biliyor olmalıydı ve beni uyarabilirdi.

"Kulübe hoş geldiniz," dedi Mikhail ama başını salladı. "Onları tatmin etmeyi öğrenmek büyük bir disiplin gerektirir."

ihtiyaçlarının yanı sıra korunmalarını da sağlamak."

İhtiyaçları mı? Natalya burnunu çekti. Seks yapmadan iki saat geiremezsin.

Bunun için sorumluluk almıyorum. Sen bir bağımlılıksın.

Natalya'nın yumuşak kahkahası Vikirnoff'un zihninden geçerek duyularıyla alay etti.

"Bu gece için ihtiyaın olan her şeyi aldığından emin olmak için uğradım," dedi Mikhail. "Eve gitmeden önce uğramam gereken birkaç yer daha var ve Raven bekliyor."

"Biz iyiyiz. Natalya garip bir şey yapıyor." Endişeyle mutfağa doğru baktı. "Ne yazık ki bir tür alev gerektiriyor ve onun ne kadar yaratıcı olduğunu bilirsin. Her an yangın çıkabilir."

"Bunu duydum!" Natalya aradı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, alışıyor. Perdeyi ateşe verdim ve duvarda bir iki yanık izi var."

"şaka yapmıyor, değil mi?" Mikhail duman kokusunun kendilerine doğru geldiğini söyledi.

Vikirnoff i çekti. "Ne yazık ki hayır."

"O zaman seni yalnız bırakayım. Natalya'ya Gregori'nin bu gece Noel Baba rolünü oynayacağını söyle. Kimsenin yapmayacağından endişe ediyordu ve seni gönüllü olarak seti."

"O ne?" Vikirnoff mutfağa doğru kaşlarını çattı.

"Ve eğer yarışma için bir elfe ihtiyaçları olursa, tayt içinde oldukça elfe göründüğünü söyledi." Mikhail'in yüz hatları tamamen ifadesizdi.

"Bütün bunları o mu söyledi?" O küçük çıplak kıçına şaplak atacağım. Sözler, sözler.

"Bir elfe ihtiyaımız olduğundan emin değilim ama Sara ve Corrine'e soracağım. Gösteriyi düzenleyenler onlar ve teklifinizi onlara bildireceğim."

Vikirnoff düşünceli bir şekilde burnunun kenarını ovuşturdu. "Mikhail, prens olduğunuzun ve bu nedenle her zaman korunmanız gerektiğinin tamamen farkındayım, ancak

Bu kadınlara böyle bir mesaj vererseniz, kafanızı kesmek ve hoş olmayan bir yere tıkmak zorunda kalacağım."

Mikhail başını salladı, yüzünde hâlâ bir ifade yoktu. "Bunun adil bir tepki olduğunu ve benim de böyle bir tepki verebileceğimi düşünüyorum. Birbirimizi çok iyi anladığımızı söylemek yeterli."

"Öte yandan, Gregori'ye gerçekten Noel Baba rolünü oynamasını emrederseniz, ön sırada bir koltuk rica ediyorum."

Mikhail elini uzattı. "Tamamdır."

Vikirnoff, sana ve Natalya'ya ihtiyacım var. Vikirnoff prensin elini sıkarken Nikolay'ın sıkıntılı sesi zihnini doldurdu.

Kardeşine cevap vermeden önce Mikhail'in buhar olup dağılmasını ve dağınık ağaçların arasından Corrine ve Dayan'ın evine doğru ilerlemesini bekledi. Yola çıkıyoruz. "Natalya. Nicolae'nin bize acilen ihtiyacı var."

"Bu şeyin son rötuşlarını yapıyordum. Tuhaf kokuyor."

"Bu muhtemelen çakmak gazı ya da saç spreyi. Tadının da kokusu kadar komik olduğunu düşünüyorum."

Nicolae, hayat arkadaşına herhangi bir şeyin yanlış olabileceğini söyleme, diye uyardı. Eğer Destiny bir an için birinin ya da bir şeyin MaryAnn'e zarar vermeye çalıştığını düşünürse bana çok kızar. Henüz pek çok insana güvenmiyor ve MaryAnn onun için aileden biri.

Vikirnoff etrafında döndü, tembel ve rahat tavrı bir anda kayboldu. Ve bana. Bana neye inandığını söyle. Bilgiyi Natalya ile paylaştı.

Mary Ann ile kan bağımlıyım ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum. Bir vampirin evime gelip onun kanını aldığını düşündüm ama bunu hissedemiyorum. Belki Natalya'nın doğum lekesi bizim için kükrer ve bana kesin bilgi verir. MaryAnn hiçbir şey hatırlamıyor ama rahatsız, huzursuz ve kesinlikle farklı görünüyor. Ben de evimde huzursuz hissediyorum.

Vikirnoff aceleyle yanına gelen Natalya'nın eline uzandı. Anılarını incelediniz mi? İkisi de

      , buhar damlacıkları halinde parıldadı ve Nicolae'nin evine doğru dışarıya aktı.

Tabii ki yaptım. Tekrar tekrar. Ona burada, evimizde bir Şey oldu. Eğer bir vampir savunmamızı aştıysa, bunu bilmem gerek. Bir anlık teredd  t oldu. Ve eğer bir Karpatyalı hem benim hem de Gregori'nin koruması altındayken onu beslenmek için kullandıysa, bu   ld  r  c   bir su  tur. Bu   ok tehlikeli bir durum.

Vikirnoff, Nicolae'nin yanılıyor olabileceğini d  ş  nemiyordu. Eğer bir Şeylerin ters gittiğini s  ylediyse, ş  phesiz   yleydi. Hangi Karpatyalı hem iki eski savaş  ının hem de "Karanlık Olan "ın gazabını g  ze alabilirdi ki? Gregori'nin bir cellat olduğunu herkes bilirdi. B  yle bir adamla kimse işini şansa bırakmazdı. Saldırgan bir vampir olmalıydı ama bir vampir nasıl olur da bir kadimi geçip onun evine girebilirdi?

Vikirnoff ve Natalya, Nicolae'nin evinin hemen dışında normal formlarına b  r  nd  ler. Evin etrafında bir daire   izerek iz aradılar, d  şmanın yakınlarda olduğuna dair bir işaret aradılar. Natalya elini doğum lekesinin   zerine koydu ve başını salladı.

"Ejderha sessiz Vikirnoff. Yakınlarda ne bir vampir var ne de yakın zamanda bir vampirin civarda olduğuna dair bir kanıt."

"Ama bir Şeyler ters gidiyor."

"Katılıyorum, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum."

Keskin bir nefes aldı, g  zleri parlak yeşilden deniz mavisine d  nd   ve sonunda donuklaştı. Saçlarında turuncu, siyah ve hatta beyaz   izgiler oldu. D  rt ayak   zerine d  şt  , k  rk   dalgalandı ve g  rkemli dişi kaplan evin içinde volta atmaya başladı, kedi duyularını kullanarak bir d  şman bulmaya   alıştı.

Vikirnoff kaplanı ormana kadar takip etti.   alıların ve kar yığınlarının arasından sabırla ilerliyor, tam olarak yakalayamadığı zor bir kokuyu takip ediyordu. Natalya evin birkaç metre   tesinde doğal formuna kavuştı.

"Biri onları şuradan izlemiş." Kalın bir ağacı g  sterdi. "Kokusunu alamıyorum.   ok zekidir. O

Etrafındaki doğal olanı kullanır, seçtiği şeyi taklit eder, böylece sadece o görülür ya da koklanır. Ağacı evlerine sürüklemelerini izlemiş ve aynı anda içeri girmiş olmalı. Noel ağacı dikkatlerini dağıtmış ve rüzgar ya da küçük bir kar fırtınası gibi bir şeye dikkat etmemişlerdir. Bahse girerim ikisini de kullanmıştır. Ağaçtan uçan karlar olabilirdi."

"Bu seferki akıllı. Çok sofistike yöntemleri olan bir kadim. MaryAnn iki kat korunurken neden onun peşinden gitmeyi seçsin ki?"

"Meydan okuma mı? Bir meydan okuma belki. Gregori'yi ve MaryAnn'i koruyan kadimleri yenmek mi?" diye tahmin etti.

"Ve yakalanırsa cezası ölüm olabilir mi? Kesinlikle, Destiny onu öldürür. MaryAnn'e karşı son derece korumacıdır. Nicolae'nin de evine böyle bir hakarete izin vereceğini sanmıyorum. Ve eğer saldırganı öldürmezse, ben öldürürüm. MaryAnn hem kardeşimi hem de Destiny'yi kurtardı. Destiny'ye hayatını geri verdi ve bunu yaparken Nicolae'ye de hayat verdi. Onun bu şekilde kullanılmasına izin vermeyeceğim."

Natalya onun elini tutarak, "Söylediklerine dikkat et," diye hatırlattı. "Konu MaryAnn olunca Destiny çok sinirli oluyor."

Her ikisi de bölgeyi uzun ve yavaş bir şekilde inceledi. Gözler izliyor muydu? Öyle hissediyorlardı ama tüm yeteneklerine rağmen düşmanı bulamıyorlardı.

MaryAnn onları kapıda karşıladı, gülümsemesi içtendi. "Vikirnoff. Natalya. Sizi görmek çok güzel. Biz de tam Noel ağacını asıyorduk. Skyler bizi ziyaret ediyor. Onunla tanıştın mı?" Natalya'ya şaşkın şaşkın bakan genç kızı gösterdi.

Vikirnoff MaryAnn'ın elini tuttu ve dudakları MaryAnn'ın tenine değerek onu şaşırtacak şekilde eğildi. Derin bir nefes aldı ve MaryAnn'ın elini bırakmasına izin verdi. "Harika görünüyorsun."

Natalya yaklaşp ona sarıldı ve iki yanağını da öptü. "Işıl ışıl görünüyorsun. Bu geceyi iple çekiyor musun?"

Gerçekten de ışı ışı ışı görünüyor. Her zaman güzeldi ama şimdi tehlikeli bir cazibesi var. Ve bir erkek kesinlikle ona yakındı. Çok yakın. Kokusu benden kaçıyor; dişi kaplanım bile alamıyor. Onu takip edemeyeceğim. Ama o vampir değil. Karpatyalı.

MaryAnn ikisine de gülümsedi. "Evet, tabii ki. Herkes bana karşı çok iyi davrandı. Biz de tam Skyler'ı eve bırakacaktık. Bizimle gelmek ister misiniz?"

Natalya odayı geçip genç kızın yanına gitti. Kız fiziksel temastan kaçınarak geri adım attı. Natalya ona gülümsedi. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Zor psişik yeteneklere sahip olmalısın. İnsanlara dokunduğunda onları okuyabiliyor musun?"

Skyler başını salladı. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum." Omzunun üzerinden baktı ve Vikirnoff ipucunu aldı, MaryAnn'i dirseğinden tutup onunla birlikte mutfağa yürüdü ve Natalya'yı genç kızla bıraktı. "Biraz gergin görünüyorsun. Sen de gerçekten hassas mısın? Tehlikeli bir şey yaklaştığında genellikle içimi bir korku kaplar."

Skyler başını salladı. "Ben de bundan nefret ediyorum. Delirip delirmediğinizi ya da dışarıda sizi gerçekten takip eden bir şey olup olmadığını asla bilemezsiniz." Tedirgin bir şekilde pencereden dışarı baktı.

Natalya başını salladı. "Gerçekten de öyle hissediyorum. Söylersen insanlar tuhaf olduğunu düşünür, özellikle de yanlış bir şey göremiyorlarsa ya da bulamıyorlarsa. Ve eğer söylemezsen ve kötü bir şey olursa, söylemediğin için kendini aptal gibi hissedersin."

"Bu sana da mı oldu?" Skyler sordu. "Burada olmak zor çünkü her zaman çok fazla enerji kullanılıyor ve bazen farkı anlayamıyorum."

"Daha önce Nicolae ve Destiny ile birlikte ağacı alırken bir şey hissettin mi?" MaryAnn'in adını kullanmaktan bilinçli olarak kaçındı.

Skyler yavaşça başını salladı. "Genelde bir şeyin şeytani olup olmadığını anlayabilirim ama karanlıktı ve sanki biri bizi izliyordu. İyi hissettirmedi."

"Nicolae'ye neden söylemedin?"

Skyler başka tarafa baktı. "Kendimi aptal gibi hissetmek istemedim. Ve hiçbirisi bir şey hissetmedi. Onlar Karpatyalılar, Gabriel gibi kadimler. Dışarıda bizi takip eden bir şey olup olmadığını bilmeleri gerekmez mi?"

Natalya uzun bir süre sessiz kalarak gencin kıvrınmasına izin verdi. "Gerçek sebep bu değil. Neden onlara söylemedin?"

Skyler gözlerini kırıştırdı, ağlayacakmış gibi baktı. Ellerini ceplerine sokarak arkasını döndü. "Dimitri olabileceğini düşündüm," diye itiraf etti alçak sesle. "Benim yüzümden başının daha fazla derde girmesini istemedim."

Natalya, Karpatlar'ın ortak yolunda son zamanlarda yaşanan sorunları bildiğinden sesini yumuşattı. "Bunun nasıl bir his olduğunu ben de biliyorum. Birini korumak isterken onun başına bela açan kişinin sen olduğunu hissetmek." İç çekti. "Vikirnoff'la bir araya gelmeyi nasıl başardığımı hâlâ bilmiyorum. Hiç de onun istediği gibi biri değilim." Skyler dönüp ona bakana kadar bekledi. "Onun gibi mi hissettin?"

"Sanki biri bizi izliyormuş gibi hissettim." Skyler kaşlarını çattı.

"Şimdi hissediyor musun? Şu anda mı?"

"Çılgınca olan da bu. Bir var bir yok. Sanki buradaymış da sonra gitmiş gibi. Biri bunu yapabilir mi? Biri beni bu evde bile izliyor olabilir mi?" Titredi. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Kendine iyi bak tatlım. Vikirnoff, Nicolae, Destiny ve ben vampir saldırıları konusunda çok yetenekliyiz. Hiçbirimizin sana zarar vermesine izin vermeyiz."

"Ya Dimitri'yse?" Skyler fısıldadı. "Beni engellemeye çalışıyor ama acısını hissedebiliyorum. Buna ben sebep oldum. Bu onu çok incitiyor ama bunu durduramıyorum. Olmamı istediği şey olamıyorum." "O bir Karpat erkeği

Skyler. Ne gerekiyorsa yapacaktır.

mutlu olman için."

"Ondan sorumlu olmak istemiyorum."

"Biliyorum." Ve Tanrı yardımcısı **o l s u n**, biliyordu.

Natalya, Vikirnoff'un kim ya da ne olduğuna güvenmeyerek onunla sonuna kadar savaştı.

oldu. "Henüz bunu düşünmene gerek yok. Sen bir çocuksun. Bırak öyle kalsın. Francesca hakkında duyduğum her şeye göre, seni bu durumdan kurtaracak ve zaman her şeyi yoluna koyar."

Diğerleri ceketlerini giyerek içeri girdiler. "Hazır mısın Skyler?"

Kız başını salladı ve evin etrafına gergin bir bakış daha attı. Destiny ve MaryAnn, Skyler'ı da aralarına alarak dışarı çıktılar. Nicolae, Natalya'yla birlikte onları takip etti ama Vikirnoff kapıyı çarparak kapattı ve evin hemen içinde durarak davetsiz misafiri bulmak için duyularını harekete geçirdi. Kardeşi gibi o da bir şeyler hissediyor ama bulamıyordu. Evde kalan her neyse, her kimse, çok eski, çok güçlü ve yetenekliydi.

Aniden döndü ve kapıyı, camları takırdatacak kadar sert bir şekilde çarparak çıktı. Nicolae. Vampir olduğundan şüpheliyim. Onu kan için kullanan bir erkek olmalı. Ona başka bir saldırı olduğuna dair herhangi bir iz var mı?

Bir erkek Karpatyalının korunan bir kadını -potansiyel bir can yoldaşını- kullanacağı ve kadının bundan haberdar olmayacağı düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Nicolae iç çekti. Bekâr erkeklerimizin çoğu bu civarda. Kim olduğunu söylemek imkansız. Kokusunu alamadım.

Çok yetenekli bir kadimle karşı karşıya olmalıyız.

Vikirnoff Natalya'ya yaklaştı ve tepelerindeki bulutların dönüp kararmaya başlamasından hoşlanmayarak etrafı taradı. Sıkı bir grup halinde Gabriel'in kaldığı eve doğru ilerlerken rüzgâr karları savurarak üzerlerine geliyordu. Skyler ormanın derinliklerine doğru endişeli bakışlar atmaya devam etti.

"Hiç Gabriel ile uçtun mu?" Nicolae ona sordu. "Ya da kurtlarla koştun mu?" Vikirnoff ekledi.

"Ya da bir dişi kaplan?" Natalya gönüllü oldu.

Skyler'ın bakışları onun yüzüne sıçradı. "Hayvanları severim. Özellikle de kurtları. Ama hep bir kaplana yakın olmak istemişimdir. Tehlikeli mi?"

"Oha!" MaryAnn elini kaldırdı. "Gözümün önünde çılgınca bir şey yapmayacağını biliyorum. Eve geri döneceğim. Kalbim ancak bu kadarını kaldırabilir."

"Gerçekten uçmak istemez misin, MaryAnn?" Destiny ikna etti. "Ya da bir kurdu ya da kaplanı sevmek? Sadece bir kez, bunu yaptığını söylemek için?"

MaryAnn Skyler'ın umut dolu yüzüne baktı. İç çekti. "Tamam, mesele şu. Ben aslında hiç maceracı değilim. Ben gerçek bir şehir kızıyım, bilirsin, butikler ve alışveriş merkezinde alışveriş yapan kız arkadaşlar, kurtları sevmek değil. Ama bunu gerçekten yapmak istiyorsan çocuğum, şuradaki ağaçlardan birine tırmanır ve seni izlerim."

Nicolae bir kolunu Skyler'a, diğerini de MaryAnn'e doladı. "Biz daha çok senin kurtlardan birinin sırtına binmeni düşünüyorduk."

Gökyüzünü aydınlatan şimşek, koyu bulutları ateşten bir turuncuya çevirdi. Bir kırbaç fırladı ve yere çarparak toprağı salladı ve karda uzun bir çizgi oluşturdu. Gök gürültüsü tam tepemizde patladı. Kulakları sağır eden kükremede, bir canavar belirgin bir uyarı homurdandı ve enselerindeki tüyleri diken diken etti.

Skyler endişeli bir ifadeyle Nicolae'den uzaklaştı. "Dimitri miydi o? Birinin bana dokunmasından hoşlanmıyor."

Vikirnoff ve Nicolae birbirlerine uzun uzun baktılar. "Bilmiyorum tatlım. Bu konuyu onunla daha sonra konuşuruz. Birimizin sevgi dolu olmasına kızacağını sanmıyorum. Bizim hayat arkadaşlarımız var."

"Dokunulmaktan rahatsız olduğumu biliyor," diye itiraf etti. "Eğer o yaptıysa, o zaman beni korumaya hakkı var. seni. Seni güvende ve mutlu tutmak isterdi ve eğer birimizin seni rahatsız etmesi seni rahatsız ediyorsa, o zaman bir hatırlatma gönderirdi."

MaryAnn Destiny'ye yaklaştı, bir eli göğsünün hemen üzerinde zonklayan ve yanan bir noktaya gitti. Avucuyla sertçe bastırarak ağrıyı kendisine doğru tuttu. Her zaman korkmaktan nefret ederdi ve burada, bu dağlarda, her zamanki özgüvenini kaybetmiş gibiydi. Bir şehirdeyken şehrin en kötü yerlerine doğru yürür ve

Ama burada, bu dünyada hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Ve vahşi hayvanların ya da başkalarını şiddetli fırtınalarla azarlayabilen insanların bir parçası olmak istemiyordu.

"Skyler'ı evine götürelim ve eve geri dönelim," dedi.

Bölüm 16

Müziğin sesi, Karanlık Ozanlar'dan Dayan'ın ailesiyle birlikte yaşadığı küçük evi dolduruyordu. Dayan'ın sesi bir ninniyle yükselirken iki gitar usulca çalıyordu. Corinne aniden gitarını bıraktı, beşiğin üzerine eğildi ve başını salladı. "Uyumayacak Dayan, onun için yazdığın o güzel şarkıyla bile uyumayacak. Bu gece Noel kutlayacağımızı biliyor ve gitmek istiyor."

Dayan kendi gitarını bir kenara bıraktı ve hayat arkadaşının yanında, bebek kızlarının başında dururken sert görünmeye çalıştı. Küçüküktü, şu anda ancak on beş kiloydu ama onlara çok fazla zekâyla bakıyordu ve Dayan onun hayatlarına hükmetmesinden çok korkuyordu. Kızları her ikisi için de bir mucizeydi ve onun için çok mücadele etmişlerdi, hâlâ da ediyorlardı. Küçük bedeni kırılıyordu ama iradesi güçlüydü.

"Genç bayan, sizin kestiriyor olmanız gerekiyordu."

Küçük bir el yüzüne doğru sallandı. Kalbi, çocuğuna baktığında her zaman olduğu gibi göğsünde çarptı. Ona mırıldanırken hiç de uykulu görünmüyordu, kocaman açılmış gözleriyle onu kucağına alması için yalvarıyordu. "Sana çekmiş," diye mırıldandı. "O küçük inatçı çizgisiyle. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel ve kendisi için iyi olmasa bile kendi bildiğini istiyor."

Corinne kalçasıyla onu dürttü ama artık çok geçti; gülümsemesi kaçmıştı ve bebek bunu gördü. Corinne de Dayan'a gülümsedi ve Dayan kendini kaybetti. Dayan uzandı ve onu kucağına alarak sarıldı.

"Küçük Bayan Jen, çok yaramazsınız," dedi Corinne. "Ben de tam koşuya çıkmak üzereydim, tüm bu çılgınlık başlamadan önce. Şimdi seninle ne yapacağım ben?"

"Gitmeyi seviyor. Onu pakete koyabiliriz," dedi Dayan.

"Hava çok soğuk."

Dayan eğilerek kızının yüzünü okşadı. "Vücut ısını ayarlama konusunda iyiye gidiyor ve onu sıcak giydirebiliriz. Onu daha sonra hana götüreceğiz ve bu da çok farklı değil. Gitmek istiyor Corinne. Onunla koşmana bayılıyor."

Corinne koşmayı çok severdi. Hayatı boyunca fiziksel bir şey yapmasını engelleyen kötü bir kalbi vardı ve şimdi Karpatyalı olduğu için yeterince koşamıyordu. Bu onu özgür, bütün ve çok mutlu hissettiriyordu. Amerika'daki evinde bebek arabasıyla koşuyordu, böylece Bebek Jennifer da aynı mutluluğun içinden aktığını hissedebiliyordu ama burada, Romanya'nın dağlarında patikalar bebek arabası için çok engebeliydi ve ön çantayı kullanırsa bebeği sarsmaktan korkuyordu.

"Koşmaya ihtiyacım var ve onu yanımda götürmeyi seviyorum. Koşmak zihnimi boşaltıyor ve tüm bu yemek pişirme, Sara'ya çocuklarla ilgili yardım etme, kostüm dikme ve provalardan sonra, kesinlikle biraz egzersize ihtiyacım var" diye açıkladı Corinne.

"Bebeğim," dedi, bir eli kızın ensesinde kıvrılarak başını kendi ellerine yaklaştırdı. Onu öptü, yavaş ve nazik bir şekilde aşkını ilan etti. "Bana asla bahane uydurmak zorunda değilsin. Eğer koşuya çıkmak istiyorsan, çıkarız. Tek başına gitmen güvenli değil ama seninle gitmemizin bir sakıncası yok, değil mi Jen?"

Bebek her ikisine de gülümsedi, kendi yoluna gittiği için mutluydu. Corinne son bir kez daha, "Yalnız kalmak istemiyorum," dedi, bebeği soğukta dışarı çıkarmaya isteksizdi. "Taradım, Nicolae ve Destiny ile birkaç kişi daha eve oldukça yakın. Ben onlarla güvende olurum. Sen burada kalıp ısınabilirsin."

Dayan kararlı bir şekilde, "Biz de seninle geliyoruz ama bebeği senin taşıman gerekiyor," dedi. "Hazırlanmamız sadece bir dakikamızı alır." Dayan çoktan bebeğin kıyafetlerini değiştirmiş, onu sıcak tutan giysilerle sarmalamış ve kendi açık hava kıyafetlerini giydirmişti. "Karda normal şekilde koşamayacağını biliyorsun. Karda kaymak için yeteneklerini kullanman gerekecek."

hafifçe yüzeyin üzerine. Biraz konsantrasyon gerektiriyor ama alışacaksınız. Bunu yaparken bebeğin hareketini minimumda tutmanız gerekecek."

"Bunu benimle yapmak istediğine emin misin?"

"Evet." Onun tek başına dışarı çıkmasına izin verecek değildi ve gerektiğinde ikisini de savunmak için ellerinin serbest olması gerekiyordu.

Corinne ön çantayı düzeltti ve Dayan bebeği çantaya koyana kadar bekledi, onu sabitledi ve küçük kapüşonlu bir ceketle sardı. "Bölgedeki onca Karpatyalı varken, bir vampirin bizden birine saldırmasının intihar olacağını düşünmüyor musun? Juliette De La Cruz'un peşine düşene ne olduğuna bir bak. Bence ölmek istemiş olmalı. De La Cruz kardeşler çok korkutucu."

"Darius'a göre De La Cruz ailesi her zaman çok güçlüydü. Eskilerden olduklarını, biraz ketum olduklarını ve inanılmaz yeteneklere sahip olduklarını söylüyor. Onların gücüne büyük saygı duyuyor ve bunu Darius'tan duymak çok şey ifade ediyor."

"Peki bir vampir neden bir De La Cruz kadını hedef alsın? Size söylüyorum, bunların hiçbirisi mantıklı değil. Buradaki kadınların çoğu muhtemelen jaguar soyundan geliyor. Juliette'in bu soyla kan bağı kesinlikle diğerlerinden daha güçlü ama yine de vampir onu dışarı çekti. Öyle değil mi? Onun korkularına özel değil miydi?"

"Gerçekten bilmiyorum. Bu konuda bazı konuşmalar oldu ama kimse neler olup bittiğini gerçekten bilmiyor. Ama bu ikinci saldırıydı Corinne," diye hatırlattı Dayan. "Daha küçük vampirler genellikle çok daha güçlü olanlar tarafından kullanılır. İşimi şansa bırakmak istemiyorum. Sanırım etrafta fırsat kollayan bir tane var ve bu benim ailemle olmayacak."

"Hâlâ bu kadar çok Karpat avcısının bir araya toplandığı bir yerde takılmalarının tamamen aptalca olacağını söylüyorum. Bunu neden yapsınlar ki?"

Dayan omuz silkti. "Bu eski bir savaş taktiğidir. Hatları sürekli taciz etmek sonunda onları zayıflatır. Ve şu anda kesinlikle kadınlarımıza saldırıyorlar." Bebeğē baktı. Ve çocuklarımıza.

Belki de gitmemeliyiz. Bu akşam koşmadan da yapabilirim. Bütün o çocuklarla çok uzun süre kapalı kaldım. Sara bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Bana bir tane yeter.

Bizimki ele avuca sığmaz. Dayan eğilerek bebeğın başının arkasına bir öpücük kondurdu. "Önlem alıyoruz Corinne. Hayatımızı değıştirmeyiz. Koşmaya gitmek istiyorsan gideriz. Ve dediğın gibi, bu senin için iyi bir pratik. Karpāt yöntemlerini kullanarak ne kadar çok pratik yaparsan, o kadar iyi olursun. Bölgedeki diğērleriyle de yeterince güvende olacağız. Onlara doğru gideceğiz."

Corinne kapıyı açarken, "Falcon yiyeceklerin çoğunu hana götürmek için uğradı bile, yani neredeyse her şey tamam," dedi. "O ve Sara çocuklarla birlikte son dakika provalarının üzerinden geçiyorlardı. Çocuklar çok heyecanlı. Falcon için bile sakinleşmiyorlar ve ona tapıyorlar."

Dayan, "Jen'in de ona gerçekten tepki verdiğini fark ettim," dedi ve evin etrafına güvenlik önlemleri eklemek için geri döndü. Döndüklerinde herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu. Corinne Karpāt yaşamını, onun yaşam tarzını benimsemişti ve asla arkasına bakmadı, görünüşē göre pişmanlık duymuyordu, ama onun için asla yapmaması önemliydi. Onu kaybetmeye -hem annesini hem de çocuğünü kaybetmeye- çok yaklaşmıştı ve ona verebileceğē her şeyi vermek için hayatının sorunsuz ve mutlu olmasını istiyordu.

Corinne elini onun koluna koydu ve gözlerinin içi gülerek ona gülümsedi. "Falcon senin gibi nazik ve çocuklar da buna karşılık veriyor. Sen tam bir şairsin Dayan."

Yumuřak bir sesle inledi ve onun kendisini bu şekilde görmesinden gizliden gizliye memnun olduğū gerçeğini bir kenara bıraktı. "Darius'un bunu söylediğini duymasına izin verme. Bunun sonunu asla duymayacağım."

Yavaş bir koşuya başlarken güldü, karın üzerinde kayıyor, yüzeyde kalmak için ayaklarını nasıl yerleştireceğini anlamaya çalışıyordu. "Hepiniz Darius'tan çok korkuyorsunuz. Onu Tempest'la birlikte hiç izlediniz mi? O tam bir çocuk oyuncağı. O kadar da korkutucu olamaz."

Dayan ona ayak uydurarak, "Gregori hakkında bile böyle söylüyorsun," dedi.

"Bana ve bebeğe karşı harikaydı. Adam tam bir oyuncak ayı."

Dayan homurdandı. "Ona pek çok şey dendiğini duydum ama oyuncak ayı bunlardan biri değil."

Ona küçük, sevgi dolu bir gülümseme attı. Dayan kalbinin eridiğini hissetti. Bunu o kadar kolay yapmıştı ki. Bir bakış. Bir dokunuş. Ve dünyası doğru olmuştu. Sahnede geçirdiği onca yıl boyunca pek çok kadın ona atılmış, onu görmemiş, kim olduğunu umursamamıştı. Ve sonra Corinne. Ona hayat vermişti.

"Onu bana sen verdin," dedi usulca, onun zihninde bir gölge olmakta ustalaştığını göstererek. "Sen bana hayat verdin." Bir an için elini tutmak için uzandı ve üçünü birbirine bağladı. Bebek, anne ve baba.

Dayan'ın kalbi kabardı. Bir ailesi olmasını seviyordu. Her zaman da sevecekti.

Corinne ona muzip bir gülümseme fırlattı. "Devam et, müzik adamı." Corinne fırladı, bir makine gibi koşuyordu, pürüzsüz ve akıcı, vücudu kolayca hareket ediyordu, kalbi ve ciğerleri mükemmel bir senkronizasyon içindeydi. Dayan onun arkasından koşuyordu çünkü onun koşuşunu izlemeyi seviyordu. Bu onun her şeyden çok istediği bir şeydi, hayatı boyunca ondan esirgenmiş bir şeydi. Diğerleri bunu hafife alıyordu ama Corinne attığı her adımdan keyif alıyordu. Onun aldığı zevki her zaman hissedebiliyordu ve bebeğin de bunu hissettiğini biliyordu. Jennifer annesiyle koşmaya her zaman bayılırdı ve Dayan hem kendisinin hem de kızının tadını çıkarmak istediği şeyin Corinne'den yayılan mutluluk dalgaları olduğunu biliyordu.

Corinne soğuğa karşı dayanıklıydı ama etrafındaki ısıtılı güzelliğe karşı değil. Ağaçlar dönüşmüştü,

Beyaz kristallerle dolu dallar milyonlarca mücevherle ışıldıyordu. Kendisini yakışıklı prensiyle birlikte bir masal dünyasında koşuyormuş gibi hissediyordu. Kızı göğsüne sıkıca sarılmış, sanki bir beşikteymiş gibi hafifçe sallanarak gerçeküstü etkiyi artırıyordu.

Corinne kollarını açtı. "Hayatımı seviyorum!" Gökyüzüne doğru bağırdı, mutluluğu içinde patladı ve onu zapt edemedi.

Dayan etraflarında düşman taraması yaparken bile gülümsedi. Nicolae ve Destiny ile yanlarındaki küçük grupla aralarındaki mesafeyi kapatıyorlardı. Çiftin ve arkadaşlarının Francesca ve Gabriel'in evine doğru yürüdüklerini söyleyebiliyordu, bu yüzden genç kız Skyler olmalıydı. Artık tek tek kokuları tanımaya başlamıştı ve bu zihnini rahatlatmaya yardımcı oluyordu. Dark Troubadours'un çok daha küçük ailesinde yaşamaya alışmıştı. Hatta son zamanlarda her biri bir hayat arkadaşı buldukça bu aile de büyümüşü. Troubadour'lar arasında çocuğu olan tek kişi oydu ama bunun yakında değişeceğini ve Jennifer'ın etrafında başka çocuklarla büyüyeceğini umuyordu.

Corinne kalbinin düzenli atışını dinledi. Bu ritmik atışı duymak, kollarında ve bacaklarında güç hissetmek ve koşarken bile rahatça nefes alabilmek onu her zaman şaşırtmıştı. Bir adım attı, havayı dışarı üfledi ve kalbi atmaya başladı. Bir atışı kaçırdı. Bunu net bir şekilde duydu, istilacı zayıflığın vücuduna kaydığını hissetti. Nefes ciğerlerini aceleyle terk etti ve sendeledi, tökezledi. Kalbi bir kez daha atmadı. Koşmayı bıraktı, kollarını bebeğe doladı, onu yakınında tuttu, zihni yarıyor, dehşet onu kavırıyordu. Kalbi bir Karpatyalıya dönüşmenin bile onu çalıştırma ya da kaçırma kadar hasar görmüş olabilir miydi? Atışı net bir şekilde duydu, bir atlama, iki atlama, bir atlama daha.

Hızlı. Yavaş. Dayan'a döndü, gözleri şokla irileşmişti. "Ne oldu?" Dayan ondan bir adım uzaklaştı ve daire çizerek etraflarında herhangi bir düşman olup olmadığını araştırdı. "Duymuyor musun?" Sesi titriyordu.

Dayan geceyi dinledi, karın boğduğu sesleri sıraladı. Uzaktan sesler duyabiliyordu, Nicolae ve kardeşinin yakınlarda olduğunu biliyordu. Bir şeyler ters gidiyor. Onlara ortak telepatik yoldan bir mesaj gönderdi.

Bir an sessizlik oldu. Size güneyden geliyoruz. Nicolae cevap verdi. Korumamız gereken MaryAnn ve Skyler var.

Bebeğimiz var.

Dayan tedirgin ve sıkıntılı hissediyordu ama bir vampire işaret edebilecek boş bir nokta bulamıyordu. Yalnız değillerdi, biri ya da bir şey onları izliyordu ama bir yer bulamıyordu. Tehdit bir vampir gibi görünmüyordu. Corinne'i ürkütecek şekilde nefesinin altından küfretti.

"Duyabiliyor musun?"

Bunu duymak istemedi. Bebeğin kalp atışları düzenliydi, bir yetiştikenden daha hızlıydı ama Corinne'in kalp atışları düzensizdi. Elini kalbinin üzerine koyup atışları düzenlemeye çalıştığında bile düzensizdi. Gerçekten panik hissettiğinde sakin olmaya zorladı. Onu kaybetmeyecekti. Hiçbir şey ya da hiç kimse için.

"Sence kalbim mi iflas ediyor?"

"Kontrol etmeden önce diğerlerinin bize ulaşmasını beklemek istiyorum. Eğer senin bedenine girersem ve saldırıya uğrarsak, vampir avantajlı olacaktır."

"Sence saldırıya uğrayacak mıyız?" Corinne bebeği daha sıkı tuttu, kolları bebeği koruyucu bir şekilde sardı. Etrafına, ağaçlara ve karla kaplı zemine dikkatle baktı. "Yakınlarda bir vampir varsa neden hissedemiyorum? Ve bir vampir kalbimi nasıl etkileyebilir? Kalbim zayıflıyor olmalı. İyileşme sadece birkaç ay sürebildi Dayan."

Kalbinin kendi kalbiyle aynı ritimde atmasını sağlamak için avuç içini Corinne'in kalbinin üzerinde tuttu. "Bu doğru değil Corinne. Neler olduğunu bilmiyorum ama dönüşüm tamamlandığında Gregori kalbinin bütün ve sağlıklı olduğundan emin oldu."

Nicolae ve Destiny, MaryAnn ve Skyler'ın da aralarında bulunduğu ağaçların arasından adım atarak geldiler. Destiny genç delikanlının sağındaydı, aralarında birkaç metre vardı, Nicolae araziye araştırırken onun huzursuz gözleri de yeri araştırıyordu. Üstlerinde iki baykuş uçuyor, savaşçıların etrafında dönüyor ve yukarıdan bir düşmanı tespit etmeye çalışmak için gölgelikte ilerliyorlardı.

Nicolae, Corinne ve Dayan'a ulaştı, bakışları Dayan'ın elini Corinne'in kalbinin üzerine koyduğu koruyucu şekle kaydı. Karın boğuk sessizliğinde, düzensiz kalp atışlarını aşırı yüksek sesle duyabiliyorlardı. "Vikirnoff ve Natalya yukarıdan arıyor. Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Dayan. "Burada bir şey hissediyorum Nicolae, ama onu bulamıyorum. Ve bu her neyse, Corinne'in kalbi yanıt veriyor."

Vikirnoff ve Natalya spiral çizerek yeryüzüne indi, doğal formlarını aldılar, Natalya deri giymişti, her yerde silahları vardı. Savaşçılar MaryAnn, Skyler ve Corinne ile bebeğini merkezde tutarak dağıldılar. Corinne'in kalbi durdu ve bacakları altından çıktı.

MaryAnn onu yere düşmeden yakaladı. Oturmasına yardım etti ve yanında diz çökerek bebeğe yakın olabilecek ve zarar vermek isteyebilecek her şeyden korudu. "Gregori'ye ihtiyacımız var," dedi. "Biri onu çağırsın."

Skyler yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve yüzünde telaşlı bir ifadeyle kendi etrafında döndü. MaryAnn çemberin dışına çıkmak istediğinde onu engellemek için kolunu uzattı ama Skyler temastan kaçınarak çemberin dışına çıktı ve hana doğru yöneldi. "Yine burada. Hissediyorum. Sabit bir enerji akımı." Ürperdi ve kollarını karnına doladı, yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. Avuç içi bileğinin üzerine geldi ve sanki ağrıyormuş gibi ovuşturdu.

Diğerleri genç kızın ne hissettiğini anlamaya çalışırken Vikirnoff kaşlarını çatarak onu izledi. "Bir bakayım," dedi ve kızın bileğine uzandı.

Skyler ıgık attı ve yüzünde dehşet ifadesiyle ondan uzaklaştı. Kolunu arkasına koydu, döndü ve ko maya başladı. Natalya adamlara uzakla malarını işaret etti ve bulanık bir hızla kızın peşinden gitti, Skyler sava cılarının korumasından kurtulamadan onu yakaladı.

"Ne oldu? Vikirnoff'un ne yapacağını d   n yordun?" diye sordu nazikçe.

Skyler onun kollarında hareketsiz kaldı, kalbi gümbürdüyordu, ağzı kurumu tu. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum."

Natalya zihnine çok hafifçe dokundu, yumuşak bir sonda ve boşluğu buldu, anıları saklayan a ılmaz bir duvar.

"Hissediyor musun?" Skyler gözleriyle Natalya'ya yalvararak sordu. "Ben deli değilim. Havayı rahatsız ettiğini hissedebiliyorum. Çok ince bir şey."

Natalya keskin bir nefes aldı, zihnini açtı, Karpat duyularından daha fazlasını kullandı. Derinlere indi, soyuna, büyücü olan parçasına ulaştı. Kedisi kükredi, dişlerini gösterdi ve yüzeye doğru hamle yaptı.

"Evet tatlım, hissediyorum," diye güvence verdi Natalya. Uzun ve yavaş bir hoşnutsuzluk nefesi verdi, avuçlarını havaya kaldırarak geniş bir daire  ızdı. "Kesinlikle hissediyorum."

Vampir mi? Vikirnoff sordu.

Natalya başını salladı, yüzü solmu tu. Dönüp Vikirnoff'a baktı, yüzünde umutsuzluk vardı. Sanki aniden onların huzurunda olmaya katlanamıyormu  gibi Karpatlar'dan bir adım uzaklaştı.

Şimdi söyle bana! Bu hayat arkadaşının açık bir emriydi.

Natalya ona dişlerini gösterdi, hırladı ve arkasını döndü. Vikirnoff ondan, bir kez daha acı  ekiyormu  gibi bileğini ovu turan genç kıza baktı.

Vikirnoff uzun ve kararlı adımlarla Natalya'nın üzerine yürüdü, bir eli sertçe omzuna inerek onu döndürdü, diğer eli ise pençelerini savurmasını engellemek için savunmaya geçti. " imdi anlat bize."

Natalya tam bir çaresizlik içinde ona baktı. "Büyücü." Kelimeyi fısıldadı. "Sanırım Razvan yaşıyor. Bu bir büyücü büyü. Bu yüzden Karpatyalılar bunu tespit etmekte zorlanıyor. Bir büyücü bir yıkım büyü yapıyor. Çok ince ama hissedebiliyorum. Büyüyü kim kullanıyorsa çok yetenekli."

Vikirnoff onun içindeki kederi, yıkımı hissetti. Razvan onun sadece kardeşi değil, aynı zamanda ikiziydi. Onun hayatına son vermek için kılıcı fırlatan da oydu. Cesedini bulamamışlardı ve ölüp ölmediğini kimse kesin olarak bilmiyordu. Razvan korkunç bir düşmandı. Yarı Karpatyalı, yarı büyücü ve şimdi de vampir olarak, başka hiç kimsenin yapamadığını yapabiliyordu. Vampirlerle bir ittifak kurmuş ve imkânsız olduğu düşünülürken çocuk sahibi olmuştu.

Vikirnoff elini Natalya'nın ensesine götürerek onları birleştirdi. Razvan olup olmadığını bilmiyoruz. Ölümcül düşmanımız Xavier ya da onun eğitilmiş takipçilerinden biri olabilir. Ve eğer Razvan ise, Skyler onu nasıl hissedecek? Bir büyücü büyüsunü nasıl tespit edebilir ki? Daha önce ormanda güç akışını fark eden oydu. Alexandria ancak o zaman hissedebildi. Mikhail hepimize haber gönderdi.

Natalya derin bir nefes aldı ve genç kıza döndü. Onun önünde diz çöktü ve iki elini birden tuttu. "Başkalarına dokunmanın ve geçmişinle ilgili pek çok şeyi hatırlamanın zor olduğunu biliyorum Skyler, ama bazen bu gerekli."

Skyler başını salladı ve geri çekilmeye çalıştı. "Yapamam. Yapmak istemiyorum."

Bileğini sor. Karanlık büyücünün dokumalarını hissederken neden ağrıdığını.

Natalya Skyler'ı sıkıca tutarak hareket etmesini engelledi. "Sadece birkaç soruya cevap ver. Bileğin neden ağrıyor?"

"Bileğim mi?" Skyler'ın kafası karışmış görünüyordu.

"Evet, havadaki güç hissinden her bahsettiğinde onu ovuşturuyorsun. Bileğin acıyor mu?"

Skyler kaşlarını çatdı. "Sanki yanıyor ve zonkluyor..." Sözlerini yarıda kesti ve bileğini vücuduna yaklaştırarak huzursuzca Vikirnoff'a baktı.

"Sanki biri onu yırtıp açmış ve seni beslenmek için kullanmış gibi mi?" Natalya ısrar etti.

Skyler başını salladı. "Eve gitmek istiyorum. Hemen şimdi." Gabriel! Lucian! Natalya'nın onu tutmasına karşı mücadele etti, gözlerinde yaşlar oluşuyordu.

"Tamam, tatlım. Seni eve götüreceğiz ama Corinne'in kalbinde bir sorun var. Onun ölmesini istemezsin, değil mi?" Natalya ısrar etti. "Eğer ona yardım edebilirsek hayır."

Dayan yüksek sesle küfretti. "Şifacıyı çağırdım. Corinne kalbini tek başına koruyamaz. Bunu onun için yapıyorum. Biri bebeği alsın."

Skyler gözyaşlarını tutamadı. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Doğum leken var mı?"

Skyler nefesini sertçe içine çekti ve başını tekrar salladı.

"Herhangi bir iz var mı? Dövme gibi mi? Belki bir ejderha?"

Skyler gözyaşlarına boğuldu, yüzünde utanç vardı. "Nereden biliyorsun? Kimse bilmiyor. Kimseye söylemedim, Francesca'ya bile. Çoğu zaman silikti. Babam beni damgaladığını söyledi çünkü ben onun kiraya vereceği malıydım ve herkes beni geri vermeyi bilirdi." Sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu.

Natalya topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü, öfkesi arttıkça içindeki kaplan üstünlük için mücadele ediyordu. Saçları renklendi ve gözlerinin rengi değişmeye başladı. "O adam senin öz baban değildi Skyler ve seni o damgalamadı. Çürümüş piç kurusu."

"Öyleydi. Her zaman benimleydi." Skyler bu kez neredeyse bağırarak Natalya'nın engelleyici ellerinden kurtuldu. "O benim babamdı."

Gabriel ve Lucian kızın iki yanında cisimlendiler ve kız kendini Gabriel'in kollarına attı. Gabriel kollarını

kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Biri açıklamak ister mi?"

Vikirnoff da öyle yaptı. Onu babasının acımasızlığından daha fazla ne travmatize etmiş olabilirdi ki bunu hatırlamaya cesaret edemiyordu Gabriel?

Babasının Razvan olduğunu mu düşünüyorsun?

Tüm bu süre boyunca hayatta olduğunu ve Colby Jansen'in babası olduğunu biliyoruz. Başka çocukları olduğunu ve onları kanları için istediğini biliyoruz. Eğer ejderhanın işaretini taşıyorsa, o Ejderha Arayıcı'dır. Bu onun hakkındaki pek çok şeyi açıklar.

Ama neden bilmeyelim ki Vikirnoff? Francesca ve ben sık sık onun zihnindeydik, onu çocukluğunun acımasızlığından uzaklaştırıyorduk.

"Gabriel," Skyler başını kaldırıp ona baktı. "Onlarla benim hakkımda konuştuğunu biliyorum. Ne hakkında? Benim hakkımda ne düşünüyorlar?"

Onun saçlarını okşadı. "Halkımız arasında çok özel bir soydan geldiğini düşünüyorlar. Bu yüzden bu kadar nadir bir yeteneğe sahipsin."

Natalya ayağa kalktı ve Gregori'nin Corinne'in yanında cisimleştiği yere baktı. Genç kadın karda yatıyordu, yüzü solgundu, alnında boncuk boncuk ter damlaları vardı ve her nefes için mücadele ediyordu.

Gregori, "Kalbi normal görünüyor," dedi. "Yine de sanki öyleymiş gibi çalışmıyor. Onun için nefes alabilirim ama yanlış olmayan bir şeyi tersine çevirmek mümkün değil."

Natalya diğerlerinden uzaklaştı. "Skyler'ı al ve git. O her zaman korunmalı. Rafael'e Colby'yi koruması için haber yolla. Ne olur ne olmaz. Bu büyücüyle savaşağım ve hangimizin daha güçlü olduğunu göreceğiz." Yüzünde kararlılık vardı. Aralarına biraz daha mesafe koydu.

Ellerini kaldırdı ve havada bir işaret çizdi. Bir anda karla dolu gökyüzünde titreşen bir ışık izgarası görebildiler. Silikti ama oradaydı, bir parlaklık izi

Her yerde damarlar vardı, dev bir ağ gibi gökyüzüne dağılmışlardı.

Skyler başını salladı. "Bunu yapmasına izin verme. Dur!" Kendini Gabriel'in kollarından kurtardı ve Natalya'ya doğru koştu. "Bizim farkımızda. Kim olduğunu, nerede olduğunu biliyorsa seni bulur. Seni her zaman bulabilir."

"Ondan haberdarım," dedi Natalya. "Ve onu bulabilirim. Hayatını korkarak yaşamamanın bir faydası yok Skyler. Sana ne yapmış olursa olsun, kim ne yapmış olursa olsun, hayatını geri almak zorundasın. Yeterince güçlüsün ve sana rehberlik edecek Gabriel ve Francesca var. Gabriel'le git ve bunu yapmak için bana güven."

Skyler tereddüt etti, sonra başını salladı. "Eğer sen yaparsan, ben de yaparım."

Natalya ona gülümsedi. "Ben karanlık büyücünün torunuyum. Damarlarımda Ejderha Arayıcı kanı taşıyorum ve eski yöntemlerin büyücülüğünü iyi bilirim. Büyükbabam Xavier bile olsa, onunla başa çıkabilirim. Benim için korkmayın." Hayat arkadaşının bakışlarından kaçındı. İkisi de eğer bu ikiz kardeşi ise, yanlış zamanda tereddüt edebileceğini biliyordu. Vikirnoff'un içinde hareket ettiğini, gerektiğinde saldırmak için kıvrıldığını hissetti.

"Halledin şu işi," diye emretti Gregori. "Dayan ve ben bu zayıf kalbi sonsuza dek tutamayız."

Natalya tekrar gökyüzüne döndü ve gökyüzü boyunca uzanan titrek ışık damarlarını inceledi. Her biri silikti ama hepsi de tek bir kaynağa giden ipleri takip edebiliyordu. Birincil bir kaynağa.

Skyler, "Bunlar farklı dokumalar," diye belirtti.

"Gabriel," diye seslendi Natalya. "Eğer Xavier ya da Razvan'dan biriye başım belaya girebilir, Skyler da öyle. Buna izin verme."

"Bunu yapmak zorundayım," diye yalvardı Skyler. "Var olduğum her dakika korkuyorum. Bazı zamanlar nedenini bile bilmiyorum ama buna bağlı." Bileğinin yandığı ve zonkladığı yeri ovuşturdu. "Neden korktuğumu hatırlamaya çalışıyorum ama sonra başım ağrıyor ve hatırlayamıyorum."

Natalya arkasını döndü. "Vikirnoff!" Onun adı bir yardım çığılığıydı. "Razvan'dı. Xavier'in bize yaptığı buydu, onunla ilgili anılarımızı bir acı duvarının arkasına sakladı. Razvan Skyler'ın kanını aldı. Kendi çocuğundan beslendi. Ve annesi bir şekilde kaçtı, ikisini de ondan uzaklaştırdı ve bu şekilde o vahşi adamlar, kaçamadığı başka bir canavarla birlikte oldu."

Vikirnoff onu rahatlatmak için beline sarıldı ve kendine doğru çekti, ama ikizine öfkelenerek geri çekildi, o kadar öfkeliydi ki kapları yüzeye fırladı, pençeleri ve dişleri saçlarını sararak gözlerini önce maviye sonra da donukluğa çevirdi.

Natalya diğerlerinin açıklığa kavuşmasını beklemedi. Gabriel'in evlatlık kızının katılmasına izin vermesini beklemedi; sadece gökyüzüne baktı, bir yanıt ördü ve onu ışık damarlarına çarparak gönderdi, her bir damarı parçaladı ve tüm ağı yok etti.

Işık kıvılcımları gökyüzünü aydınlattı ve yağmur yağdı. Şimşekler bulutların kenarlarını sardı ve kırbaçlar yeri kavurdu. Yeryüzü ayaklarının altında titredi. Uzaklarda bir yerde, acı dolu bir çığılık duydu. Şokun etkisiyle bir anda sessizlik oldu.

"Geri çekil," diye emretti Natalya hayat arkadaşına. Aralarına mesafe koymaya çalışarak onu tek koluyla itti. Soluna doğru koştu ve eğildi, tam o sırada durduğu yere yıldırım düştü. Ses sağır ediciydi. Buz okları yağmur gibi yağıyor, korkunç bir ritimle yere çarpıyordu.

Adamlar ona doğru koştu ama Vikirnoff onları geri gönderdi. "Diğerleriyle ilgilen. O bir büyücü ve düşmanımızı yenebilir. Biz sadece onun yoluna çıkacağız."

Natalya koşmaya devam etti, ateşi diğerlerinden uzaklaştırdı, elleri gökyüzünde karmaşık bir desen örüyordu. Oklar bir anda eridi. Su damlacıkları zararsızca düştü. Gökyüzünden bulutlar çekti, sıcak hava üfledi ve onu döndürdü

Avuçlarının arasında, bir yandan da Doğa Ana'ya fısıldıyordu. Ellerini aniden birbirine vurarak gökyüzüne doğru gönderdi. Bir anda bir gök gürültüsü bulutu havaya fırladı, yükseğe tırmandı, hızla yukarı doğru fırladı, dönen bir girdap haline gelene kadar hızını arttırdı, hızla döndü ve şiddetli yıkıcı rüzgarlar doğurdu.

Natalya büyüsunü örmeye devam etti, kardan acı soğuğu, ağaçlardan buzu çekerek uzun, katı bir buz mızrağına dönüştürdü. Mızrağı yukarıya, öfkeli gök gürültüsü bulutunun tam ortasına doğru gönderdi.

Natalya düşmanından gelen enerji akışını kullanarak kasırgaları tam isabetle yeryüzüne gönderirken Skyler'ın nefesi duyuluyordu. "Onu vurdu," diye fısıldadı. "Hissettim. Ona çok sert vurdu. Buz mızrağı kasırganın içindeydi ve onu görmedi ya da beklemedi. Onu tam ortasından vurdu. Etkisi yok oldu. Corinne iyi mi?"

"Daha işi bitmedi," diye uyardı Natalya, yerinden kalkmaya başlamıştı bile. "Asla bittiğini düşünme Skyler." Vikirnoff, diğerlerini koru, orada misilleme yapacaktır.

Gökyüzünden ateş yağarken adamlar aceleyle bir kalkan ördüler, ağaçlara çarpıp kara düşerken cızırdayan ve tıslayan sıcak korlar.

Natalya düşmanın hareket halinde olduğunu biliyordu. Onu yaralamıştı ve o da sadece zaman kazanmaya çalışıyordu. Havalandı, Vikirnoff da onunla birlikte, kanatları güçlü bir şekilde çırparak, çıktığı deliğe geri dönmeden önce onu bulmaya çalıştı.

"Ben de bunu yapabilmek istiyorum," dedi Skyler hayranlıkla. "Bunu yapabilir miyim, Gabriel? Yapabilir miyim?"

"Eğer Natalya'nın şüphelendiği kişiyse, doğal bir yeteneğiniz olma ihtimali çok yüksek."

"Ondan korkmuyordu. Bunu yüzünde görebiliyordum. Ve onun korkusunu hissedebiliyordum. Ondan korkuyor muydu?"

"Evet, öyleydi," diye kabul etti Gabriel. "Ve iyi bir nedeni vardı." Natalya ne kadar güçlü ve kuvvetli ise, en büyük düşmanlarının da o kadar güçlü olduğunu söylemedi. Bunun yerine, elini

kolunu kızına doladı. "Sanırım kutlamamız için hana varana kadar her saniye benimle kalacaksın."

Skyler, "Sanırım otelde kalıyor," dedi.

Gabriel Lucian'la uzun uzun baktı. "Bir kez kontrol ettik tatlım, ama yine edeceğiz. Lucian gidecek. Natalya onu vurduğuna göre belki kimliğini tespit etmek daha kolay olur."

Lucian hemen şeffaflaştı, sise dönüştü ve hana doğru hızla ilerledi.

Gregori Corinne'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Seni muayene ettim ve kalbin mükemmel. Artık herhangi bir şeyin ters gidebileceğinden korkmana gerek yok."

"Bu gerçekten bir illüzyon muydu? Büyücü en kötü korkularıyla ticaret mi yapıyordu?" Corinne sordu. "Nasıl bilebilir ki?"

"Çoktan gitti ve arkasında onu tanımlayacak hiçbir şey bırakmadı." Vikirnoff ve Natalya el ele Corinne'in yanına döndüler.

Natalya, "Aslında en büyük korkunuzu bilmiyor," diye açıkladı. "Büyü dokunduğu her kişi üzerinde farklı şekilde çalışır. Senin korkun her neyse, seni ele geçiren de o oluyor. Senin durumunda, kalbine bir şey olacağından korkuyorsun, o da oldu. Alexandria'nın durumunda, kendisine yapılan saldırıyı yeniden yaşadı ve vampirin hala hayatta olduğunu ve onu takip ettiğini düşündü. Her insan korktuğu şeyi görür ve evet, bu öldürmeye yetecek kadar gerçek olabilir."

"Gelecekte böyle bir şey olursa ne yapmalıyız?" Corinne sordu.

"Büyücü büyülerini, özellikle de ne yaptıklarını biliyorlarsa, zordur. Kullanılan korumaların yarısı büyücü büyüsüdür, yarısından fazlası," diye açıkladı Natalya. "Neyse ki yıllar içinde, Xavier'le olan savaştan bu yana, çoğu büyücünün siz bilmeden çözemeyeceği kadar değiştirildi ve kişiselleştirildi, ama diğer büyülerin çoğu oldukça ölümcül. Artık hepimiz bir saldırı hissettiğinizde bunu göz önünde bulundurmak zorunda kalacaksınız. Ben

Neyle karşı karşıya olduğumuzu görene kadar basit ters büyüler üzerinde çalışmaya başlayacağım. Ama büyücülerin vampirlerle birlikte çalıştığı çok açık."

"Gerçekten senin gibi olduğumu mu düşünüyorsun?" Skyler sordu.

"Francesca'nın seni incelemesine izin ver. Ona işareti göster Skyler ve bundan korkma. Eğer ejderha bir doğum lekesiyse, bu iyi bir semboldür, kötü değil. Razvan bir zamanlar büyük bir adamdı. Bir vampir olarak yaptığı hiçbir şey gerçek bir insan değildi."

"Dünyada neden bu kadar çok canavar var?" Skyler patladı. "Neden herkes birbiriyle iyi geçinemiyor?"

Natalya kızın saçlarını geriye doğru tarayarak, "Bunun cevabını bilmiyorum," dedi. "Çok şey yaşadın ve bunların çoğu iyi değildi ama istediğin her şey olma fırsatına sahipsin. Korkunun seni durdurmasına izin verme. Bırak Gabriel ve Francesca zihnindeki o duvarın ardında ne olduğunu bulsunlar. Öğrendiğinizde, artık size zarar veremez. Öyle değil mi, MaryAnn? Bilgiye sahip olmak ve onunla başa çıkmak, onu kilitleyip neden korktuğumuzu anlamamaktan daha iyi değil mi?"

MaryAnn bebeğin alnından öptü ve annesinin göğsüne sarılabilmesi için onu dikkatlice ön çantaya geri koydu. "Bunun daha iyi olduğuna inanıyorum. İnsanın ne kadar çok bilgiye sahip olursa o kadar güçlü olacağına inananlardanım. Cesaretin olmadığını düşünüyorsun Skyler, ama çok az kişinin yapabileceği bir şekilde hayatta kalmanın bir yolunu buldun."

"Ve sen yalnız değilsin," dedi Destiny. "Hayatta kalan milyonlarca insan var. Bizler kurban olmayı reddediyoruz. Hayatlarımızı yeniden inşa ediyoruz ve belki hiçbir zaman normal olarak kabul edilmiyoruz ama güçlüyüz ve mutlu hayatlar yaşıyoruz. Geçmişinizin bunu sizden almasına izin vermeyin."

Corinne, "Asla ait olmadığınızı düşünmeyin," diye ekledi. "Hepimiz"-oradaki herkesi kapsayacak şekilde eliyle işaret etti-"hepimiz bir aradayız. Ve sen de buraya, bize aitsin."

Gabriel ona tekrar sarıldı. "Francesca seni görmek için sabırsızlanıyor." Onu kollarının arasına aldı ve onunla birlikte

gecenin karanlığına karıştı.

"Bu gece bu partiyi başarabilecek miyiz?" Dayan sordu.
"Yapsak iyi olur," dedi Corinne. "Tüm bu çalışmalardan sonra

içine. Ve çocuklar gerçekten endişeli. Onları hayal kırıklığına uğratamayız. Vampirlerle ve şimdi de büyücü saldırılarıyla savaşmak hayatımızın bir parçası, tıpkı bana daha önce söylediğin gibi. Artık neler olduğunu bildiğimize göre, bunu önlemenin bir yolunu bulabiliriz. Skyler'ın kendi hayatını yaşamamasını ne kadar istiyorsak, onların da bizim hayatımızı yaşamamızı engellemesini istemiyorum."

Dayan kolunu Corinne'e doladı ve onu kendine çekti. Şimdi Corinne'in kalbi gayet iyi atıyordu ama Dayan'ınki fazla mesaiye kalmıştı. "Düşünüyorum da, sadece bir süreligine, ikinizi şu balonlu naylona sarıp bir rafta güvende tutabilirim. Teşekkür ederim Gregori. Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim."

"İlginç bir bulmacaydı," dedi Gregori. "Seninle daha sonra bir araya gelmek istiyorum Natalya, böylece böyle şeylerin olmasını engellemek için birlikte çalışmaya başlayabiliriz."

Natalya başını salladı. "Elbette. Şimdi hana gidip Lucian'ın olası adayları tespit etmesine yardım edebilir miyim diye bakacağım. Skyler onun oradan geldiğinden çok emindi. Bu partinin tüm çocuklar için güvenli olacağından emin olmak istiyoruz."

"Sanırım eve dönüp yorganın altına saklanacağım," diye açıkladı MaryAnn. "Tüm bu heyecan benim için biraz fazla."

Gregori, "Kendini asla cesur biri olarak görmüyorsun MaryAnn," diye uyardı. "Ama ne pahasına olursa olsun, ihtiyacı olan bir kadının yardımına koşacak cesareti her zaman buluyorsun."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Kız kardeşlerim için her şeyi yaparım."

Gregori aniden başını çevirip ağaçlara doğru baktı, etraflarındaki alanı dikkatle incelerken gümüş gözleri kısılmıştı. MaryAnn titredi ve elini göğsünün hemen üzerinde soğuktan ağrıyan küçük bir noktaya bastırdı.

"Sen iyi misin?" Destiny sordu.

"Sadece biraz yorgunum," diye itiraf etti MaryAnn. "Gece geç saatlere kadar çalışmanız buradaki insanlar için biraz zor oluyor."

Bölüm 17

Manolito De La Cruz, etrafındaki havayı rahatsız etmemeye dikkat ederek ağaçların arasından yavaş ve düzenli bir şekilde süzülüyordu. Bu kadar çok avcıya bu kadar yakın olmanın heyecan verici bir yanı vardı, avı onların dar çemberinin ortasındaydı ve hiçbirini onu görmemişti bile. Güvende olduğundan emin olana kadar onu bırakamazdı. Onun ormandan çıkmasını ve partiye kadar Nicolae'nin evinin sığınağına dönmesini istiyordu. Eskiler şüphelenmişti, nerede olduğunu, kim olduğunu anlamak için birkaç kez geri döndüler.

Coşku, hiçbir şey hissetmemek kadar tehlikeli olabilirdi. Kendini canlı hissediyor, başı dönüyor, renklere huşu içinde bakıyor, tüm sistemini bombardımana tutmuş gibi görünen duyguları içine çekiyordu. O kadar uzun süre boşuna beklemişti, sadece anılarıyla, sadece onuruyla yaşamıştı ve şimdi bu kadın ona hayat vermişti. Bedeli ne olursa olsun onu kendisinden uzak tutamayacaklardı. Yüzyıllar boyunca hayatını, yani ruhunu riske atarak yaşamıştı.

-Karşılığında hiçbir şey istemeden. Şimdiye kadar. MaryAnn onundu ve ondan vazgeçmeyecekti.

Manolito? Bana ihtiyacın var mı?

Kardeşinin sesi zihnindeki vahşi kaosu yatıştırdı. Soğukkanlı ve bilinçli olması, kampanyasını her adımda planlaması gerekiyordu. Rafael ona doğru uzanırken bile, Nicolae'nin gafil zihnini istilaya açık yakalamak için sertçe sokulduğunu hissetti. Kendini eğlendirebildiği, gerçekten bir şeyler hissedebildiği zamanların üzerinden yüzyıllar geçmişti ve saklambaç oynamak, ne kadar tehlikeli olsa da, ona adrenalin patlaması yaşıyor, güçlü bir yükseliş sağlıyordu. Avcılık yeteneklerini kullandı, hepsiyle kedi fare oyunu oynadı, onları ele verecek en ufak bir koku ya da kıl bile bırakmadı. Hayat arkadaşı olmayan bir Karpas erkeği olarak doğal olarak şüphe altında kalacaktı ama kutlamaya katılmak için çiftlerle bir araya gelen birkaç kişi vardı. Görünmek zorundaydı

Kayıtsız, ona srtnecek kadar bile değil, yakınında olduğunu bile fark etmiyor.

Manolito. Neredesin? Bana ihtiyaın var mı? Rafael ona tekrar seslendi, bu kez çok daha ısrarcıydı, sesinde endişe vardı. Kardeşleri onun ne kadar yakın olduğunu, canavarın nasıl çömelip kkrediğini ve ruhunu kaplayan karanlığı biliyorlardı.

Düşmanlarımız için hanı kontrol ettim ve ormanları taradım. Juliette ve Riordan'ın güvende olduğundan emin olur olmaz geri döneceğim. Korumalarını iki katına çıkarmak istiyorum. Manolito sesinin gerçekçi, ifadesiz, sadece görevini yapan bir adam gibi çıkmasına dikkat etti. Kardeşleri Rafael ve Riordan planını uygulamasına kesinlikle yardımcı olacaklardı ama onları işe almak hayat arkadaşlarına karşı onları çok kötü bir duruma sokacaktı ve kadınlara sessiz kalmaları konusunda pek güvenmiyordu. Hiçbiri bunun bir hayattan çok daha önemli bir ruhu kurtarmak olduğunu anlamış gibi görünmüyordu.

Rafael küçük bir i çekti. Bu iyi bir fikir. Juliette, kız kardeşi ve kuzeni bu tatil için bize katılmayı reddettikleri için çok zgnd. Aile etkinliklerine hiç gelmiyorlar. Colby, Juliette'in çok mutsuz olduğunu, Riordan'ın iftliği terk edip Jasmine ve Solange'in yaşadığı ormana gitmeyi düşündüğünü, böylece onlara daha yakın olabileceğini söyledi.

Manolito bir an sessiz kaldı, bu fırsatı bir tohum ekmek için kullanıp kullanmayacağını tarttı. O da kabul etti. Nicolae ve Destiny'yi ziyaret eden bu kadın gibi bir danışmanımızın olmaması çok kötü. Nicolae onun hem Destiny'ye hem de genç Skyler'a yardım ettiğinden bahsetmişti. Belki de Riordan iftlik yakınlarında benzer birini bulmaya çalışmalıdır. Sesini her zamanki gibi düz ve umursamaz tuttu, sadece bir sorunu çözmek için bir neriydi. Kalbinin hızlandığını ya da etrafındaki dünyanın canlı parlaklığı yüzünden gözlerinin neredeyse kr olduğunu belli etmedi.

Küçük bir sessizlik daha oldu. Bu iyi bir fikir. Bunu hiç düşünmemiştim. Destiny'nin neredeyse kaybolduğunu duydum.

Bu kadın onu geri getirdi. Belki Juliette'in kız kardeşi de danışmanlıktan yararlanabilir. Riordan'la görüş ve mümkünse partiden önce geri gel. Dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama bir büyücünün iş başında olduğu söylentisi yayıldı.

Duydum. Natalya'nın savaştığını görmüştü ve MaryAnn'i izlemek için yakınında kalmıştı. Şimdi nihayet güvendedeydi, Nicolae'nin evine dönmüştü ve nöbetini biraz gevşetebilirdi. İki kez Dimitri olduğunu bildiği siyah kurdun genç Skyler'i izlediğini görmüş ve adama sempati duymuştu. Dimitri'nin bir çocuğu ailesinin güvenliğinden koparmak gibi bir seçeneği yoktu. Manolito bile sınırı orada çizirdi.

Hana doğru geri döndü ve daha önce saldıran büyücünün kim olduğunu anlamaya çalıştı. Kullanılan gibi bir büyücü büyü, can yoldaşı olmayan bir avcı üzerinde işe yaramazdı. Üzerinde oynayacakları duyguları yoktu. Bu kadınlara yönelikti. Bu da tüm kadınların büyük tehlike altında olduğu anlamına geliyordu. Aciliyet onu yakaladı. MaryAnn'i hemen kaçırıp Güney Amerika'daki çiftliğine götürmek istedi. Dört erkek kardeşi ve çiftlik çalışanları MaryAnn'in güvenliğini sağlamak için hazır olduklarından, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ona zarar verme şansı olmayacaktı.

Nicolae'nin evinden ve günaha girmekten uzakta, Manito sise dönüştü ve ormanın içinden şifa mağarasına doğru aktı. Güvenlik önlemlerinin örüldüğünü biliyordu ama düşmanlar bu kadar yakinken fazladan önlem almak istiyordu. Belki de etrafta bu kadar çok Karpatyalı varken huzursuzdu. De La Cruz ailesi birbirine güvenmeye alışkındı ve en küçük kardeşinin hayatını riske atmak istemiyordu. İçinden bir türlü gitmeyen bir his vardı ve bu hisleri asla göz ardı etmezdi.

Dar bacalardan birinden mağaraya girdi ve ana kata indi. Bir odalar ve havuzlar ağı vardı ve doğrudan gitmek yerine

Riordan ve Juliette'in dinlendiği odaya doğru yavaşça ilerledi, her duyusuyla hissetmeye çalışarak, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair rahatsız edici duygudan kurtulmak istedi. Büyücü Juliette'in yaralı olduğunu biliyordu. Onu vampirin öldürmesi için tuzağa düşürmüştü. Hayat arkadaşının iyileşmekte olan toprakta onunla birlikte dinleneceğini biliyordu ve eğer rutin olarak kullanılan mağaraların nerede olduğunu biliyorsa, saldırmak için mükemmel bir yer olmaz mıydı? Manolito da öyle yapardı.

Acele etmedi, her odayı incelerken varlığını gizledi. Kendini gizlemekte ustaydı ve düşmanlarının da öyle olacağını varsayıyordu. Küçük bir anormallik, doğal ahenkte bir yarı, kötü huylu küçük bir işaret aradı. Kardeşinin yattığı odaya girdiğinde, Mikhail Dubrinsky'nin mağaranın duvarlarını ve zeminini incelerken yüzünde küçük bir kaçatma ifadesiyle durması onu şaşırttı. Manolito'nun yaklaşmasıyla başını çevirdi ve daha iyi savunulabilir bir pozisyona geçti.

Manolito insan formuna bürünerek mağaranın zemininde ilerledi ve bunu yaparken otomatik olarak kardeşini kontrol etti. Riordan, Juliette'le birlikte toprağın altında huzur içinde dinleniyor gibi görünüyordu. "Burada tek başına olmamalısın," dedi Manolito. Daha şimdiden prensi korumak için harekete geçmiş, prenslerinin bu kadar açıkta olmasından endişe duyarak Rafael'e uzanmıştı. "İkinciniz nerede?"

Mikhail ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Kendi topraklarımda seyahat etmek için bir korumaya ihtiyacım yok, Manolito."

"Buna katılmıyorum ve Gregori'nin senin yalnız seyahat etmeni isteyeceğini düşünemiyorum. Hem burada ne işin var?"

"Riordan ve Juliette'in dinlenme yerlerinde yatarken saldırıya uğrayabileceklerinden endişelenmeye başladım." Mikhail bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım düşmanımızı çok fazla tahmin ediyorum."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Karanlık büyücünün bir elçi göndermesi ya da kendisinin gelmesi hoşuma gitmedi. Yeterli korumaya sahip olmadığımız şeyleri kullanıyor."

Manolito çalıştı

Prensın yüzü. Manolito'nun bir hafta öncesinden bile hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinde keder vardı ve ışığın bir oyunuyla sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi görünüyordu.

"Yerin üstünü olduğu kadar altını da korumamız gerektiğini kesinlikle öğrendik. Dinlenme yerlerimiz artık düşündüğümüz gibi güvenli sığınaklar değil," diye onayladı Mikhail. "Kendini nasıl hissediyorsun? Yaralarınızın oldukça ciddi olduğunu biliyorum. Gregori tamamen iyileştiğinden emin olmak için seni muayene etti mi?"

"Ben iyiyim. Birçok kez yaralandım ve yine yaralanacağım." Manolito mağaranın duvarlarını inceledi. "Xavier'in vampirleri bize karşı birleştirebildiğine inanıyor musun?"

"Düşmanlarımızı kim birleştirdiyse, ister Malinov kardeşler ister Xavier ve Razvan olsun, gerçekten önemli değil. Bir araya geldiler ve onlarla başa çıkmaktan başka seçeneğimiz yok." Mikhail, topraktaki çifti zaten çevreleyen korumaya karmaşık bir örgü ekledi. "Burada ya da mağaralar ağı boyunca düşmanımızın pusuya yattığına dair hiçbir kanıt bulamıyorum. Sen buldun mu?"

"Hayır." Manolito, sadece kendi ailesine özgü, çözülmesi zor ve yavaş olacak, yanlış yapıldığında ciddi sonuçlar doğuracak kendi koruma iplerini eklerken biraz isteksizce itiraf etti. Riordan yaptığı işi hemen fark edecekti. Hiçbir kanıt bulamamıştı ama yine de en küçük kardeşinin tamamen güvende olduğuna ikna olmamıştı ve bu ona hiç de iyi gelmiyordu.

İkisi birlikte odadan çıktılar ve yüzeye doğru çıkan dar geçitten aşağı inmeye başladılar. Manolito prensin hemen önünde ilerlemeye çalıştı, mağaranın tamamını incelemesine rağmen hâlâ tedirgindi, hâlâ gergin hissediyordu.

Mikhail, "Falcon ve Sara'yı görmem, sonra da Gregori ve kızımın temas kurmam gerekiyor," dedi. "Bu gece bittiğinde çok mutlu olacağım. Hanı kontrol ettin mi? Skyler birkaç kez güç dalgasının o yönden geldiğini düşündüğünü belirtti."

"Evet, ama tekrar geri döneceğim. Falcon bana çocukları bir saat içinde oraya getireceğini söyledi. Bütün kadınlar ve çocuklar gelmeden önce bir kez daha taramak istiyorum," diye yanıtladı Manolito. "Sadece güvende olduklarından emin olmak için."

Geçitte hızla yürürlerken huzursuz bakışları mağaranın zemininde, duvarlarında ve çatısında gezindi. Damlayan suyun sesi durmak bilmiyordu. Odanın içinde aşırı gürültülü görünüyordu, sonsuz ritim onu tehlikeye karşı uyarabilecek her türlü ses fısıltısını engelliyordu. Sesi kısma çalıştı, ama ses sadece daha yüksek görünüyordu, neredeyse mağaraların içinde patlıyordu.

Manolito durdu ve bedenini Mikhail'inki ile mağaranın arasına yerleştirdi. "Bundan hoşlanmadım."

Mikhail, "Bunların hiçbirisi uzun zamandır hoşuma gitmiyor," diye cevap verdi.

İkisi de geçidi inceledi. Girişten sadece birkaç metre uzaktaydılar. Kar ve buzdan gelen ışık, sanki davet ediyormuş gibi birkaç metre boyunca açıklık boyunca yayılıyordu. Geçidin tavanında küçük buz oluşumları oluşmuştu, çeşitli renklerde uzun, dar mızraklar.

Manolito elini kaldırarak başını salladı. "Bırak önce ben gideyim. Burada bekleyin ve bir tuzağı tetikleyip tetiklemediğime bakın ya da belki buhar olarak ilerleyip neler olacağını görebiliriz."

"Eğer buradalarsa, bunu bilmek istiyoruz. Kardeşin hayat arkadaşıyla birlikte uyuyor. Kadınlarımızdan biri doğum yapmak üzere. Düşmanlarımızın odalarımızı da işgal edip etmediğini bilmek zorundayız."

Manolito başını salladı ve gözünü tepesindeki buz mızraklarından ayırmadan birkaç temkinli adım attı. Attığı her adımda buz sanki içinden bir titreşim geçmiş gibi dalgalanıyordu.

"Sisin yanına git," diye talimat verdi Manolito prence, endişesi aklını gölgeliyordu.

Prensin ayaklarının dibinde havaya toprak ve buz püskürdü, avcı ile Mikhail arasında bir toprak gayzeri püskürerek Mikhail'in basacağı yerde toprağı açtı.

Manolito geri dönerek, "Gidin! Çıkın buradan," diye emretti.

Delik bulanık bir hızla genişledi ve derinleşti, prens buharda erimeye başlarken bile altında esneyen bir yarık çatladı. Karanlık delikten pençeli bir el uzandı ve Mikhail'in ayak bileğine dolandı, pençeler ete derinlemesine battı. Tutuş değişimi engelledi ve yaratık sertçe sarsıldı, prensi toprağın altına sürüklemeye kararlıydı.

Karpat halkından toplu bir soluk yükseldi. Onları birbirine bağlayan Mikhail'di. Ortak iletişim yolunu sağlayan Mikhail'di ve Karpat halkı için geçmişi ve geleceği bugünle bir arada tutan Mikhail'di. Hepsi onun başının belada olduğunu, saldırı altında olduğunu biliyordu.

Raven'ın yumuşak acı çığlığı sadece alarmı ve şoku arttırdı.

Manolito her şeyi görmezden geldi, buhar olup uçtu ve toprak gayzerinin içinden diğer tarafa doğru kaymaya başladı. Mikhail geçidin zemininde açılan delikten uzak durmak için mücadele etti. Pençeler ayak bileklerinde iki delik açmıştı. Mikhail vampirin pençelerinin jilet gibi uçlarının etinde buluştuğunu hissedebiliyordu. Yaratık kanını yuttu, dişleri daha fazlası için etini parçalamaya çalışıyor, bir yandan da iğrenç sesler çıkararak Mikhail'in bacağını çekiştirip onu aşağıya, inine sürüklemeye çalışıyordu.

Vampir ama değil. Mikhail Manolito'ya gönderdi.

Manolito yaratığın ters dönmüş yüzünü hedef alarak doğrudan yere daldı. Temastan önceki son anda bir harpi kartalına dönüştü, büyük kıvrık gagası, jilet gibi keskin pençeleri kıvrık ve hınzırdı. Doğrudan gözlerine saldırdı. Ölüm alanına girdiğinde

Vampir ve korkunç derecede şeytani bir şeyin karışımı olan bilinmeyen yaratığı görünce MaryAnn'i düşündü. Özür dilerim.

Kısa bir an için onun farkındalığını, şaşkınlığını ve korkusunu hissetti. Zihnine dokundu, kısa bir okşama ve gitmesine izin verdi. Onu mezara götürmektense hiç bulmamış olmak daha iyiydi. Ve bilinmeyen bir düşmanın yuvasına girmek intiharla eşdeğerdi. Prens korunmalıydı ve bu konuda hiç tereddüt etmedi. Hayatı kaybedilse bile, halkı yoluna devam edecekti.

Kartal vampirin kırmızı çerçeveli gözlerini parçaladı, boğazındaki ve göğsündeki deriyi parçaladı, yaratığı avından vazgeçmeye zorlamak için derin ve hızlı bir şekilde kazdı. Hayatta kalmak istiyorsa başka seçeneği yoktu. İğrenç yaratık pençelerini Mikhail'in ayak bileğinden çekti ve kartala acımasızca sapladı.

Git! Git! Gidin! Gidin! Çıkın buradan! Manolito, toprak ve taşlar başının üzerinden akmaya başlarken Mikhail'e bağırdı. Taşlardan biri kartala sertçe çarparak onu yana savurdu ve büyük bir kanadı kırıldı. Manolito şekil değiştirdi, hızla dolan toprak başının üzerine kapanmadan önce dışarı çıkmak için yumuşak toprakta bir yer edinmeye çalıştı. Pençeli yaratığa ayağıyla tekme atarken elleriyle köklere tutunarak kendini tutmaya çalıştı. Başına yağan toprak ve enkaz ağzını doldurdu, böylece tükürdü ve gözlerini kapattı, bir kez daha toprağın altında hayatta kalmak için yer değiştirdi.

Delik kapanarak avcuyu toprağın altına hapsederken Mikhail yemin etti. Bir porsuk bedenine büründü, toprak katmanlarının arasından geçerek Manolito'ya ulaştı, bir yandan da canavarı şaşırtmak umuduyla yeryüzüne sarsıntı dalgaları gönderiyordu.

Hem avcı hem de av artık kördü, kartal işini yapmıştı. Manolito tepeye giden yolu bulmak için dönüştüğü dev köstebeğin duyularını kullanmaya çalıştı. Prens kazdığını duydu, toprağın sallandığını hissetti ve Mikhail'in onu terk etmediğini anladı. Çılgınca tünel kazarak prene doğru ilerlemeye başladı.

Yaratığın arkasından yaklaştığını hisseden köstebekti ama Manolito sessiz kaldı, köstebeği normal boyutuna küçülttü, köstebeğin yüzünde sıcak nefesini hissedinceye kadar bekledi, sonra sertçe saldırdı, ileri sıçradı, pençeleriyle parçaladı, vahşi bir saldırıydı bu. Köstebeği göremedi ama vücudunda yanan kanı hissedebildi, korkunç acı ulumasını duyabildi ve köstebek aniden yok oldu, Manolito'nun onu takip etme umudunun olmadığı toprağa düştü.

Mikhail'in çabaları sayesinde üstündeki toprak neredeyse yok olmuştu. Kısa sürede ilerledi ve yüzeye çıktığında bir kez daha yer değiştirerek kendini toprağın üstüne attı ve temiz havayı içine çekti.

Mikhail, "Senin kanın mı, onun kanı mı?" diye sordu.

"Çoğunlukla onun," diye yanıtladı Manolito, umutsuzca kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak. Prensın duygularını yeniden kazandığını ve hayatında ilk kez klostrofobi yaşadığını fark etmesini göze alamazdı. "Vampir kanı gibi hissettiriyor, asit gibi yakıyor ama daha önce karşılaştığım hiçbir vampir gibi davranmadı. Gerçek bir dövüşte tecrübeli görünmüyordu." Manolito biraz daha zaman kazanmak için yavaşça doğruldu. "Harika bir tuzak kurdu ama gerçekten dövüşemiyor. Bizi durdurmak için zehre güveniyordu. Zehir onun pençelerinde."

"Juliette ve Riordan yüzeyin altında güvende mi?"

"Onlara ulaşabileceğini sanmıyorum. Güvenlik önlemlerini geçemez. Bu size de garip gelmiyor mu? O kadar çok şey yapabiliyor ama iş bitirmeye gelince yetersiz kalıyor."

"Korkarım Razvan umduğumuz gibi öldürülmedi." Mikhail elini uzattı ve ayak bileğindeki hasarı inceledi. "Savaş planlamasında iyidir ama anladığım kadarıyla kendi büyülerini ve koruyucularını yapamamış. Bu da onları çözemeyeceği anlamına geliyor." Yorgunum Kuzgun. Hem de çok yorgunum.

Gregori sana geliyor, aşkım. Sesi yumuşak bir okşamaydı. Son zamanlarda çok fazla savaş oldu. Bu benim

hata. Herkesi bir araya getirme konusunda ısrar etmemeliydim. Onların güvenliğinin sorumluluğu sizin üzerinizde.

Gregori geçidi yırtarak içeri girdi, gürleyen bir buhar bulutu çoktan yer değiştirmişti. Gümüş gözleri alev alev yanarak, uzun saçları arkasından akarak, yüzü acımasız bir maskeye dönüşerek onlara doğru adım adım yaklaştı. Kasları derisinin altında çelik gibi uzanıyor ve akıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Sadece eğildi ve ellerini Mikhail'in üzerinde gezdirdi, zehir için bir kapı açabilecek her çizdiği aradı. "Halkımız sana minnettar Manolito. Müdahalen için sana ne kadar teşekkür etsek azdır."

Ah, eski dostum. Çocukların önünde bana çocukmuşum gibi davranmak zorunda mısın?

Şaka yapmayın. Düşmanlarımız size kaç kez tuzak kurdu? Raven ve Savannah üzgün, ikisi de gözyaşları içinde. Sırf bu yüzden kalbini yerinden sökebilirim. Prensi incelerken elleri olağanüstü nazikti.

"Manolito'da birkaç yanık ve pençe izi var," dedi Mikhail.

Gregori prensine ihtiyatla baktı. Mikhail onun çirkin tehditlerine her zaman karşılık verirdi ama bu sefer bir espri yapmaya bile kalkışmadı. Telaşlanan Gregori, hasarı doğru değerlendirdiğinden emin olmak için vücudunu ikinci kez gözden geçirdi. "Sakıncası yoksa bileğini iyileştirmesi için seni eve, Savannah'ya götüreceğim Mikhail. Seni görmek ona iyi gelecektir ve ben de daha fazla zaman harcayarak tüm zehiri çıkar."

"Senin için en iyisi neyse, Gregori."

Gregori'nin kara kaşları kalktı ve bir kez daha keskin gümüş bakışları prensi inceledi. Sonunda Manolito'ya döndü ve asitli kanın yanıklarını temizledi, yüzündeki ve göğsündeki birkaç pençe izini iyileştirdi, vücudundaki tüm zehri attığından emin olmak için kontrol etti. "Dinlenmelisin," diye tavsiyede bulundu.

"Kutlamadan sonra toprağa gideceğim. Bence her savaşçı her ihtimale karşı yakın olmalı," dedi Manolito.

Gregori başıyla onayladı. "Halkımıza verdiğiniz hizmet için tekrar teşekkür ederim."

Manolito, "De La Cruz ailesinin bağlılığı her zaman prensimize olmuştur," dedi. Küçük bir selam verdi ve ikisini yalnız bıraktı.

"İyi misin, Mikhail? Gerçekten iyi misin?" Gregori sordu.

Mikhail birkaç dakika sessiz kaldı. "Evet, elbette. Sadece halkımdan pek çok kişinin kendi hayatlarını benimkiyle değiştirmeye karar vermek zorunda kalmasından bıktım. Bir süre sonra insanın kendisiyle yaşaması zorlaşıyor."

Gregori'nin cevap vermesini beklemedi. Sise dönuştü ve mağaralardan kızının evine doğru aktı.

Savannah onları endişeyle bekliyordu, gür mavi-siyah saçları sırtından aşağı uzun bir ip gibi iniyordu, koyu mavi - neredeyse menekşe rengi - gözlerinde endişe vardı. Kollarını Mikhail'in boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Baba, hepimiz çok endişelendik."

"Biliyorum, Csitri," diye cevap verdi. "Özür dilerim. Ben iyiyim, sadece bir sıyrık."

"Bana hep küçük kızım dedin, ama artık büyüdüm"- Savannah Gregori'ye uzandı, eline yapıştı

-"Bunu sadece işler iyi gitmediğinde yapıyorsun. Gerçekten ne kadar kötü yaralandın baba?" Başını kaldırıp hayat arkadaşına baktı. "Gregori?"

Gregori iri elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi, başparmakları hafifçe ağzının üzerinde gezindi. "Babana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Bileğinde bir yırtık var ve ona iyice bakacağım." Gümüş bakışları Mikhail'in üzerinde gezindi.

"Bana öyle bakma," diye tersledi Mikhail, eli ayak bileğine doğru kaydı. Acıyı engellemek neredeyse imkânsızdı. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Benim için hayatını tehlikeye atan bir adamın ölümüne seyirci mi kalayım?"

Gregori elini salladı ve Mikhail'in önüne minderli bir tabure kaydı. "Evet, ben de senden bunu yapmanı isterdim. Senden bunu beklemezdim ama evet, bunu tercih ederdim. Bir gün bu sürekli saldırılardan kurtulamayacaksın.

senin üzerinde. Kendini ya da hayat arkadaşını düşünemiyorsan, belki halkına ne olacağını düşünebilirsin." Kesinlikle bir azarlama olan bu sözleri söylerken sesi yumuşaktı.

Savannah başını eğerek biraz irkildi ve Gregori'nin keskin bakışları altında protestosu söndü. Nazik parmaklarıyla babasının saçlarını geriye doğru taradı. "Cesurca davrandın ama ölebilirdin."

"Peki ya beni kurtarmak için her şeyi riske atan avcı Manolito De La Cruz? Ne olduğunu bilerek, muhtemelen öleceğini bilerek kendi isteğiyle yuvaya girdi. Bunu görmezden mi geleceğim? Yapamam Gregori. Görmezden gelmeyeceğim."

Gregori geniş omuzlarını silkti. "Sanırım yapamazdın. Bu yüzden prens sensin. Ama gerçek şu ki, De La Cruz halkına karşı görevini yaptı. Onuru var ve bununla yaşayabilir. Hepimizin yaptığı bu Mikhail ve sen bile toplumumuzun kuralları içinde yaşamak zorundasın. Sensiz var olamayız."

"Savannah var."

"Halkımız için yaşayan bir kap olup olmadığını bilmiyoruz. Ve o bir dişi. Çocuk sahibi olmak için ona ihtiyaç var. Eğer hükmederse, bunu şansa bırakamayız." Gregori, Mikhail'in ayak bileğindeki yaraları incelemek için eğildi. "Bu, büyük savaştan hemen önce Natalya'nın bileğine yapılan saldırıya çok benziyor. Razvan ona yerin altından saldırmış ve pençelerinin ucunu kullanarak zehir enjekte etmişti. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Mikhail, "Sanki bileğimden kemiğime kadar bir delik açmış gibi," diye itiraf etti. Gregori ona bakmaya devam edince iç çekti. "Bacağım zayıf ve kendimi hasta hissediyorum."

Savannah yumuşak, ıslak bir bez kullanarak kanı silmeye gitti. "Bu acına biraz yardımcı olur," diye açıkladı. "Kontrol etmekte zorlandığınızı biliyorum ve suyun içine bir yatıştırıcı koydum."

Babasına dokunamadan Gregori kolundan yakaladı ve onu yaradan uzaklaştırdı. "Sanırım bunu zehirmiş gibi tedavi edeceğiz."

Savannah ona ters ters baktı. "Onun vücuduna girip zehri yok edeceksin, değil mi? Babamın biraz daha iyi hissetmesine yardım edersem ne olmuş yani?"

Gregori durakladı, kara kaşları havaya kalktı. "Hayat arkadaşına hırlamak sana yakışmıyor Savannah. Belki de baban yaralandığı için tahmin ettiğinden daha fazla üzgünsün. Ve annenin senden yapmanı istediği o saçma yemek için ağladın."

Yanaklarına renk gelmişti. "Bunun için ağlamadım. Bunu sana söylemiştim." Ona ters ters baktı. Bunu babama söyleme. Anneme söyler ve o da kendini kötü hisseder. Ve bana emir vermeyi kes. Bugün buna katlanmak istemiyorum.

Gregori onun iki kolunu yakaladı ve bedeninin sığınağına çekti. "Yine ağlamak üzeresin. Neyin var senin? Bebek yüzünden mi?" Elleri kadının saçlarını zarif bir nezaketle okşadı.

"Bebek mi? Ne bebeği?" Mikhail kızının karnına bakabilmek için pozisyon değiştirerek sordu. Savannah da annesi gibi ufak tefekti. Gregori haberi verdiğiğine göre artık bel çevresinin kesinlikle daha kalın olduğunu görebiliyordu ve acıya rağmen kendini gülümserken buldu.

Nefes nefese kaldı ve sıkılı yumruğuyla Gregori'nin omzuna vurdu. "Söylememen gerekiyordu. Onlara ben söyleyecektim."

"Sorun nedir?" Gregori onun yumruğunu yakalayıp açarak avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. Mikhail'e hızlı bir bakış attı. "Babanın anılarını her zaman silebilirim."

"Oh, bunu denediğini görmek isterdim," diye alay etti Mikhail. "Ve eğer küçük kızımı ağlatıyorsan, bir prensin sinirlendiğinde neler yapabileceğini göreceksin."

"İkizlerim olacak," diye duyurdu Savannah. "Kızlar."

"Sadece bir kalp atışı duyduk, bir yaşam hissettik," diye itiraz etti Gregori, ona dar gözlerle bakarak. "Bir bebeği olacak. Bir oğlan."

"Diğeri oradaydı, kız kardeşinin arkasına saklanıyordu. Onlardan iki tane var, ikisi de kız ve ben de bir kız kadar büyük olacağım.

Ev. Ve sen de bana emirler yağdırarak çok kötü olacaksın. Sana emir verme konusunda kötü olduğunu düşünüyorsan baba, inan bana bana, bana karşı çok daha kötü."

Gregori başını salladı. "Kızlar olmaz Savannah. Bize oğullar lazım. Savaşçılara. Daratrazanofflar prensi korur."

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama onlar kesinlikle kız. Oğul değiller. Kızlar. İkişiyse de bağ kurdum. Hiç şüphe yok."

Mikhail yüzünde memnun bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Ve sen bunu fazlasıyla hak ediyorsun Gregori. Bir değil, iki küçük kızının hayatta kalmasını izlemekten ne kadar keyif alacağımı tahmin bile edemezsin."

Gregori orada öylece durdu ve olabildiğince şaşkın görünüyordu. "Nasıl bilemem? Seni kendim muayene ettim." Tekrar başını salladı. "Yanılıyor olmalısınız. Yanılıyor olamam."

"Saklandı."

Kaşları birbirine çatıldı. "Bu kabul edilemez."

Mikhail güldü. "Küçük kızının tam olarak emrettiğin şeyi yapacağından eminim, Gregori. Ve yeni yürümeye başlayan çocuklar olarak sizi gerçekten dinleyeceklerdir."

"Savannah, ben ciddiym. Onlarla sen konuş," diye emretti Gregori. "Sağlıklı olduklarından emin olduğum birinin benden saklanmasına izin veremem."

"Tavrınız çok sertti ve onu korkuttunuz." "Ben onun babasıyım ve onu korkutmamalıyım."

Mikhail içini çekti. "Kanamam var ve birkaç dakika içinde ayağa kalkıp iyi bir şekilde koşmam gerekiyor, bu yüzden dünyanın sizin dikte ettiğiniz her şeyi yapmamasına dair şokunuzu atlatmanızı ve beni iyileştirmeye devam etmenizi öneririm."

Gregori soğukkanlı bir zarafet ve tehlikeyle arkasını döndü. "Onu bu işe sen bulaştırdın, değil mi Mikhail?"

"Onu size ikiz kız vermeye mi ikna ettiniz? Aklıma gelseydi yapardım ama hayal gücüm o kadar geniş değil." Mikhail bacağını kaydırđı ve irkilmemeye çalıştı.

Gregori hemen işe koyuldu. "Savannah, inandığım kadar zehirli olma ihtimaline karşı kandan uzak dur." Hızla bedeninden sıyrıldı, saf beyaz ışığa dönüştü, parlayan bir enerji Mikhail'in bedenine girdi ve hızla yaraya doğru ilerledi. Beklendiği gibi, zehir bir sorundu. Her damlayı kovaladığından, Mikhail'in vücudundan dışarı ittiğinden ve bileğini içten dışa iyileştirdiğinden emin olmak için çok titiz davrandı.

"Bitti ama bir süre zayıf kalacak. Toprağa inip toprağın sizi gençleştirmesine izin verene kadar mümkün olduğunca uzak durun."

"Tabii ki."

"Şimdi bir ya da iki saat uzanmayı ve kutlamaların küçük bir bölümünü atlamayı kabul edeceğinizi sanmıyorum."

Mikhail, Raven'ın hafif dokunuşunun zihnini okşadığını hissetti. Belki de onun dediğini yapmalısın. Sesi endişeli geliyordu.

"Hayır." Ben iyiyim Raven, sadece biraz yorgunum.

Gelmek istiyorum.

ve bir süre sana sarılacağım. Bu bana toprağa gitmekten daha iyi gelecektir.

O zaman eve gel.

Haberleri duydun mu? Savannah sana söyledi mi? İkiz kızlar taşıyor.

Duydum. Çok heyecanlı. Raven başka bir şey eklemedi ve Raven onun kızı için mutlu ve cesur görünmeye çalıştığını biliyordu. İkiz çocuk doğurmak tek çocuk doğurmaktan çok daha zor olacaktı ve Raven bunun tamamen farkındaydı. Kızı için çocuk kaybetmenin üzüntüsünü yaşamak istemiyordu.

"Eve, Raven'ın yanına dönmem gerekiyor," dedi Mikhail. "Savannah, tatlım, her zamanki gibi çok güzelsin. Sanırım hamilelik de seninle aynı fikirde. Bu sırrı uzun süre sakladın mı? Kız mı erkek mi olduklarını anlamak için birkaç aylık hamile olman gerekir."

"Taşımak için iyi bir şansım olduğundan emin olana kadar bir şey söylemek istemedik." Gregori'ye gülümsedi ve Gregori bir kez daha eğilip onu öptü.

"Oğlum," dedi Mikhail yumuşak bir sesle, elini Gregori'nin sırtına koyarak.

Karanlık Olan kaskatı kesildi ve gümüş gözleri erimiş halde dönmeye başladı. "Oğlum mu?" diye yankılandı. "Prensime ne zamandan beri emir subayına ve en eski dostuna bu şekilde hitap ediyor?"

Mikhail'in dudakları kıpırdadı. İçeride, sadece Raven'ın duyabileceği bir yerde kahkahalarla kükrüyordu ama maskesini bozmamayı başarmıştı. Mikhail şakaklarını ağrıyormuş gibi ovuşturarak, "Sen ailedensin, damadımsın ve ben de seni zaman zaman oğlum gibi görüyorum," dedi, olabildiğince acınası ve yorgun görünüyordu.

"Oh, öyle mi, öyle mi?" Gregori kollarını göğsünde kavuşturdu ve odanın etrafına şüpheli bir bakış fırlattı. Duvarlara ve pencere camlarına rengârenk sinekler ve böcekler yapışmıştı. Bazıları kapının altından sürünerek diğerlerine katıldı. Böceklerle ters ters baktı ve bakışlarını tekrar kayınpederine çevirdi. "Evimi aşırı miktarda böcek istila ediyor gibi görünüyor. Sanırım özellikle zehirli bir böcek ilacına ihtiyacımız var. Ani babalık duygularının böceklerle bir ilgisi yok, değil mi?"

Mikhail usulca inledi.

"Gregori!" Savannah kaşlarını çatarak ona baktı. "Babam çok acı çekiyor. Sana ailesi gibi davranıyor ama sen hiç de iyi davranmıyorsun. Ona sırtı için bir yastık getir."

"Teşekkür ederim tatlım, ama gerçekten kalamam. Bu akşam için detayları tamamlamam gerekiyor. Yaptığın her şeyin iyi olacağından eminim ve eğer olmazsa, başka bir sürü yemek olacaktır." Mikhail bacaklarını tekrar yere doğru salladı ve bir süre acının dinmesini bekledi. Gregori haklıydı. Yarayı elinden geldiğince iyileştirmiş ve zehiri çıkarmıştı ama yara hâlâ hassas ve hamdı. İşlemi tamamlamak için yere inmesi gerekiyordu ve sabaha kadar bu acıyla yaşamak zorunda kalacaktı.

Gregori ağır bir alaycılıkla, "Gel baba," dedi, "kalkmana yardım edeyim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Mikhail ona kapıya kadar yardım etmesine izin verdi. "Şimdi sen söyleyince, evlat, evet." Kolunu Savannah'ya doladı ve yanağından öptü. "Tebrikler tatlım, torunlarımın olmasını dört gözle bekleyeceğim." Gregori'ye gülümsedi. "Bu gece çocuklar için Noel Baba rolünü oynamanı istiyorum. Bu büyük bir sorumluluk ve belli ki bu iş için en iyi seçim sensin." Üzerinde beyaz örme bir kartopu olan kırmızı bir şapkayı havadan çekip Gregori'nin başına yerleştirdi. "Kostümü de yanımda getirdim ama Noel Baba'nın kırmızı tayt giyip giymeyeceği konusunda bazı tartışmalar var." Taytı Gregori'nin burnunun altında salladı.

Gregori, Mikhail'in elindeki taytı ve kafasındaki şapkayı kaptı. "Mikhail..." Dışleri gürültülü bir uyarı sesiyle bir araya geldi. "Bunu bana yapmaya cüret edemezsin." Odanın içinde duvarları süsleyen böcekler baktı. "Kardeşlerimin neden ziyaret etmeye karar verdiklerini şimdi anlıyorum." Ellerini sallayarak evin içinde bir kasırga gibi esen vahşi bir rüzgâr yarattı.

Böcekler dalgalanarak insana dönüştü, hepsi de kahkahalarla gülüyordu. Lucian onu sırtından alkışladı ve Gabriel saçlarını karıştırdı. "Tebrikler küçük kardeşim, kısa çubuğu sen çektin."

"Hepiniz bunu biliyor muydunuz?" Gregori talep etti. Mikhail'i yakalamak için hamle yaptı ama prens neşeli bir el sallayışla çoktan kapıdan çıkmıştı.

Darius, Julian'la yumruklarını tokuşturdu ve ikisi de birbirlerine sırtıttı. Diğerleri kahkahalarla güldü.

"Dışarı," diye emretti Gregori. "Her biriniz."

"Başındaki şapkayı tekrar görmeyi umursamazdım." Darius sanki Gregori dönüp onlara modellik yapacakmış gibi parmaklarını oynattı.

"Taytları giy," diye teşvik etti Jacques.

"Çık. Dışarı." Gregori her kelimeyi telaffuz etti.

"Elbette, evlat," diye homurdandı Julian. "Bu geceki komuta performansın için seni pratik yapman için yalnız bırakacağız."

Bir kahkaha tufanı daha evi doldurdu ve çatıyı uçurmakla tehdit etti. Gregori kapıyı açık tuttu ve sadece işaret etti. Adamlar yüzlerinde kocaman sırıtışlarla dışarı çıktılar.

Gregori kapıyı tekmeleyerek kapattı ve hayat arkadaşına döndü. "Babanı öldürüyorum. Karpas halkının onsuz da gayet iyi idare edebileceğine karar verdim."

Savannah elini sıkıca ağzına bastırdı. "Bu gerçekten bir onur." Kahkahası boğazında düğümlemlenirken kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu.

Elini kaldırdı. "Sakın. Başka bir şey söyleme." Kolunu adamın beline doladı ve ona doğru eğildi.

"Gerçekten bu kadar korkunç mu?"

"Onları gördün. Bölgedeki her bir erkek buradaydı. Baban bana tuzak kurdu."

Savannah bir an sessiz kaldı. "O zaman sanırım hepsini ters köşeye yatırmanın bir yolunu bulmalıyız, değil mi?" Bir tutam saçını elinin etrafına doladı ve onun her zaman çok sevdiği kalkık yüzüne baktı. "Sadece Ne düşünüyorsun?"

Yavaş bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "Noel Baba'yı mı istiyorlar? Ben bir sihirbazım, değil mi? Büyük Savannah Dubrinsky? Ve sen de Gregori'sin, toprağın, ruhun, ateşin ve suyun komutanı. Sen havayı çağırır ve dünyayı titretirsin. Noel Baba çocuk oyuncağı olacak. Keşke hazırlanmak için bize biraz daha zaman verselerdi. Ama onlara gelmiş geçmiş en iyi Noel Baba'yı vereceğiz. Hiçbir çocuk senden korkmayacak ve sen de onların beklediği gibi yüzüstü düşmeyeceksin."

"Babanı öldürüp cesedini ormanda bir yere gömmenin daha kolay olmayacağından emin misin?" Gregori'nin sesi umutluydu.

Ayak parmaklarının ucuna kalkarak adamın ağzına öpücükler kondurdu. "Çok kana susamışsın."

Elini kızın yuvarlak karnının üzerine koydu. "İçinde gerçekten iki küçük kız mı büyüyor?"

Elini onun elinin üzerine koyarak başını salladı. "Evet. Seni gerçekten şok etmeyi başardık, değil mi?"

"Ben bir şıfacıyım, ma petite. Vücutunuzun içinde neler olup bittiğini her zaman bilmeliyim. Seni başka nasıl sağlıklı tutabilirim ki?"

Elini ağzına götürdü ve parmaklarını ısırđı. "Ara sıra sana sürpriz yapabilmemiz hoşuma gidiyor."

"Bunu yaparsın Savannah," diye güvence verdi ona. "Bunu her zaman yapıyorsun."

Bölüm 18

"Sara, kanatlarımı bulamıyorum," dedi küçük Emma, bukleleri sallanarak koridorda koşarken. "Her yere baktım." "Trav aldı onları," diye gönüllü oldu Chrissy. "Emma'nın melek olmadığını ve kanatlarını atacağını söyledi." Kocaman gözleri çok ciddiydi, yetişkinlerin böyle bir suç için ne kadar korkunç bir ceza vereceklerini görmek için bekliyordu.

Emma feryat etmeye başlayınca Sara gözlerini devirdi. "Ben bir meleğim. Ben bir meleğim! Trav kötü, kötü bir çocuk, değil mi Falcon?"

Falcon onu kucağına aldı ve feryadı ciddi bir ağlama krizine dönüşmeden önce etrafında döndürdü. "Bence Trav yaramaz bir çocuk, kötü biri değil. Senin bir melek olduğunu düşünmesini engellemek için ne yapmış olabilirsin?"

"Her zaman yemek istiyor ve ben de sandviçini alıp Maria'nın köpeğine verdim. Trav'in sandviçe Maria'nın köpeği kadar ihtiyacı yok. Trav istediği zaman mutfağa girebilir. Sara da böyle demişti, değil mi Sara?"

"Doğru Emma," diye onayladı Sara. "Her zaman yiyecek bir sürü şey vardır ama Trav'in sandviçini almamalısın. Maria'nın köpeğine yiyecek bir şeyler vermek istiyorsan mutfaktan al."

Falcon boğazını temizledi. Bu düpedüz korkutucu olabilir. Bir dahaki sefere köpeği kızartabilir.

"Demek istediğim Emma, mutfaktan bir şey almadan önce Slavica ya da Maria'ya sor. Onlar köpeklerin ne yemesi gerektiğini bilirler," diye ekledi Sara aceleyle.

Emma dört yaşındaydı ve Sara konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmazsa tartışmanın sonsuza dek süreceğinden emindi. "Acele etmeli ve hepinizi hana götürmeliyiz. Herkes gösteriyi izlemek için bekliyor."

"Kanatlarıma ihtiyacım var Falcon," diye açıkladı Emma. "Kanatlarım olmadan bir melek olamam." Alt dudağı titremeye başladı.

"Kanatlarını bulacağız ufaklık," diye güvence verdi Falcon ona. Odanın diğer ucuna baktı ve Sara'ya gülümsedi.

Bunu yapmış, bu çocuklar için bir mucize yaratmıştı. Artık sağlıklarına kavuşma yolundaydılar ve yavaş yavaş yiyecek için çalmak zorunda kalmayacaklarına ve her zaman başlarını sokacak bir çatıları olacağına inanmaya başlamışlardı. Bu hiç kolay olmadı. Sara, Romanya'da kanalizasyonlarda yaşayan yedi üstün yetenekli çocuğu kurtarmış ve Karpat Dağları'na getirmişti. Sara ve Falcon mümkün olduğunca erken kalkıyor ve çocuklarla birlikte olabilmek için mümkün olduğunca geç saatlere kadar uyanık kalıyorlardı. Uyumaktan başka çareleri olmadığı saatlerde çocuklara bakarak onlar için çalışmak isteyen birkaç insan kadın bulacak kadar şanslıydılar.

Falcon bu kadar çok sevebileceğini hiç düşünmemişti ama bazen, şimdi olduğu gibi, içinden taşıyor ve odadaki tüm boş alanları dolduruyor gibiydi. Ciyaklamalarına aldırmadan Emma'ya tekrar sarıldı ve küçük grubu Travis'in diğerlerine ters ters bakmaya çalışarak oturduğu sandalyeye götürdü. Falcon çocuğa göz kırptı ve elini uzattı. "Haydi gidelim. Bu bir kutlama yemeği ve ne kadar çabuk oyunu aradan çıkarırsak, o kadar çabuk yemek yersiniz. Corinne ve Bayan Sanders'ın harika aşçılar olduğunu biliyorum. Bu yemeği kaçırmak istemeyeceksiniz."

Travis içini çekti ve kanatlarını altından çekerek ayağa kalktı. "En azından melek olmak zorunda değilim." Birden Falcon'a sırtıttı. "Ben kral olacağım."

Falcon elini çocuğun omzuna attı. Travis en büyükleriydi ve sekiz yaşında olduğu için diğerlerinin üzerinde büyük bir sorumluluk taşıyordu; yankesicilik yapıyor, karınlarını doyurmak için yiyecek bulmaya çalışıyor, onları her zaman sokaklardaki ve kanalizasyondaki daha yaşlı, daha büyük zorbalardan korumaya çalışıyordu. Yaşına göre uzun boylu ve çok zayıftı, kesmeyi reddettiği bir tutam siyah saçı vardı. Falcon saçlarını kestirmek için ısrar etmek istediğinde Sara, çocuğun kendisi gibi olmaya çalıştığını, bu yüzden saçlarını vahşi ve evcilleşmemiş bıraktığını söylemişti. Bundan sonra, Falcon çocuğa uzun saçlarını kesmemesi için birkaç ipucu vermeye çalışarak zaman geçirdi.

saçları bakımlı. Bu gece her zamankinden daha iyi bir iş çıkarmış gibi görünüyordu. Emma'nın bile Travis'in saçları hakkında söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Bu gece harika görünüyorsun."

"Sara herkesin kiliseden hana geldiğini söyledi."

"Evet, gece yarısı ayinine gittiler ve akşam yemeği için gelecekler. Sen de ayine gitmek ister misin?" Yüzünü asmamaya çalışarak Sara'ya baktı.

Travis ona kaşlarını çatı. "Ben gelmiyorum. Ben gitmiyorum."

"İstediyini sanmıyordum ama seçeneklerini açık tutmak için sorsam iyi olur diye düşündüm. Yola çıksak iyi olur yoksa geç kalacağız."

"Falcon," diye sordu Emma kapıdan çıkarken. "St. Nick gerçekten gelecek mi? Benim için bir hediyesi olacak mı?"

Ani bir sessizlik oldu ve başını kaldırmış, beklenti içindeki yüzlerine bakarken vereceği cevabın tüm çocuklar için önemli olduğunu fark etti. Kayıtsız görünmeye çalışsa da Travis bile umutlu görünüyordu. Bırakın Noel hediyesini, hiçbir zaman bir Noel ağaçları, yeterli yiyecekleri ya da başlarını sokacak bir çatıları bile olmamıştı.

"Kesinlikle geleceğine inanıyorum," dedi Falcon, boğazındaki yumru onu boğmakla tehdit ediyordu. Sara'yla bir kez daha bakıştı. Neden en azından bu çocukları kurtarmaya ihtiyaç duyduğunu anlamak kolaydı. Sadece bu kadarını kurtarabilirdi ve onlara iyi bir yuva sağlamak için elinden geleni yapmıştı.

"Haydi millet, gidelim. Bu akşam kızağa biniyoruz," diye duyurdu Sara. "Şapkalarınızı, paltolarınızı ve eldivenlerinizi yanınıza aldığınızdan emin olun."

"Noel Baba'nın kızağı gibi mi?" Chrissy sordu. Beş yaşında en büyük kızdı ve rolünü çok ciddiye alıyordu. Sesinde merak vardı ve Sara anında Falcon'un kızakla gezmeyi düşünmüş olmasına minnettar oldu.

"Ren geyiği yerine atlarımız olacak," dedi Sara, "ama eğlenceli olacak. İçeri girdiğinizde, ağır

battaniye örtün, böylece sıcak kalırsınız."

Yedi çocuğu bir kızağa koyamazlardı, bu yüzden Sara dört oğlanla birlikte bindi, böylece Falcon üç küçük kıza bakarken onlar da "ona göz kulak olabilirlerdi". Travis dizginleri aldı ve çok yetişkin görünerek atları çalıştırma emrini verdi. Sadece üç yaşında olan en küçük çocuk Jase, Sara'yı sıkıca kavradı ve hana doğru karda kayarak ilerlerken sevinçle ciyakladı.

Falcon etraflarındaki bölgeyi taradı. Kadınlara birkaç saldırı olduğunu ve bir tanesinin de prenze yönelik olduğunu biliyordu ve ormanın en yoğun kısmından geçerken endişesi artıyordu. Tepesinde oluşan bir hareketlilik bakışlarını yukarıya doğru çekti ve birkaç baykuşun tepesinde kanat çırtıldığını gördü. Atlar homurdandı, havaya buharlar üfledi, yanlarında volta atan kurtlara bakarken başlarını savurdular, liderleri paralel koşuyordu, buz mavisini gözleri parlıyordu.

"Eskortlarımız," diye seslendi Falcon gülerek. Her yerde savaşçılar vardı, üstlerinde uçuyor, yanlarında koşuyor, çocuklara ve Sara'ya göz kulak oluyorlardı. Kızak karın üzerinde hızla ilerlerken, koşucular kolayca süzülürken onları selamladı.

Atların attığı her adımda kızak çanları tıngırdıyordu. Çocukların yanakları kıpkırmızı ve pembe, gözleri heyecandan kocaman ve kahkahaları kulaklarına müzik gibi geliyordu. Seni seviyorum Sara. Bana hayat verdiğin için teşekkür ederim.

Ben de seni seviyorum Falcon. Kendin olduğun için teşekkür ederim. Başka hiç kimse bu çocukları senin gibi sahiplenip kucaklayamazdı. Sen olağanüstü bir adamsın.

Han ışıklandırılmıştı, balkondan ve kapının etrafından renkli ışıklar parlıyordu. Atlar tam girişe yanaştı ve hancı Slavica, genellikle çocuklarla ilgilenen kadınlardan biri, onları karşılamak için dışarı çıktı. Her birini kucaklayarak sahnenin kurulduğu büyük yemek salonuna götürdü. Falcon ve Sara yerlerine oturdular, Sara onun elini sıkıca tutuyordu, parmakları

çocuklar tüm yetişkinler için performanslarını sergilerken eğleneceklerdi.

Gösteri sadece birkaç aksaklıkla geçti. Oyun, meleğin kralın kaval kemiğine tekme atmasına ve kralın bir seyircisi olduğunu hatırlamadan önce bir dakika boyunca sahnede zıplamasına rağmen iyi gitti. Josef, "Jingle Bells "in kendi Noel versiyonu olan heyecan verici bir rap şarkısı söyledi, aslında oldukça iyiydi ve coşkusuyla neredeyse derme çatma sahneden düşene kadar seyircilerin alkışlamasına neden oldu.

Şahin kolunu Sara'nın omuzlarına doladı ve bir elini doğmamış çocuklarının bulunduğu karnının üzerine koydu. "Sen inanılmaz bir kadınsın. Bütün bunları nasıl bir araya getirdin? Çocuklar çok mutlu ve şuradaki hallerine bak. Hepsi küçük birer sanatçı."

Mikhail başını salladı. "Harika bir performanstı Sara, hiç bilmiyordum. Onları hazırlamak için çok zaman harcamış olmalısın." Etrafındaki insanların yüzlerine baktı, hepsi gülümsüyordu, savaşçıların yıpranmış, asık suratları rahatlamış ve mutluydu, çoğu gürültülü bir alkışla çocukları selamlıyordu.

"Harika bir iş çıkarmışlar, değil mi?" Sara'nın yüzü çocukları için gülüyordu. "Josef'in rap Noel şarkısı yorumu hakkında ne düşünüyorsunuz? O şarkı üzerinde gerçekten çok çalıştı. Skyler da çok güzel söyledi. Sesini ilk kez duyduğumda şok oldum. Paul ve Ginny harika bir dans performansı sergilediler ve tabii ki kimse Antonietta gibi piyano çalamaz. Tüm bunlar için çok mutluyum."

Falcon, "Dark Troubadours'un herkes için şarkı söylemesi de büyük ilgi gördü," diye ekledi. "Bence konuklarımız gösteriden çok memnun kaldılar."

Mikhail, "Dürüst olmak gerekirse Sara, bu prodüksiyona yakın bir şey beklemiyordum," diye itiraf etti. "Tüm bunları bir araya getirmek için ne zaman vaktiniz oldu? Çocuklarla ve hatta gençlerle çalıştığını biliyordum ama bu gerçekten de hayal ettiğimden çok daha büyük bir performans oldu."

"Eğlenceliydi Mikhail. Ve çocukların kendilerini etkinliğin bir parçası olarak hissetmeye gerçekten ihtiyaçları vardı. Kendilerini farklı hissetmelerini istemiyorum. Hiçbirinin. Yetişkinlerin onları görmesi ve başarılarını kabul etmesi çok önemli."

"Bunu yapmıyorlar mı?" Yüzündeki gülümseme soldu. Bunu yapmıyorlardı. Çocuklar onlar için ne kadar önemliyse, ne kadar değerli ve kıymetliyse, Karpat topluluğunun geri kalanı da onların sağlığı ve güvenliğiyle ilgileniyordu, ama daha fazlasını değil. Her zaman böyle olmamıştı.

"Sadece aileleri değil," dedi Sara. "Karpat erkekleri aileleri olmadan o kadar uzun süre tek başlarına mücadele ettiler ki, onlara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttular. Onların hayatı savaş, ev, eş ve çocuklar değil. Eğitim var, sadece kitaplar değil, onlara Karpatların yollarını öğretmek, nasıl şekil değiştireceklerini, korunacaklarını ve hatta savaşacaklarını öğretmek. Bunu kim yapıyor? Bunu hiç öğrenemedik. Çocuklar çok az ve kimse onları böyle bir araya getirip birbirlerini tanımalarını, arkadaş olmalarını ve yetişkinlerin onları kabul etmesini sağlamayı düşünmüyor."

Mikhail kendi gençliğini hatırladı; savaşçılar orada burada durup ona tavsiyelerde bulunuyor, bir mücevher arayıcısı nasıl yapıldığını göstermek için onu mağaralara götürüyor, diğerleri onunla şekil değiştirme ve hatta savaş taktikleri üzerine çalışıyordu. Sara haklıydı.

"Söylediklerini biraz düşüneceğim Sara," dedi. "Mantıklı geliyor. Çocuklar onları hiç görmediğim kadar mutlu görünüyorlar. Joie'nin annesi Bayan Sanders ile kısa bir görüşme yaptım ve o kostümleri sizin diktiğinizden bahsetti. İsteseydiniz yardım ederdim."

"Yardım aldım. Corinne de dikiş dikeyor. Kızlarıma ve oğlanlarıma nasıl yapılabileceğini göstermek için Karpat usulü yerine elle dikmek istedik. Falcon ve ben iki dünyayı mümkün olduğunca bütünleştirmeye çalışıyoruz. Colby De La Cruz bana Rafael ile birlikte Paul ve Ginny için de aynı şeyi yaptıklarını söyledi."

Mikhail Raven'ın elini tuttu ve ağzına götürdü, dişleri Raven'ın parmak eklemleri üzerinde hafifçe ileri geri hareket etti. "Düşünmediğim pek çok şey varmış gibi görünüyor. Senin partinden çok şey öğrendik, Raven. Halkımızın birçoğu Karpat usullerinin yanı sıra insan usullerini de benimsemek zorunda. Daha fazla savaşçımız insan kadınlar arasında eş buldukça, bu daha sık gerçekleşecek. En iyisi insan ve Karpat ailelerini nasıl bütünleştireceğimizi şimdiden öğrenmemiz."

Onu diğerlerinden uzaklaştırıp uzun Noel ağacına doğru çekti. Birkaç kişi ağaca asmak için süsler yapmış ve bunları köyün dört bir yanından Slavica'ya getirmişti. Hayat arkadaşının ağzının kenarına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Etrafına bir bak Kuzgun. Bunu sen yaptın. Yüzyıllardır ilk kez bu kadar çok Karpatlıyı komşularımızla birlikte bir arada görüyorum. Çocuklar gülüyor ve koşuşturuyor, hepsi heyecanlı ve erkekler rahat. Şey," diye düzeltti, "olmaları gerektiği gibi tetikteler, ama onları gördüğümde çok daha rahatlar." Bakışları Lucian'a kaydı. "Ona bak, Raven. Bu adam tüm hayatını savaşta geçirmiş ama şimdi huzur içinde."

Raven'ın cevap gülümsemesi nazik ve anlayış doluydu. "Elbette bunu görmem gerekiyordu. Ne için savaştığının sana ara sıra hatırlatılması gerekiyor Mikhail. Gösterdiğin tüm çaba onlar için. Eğer karşılığını hiç göremezsen, iş yükü sana çok ağır gelmeye başlar."

Odanın etrafına bakarken boğazında bir ağrı hissetti. Onlardan o kadar çok vardı ki, savaşçıları, uzun boylu ve düz, kendilerine özgü uzun siyah saçları vardı, gözleri huzursuzdu ama şimdi gülüyorlardı. Onların ötesindeki diğer erkeklere baktı, bazıları yemek salonundaydı, birkaçı bardaydı, çoğu dışarıdaydı ve onları hissedebiliyordu. Sınırdaki. Onları kısır varoluşlarından çıkaracak bir hayat arkadaşı yoktu. Bu onlara yardım eder miydi? Onlara umut verir miydi? Yoksa bu buluşma sadece yalnızlıklarını mı vurgulayacaktı?

Raven ona yaslandı ve vücudunun sıcaklığını paylaştı. "Biz sadece bir halk değiliz, biz bir toplumuz. Ama birbirimizle hiç etkileşime girmezsek nasıl bir toplum olabiliriz?" Uzanıp onun endişeyle kaplı yüzüne dokundu. "Eski yöntemler sonsuza dek yok oldu. Öyle Mikhail, ne kadar üzücü olsa da. Bu insanları yeni geleneklerle bir araya getirmenin bir yolunu bulmalıyız. Artık kendi tarihimizi yazmalıyız. Düşmanlarımız var, evet, ama buna da sahibiz." Elini tüm Karpatyalıları ve onların insan dostlarını kapsayacak şekilde odanın içinde gezdirdi. "Çok şeyimiz var ve sen bunu başardın. Gregori eskiden rahibiniz Peder Hummer'la olan dostluğunuz hakkında homurdanırdı ama şimdi en iyi arkadaşlarından biri Gary Jansen."

Mikhail'le olan ilişkisi nedeniyle cemiyet üyeleri tarafından öldürülen bir rahip olan uzun süreli arkadaşından söz edilmesi onu üzdü. Zihnini geçmişten uzaklaştırmaya çalıştı.

"Sara, o kadar çok savaş verdiğimizizi ve o kadar uzun süredir çocuksuz kaldığımızı, onlara ihtiyaç duydukları doğru araçları vermediğimizi söyledi. Sence haklı mı?" Mikhail'in siyah gözleri Raven'ın yüzündeydi. Hayat arkadaşları birbirlerine yalan söylemezdi, söyledikleri acı verici olsa bile. Cevabı Raven'ın yüzünde gördü; parmakları Raven'ın parmaklarını sıkıca sarmıştı ve Raven bir anlığına sıkıntılı görünüyordu.

"Her şeyi düşünemezsin, Mikhail."

"Başka seçeneğim yok, Raven. Bu benim görevim, benim sorumluluğum. Bu çocukların hepsi Karpatyalı ve henüz olmayanlar da yakında olacak. Sadece bir halk olmadığımızı söylemekte haklısın. Biz bir toplumuz ve öyle davranmaya başlamalıyız. Düşmanlarımız, hayatımızın önemli ayrıntılarına dikkat etmek yerine onlara odaklanmamızı sağlamayı başardılar. Çocuklarımız her şeyimizdir. Benim Josef'e yaptığım gibi onların maskaralıklarından rahatsız olmak yerine, hepimiz onların öğrenmelerine yardımcı olmalıyız."

"Tatlım," dedi usulca. "Josef bir azizin sabrını denerdi."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Tamam, bu noktayı kabul ediyorum. Bu çocuk bazı açılardan çok yaşlı, bazı açılardan ise çok genç. Hiçbirimiz yüzyıllardır çocuklarla uğraşmadık ve hoşgörü ve sabır bulmaya çalışmak bir öncelik haline gelmek zorunda, özellikle de bazı kadınlarımız hamile olduğu için."

Jacques ve Shea odaya girerken Raven Mikhail'i dürtükledi. "Gergin görünüyor. Sence doğum sancısı mı çekiyor?"

"Jacques bana bununla mücadele ettiğini söyledi. Syndil'den bir doğum yeri seçmesini ve Shea ile bebek için toprağı zenginleştirmesini istedim, bunun Shea'nın doğum yapacak kadar rahatlmasına yardımcı olacağını umuyordum."

"Gelmesine şaşırdım."

"Bu gece burada internetten bir arkadaşıyla buluşacaktı. Konuklardan biriyle. Adı Eileen Fitzpatrick. Onunla tanıştınız mı?"

"Hayır, ama Slavica ondan bahsetti. Görünüşe göre gelmeden hemen önce katarakt ameliyatı olmuş ve zamanının çoğunu odasında geçiriyormuş. Sadece Shea'yla tanışmak için gelmiş ve bunu erteleyebilirmiş ama yaşı biraz ilerlemiş ve bunun tek şansı olabileceğinden endişelenmiş."

"Jacques bana Aidan'ın onu araştırdığını söyledi. Yasal olduğu söyleniyor ama Shea konusunda ekstra önlemler almak istiyorum. Bu noktada, onun yanında kimseye güvenmiyorum - kataraktı olan zararsız yaşlı kadınlara bile."

Shea ve Jacques kalabalığın arasından yavaşça Mikhail ve Raven'a doğru ilerlediler. Mikhail bir adım öne çıkarak baldızını yanağına bir öpücük kondurarak selamladı.

"Dinlenmemeniz gerektiğinden emin misiniz?" diye sordu Jacques'a bakarak, tek kaşını kaldırarak.

"Kesinlikle doğum sancısı çekiyorum," diye itiraf etti Shea. "Bu bebek ben istesem de istemesem de bu gece gelmeye karar verdi. Mümkün olduğunca uzun süre ayakta kalırsam daha kolay ve hızlı olur. Gösteriyi görmek istedim ama biraz fazla yavaş hareket ettim."

Raven ona sarıldı. "Sana zihnimde her ayrıntıyı, özellikle de eğlenceli kısımları gösterebilirim. Küçük olanlar çok

tatlıydı

Gençlerin bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. Josef'in gerçekten iyi bir sesi var ve her zaman çok yaratıcı."

"Josef şarkı mı söyledi? Ve ben kaçırdım mı?" Shea sordu.

Mikhail iç çekti. "Eğer yaptığı şeye şarkı söylemek diyorsanız. İyi bir sesi var ve çocuğun neden gerçekten anlaşılabilir bir şarkı söylemediğini anlayamıyorum. Peki yukarıda yaptığı tüm o hareketler neydi?"

"Dönmeler mi?" Jacques bir açıklama için Raven'a bakarak yineledi.

"Havale geçiriyor gibi görünüyordu," diye açıkladı Mikhail.

"Dans ediyordu," dedi Raven, Mikhail'e sakinleştirici bir bakış göndererek.

"Öyle miydi? Soyunmadan striptiz mi yapıyordu yoksa acilen tıbbi yardıma mı ihtiyacı vardı karar veremedim. Kimse yardımına koşmadığı için yerimden kıpırdamadım. Yerde döndü ve vücudunu yerdeki bir tırtıl gibi sağa sola savurdu."

"Break dans," diye yorumladı Raven Shea için. "Peki ya striptiz?" Shea sordu.

"Bu sanırım partnersiz dans eden bir ucube olurdu," dedi Raven. "Terimleri tam olarak bilmiyorum ama sanki... şey... bilirsin işte."

"Bilmiyorum." Mikhail omuz silkti. "O noktada neredeyse sahneden düşüyordu."

Shea güldü, bir elini karnına bastırdı. "Sırf bunun için bile burada olmam gerektiğini biliyordum."

"Görölmeye değerdı," diye onayladı Mikhail, "her ne kadar söylediği tek bir kelimeyi ya da şarkı söylerken neden tükürüp homurdandığını anlamamış olsam da."

Jacques, "Sen onunla birlikte değilsin," dedi.

Raven ve Shea birlikte güldüler. Mikhail yaralı görünüyordu. "Neyle? Ben onunla birlikteyim. Bunun dans olmadığını biliyorum. Paul ve Ginny dans ediyorlardı ve Antonietta gerçek müzik çalıyordu ve Skyler bir melek gibi şarkı söylüyordu. O gece

Ozanlar birkaç harika türk   s  yledi ve Barack dahil hiç kimse onlar s  ylerken t  k  rmedi."

Jacques   z  nt  yle başını salladı. "Seni modernle  tirmek için hiç umut yok, kardeşim."

Shea bir elini karnına bastırdı ve Jacques'ın eline uzandı. "Kasılmalar gerçekten g   lenmeye başladı. G  lmek durumu daha da k  t  le  tiriyor."

  ki adam da o kadar panikle mi  g  r  n  yordu ki Raven g  l  msemesini gizlemek zorunda kaldı. "O iyi olacak, Jacques.   ok solgunsun. Bu gece beslendin, değil mi?"

"Sadece bir bebek gibi davranıyor," dedi Shea. "Beslendi. Kana ihtiyacım olursa diye hazırlıklı olmak istedi." Ona g  l  msedi. "Ki gerekmeyecek. Her   ey yolunda gidiyor."

"Benim için değil," diye itiraf etti Jacques. "Doğum yapmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu deneyimi paylaşmak   ok korkutucu."

Mikhail ba ıyla onayladı ama g  zleri sava   larına, yani bek  r Karpat erkeklerine   evrilmi ti. Yabancı topraklarda sık sık olduğu gibi bu gece de muhafızlar onlardı, ancak bu kez doğum yapmak   zere olan kadınlarından birini koruma sorumlulukları vardı. Erkekler odanın içinde ilerliyor, etrafta d   man olup olmadığını ara tırıyor ve tarıyorlardı.

"Aslında San Francisco'dan gelen konuklardan biriyle tanışaca ım için   ok heyecanlıyım. Adı Eileen Fitzpatrick ve benim akrabam olabilir.   kimiz de soya acıyla ilgileniyoruz ve benim ailemden hiç akrabam olmadığı için onun benimle akraba olmasını umuyorum," dedi Shea. "Slavica aracılığıyla bu gece kendini pek iyi hissetmedi ini ve t  m bu karmaşa içinde burada olmak zorunda kalmamak için onunla odasında bulu mamı istedi. Ben de bunun   ok iyi bir fikir olduğunu d    nd  m."

"Kesinlikle olmaz," dedi Jacques. "Hayır!" Mikhail kararlıydı.

Shea y  z  n   onlara   evirdi. "Ben porselenden yapılmadım. O ya lı ve yeni bir ameliyat geçirdi.

tüm bu yolu. En azından merdivenleri tırmanıp onu görmeye gidebilirim."

"Yalnız değil. Burada bir geceden fazla kalacak Shea," diye ikna etti Jacques. "Onu bu gece görmene gerek yok." Elini bir kez daha kasılmalarla dalgalanan karnının üzerine koydu. "Bu gece yapacak başka işlerin var. Raven, Slavica'ya Shea'nın doğum sancısı çektiğini ve bir iki gün içinde bir ziyaret ayarlayacağını söyleme nezaketini gösterirsen sevinirim."

"Gregori'nin Noel Baba'yı oynamasını kaçırmayacağım," dedi Shea kararlı bir şekilde, Jacques'ın çenesindeki inatçı duruşun fikrini değiştirmeyeceği anlamına geldiğinin farkındaydı. "O yüzden beni buradan aceleyle çıkarabileceğini sanma."

Gregori. Shea'nın doğumuna bu kadar az kalmışken durumun ciddiyetine rağmen Mikhail alaycı kahkahasını sesinden uzak tutamadı. Shea'nın vakti yaklaştı ve bebeği doğurmadan önce seni o neşeli kırmızı takım elbisenle ortalıkta dolaşırken görmek istiyor. O yüzden devam et oğlum. Mikhail, yüzyıllar önce kan bağıyla oluşturdukları özel zihinsel yolda emri verdi.

Aziz Nick'i aceleye getiremezsin. Bu onun için yoğun bir gece, Mikhail. Sen bile, prensim, onun zamanına hükmedemezsin.

Mikhail Jacques'a küçük bir sırtıfı fırlattı ve Raven'ın uzun saçlarını çekiştirdi. "Bazı adamlarımla konuşmam gerekiyor. Uzun sürmez. Sen Shea ile dolaşıp uslu durmasını sağlayabilirsiniz."

"Sanki başka bir şey yapabilirmişim gibi," diye yanıtladı Shea.

Mikhail köylülerin, misafirlerin ve kendi adamlarının arasından geçerek gördüğü kadim kişiye ulaşmak için uzaklaştı. Dimitri barda, gölgelerin arasındaydı ve soğuk gözleri Skyler'ın odada ilerleyişini takip ediyordu.

"Nasılsın?" Mikhail sordu.

"Ben daha iyiyim. O kadar sıkıntılı değil ve bu yardımcı oluyor. Birkaç dakika kendime eziyet edeceğimi ve sonra devriyeme geri döneceğimi düşünmüştüm. Eğer başka bir şey yapamazsam, onu güvende tutabileceğimi biliyorum."

"Eğer Natalya'nın şüphelendiği gibi Ejderha Arayıcı ise, güçlü bir medyumdan çok daha fazlasıdır. Bu Francesca'nın zaten yapabildiğini söylediği şeyleri açıklar."

"Ve bu aynı zamanda bildiğimizden çok daha fazla travma yaşadığı anlamına geliyor."

Mikhail Dimitri'nin sırtını sıvazladı. "Sen onurlu bir adamsın Dimitri ve Skyler'ımız gibi nadide bir mücevheri fazlasıyla hak ediyorsun."

"Haklı olduğunuzu umalım."

Mikhail onu yalnız bıraktı, çoğu zaman yaşadığı gölgelerde duruyordu. Prensine içine hüznün sızdı, savaşçıları için hüznün, çok yalnızlardı, çoğu fazla umutları yoktu, ama hayatlarını ellerinden gelenin en iyisini yaparak yaşıyorlardı.

Manolito De La Cruz kapının hemen içinde duruyordu ve Mikhail ona yaklaştı. "Bu adamlardan herhangi birinin büyücü olduğundan şüpheleniyor musun? Ona en çok siz yaklaştınız, yuvasına girdiniz ve muhtemelen kokusunu buldunuz."

Manolito omuzlarını silkti. "Aradığımız büyücü olabilecek tek bir adam bile bulamıyorum. Hepimiz odaları dolaştık, dinledik, taradık ve hatta araştırdık ama tüm konuklar meşru görünüyor."

"İçgüdülerin ne diyor?" Mikhail sordu.

"Düşmanın yakınlarında olduğunu," diye yanıtladı Manolito.

"Benimkiler de aynı şeyi söylüyor." Mikhail omuz silkti. "Aramaya devam et. Diğerlerine de aynısını yapmalarını söyle. Herhangi bir hatayı göze alamayız."

Manolito başıyla onayladı ve odanın içinde bir kez daha dolaşarak prensin mesajını orada bulunan savaşçılara sözlü olarak ilette. Eğer büyücü bir vampirle işbirliği içindeyse, ortak iletişim yollarının tepelerinde olmayacağına güvenmiyordu. Nicolae ve Vikirnoff'a hayat arkadaşlarıyla birlikte yaklaşırken, MaryAnn'e hızlı bir bakış atma riskini göze aldı.

Onu görünce nefesi kesildi. Colby ve Rafael'in yakınındaki bir masada oturmuş, Ginny, Paul ve Skyler'la konuşuyor, onların anlattığı bir şeye gülüyordu ve o kadar güzel görünüyordu ki gözleri yaşardı. Teni parlıyor gibiydi ve

ağız ve gözleri tarafından büyülenmişti. Sesinin tınısı omurgasında oynaşıyordu. İhtiyaç vücuduna çarptı, kaslarını sıkılaştırdı, kasıklarını sertleştirdi, böylece hareket etmeyi bıraktı ve hareketsiz durdu, bakışlarını baştan çıkarmaya zorladı. Ona bakarken ya da onu düşünürken yakalanmak istemiyordu. Zihnini hedefine, yani karanlık büyücüyü ortadan kaldırmaya sabitlemeliydi.

"Mikhail, Jacques'ın kadını zamanına bu kadar yaklaşmışken tehdidin hâlâ çok gerçek olduğunu düşünüyor. İkinizden de yüksek alarmda kalmanızı istedi." Her ikisinin de kendisini sınavacağını bildiği için zihnini savaş modunda tutarak mesajı iletti. Ellerinden geldiğince çok sayıda çiftleşmemiş erkeğin zihnini yokluyorlardı. Birkaç kez onun düşüncelerine dokunmuşlardı.

Colby başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Sen iyi misin? Rafael bana prensi savunurken yaralandığınızı söyledi."

"Önemli değil küçük kardeşim, bir çizik, daha fazlası değil." Rafael onu eve ilk getirdiğinde kardeşi dışında bu kadına karşı hiçbir şey hissetmemişti ama şimdi onun kendisi ve kardeşleri için yaptığı tüm küçük şeyleri hatırlayabiliyordu. Sık sık onlarla kahkaha ve sıcaklık dolu düşüncelerini ve Paul ile Ginny'nin maskaralıklarını paylaşıyor, onların varlığını biraz daha parlak kılmayı umuyordu. Şimdi ona karşı gerçek bir şefkat hissedebiliyordu.

Elini rahatça Colby'nin omzuna koydu. "Riordan ve Juliette'i kontrol ettim. Uykularını bozacak bir şey yok." Bakışları Paul ve Ginny'ye kaydı. "Juliette ikinizi dans ederken görmeyi çok isterdi. Her zaman kız kardeşinin eskiden dans etmekten çok hoşlandığından bahseder. Umarım sizi dans ederken görme şansı olur." MaryAnn'e baktı, hafifçe eğildi ve yüzünde en ufak bir ifade belirmeden uzaklaştı.

MaryAnn onun ardından bakakaldı. "Tanrım, bu adam çok yakışıklı."

Colby başını salladı. "Öyle, değil mi? De La Cruz kardeşlerin hepsi öyle. Onlardan beş tane var ve hepsi

Birlikte çok güzel görünüyorlar. Çoğu kadının ağzı sulanıyor."

MaryAnn adamın arkasından baktı, kayıp kadınları biraz kıskandığını hissetti. Manolito'nun odadaki bekâr kadınların dikkatini çektiği kesindi, ama onlara göz ucuyla bile bakmamıştı. Kendine ait bir erkek istediğinden değil, ama onun tarafından fark edilmekten rahatsız olmazdı. "Juliette'in kız kardeşi hakkında ne demek istedi? Neden artık dans etmiyor?" Manolito'nun Juliette'in kız kardeşini dans ederken görüp görmediğini merak etti. Ve görmüş olabileceğini düşünmenin kendisini neden rahatsız ettiğini merak etti.

Colby derin bir iç çekti. "Juliette'in küçük kız kardeşi Jasmine bir grup jaguar erkeği tarafından kaçırıldı. Onlar..." Ağabeyine ve kız kardeşine bakarak sözünü kesti ve başını salladı. "Ona bir şeyler yaptılar. Ormandan çıkmıyor ya da çiftliğe yaklaşıyor. Juliette Riordan'la birlikteyken Juliette'i görmeyi bile reddediyor. Juliette o kadar üzgün ki kız kardeşine yardım etmek için çiftliği, evimizi terk etmekten bahsediyor. Rafael bana Destiny'ye çok yardımcı olduğunuzu ve belki Jasmine'e bir danışman bulabileceğimizi söylüyordu. Gerçi yaşadığımız yerde bu çok zor olabilir."

MaryAnn kendini uzun boylu Karpatyalı'yı izlerken buldu; o, vücudunun tüm hatlarına damgasını vuran mutlak bir güvenle odada süzülüyordu. Akıcı ve zarıftı, neredeyse zarıftı. Göğsünün üzerindeki nokta yine ağrıyordu ve elini sıkıca üzerine bastırdı. Duygu yayıldı, göğüslerinin karıncalanmasına ve meme uçlarının gerilmesine neden oldu. Sıcaklık karnından aşağıya ve bacaklarının arasına yayıldı. Sertçe yutkundu, bakışlarını şehvetli ağızdan ve vücudunun üzerinde dolaşan görüntüsünden ayırmaya çalıştı. "Sanırım çiftliğinizin yakınlarında çok fazla danışman yok."

"Hayır." Colby kaşlarını çatı. "Juliette'in söylediğine göre, Jasmine hiçbir zaman güçlü biri olmamış. Bir de Solange adında bir kuzenleri var. Erkeklerden nefret ediyor ve Juliette onun etkisiyle mücadele edemedi. Hepsi çok üzücü."

MaryAnn, "Belki Juliette kalktığında onunla konuşurum," diye cüret etti.

"Yapar mısın? Bu çok yardımcı olurdu. Belki de en azından ailemizdeki erkekleri kabul etmesi için Yasemin'e nasıl yaklaşması gerektiği konusunda ona biraz tavsiye verebilirsin. Onu korumak için ölürlere. Onlar böyledir."

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım," dedi MaryAnn, bakışları bir kez daha nöbet tuttuğu belli olan uzun boylu, yakışıklı Karpatyalı'ya kaydı.

"Affedersin Colby," diye araya girdi Paul, "ama beni Gary Jansen'le tanıştıracığına söz vermiştin. Ne de olsa o benim amcam olabilir."

Colby, Rafael'in elini sıktı. "Yaptım, değil mi? Hadi gidip onunla konuşalım ve bakalım ne diyecek." Kardeşini Gary Jansen'in Gabrielle Sanders, erkek kardeşi Jubal ve kız kardeşi Joie ile birlikte oturduğu masaya götürdü. Joie'nin hayat arkadaşı Traian, o yaklaştığında diğer iki adam gibi ayağa kalktı.

Gary başını sallayarak Colby'ye baktı. "Kız kardeşime o kadar benziyorsun ki inanılmaz. Benden birkaç yaş büyüktü ve ben yaklaşık on yaşındayken evi terk etti. Onu bir daha hiç görmedim. Ama yemin ederim, tıpkı ona benziyorsun."

Colby, Paul'ü tanıştırdıktan sonra onun yanındaki sandalyeye oturdu. Gabrielle'in annesinin yüzünde küçük bir kaş çatmayla hızla uzaklaştığını fark etti. "Özür dilerim, onu üzdük mü?"

"Hayır, korkarım jaguarla ilgili hiçbir şeyi sevmiyor, gerçi dürüst olmak gerekirse ben de sevdiğimi sanmıyorum," dedi Gary. "Bizde jaguar kanı olduğunu hiç duymamıştım. Aslında Gregori ile arkadaş olana kadar jaguar ırkını hiç duymamıştım."

"Annem için endişelenme," diye ekledi Gabrielle. "Kendine gelecektir. Sadece tüm bunlara alışması gerekiyor."

Yemek salonundan balkona açılan çift kapı aniden açıldı ve sivri kulakları ve mavi-siyah saçlarıyla elf gibi giyinmiş kısa boylu bir kadın açık kapıların ortasında durdu. "Bayanlar ve baylar, beni dinler misiniz lütfen? Birçoğunuz bunu bilmiyor olabilir ama ben bir sihirbazım. Gelin

Burada çocuklar için. Çocukları balkona alabilir miyim? Onlara tüm zamanların en büyük sihirbazlarından birini göstermek üzereyim. O iyi saklanmış bir sırdır."

Hem Karpatyalı hem de köyden gelen tüm çocuklar öne doğru itildi ve yetişkinler arkalarında toplandı. Paul Emma'yı omuzlarına aldı ve Josef genç Jase'i kaldırırken Skyler da Bebek Tamara'yı kucağına aldı. Travis Chrissy'yi omuzlarından tutup kendine yaklaştıırken, Ginny de Sara ve Falcon'un diğer iki küçük oğlunun ellerini tuttu. Kendini oldukça büyümüş hissedenden Josh, son kız olan genç Blythe'in sorumluluğunu üstlendi.

O konuştuğça, etrafındaki renkli ışıkların küçük titreşimleri parıldadı ve kar ona hiç dokunmadan aşağıya sürüklendi. Etrafındaki dünya göz kamaştırıcı ve görkemli görünüyordu, küçük elf çizmeleriyle balkon korkuluğunda dans ederken ayaklarını sis girdapları kaplıyordu, saçları bir pelerin gibi etrafında sallanıyordu, yüzü gümüş ay ışığında biraz fey gibiydi. Saçaklardan sarkan kristaller aynı renklerle titreşiyor, yumuşak kırmızılar, yeşiller, maviler ve sarılar geceyi bir ışık gösterisine dönüştürüyordu.

Çocuklardan toplu bir soluk yükseldi ve Travis, balkona çıkıp ışıklara hayretle bakan Emma'yı tutmak zorunda kaldı. Savannah küçük bir daire çizerek döndü ve tekrar çocukların önüne atladı. "Ah canım, sanırım asamı unuttum. Aziz Nick'i size göstermek için ona ihtiyacım var." Sesi dramatik bir şekilde alçaldı ve sanki sadece onlara güveniyormuş gibi sağa sola baktı. "Her zaman gecenin pelerini altında gelir ve çocukların onu fark etmesini engellemek için bunun gibi fırtınaları kullanır." Tekrar etrafına bakındı. "Keşke asam yanımda olsaydı."

"Ama Savannah," diye cüret etti Chrissy, "senin elinde."

"Öyle mi?" Savannah şaşırmış görünmeyi başardı ve parlayan asasını kaldırıp küçük bir daire çizerek döndürdü. Karla kaplı balkonun üzerine pırıl pırıl peri tozu yağdırdı. "Oh, güzel. İşe yarıyor. Bir bakalım. Yukarıya bak

ve bunu nasıl yapacağımı hatırlamaya çalışacağım. Bunu sadece bir kez yaptım, biliyorsun, ama senin için tekrar deneyeceğim."

Savannah parmaklığın üzerinde tekrar dans ederken asasını geniş bir hareketle salladı. Yağan kar bir perde gibi geri çekildi. Gözlerinin yerinde kömür, burnunun yerinde havuç olan büyük bir kardan adam suçlu bir ifadeyle dönüp durdu ve köyün içine doğru hızla uzaklaştı.

"Oh, canım, bu yanlış olan. O Kardan Adam Frosty'ydi. Tekrar deneyeyim," dedi Savannah.

Savannah karı geri getirip bir kez daha dönerek dans ederken ve kar perdesini açarken bir kez daha peri tozları uçuşurken çocuklar güldü.

Çocuklar -ve hatta yetişkinlerin çoğu- tekrar gaz çıkardı, bazıları sessiz kalmak için ellerini ağızlarına götürdü. Gökyüzünde, yıldızların parıldadığı ve ayın ışıldadığı yerde, ren geyiklerinin çektiği pırıl pırıl bir kızak gece boyunca yarışıyordu. Kürklü kırmızı bir takım elbise giymiş beyaz sakallı bir adam geyiklere komuta ediyordu. Kızağın içinde oyuncaklarla dolu kocaman bir çanta vardı. Kızaktaki çanlar usulca çalıyor ve karı aydınlatan ışıklar şimdi de ren geyiklerinin çektiği kızakın etrafındaki gökyüzünü aydınlatıyordu; böylece Noel Baba'nın neşeli yüzü bir an net bir şekilde görülebiliyor, bir an sonra ise soluk pastel bir ışıkla yumuşatılıyordu.

Gözleri kömür kadar siyah görünüyordu. Sakalında ve ren geyiklerinin saçaklı ve gümüş işlemeli kırmızı eyerlerinde kar vardı. Kızak başlarının üzerinde daireler çiziyordu. Geyik geniş bir daire çizerek alçaldıkça alçaldı ve sonunda tepelerindeki çatıda toprağa yerleşti. Kimse kımıldamadı. Başlarının üzerinde zıplayan toynakların sesini duyabiliyorlardı. Sessizlik. Sonra ağır çizmelerin yürüyüşü.

Herkes başını çevirdiğinde Noel Baba'yı ağacın yanında, her yere hediyeler yığarken gördü. Bir keresinde durup bir avuç kurabiye ve Sara'nın çocuklarına ren geyikleri için hazırladığı havuçları aldı.

İlk kıpırdayan Emma oldu, odanın öbür ucundaki Noel Baba'ya doğru koşmak için yere bırakılana kadar kıpırdandı. Durdu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ona baktı. "Bana bir hediye getirdin mi?"

Noel Baba çantasını karıştırdı. "Sanırım buldum. Şimdi nereye gitti bu? Elf! Emma'nın hediyesini bulmak için yardımına ihtiyacım var."

Savannah parmağını dudaklarına götürdü. "Noel Baba benim gerçek bir elf olduğumu düşünüyor," diye fısıldadı çocuklara. "Gidip ona yardım etsem iyi olacak." Elf şapkası sallanarak, küçük yeşil çizmeleri yerde hiç ses çıkarmadan parmak uçlarında kalabalığın arasından geçti.

Noel Baba yerine oturdu ve sıra oluşturan çocuklara işaret etti. Küçük Tamara kucağına oturup sakalını çekiştirirken, Noel Baba elfe için için yanan bir bakış gönderdi. Bunun için babanı geri alacağım.

Bölüm 19

Shea, yemek salonunda Noel Baba'nın çocuklara hediye dağıtmasını izlemek için toplanan kalabalığa sırtını dönerek Jacques'a yaslandı. Parmakları Jacques'ın kolunu kavradı ve kasılma boyunca nefes alıp verdi. "Çoğu zaman acıyı nasıl bir kenara bırakabildiğimizi biliyor musun? Bu da dönüşüm gibi bir şey. Bir kenara koymak yok. Sadece onunla birlikte gitmek zorundasınız. Karpatyalı bir kadın olarak bunun biraz daha kolay olacağını umuyordum."

Bir kahkaha patlaması dikkatini çekti ve Bebek Jennifer'ın Noel Baba'nın tertemiz beyaz sakalına tükürdüğünü görmek için döndü. Bir an için kömür karası gözleri bir kurt gibi gümüş renginde parladı ve Mikhail'e dikildi. Aynı hızla Noel Baba neşeli halini toparladı ve bebeği Corinne'e geri verdi.

Shea Jacques'a gülümsedi. Bunu hayatta kaçırmazdım.

Mikhail'in yerinde olsaydım, yıldırım düşmesini beklerdim. Jacques yüksek sesle, "Hadi seni doğum odasına götürelim," dedi ve kolunu kadının arkasına dolayarak ona destek oldu. Vücudunda dalgalanan ve her kasılmayla daha da güçlenen acıyı hissedebiliyordu. Daha güçlü ve daha uzun süreli.

Shea parmak uçlarını onun güçlü yüzünde gezdirdi. "Bu kadar endişeli görünme. Milyonlarca kadın bunu yaptı."

"Ama sen değil, küçük kızıl saçlı," diye fısıldadı, eğilip ipeksi başının tepesine öpücükler kondurdu. "Biz değil. Sen benim dünyamsın, Shea."

"İyi olacağız. Bak." Çenesiyle odanın arka tarafını işaret etti.

"Çocuklar için bu küçük gösteriyi doğru yapmışlar. Savannah'nın sihriyle kalabalığı nasıl etkileyeceğini bildiğine güvenin. Gregori onu sahiplenmeden önce dünyanın dört bir yanında sihirbazlık gösterileri yapan bir illüzyon metresiydi ve

kesinlikle yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemiş. Kalabalığı avucunun içine almış. Artık çocuklar kızaktakinin Gregori olduğuna bir an bile inanmayacaklar."

"Noel Baba" hediyeleri dağıtmayı bitirdiğinde Gregori odanın arka tarafında belirdi ve kaşlarını çatarak hayat arkadaşına baktı. "Savannah! Neden böyle giyindin? Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Savannah yüzünde sahte bir suçluluk ifadesiyle arkasını döndüğünde çocuklar kıkırdadı. Parmağını dudaklarına götürdü ve küçük bir yüz ifadesi takındı. "Gitmeliyim ve gitmeden önce Aziz Nick'in üzerindeki perdeyi indirmeliyim. Onun sırlarını tüm dünyaya açıklamak istemeyiz."

Noel Baba çuvalını topladı ve aceleyle şöminenin yanına gitti. Alevler çok sıcak olmasına rağmen bacanın içinde gözden kayboldu. Bir başka huşu dolu nefes odaya yayıldı.

Jacques, "Savannah gittiği her yerde sihir yaratıyor," diye onayladı. "O çocuklar bu geceyi asla unutmayacaklar."

Savannah asasını salladı, tam o sırada tepeden gelen ayak sesleri Aziz Nick'in kızağa geri tırmandığını gösteriyordu. Siyah çizmelerini kenarlardan ustalıkla geçirdi ve eline uzun bir kırbaç alarak ren geyiklerinin kafasında şaklattı. Havalandılar. Kızak ve oyuncak torbası, artık çok daha az doluydu, havaya kalktı ve Noel Baba'nın kahkaha sesleri arasında süzülerek uzaklaştı.

Bir başka acı dalgası Shea'nın bedeninden haince geçti. Acıyı kontrol etmek için yavaşça nefes alırken bile parmakları Jacques'ın etrafında sıkıca kenetlendi. Bu seferki acı yeterince sertti ve odadaki diğer Karpatyalıların aktif bir doğum sancısı çektiğinin tamamen farkına varmasını sağlayacak kadar uzun sürdü. Başlar döndü. Savaşçılar, hayat arkadaşları ve hatta bazı çocuklar dikkatlerini ona çevirdi.

Shea küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Vakit geldi. Slavica nerede? Bu harika akşam için ona teşekkür etmeliyim. Keyifli sürprizlerle doluydu."

Francesca ve Mikhail diğ er birkaç kişiyle birlikte Shea'nın etrafını sardı.

Francesca, "Seni hemen doğum odasına götürmeliyiz," dedi. "Bunu yapabiliriz, korkma."

"Endişeliyim ama korkmuyorum. Jacques bize bir şey olmasına izin vermez, değil mi?" Shea hayat arkadaşının bakışlarını tutarak sordu.

"Tek bir şey bile olmayacak. Bu çok güzel, unutulmaz bir doğum olacak," diyerek onu temin etti.

Shea kapıya doğru birkaç adım daha attı ve durdu, bir eliyle saçlarını iterek alnından uzaklaştırmaya çalışırken şişen ağrı karnından sırtına doğru iniyordu. "Bebeklerle ilgili son raporun, tıpkı hayvan ve kuş yavrularının yaptığı gibi, korkunç bir kimyasal karışımın içinde oturdukları ve bu yüzden pek çok türün tehlike altında olduğu yönünde olduğunun farkında mısın?"

"Shea," diye uyardı Jacques. "Şimdi bunu düşünmenin sırası değil."

"Hayır, Jacques. Hepimiz bunu düşünmek zorundayız." Acı üzerine hücum edip nefesini keserken nefesi kesildi. Dişlerini sıktı ve istatistikleri okudu. "Kordon kanı, annenin plasenta yoluyla bebeğe geçirdiklerini yansıtır. Göbek kordon kanında tespit edilen iki yüz seksen yedi kimyasaldan yüz sekseninin insanlarda veya hayvanlarda kansere neden olduğu, iki yüz on yedisinin beyin ve sinir sistemi için toksik olduğu ve iki yüz sekizinin hayvan testlerinde doğum kusurlarına veya anormal gelişime neden olduğu bilinmektedir. Washington'daki bir çevre grubu tarafından hazırlanan bir rapordan alıntı yapıyorum," diye ekledi Shea, acısı azalırken nefes alarak. "Herkes buna daha fazla dikkat etmeli. Kordon kanında bulunan kimyasallar arasında, kömürle çalışan enerji santralleri ve bazı endüstriyel süreçler tarafından üretilen metil cıva da vardı. İnsanlar bunu soluyabilir ya da deniz ürünlerinde yiyebilir ve bu da beyin ve sinir hasarına neden olur."

"Shea, bebeğimizde beyin ya da sinir hasarı olmayacak."

"Bu raporu okumamışsınız. Araştırmacılar ayrıca benzin ve çöplerin yakılmasıyla ortaya çıkan poliaromatik hidrokarbonlar veya PAH'lar; polibromlu dibenzodioksinler ve furanlar olarak adlandırılan alev geciktirici kimyasallar ve DDT ve klordan gibi pestisitler de bulmuşlardır."

Jacques onu yatıştırmaya çalışarak, "Bunların yarısının ne olduğunu bilmiyorum," dedi. Elini onun kolunda gezdirdi, ama kadın omuz silkti.

"İşte tam da bu yüzden kimse dinlemiyor. Ne olduğunu bilmedikleri için dikkat etmek zorunda olmadıklarını düşünüyorlar." Panik sesini doldurdu. "Çocuklarımıza olanın bu olduğunu biliyorum. Toprağa o kadar bağlıyız ve toprak o kadar zehirli hale geldi ki artık biz de nesli tükenmekte olan türler listesindeyiz."

"Gitme zamanı geldi," diye ısrar etti Jacques.

Mikhail kardeşine onu hemen buradan çıkarmasını emretti. Köylüler tarafından duyulmasını göze alamayız.

Bu onun acı ve korkuyla başa çıkma yöntemi,

Mikhail. Bunun farkındayım Jacques.

"Önce Slavica'ya teşekkür etmeliyim," diye ısrar etti Shea, bir başka şişlik ağrısıyla savaşıırken.

Mikhail eğilip Raven'a fısıldadı. "Onu hemen bul. Başka kimse neler olduğunu anlamadan önce Shea'yı buradan götürmeliyiz."

"Şimdi geliyor ve yanında San Francisco'dan o yaşlı kadın da var," dedi Raven, sesinde rahatlama vardı.

Mikhail kalabalığı ayırmak için elini salladı ve Slavica ile kadının odanın diğer tarafına geçmelerini kolaylaştırdı.

Raven aceleyle yanlarına gitti. "Shea'nın doğum sancısı tuttu ve onu eve götürmemiz gerekiyor. Hemen veda etmek ve bu güzel akşam için teşekkür etmek istiyor Slavica," dedi. "Ve tabii ki size de hızlıca bir merhaba demek istiyor Bayan Fitzpatrick. Sizinle tanışmayı bekliyordu."

"O zaman ona iyi şanslar dileyeyim, canım," dedi Eileen, Slavica'ya iyice yaslanmış, bastonunu kullanarak yolunu bulmaya çalışıyordu, Shea ve Jacques'a doğru topallayarak ilerlerken vücudu hafifçe eğilmişti.

Odanın karşısında duran Aidan, kadın Shea'nın önünde durup elini ona doğru uzatırken kaşlarını çattı.

"Nihayet. Seninle tanışmak çok güzel canım, hem de böyle hareketli bir zamanda." Aralarındaki mesafeyi ölçmek için bastonuyla yere iki kez vurdu. "Korkarım bu korkunç kara gözlükleri takmak zorundayım ve sizi görmekte zorlanıyorum. Aileden gelen bir benzerliğiniz olduğunu umuyordum."

Savaşçılar. Aidan ortak iletişim bağlantısını kullanarak diğerlerine seslendi, sesi alarmini yansıtıyordu. Bu hiç mantıklı değil. San Francisco'da tanıştığım kadın bunun aynısı ama farklı. Yaşlı ama yaşlı değil. Adımlarında bir yay vardı ve hiç eğilmeden yürüyordu. Çoktan harekete geçmiş, kalabalığı yararak Shea'ya ulaşmak için hızını kullanmaya çalışıyordu.

Adamlar Shea'ya doğru koşarken bir anda bir hareketlenme oldu.

Eileen bastonu yerden yukarı doğru savurup Shea'nın yuvarlak karnına saplarken Jacques hayat arkadaşının önüne geçti. Çifte en yakın pozisyonu almış olan Manolito, Jacques'ı kenara itti ve bastona gömülü keskin iğneyi Shea'nın karnının derinliklerine sapladı. Bir an durup, neredeyse kör olmuş gözlerini ve kırıışmış yüzünü fark ettiği, yumuşak görünümlü yaşlı kadına baktı. Bir an için kadın gözünde dalgalandı ve Jacques onunkinin üzerine bindirilmiş başka bir yüz gördü; uzun tırmık izleri ve bir harpy kartalının yırtık gözlerini taşıyan bir yüz.

Yuvadaki yaratık. Ele geçirilmiş. Manolito'nun nefesi kesildi. Büyücü, yaşlı kadınla aynı bedende yaşıyordu. Vücudu çoktan uyuşmuştu ve kalbi sıkışırken acı göğsünü parçaladı. Kan sızdı

Ciğerlerindeki hava durduğunda ve kalbi atmayı bıraktığında gözleri parlıyordu.

MaryAnn odanın öbür ucunda, vücuduna yayılan ani acıyı dindirmek için iki eliyle göğsünü kavradı. Bacakları altından çıktı ve aniden oturdu. Acı başladığı gibi aniden sona erdi ve onu boşlukta ve kaybolmuş hissederken bıraktı, yas tutuyordu ama ne için- bilmiyordu.

Rafael kardeşinin yanına sıçradı, cansız bedenine çömeldi, ruhuyla ciğerlere hava ve işbirliği yapmayan kalbe kan pompalamak için uzandı.

Mikhail ve Jacques Shea'yı arkalarından iterek geriye doğru sürüklediler. Diğer eller onu yakaladı ve daha da uzağa itti, böylece etrafında savaşçılardan bir duvar oluşturdular. Sopa Raven'a doğru fırladı.

"Anne!" Savannah çığlık attı ve Raven'a doğru koştu.

Gregori önce davranıp bastonu solmuş elden çekip aldı. Natalya! Vücudunu yaşlı kadın ile Raven ve Mikhail'in arasında tuttu.

Natalya havada karmaşık bir işaret dokumaya başlamıştı bile, usulca, ısrarla mırıldanıyordu. Vikirnoff onun zihninden ilahiyi aldı ve sesinin gücünü ekledi. Nicolae ve Destiny de ona katıldılar ve güçlerini Vikirnoff aracılığıyla Natalya'ya aktardılar.

Karpat ve büyücü gücünün bir kombinasyonu olan gırtlak ilahisi ve büyücü büyü kullandılar. Büyücü kalkanını korumak için savaşırken Eileen'in ağzı bir hırıltıyla geri çekildi. Eileen'i öldürmeden ona saldıramazlardı. Vücudu neredeyse iki büklüm olmuştu. Savaşçılar onun etrafını sarmış, yüzünün buruşmasını, bir ağız dolusu dişini göstermesini, uzamasını ve sonra tekrar yaşlı, zarif bir kadınınkine dönmesini izliyorlardı.

Shea'nın acısı Karpat halkını sarmış, neredeyse erkekleri felç etmişti. Jacques, onu doğum odasına götür. Gregori emretti. Francesca, hemen gitmeliyiz. Çok yaklaştı. Bekleyemeyiz.

Mikhail Syndil'i dirseğinden tuttu ve Gregori'ye doğru itti. Orada sana da ihtiyaçları var. Mümkün olan en kısa sürede size katılacağız. Çocukları eve götürün. Von Shrieder'lar bu büyücüyle ilgilenecek.

Eileen'in bir şifacıya ihtiyacı olacak, diye uyardı Gregori, Manolito'yu kaldırmak için eğilirken bile. Rafael kardeşinin kalbinin atmasını sağlıyordu ve hepsi harekete geçerken o da usta şifacının yakınında kaldı.

Onunla ben ilgilenirim, Darius gönüllü oldu.

Jacques Shea'yı kollarına alıp Francesca'yı da peşine takarak handan çıkarken Mikhail, "Tamam o zaman," dedi. Gregori ve Rafael de Manolito'yla birlikte onu takip etti.

Natalya'nın sesi daha buyurgan, daha ısrarcı bir hal aldı. Yere işaret ederek, büyücünün bedenden çıkıp yere yatmasını ve bir köpek gibi sürünmesini emretti.

Eileen'in vücudu tedirginlikle dalgalandı, gerildi ve çarpık görünene kadar büküldü. Hırıltılarının sesi yükselirken ve tükürükleri yüzünden akarken boğazı sallanıp dalgalanıyordu. Başını yavaşça çevirerek Natalya'ya baktı; gözleri derin çukurlar, nefret kuyuları gibiydi. Büyücü ona baktı, geniş ve çarpık ağzından tek bir kelime çıkıyordu. "Hain," diye suçladı, sesi şeytani bir gümbürtüydü.

Vikirnoff onu desteklemek için elini sırtına koyarak tam bir dayanışma jesti yapmasına rağmen sesi hiç titremedi.

Eileen'in bedeninden bir gölge kaydı, koyu yağlı bir maddeydi, cisimsizdi, elde tutulması ya da öldürülmesi imkânsızdı. Birkaç savaşçı gölgeyi yumruklayarak bir kalp bulmaya çalıştı, hatta bıçakladılar ama gölge yerde kapıya doğru süzölmeye devam etti. Darius yaşlı kadını yere düşmeden yakaladı ve kollarına alarak merdivenlerden yukarı, odasına götürdü.

Onu nasıl öldüreceğiz? Vikirnoff Natalya'ya sordu.

Bilmiyorum. O bir gölge savaşçısı değil, bu yüzden onu ölümler diyarına geri gönderemem. Büyücünün emirlerini yerine getiren kayıp bir ruh. Sadece o onu kontrol edebilir, huzur verebilir ya da gönderebilir. Onu öldürecek bir büyüye hiç rastlamadım.

Bir tane. Birkaç tane denedim ve belki zamanla bir şeyler bulabilirim, ama ustasına geri dönecek.

Dimitri, Gabriel ile Tamara ve Skyler'a evlerine kadar eşlik ettikten sonra geri döndü. "Büyücünün yakınlarda olup olmadığına bakmak için onu takip etmeyi deneyebilirim."

Natalya başıyla onayladı. "Seni görmelerine izin verme. Büyücü güçlüdür ve bilgisi çok eskidir. Bu büyülerden bazılarını hatırlıyorum ama hafızamdan silinmişler."

Natalya Karpat erkeğinin koşarken değişmesini izledi, neredeyse adımlarının ortasında akıcı ve kolay bir değişimdi bu. Bir an uzun boylu yürüyordu; bir an sonra tüylü, siyah bir kurt olarak dört ayak üzerinde koşuyordu. "Sana iyi şanslar," diye fısıldadı, bir başka acı dalgası hepsini vururken elini karnına bastırdı. "Shea'ya bir faydamız dokunacaksa doğum odasına gitsek iyi olur."

Yerin altında, mağaranın en sıcak odasında Syndil toprağa seslendi, toprağı zenginleştirmek için usulca şarkı söyledi, Shea en zengin balçığın yumuşak yatağına yerleşip başını Jacques'ın kucağına yaslarken onu hazırladı.

Birkaç metre ötede Gregori ve Rafael, Manolito'nun üzerindeki zehri çekmeye ve aynı zamanda kalbinin atmasını ve ciğerlerinin çalışmasını sağlamaya çalışıyorlardı.

Etraflarında mumlar canlandı ve havayı otların ve baharatların rahatlatıcı aromatik kokusu doldurdu. Shea ve Jacques da dahil olmak üzere her yerdeki Karpatyalılar büyük savaşçının kayıp gitmesini önlemek için şarkı söylerken, Gregori de onun ruhunu kurtarmak ve yaşayanlar diyarına geri dönmesine eşlik etmek için yolculuğa çıktı.

Shea, Jacques'ı odak noktası olarak kullanarak kasılmalar boyunca nefes aldı. Basitçe onun zihnine girdi ve kasılmaların süresi ve gücü arttıkça orada kaldı. Arada diğerleriyle birlikte zikrediyor, yoldaşlığı, çok daha büyük bir şeyin parçası olmayı, etraflarındaki dünyayla uyum içinde olmayı hissediyordu. Kız ve erkek kardeşler bir aile gibi bir araya gelerek aralarından birini iyileştirmeye çalışıyorlardı.

Shea ve doğmamış çocuğunu güvende tutmak için gönüllü olarak hayatından vazgeçen savaşçı.

İyileşme zor ve yavaştı, Gregori hızlı bir ölüm vermesi amaçlanan bir zehre karşı mücadele ediyordu. İki kez durmak zorunda kaldı, solgun ve yorgunluktan sallanıyordu, önce Rafael sonra da Lucian tarafından gençleştirildi. Darius onlara katıldı ve Eileen'in rahatça uyuduğunu gösterdi. Vikirnoff ve Nicolae, Destiny ve Natalya odaya girdiler ve Dimitri'nin gölgeyi efendisine kadar takip etmeye çalıştığını bildirdiler.

Tüm bunlar olurken Shea, Jacques'ın kollarında sessiz kaldı, her kasılmada nefes alıp verdi, ta ki Francesca'nın elini tutup nefesi kesilene kadar. "Yakında geliyor," diye fısıldadı.

"Biz hazırız," diye güvence verdi Francesca.

Shea'nın bakışları çoktan savaşçı bedenine geri dönmüş olan Gregori'ye kaydı. Francesca kolunu sallayarak odanın içindeki ve dışındaki tüm Karpatyalıları içine aldı. "Yalnız değilsiniz. Çocuğun dünyaya gelmesine yardım edilecek, halkımız tarafından desteklenecek, herkes tarafından hoş karşılanacak ve herkes tarafından korunacak. Gregori mümkün olduğu anda bize katılacak. Bebeğinin dünyamıza gelmesine izin ver Shea."

Shea başıyla onayladı ve ıkınmadan önce bir sonraki kasılmayı bekledi.

Gregori Manolito'dan uzaklaştı. "Kana ihtiyacı var," dedi usulca, "ve iyi toprakta birkaç kez diriltilmeye, ama yaşayacak."

Manolito'ya kan sunmak için öne çıkan Mikhail'di; prensin Manolito'nun fedakârlığına duyduğu saygı ve onur için sunduğu bir adaktı bu. Kardeşini kabul etmek için toprağı açan Rafael'di, Manolito'nun huzurunun bozulmamasını sağlamak için güvenlik önlemleri ördü.

Gregori bir şefkat jestiyle elini Shea'nın başının üzerinde gezdirdi. "Demek ufaklık, sonunda oğlunu bize getiriyorsun."

"Seni bekledim."

Ona gülümsedi. "Artık buradayım."

"Onu hissedebiliyor musun? Ona dokunuyor musun, kendi başına nefes alabildiğinden emin misin?" Francesca'dan Gregori'ye endişeyle baktı, elleri Jacques'ı sıkıca kavramıştı. Etrafında doğum ilahisini duyabiliyordu ve bu güzel ses neredeyse korkularının üstesinden geliyordu. "Onu kirletici maddeler açısından kontrol ettin mi Gregori? Onun doğduğundan emin oldun mu?

kan güçlü mü?"

"Bitti ve her şey yolunda. Onu bize verin ve sonra dinlenebilirsiniz. Çok uzun zamandır endişeleniyorsun. Bırak gelsin de onu kollarında tutabilesin."

Kadının bakışları adamın ışıltılı gümüş bakışlarına takıldı ve adam onu cesaretlendirmek için bir kez daha başını salladı. "Bana güven, ma petite, halkına ve hayat arkadaşına güven. Onu serbest bırak."

Başını çevirdi ve Jacques'a baktı. "Seni seviyorum. Ne olursa olsun, ne olursa olsun. Seni seviyorum ve bir an bile pişmanlık duymadım."

Adam gözyaşlarını geri kırıptı ve kadının gözlerinin içine bakmaya devam edebilmesi için hareket etti. Akıldan akla, oğullarına uzandılar. Bir nefes aldılar ve kadın, hayatının aşkı olan Jacques'tan başka bir yere bakmadan itti.

"Dur. Bu iyi bir şey. Sadece nefes al, Shea. Etrafına bakınıyor, ona bir bak. Yeni dünyasını göreceği için heyecanlı," diye teşvik etti Francesca.

"Henüz değil. Bana nefes aldığını ve sağlıklı olduğunu söyle," diye soluk soluğa bağırdı Shea, hâlâ Jacques'ın zihnine yapışmış, bırakırsa çocuğu için duyduğu korkudan paramparça olacağından korkuyordu.

"Tekrar ıkın," diye talimat verdi Gregori. Bebek ellerinin arasına kayd ve Gregori çocuğu kucağına aldı, hemen kendi bedenini terk ederek halklarının yaptığı gibi çocuğu iyice inceledi.

Francesca kordonu sıkıştırdı ve Jacques kordonu keserek anne ile çocuğu ayırdı.

Mağaraya sessizlik çöktü. Herkes kıpırdamadan beklerken mum ışığı yüzlerinde titreyordu. Birden bir çığlık havayı ikiye böldü.

Gregori Shea'ya gülümsedi ve bebeği prene doğru kaldırdı. "Dünyamıza katılan en yeni üyemize hoş geldin. Herkesin el üstünde tutacağı bir oğul."

Mikhail ayağa kalktı ve elini çocuğun başına koydu. "Çok sağlıklı bir çocuk. Daha güzel olamazdı. Hoş geldin, oğlum. Yeğenim. Savaşçı. Hayatın her zaman bizim hayatımıza bağlı olacak. Birlikte yaşıyoruz ve aynı şekilde ölüyoruz. Birimiz doğduğunda, bu hepimiz için kutlama sebebidir ve biri öldüğünde, hepimiz kaybını hissederiz. Sizler kardeşsiniz. Karpatyalı. Sizi ağırlamak bir onur ve ayrıcalıktır."

Gregori çocuğu başının üzerinde tuttu ve doğum odasından bir tezahürat yükseldi. Döndü ve yavaşça, nazikçe bebeği annesinin kollarına bıraktı. Anne oğlunun yüzüne baktı, gözleri yaşlıydı, bir eli Jacques'ın elini tutuyordu. "O çok güzel. Ona bak Jacques, ne yaptığımıza bak."

Jacques eğilip yüzüne öpücükler kondurdu, dudakları gözyaşlarının tadına baktı. Mutluluk gözyaşları. "O mükemmel, Shea."

Mikhail kolunu Raven'a doladı ve mağarada halkının mutlu yüzlerine baktı. Dimitri bile bebeğe bir göz atmak için geri dönmüştü. Eşleşmemiş savaşçıların çoğu, yüzyıllardır uğruna savaşmış şeyi görmek için yakınlarına toplanmıştı. Onca yıl ve onca mücadeleden sonra tekrar birlikteydiler. Hayat arkadaşını öptü, mutluluk içini kasıp kavuruyordu. "Kutlamak için her türlü sebebimiz var Kuzgun. Ve hepsi de tam burada, bu odada. Sadece yaşamı değil, umudu da kutluyoruz. Halkımız için yeniden umut var."

Koyu Tatlılar

Okuyucular tarafından

Ceviz Aylar

Tarafından gönderildi: Slavica G. Kukich-

Ostojic Phoenix, AZ

Bu tarif üç katlıdır; ilk kat kek katmanı, ikinci kat yumurta sarısı kreması ve üçüncü kat çikolata glaze kremasıdır.

ILK KATMAN, KEK

8 yumurta akı

1 su bardağı şeker

2 1/2 çubuk tereyağı

4 su bardağı ince çekilmiş ceviz

2 1/2 su bardağı un pudra şekeri

2 1/2 çubuk tereyağı ve 1 su bardağı şekeri alın ve elektrikli mikserde iyice karıştırın. Bu işlem tamamlandığında, 8 yumurta akının tamamı karışana kadar her seferinde 2 tane olmak üzere yumurta aklarını ekleyin. İyice karıştırın. Ardından, 4 su bardağı çekilmiş cevizi ekleyin ve tahta bir kaşık kullanarak karıştırın. Tahta kaşıkla iyice karıştırarak 2 1/2 su bardağı un ekleyin. Kek hamuru iyice karıştığında, büyük dikdörtgen bir kek kalıbı alın ve tereyağı ile iyice yağlayın. Kek karışımını tepsiye dökün ve 350°'de 25 dakika pişirin. Pişirme işlemi bittiğinde soğumaya bırakın. Soğuduktan sonra üzerine yumurta sarısı sürün.

İKINCI KAT, YUMURTA SARISI KREMASI

8 yumurta sarısı

1 3/4 su bardağı pudra şekeri

8 yumurta sarısı ve 1 3/4 su bardağı pudra şekerini alın ve elektrikli mikserle iyice karıştırın. Daha sonra kekin üzerine dökün. Tekrar 250° fırında kuruyana kadar pişirin. Gözünüz kekin üzerinde olsun.

krema sürün ve belirli aralıklarla kontrol edin. Kuruduktan sonra fırından çıkarın ve üzerine çikolata glaze kremasını dökün.

ÜÇÜNCÜ KAT, ÇIKOLATALI GLAZE KREMA

1 su bardağı süt

1 su bardağı şeker

4 kare çikolata (pişirmek için) 3

su bardağı çekilmiş ceviz

1/2 çubuk tereyağı

Pişirmek için 1 su bardağı süt, 1 su bardağı şeker ve 4 kare çikolata alın. Tüm malzemeleri bir araya getirin ve karışana, pürüzsüzleşene ve koyulaşana kadar yaklaşık 15 dakika ocağın üstünde pişirin. Koyulaştığında 3 su bardağı çekilmiş ceviz ve 1/2 çubuk tereyağı ekleyin. İyice karıştırın ve hala sıcakken kekin üzerine yumurta sarısı kremasının üzerine dökün. Soğumaya bırakın ve çikolatanın sertleşmesini bekleyin. Soğuduktan sonra yarım ay kurabiye kalıbı ile ay şeklinde kesin. Soğutulmuş olarak servis edin.

Aşk Isırıkları

Gönderen: Stephanie Schmachtenberger
Riverside, CA

2 küp tereyağı, yumuşatılmış

1 kutu şekerli yoğunlaştırılmış süt

2 (1 lb) kutu pudra şekeri

1 (16 oz) torba hindistan cevizi

2 su bardağı kıyılmış ceviz

3/4 çubuk parafin

32 oz yarı tatlı çikolata parçaları

1. Tereyağı ve sütü karıştırın, pudra şekeri, hindistan cevizi ve fındık ekleyin. Yuvarlak çay kaşığı büyüklüğünde toplar halinde yuvarlayın ve sertleşene kadar 12-24 saat buzdolabında bekletin.

2. Balmumu ve çikolata parçalarını benmari usulü eritin. Ateşi kısarak kaynatın. Topları çikolataya batırın (her seferinde bir tane) ve yağlı kağıt üzerine koyun. İki uçlu bir çatalla batırmak daha kolaydır.

3. Çikolata sertleşene kadar 6-8 saat buzdolabında bekletin.

Karpat Okuma Atıştırmaalığı
Gönderen: Tempe Hembree
Murphy, NC

1 paket bitter çikolata parçaları kurutulmuş tatlandırılmış kırmızı kızılıık (Craisins)

hafif tuzlu yer fıstığı

Eşit porsiyonları kapaklı bir kapta karıştırın ve yaklaşık bir fincan alın. Bu iyi bir porsiyondur ve birlikte çok lezzetlidir. Bazı nedenlerden dolayı çikolata erimiyor... belki de yer fıstığı ve kızılııkların kuruluğu nedeniyle.

Atıştırmayı ve okumayı seven, tuzlu ve tatlıyı bir arada seven ve aynı zamanda sağlıklı olmak isteyen bizler için. Keyfini çıkarın!!!!

Çikolatalı Trifle Gönderen:
Kim Smejkal
Sugarland, TX

1 kutu Duncan Hines Devil's Food Cake 8-10 yemek kaşığı
Kahlua

3 küçük kutu hazır çikolatalı puding 2

küvet Cool Whip

6 Heath Çikolatası

(dondurulmuş) 1/2

fincan doğranmış pikan

cevizi

Keki 9 x 13 inçlik tepside belirtilen şekilde pişirin ve soğumaya bırakın. Pudingi hazırlayın ve bir kenara koyun. Dondurulmuş Heath Bar'ları küçük parçalara ayırın. Keki büyük bir kaseye ufalayın. Bir trifle kasesine sırayla kek, Kahlua, Cool Whip ve Heath Bar parçalarını koyun. Son malzemeniz Cool Whip olmalı ve ardından daha fazla Heath Bar parçası ve doğranmış fındıkla süslemelisiniz.

Dark Sun Cheesecake
Gönderen: Sabine Reichelt
Wiesbaden, Almanya

Keki kalıptan çıkarmadan önce soğuk olduğundan emin olun. Keki kalıp kenarlarından gevşetmek için plastik bir bıçak kullanın.

5 yumurta (sarılarını ve beyazlarını

ayırın) 125 gram (1/2 su bardağı)

margarin 250 gram (1 su bardağı)

şeker

100 gram (1/2 su bardağı) şeker

1.000 gram (4 1/2 su bardağı) yüzde 20 zengin krem
peynir (Quark)

100 gram (1/2 su bardağı) buğday irmiği

(Weizengries) 1 seviye yemek kaşığı nişasta

1 seviye çay kaşığı kabartma tozu

1/2 bardak limon aroması 1 limonun suyu

1. Önce yumurtaların beyazını ve 100 gram şekerini yüksek bir kaba koyun. Sertleştirmek için bir mikser (sıvılaştırıcı) kullanın. Ayrı bir yerde bekletin.

2. İkinci büyük bir kaseye 125 gram margarin ve 250 gram şekerini koyup köpürene kadar çırpın. İçine 5 yumurta sarısını teker teker koyun. Doğan güneş gibi parlak turuncu görünür.

3. Tahta bir kaşıkla krem peyniri karıştırın. Şimdi diğer malzemeleri ekleme zamanı (YUMURTA BEYAZI DEĞİL). Hepsini iyice karıştırın. Yumurta aklarını dikkatlice altına karıştırın.

4. Kelepçeli kalıbın tabanına bir parça pişirme kağıdı serin. Piştikten sonra keki kalıptan çıkarmak daha kolay olacaktır. Kelepçeli kalıbı hamurla doldurun ve üzerine bir parça daha pişirme kağıdı serin. Fırında 200° C (390° F) sıcaklıkta 60 dakika pişirin.

Çikolata Kaplı Vişneli Bon Bons Gönderen Julie

Badtke

De Pere, WI

Vişnelerin hepsi ilk gün yenmemişse, onları güzel kutulara koyup buzdolabında saklıyorum. Bu ailemin en sevdiği geleneksel çikolatalı Noel tatlılarından biridir.

tarifler. Bildiğim kadarıyla son 3 nesildir ailemizdeydi ve şimdi kızlarıma nasıl yapılacağını öğrettiğim için 4. nesle aktarılıyor! Afiyet olsun!

2 kiloluk pudra şekeri torbası 1

çay kaşığı gerçek vanilya

1 çubuk tereyağı

1 (14 oz) kutu tatlandırılmış

yoğunlaştırılmış süt 1 büyük paket yarı

tatlı çikolata parçaları

2/3 kalıp parafin mumu, küçük parçalara bölünmüş

2 (10 oz) kavanoz maraschino kirazı (saplarıyla birlikte) süzölmüş

Çift kazan içinde, balmumu ve cips torbasını sıcak su üzerinde pürüzsüz olana kadar eritin. Isıyı düşürün. Şeker, vanilya, tereyağı ve yoğunlaştırılmış sütü iyice karışana kadar krema haline getirin. Şeker karışımını 1/2 inçlik toplar halinde yuvarlayın ve her bir kirazın etrafını kaplayana kadar şekillendirin. Her bir kirazı sapından tutun ve bir kaşık kullanarak kiraz tamamen kaplanana kadar çikolataya batırın ve kaplayın. Çikolata soğuyup sertleşene kadar kirazları yağlı kağıt üzerine koyun.

Dark Hedgehog Slice
Gönderen: Elizabeth Woodall
Melbourne, Avustralya

PORSİYON BÜYÜKLÜĞÜ: 10 VEYA
DAHA FAZLA PARÇA PIŞİRME
SÜRESİ: YAKLAŞIK 15 DAKIKA

Dilim ihtiyaçtan dört gün öncesine kadar yapılabilir. Ağız kapalı, hava geçirmez bir kapta buzdolabınızda iyi bir şekilde saklanır.

Yaklaşık olarak 300 g (1 1/3 fincanlar)
krakerler, iri doğranmış

Graham

1 su bardağı kıyılmış ceviz

1/2 su bardağı kurutulmuş hindistan cevizi

250 gram (1 su bardağı) tereyağı,

doğranmış 1 1/4 su bardağı pudra

şekeri

1/3 su bardağı kakao

tozu 1 yumurta,
hafifçe çırpılmış

150 gram (2/3 su bardağı) Bitter ikolata, eritilmiş (veya tadına göre daha fazla)

1/2 çay kaşığı bitkisel yağı

1. 20 cm X 30 cm (8 X 12 inç) boyutlarında bir tavayı yağlayın; tabanını ve iki uzun kenarını pişirme kağıdı ile kaplayın, kağıdı tavanın kenarlarından az miktarda (2 cm) (1 inç) yukarı uzatın.

2. Graham krakerlerini, cevizleri ve hindistan cevizini büyük bir kaptaki karıştırın.

3. Tereyağı, şeker ve elenmiş kakaoyu orta boy bir tencereye koyun ve tereyağı eriyip şeker eriyene kadar orta ateşte karıştırın. Tencereyi ocaktan alın ve yumurtayı çırpın.

4. Eritilmiş tereyağı/kakao karışımını kuru kraker/fındık karışımının üzerine dökün ve iyice karıştırın. Karışımı hazırlanan tepsinin içine bastırın.

5. Üzerini bir bez veya kağıtla rtn ve bir gece buzdolabında bekletin.

6. Dilimi bir doğrama tahtasına çevirin ve parçalara ayırın. Ilık, eritilmiş çikolata ve yağı küçük bir kilitli poşete koyun. Çikolatayı bir köşesine sıkıştırın, poşeti döndürün ve ucunu kesin. Çikolatayı dilimin üzerine gezdirin ve 15 dakika daha veya çikolata sertleşene kadar buzdolabında bekletin.

Şeytani Hoşgörü

Gönderen: Wendy Ellis

Limerick, PA

1 paket normal Oreo kurabiyesi

1 (8 oz) paket krem peynir, yumuşatılmış

1 paket bitter çikolata parçaları

1. Mutfak robotunda kurabiyeleri ufalayın ve karışana kadar krem peynir ekleyin. Mutfak robotundan çıkarın ve küçük toplar halinde yuvarlayın.

2. Tencerede bitter çikolatayı düşük ısıda eritin. Her bir rulo kurabiyeyi çikolataya batırın ve yağlı kağıt üzerinde soğumaya bırakın.

3. Çikolata soğumadan önce serpmeye, pudra şekeri veya başka bir süsleme eklenebilir.

Günahkar Tatlı Bouillie
Gönderen: Suzanne LeBlanc
Terry Town, LA

Bu eski moda Cajun muhallebisi bir aile favorisidir. Tüm aile toplantılarında servis edilir. Asla yalnız bırakılmaz.

2 (12 oz) kutu buharlaştırılmış süt, herhangi
bir marka 1/2 galon süt, herhangi bir tür
5 yemek kaşığı mısır nişastası,
tepeleme 1/2 su bardağı su

6 yumurta

1 1/2 su bardağı şeker

2 yemek kaşığı saf vanilya özütü

1 angel food kek

1. Büyük bir servis kasesinde melek maması kekini parçalara ayırın ve daha sonra kullanmak üzere bir kenara koyun.

2. Büyük bir tencerede buharlaştırılmış süt ve sütü kaynatın.

3. Bir karıştırıcıda şeker, yumurta ve vanilyayı ekleyin. Pürüzsüz olana kadar karıştırın.

4. Orta boy bir kaptaki mısır nişastasını suda eritin. Yemek kaşığı mısır nişastasının tepeleme olduğundan emin olun.

5. Süt kaynamaya başladığında, harmanlanmış karışımı ekleyin ve iyice karışana kadar karıştırın. Ardından, su/mısır nişastası karışımını tencereye ekleyin ve karışım koyulaşana kadar sürekli karıştırarak kısık ateşte pişirin. Karıştırdıkça muhallebi ya da yulaf lapası kıvamına gelecektir.

Karışımı melek maması kekinin üzerine dökün; en iyisi sıcak servis etmektir.

İsteğe bağlı: 2 bardak meyve, karışık kuruyemiş veya başka bir ek malzeme ekleyerek bouillie'ye lezzet katın. Melek maması keki olmadan turta dolgusu veya tatlı tart dolgusu olarak kullanın. Muzlu puding veya diğer şekerlemeler için muz ekleyin.

Le bon bouillie du tout la mond

Dark Decadence
Tarafından gönderildi:
Felicia Slack Almont, MI

DÖRT PORSIYON

4 paket sıcak çikolata

karışımı 4 shot Kahlua

1 (2 oz) yarı tatlı bitter çikolata, rendelenmiş 4

yemek kaşığı Cool Whip

Kakaoyu belirtildiği gibi hazırlayın. Sıcakken 1 shot Kahlua ekleyin, üzerine 1 çorba kaşığı Cool Whip ekleyin. Bitter çikolata talaşı serpin.

Dark Delight
Tarafından gönderildi: Anita
Toste
Ukiah, CA

1 kutu koyu şekerlemeli kek

karışımı

1 kutu çikolatalı puding

karışımı 4 yumurta

3/4 su bardağı sıvı yağ

3/4 fincan Kahlua pudra şekeri

Kek karışımı ve pudingi karıştırın; yumurta ve yağı ekleyin, yaklaşık üç dakika karıştırın. Hamur kalın olacaktır. Ardından Kahlua ekleyin, iyice karıştırdığınızdan emin olun. Karışımı yağlanmış Bundt tepsisine dökün. 350°'de 45 dakika pişirin. Soğumaya bırakın. Üzerine pudra şekeri serpin.

Alman Çikolatalı Krem Peynirli Browni
Gönderen: Marcella Brandt
Federal Heights, CO

Bu keklerden nadiren tek bir parti yapıyorum. Bölünmüş miktarlar nedeniyle, hem malzeme listesinde hem de tarifte bölünmüş malzemelerin yanına parantez içinde iki katına çıkarılmış miktarları yazıyorum.

1 (4 oz) paket Alman çikolatası

5 yemek kaşığı tereyağı
(bölünmüş) 1 (3 oz) paket
krem peynir 1 su bardağı şeker
(bölünmüş)
3 yumurta (bölünmüş)
1/2 su bardağı artı 1 yemek kaşığı un
(bölünmüş) 1/2 çay kaşığı kabartma tozu
1/4 çay kaşığı tuz
1/4 çay kaşığı badem özü 1/2
su bardağı kıyılmış ceviz
1 1/2 çay kaşığı vanilya
(bölünmüş) 8 ila 9 inç kare tava

1. Çikolatayı 3 yemek kaşığı tereyağı ile kısık ateşte eritin.
Ara sıra karıştırın ve soğumaya bırakın.

2. Küçük bir kapta krem peynir ve 2 yemek kaşığı
tereyağını karıştırın. Pürüzsüz olana kadar krema haline
getirin. 1/4 su bardağı şeker ekleyin. Kabarana kadar çırpın.
1 yumurta, 1 çorba kaşığı un ve 1/2 çay kaşığı vanilyayı
karıştırın. Bir kenara koyun.

3. Daha büyük bir kapta 2 yumurtayı açık renkli olana
kadar çırpın. Yavaş yavaş 3/4 fincan şeker ekleyin.
Koyulaşana kadar çırpın. Kabartma tozu, tuz ve 1/2 su
bardağı un ekleyin. Çikolata karışımı, 1 çay kaşığı vanilya,
badem özü ve fındıkları karıştırın.

4. Tavayı yağlayın. Tepsiyeye 1/2 çikolatalı karışımı yayın.
Üzerine beyaz karışımı eşit olarak yayın. Kalan çikolatayı
kaşıkla çikolatanın üzerine bırakın ve mermerleştirmek için
bıçakla kesin.

5. 350°'de 40 dakika pişirin. Brownie'ler çok nemli
olacaktır. Fırından çıkarır çıkarmaz kareler halinde kesin.
Tepsiden çıkarın ve bir raf üzerinde soğutun.

Çikolata Tutku Kasesi Gönderen:
Kelley Granzow Reynoldsburg,
OH

16 PORSIYON YAPAR, HER BİRİ YAKLAŞIK 2/3 FİNCAN
Kocam bunu çikolatalı seviyor ama çok zengin oluyor.
Ama hey, benim bile yapabileceğim bir tatlı!

3 su bardağı soğuk süt
2 paket çikolata aromalı hazır puding (4 porsiyonluk)
1 küvet (8 oz) vanilyalı (veya çikolatalı) krem şanti
çözölmüş, bölönmüş
1 adet fırınlanmış 9 inçlik kare brownie katmanı,
soğutulmuş, 1 inçlik küpler halinde kesilmiş
1 pint (2 su bardağı) ahududu (veya çilek; çilek
kullanıyorsanız doğrayın)

Sütü büyük bir kaseye dökün. Kuru puding karışımlarını
ekleyin. Tel çırpıcı ile 2 dakika veya iyice karışana kadar
çırpın. 1 su bardağı çırpılmış tepeyi yavaşça karıştırın.

Brownie küplerinin yarısını 2 litrelik servis kasesine
yerleştirin; üzerine puding karışımının yarısını, ahududuların
yarısını ve kalan çırpılmış tepenin yarısını koyun. Tüm
katmanları tekrarlayın.

En az 1 saat veya servise hazır olana kadar buzdolabında
bekletin. Artan tatlıyı buzdolabında saklayın.

Bitter Nemli Çikolatalı Kek
Gönderen: Brenda Edde
Englewood, CO

2 su bardağı
elenmiş un 1 su
bardağı şeker
5 yemek kaşığı kakao
2 çay kaşığı karbonat 1
su bardağı su
1 su bardağı mayonez
1 çay kaşığı vanilya

Tüm kuru malzemeleri birlikte eleyin. Tüm sıvı
malzemeleri karıştırın. Sıvıyı kuru karışıma dökün ve iyice
karıştırın. Hamuru 9 x 11 inçlik kek kalıbına dökün. İpucu:
Hava kabarcıklarını çıkarmak için tavayı birkaç kez
tezgaha vurmalsınız. 375°'de 30 dakika pişirin. Ben keki
pudra şekerli krema ile süslemeyi seviyorum.

Çikolatalı Karamelli Elmaslar

Gönderen: Eddie L. Thacker

Kerrville, TX

Tahmini Süre: Hazırlık,

45 dakika

Piştirme, 20 dakika

Soğutun, 30 dakika

VERİM: 42 PORSIYON

KEK

4 onslar ince kalite acı tatlı çikolata
(şekersiz değil)

1 çubuk (1/2 su bardağı) tuzsuz

tereyağı 1/4 su bardağı şeker

3 büyük yumurta

1/4 fincan çok amaçlı un

1/4 su bardağı şekersiz kakao tozu

GANACHE

5 onslar ince kalite acı tatlı çikolata
(şekersiz değil)

1/3 su bardağı şeker

1/3 su bardağı ağır krema

KARAMEL ÜSTÜ

1/4 su bardağı şeker, YAVAŞÇA

ERİTİN MAKAKE YAPIN

Fırını önceden 375°'ye ısıtın. 9 inçlik kare bir fırın tepsisini yağlayın ve tabanına yağlı kağıt serin. Çikolatayı küçük parçalar halinde doğrayın. İkili bir kazanda ya da kaynamaya yakın su dolu bir tencerenin üzerine yerleştirilmiş metal bir kasede çikolata ve tereyağını pürüzsüz olana kadar karıştırarak eritin. İkili kazanın veya kasenin üstünü ocaktan alın ve şekeri çikolata karışımına çırpın. Yumurtaları her seferinde 1 tane olmak üzere iyice karışana kadar çırpın. Un ve kakao tozunu çikolatalı karışımın üzerine eleyin ve sadece karışana kadar çırpın. Hamuru fırın tepsisine dökün ve bir test cihazı temiz çıkana kadar yaklaşık 20 dakika fırının ortasında pişirin. Keki bir raf üzerinde tamamen soğutun ve yağlı kağıt serilmiş bir fırın tepsisine ters çevirin.

GANACHE YAPIN

Çikolatayı doğrayın. Kuru ve ağır bir tencerede şekerini orta ateşte karıştırmadan eriyene kadar pişirin. Şekerini çatalla karıştırarak koyu altın sarısı bir karamel olana kadar pişirmeye devam edin. Tavayı ateşten alın ve kremayı ekleyin (karışım kabarıp buharlaşacaktır). Karamel eriyene kadar karıştırarak pişirin. Tavayı ocaktan alın ve karışım pürüzsüz hale gelene kadar karıştırarak çikolatayı ekleyin. Ganajı kekin üzerine dökün ve bir spatula ile düzeltin. Keki üstü açık olarak en az 30 dakika ve üstü kapalı olarak 3 güne kadar soğutun.

ÜST MALZEME YAPIN

Bir fırın tepsisini hafifçe yağlayın. Kuru, küçük ve ağır bir tencerede şekerini orta derecede kısık ateşte, bir çatalla yavaşça karıştırarak (şekerin eşit şekilde erimesine yardımcı olmak için) soluk altın sarısı bir karamel olana kadar pişirin. Karameli karıştırmadan, tavayı hafifçe döndürerek altın sarısı olana kadar pişirmeye devam edin. Tavayı ocaktan alın ve karameli fırın tepsisine dökün. Karameli tamamen soğutun. Karameli fırın tepsisinden parmaklarınızla kaldırın ve bir mutfak robotunda karameli kaba öğütülene kadar çekin. Öğütülmüş karameli kekin üzerine eşit olarak serpin ve keskin bir bıçakla keki 1 1/4 inçlik baklava dilimleri şeklinde kesin.

Siyah "Karpas" Ormanı Dolgulu Kapkekler

Gönderen Tammy Taylor

Nashville, TN

Hazırlama süresi, 10 dakika

Toplam süre, 45 dakika 2

DOZ KUPKEK YAPAR

1 paket (2 katlı) çikolatalı kek karışımı (ne kadar koyu olursa o kadar iyi)

1 paket (8 oz) krem peynir, yumuşatılmış

1 yumurta

2 yemek kaşığı şeker

1 kutu (20 oz) vişneli turta dolgusu,
bölünmüş 1 1/2 su bardağı Cool Whip,
çözölmüş

Fırını önceden 350°'ye ısıtın. Kek hamurunu pakette belirtildiği gibi hazırlayın ve bir kenara koyun. Krem peynir, yumurta ve şekeri iyice karışana kadar karıştırın. Pasta dolgusunun 3/4 fincanını süslemek için ayırın ve bir kenara koyun. 24 adet kağıt kaplı orta boy muffin kaplarının her birine 2 yemek kaşığı kek hamurundan kaşıkla koyun. Her birinin üzerine 1 çorba kaşığı krem peynir karışımı ve kalan turta dolgusunu koyun. Her birinin üzerini kalan kek hamuru ile eşit şekilde kapatın. 20-25 dakika pişirin. 5 dakika soğutun ve kalıplardan tel ızgaraya çıkarın. Tamamen soğutun. Servis etmeden hemen önce kapkeklerin üzerini Cool Whip ve kalan turta dolgusu ile süsleyin. Kapkekler sıkıca kapatılmış bir kaptaki buzdolabında 3 güne kadar saklanmalıdır. Harika bir alternatif - Cool Whip Çikolatalı Krem Şanti kullanın.

Kek başına:

Kalori, 220

Karbonhidratlar, 25

g Toplam yağ, 13 g

Diyet lifi, 1 g

Doymuş yağ, 4,5 g

Şekerler, 18 g

Kolesterol, 45 mg

Protein, 3 g

Sodyum, 240 mg

Jaxon'un Jöleli Pastası ya da J axon'un Kanlı

Pastası Gönderen Su-Pei Li

Hilliard, Ohio

Afiyet olsun! Bir oturuşta tamamen tüketilmeyecekse, üzerini gevşekçe örtün ve buzdolabında saklayın.

1 kutu beyaz kek karışımı, paket talimatlarına göre hazırlanmış

1 büyük paket (6 oz) kırmızı renkte Jell-O karışımı

(ahududu benim favorim)

1 küvet Cool Whip

1. Keki 13 x 9 inçlik bir tepside hazırlayın ve pişirin.

2. Kuru Jelatin karışımına 2 bardak kaynar su ekleyin.

Bunun normal jöle yapımında istenen suyun sadece yarısı olduğunu unutmayın.

- 2 su bardağı soğuk suyu eklemeyin, sadece sıcak su ekleyin.
3. Ilık (henüz hafifçe soğumuş) kekin üzerinde her birkaç santimde bir tereyağı bıçağıyla dibine kadar yarıklar açın.
4. Ilık jelatin sıvısını ılık kekin üzerine dökün.
5. Tamamen soğuması için buzdolabında bekletin.
6. Tamamen soğuduktan sonra üzerine Cool Whip ekleyin.

Bitter Çikolatalı Profiterol

Gönderen: Nancy A. Staab

Saint Albans, WV

Profiterol, içi dondurma ile doldurulmuş küçük milföy hamurlarıdır. Yapımı şaşırtıcı derecede kolaydır ve konuklarınızın gözlerini kamaştıracakları garantidir. Önce pate a choux'yu (milföy hamuru) hazırlayın:

1/2 su bardağı su

1/4 çay kaşığı

tuz

1/4 su bardağı tuzsuz tereyağı,

parçalara bölünmüş 3 büyük yumurta,

oda sıcaklığında

1 ons şekersiz fırın çikolatası, küçük parçalara bölünmüş

1/2 su bardağı artı 1 yemek kaşığı un

1. Fırını önceden 400°'ye ısıtın. 2 fırın tepsisine parşömen kağıdı serin ve kağıdı hafifçe yağlayın.

2. Su, tuz, çikolata ve tereyağını ısıtın. Bir taşım kaynatın ve ocaktan alın.

3. Hemen unu ekleyin ve pürüzsüz hale gelene kadar tahta bir kaşıkla hızlıca karıştırın.

4. Karışımı kısık ateşin üzerine koyun ve yaklaşık 30 saniye karıştırın. Ateşten alın ve birkaç dakika soğumaya bırakın.

5. 1 yumurtayı ekleyin ve karışıma iyice yedirin. İkinci yumurtayı karışım pürüzsüz olana kadar çırpın.

6. Küçük bir kaptaki üçüncü yumurtayı çırpın. Bu yumurtayı, parlak ve kaşıktan dökülecek kadar yumuşak olana kadar hamura yavaş yavaş ekleyin.

7. Hamuru ılıkken yaklaşık 1 1/2 inç büyüklüğünde topaklar halinde şekillendirin.

Herhangi bir noktayı yavaşça aşağı doğru itin, çünkü yanacaklardır.

30 dakika veya kabarıp kahverengi olana kadar pişirin.

8. Fırından çıkarın ve tamamen soğumasını bekleyin. Milföy hamurunun ortası çukur olacaktır.

9. Servise hazır olduğunuzda, pastayı küçük bir delik açarak açın ve kaliteli bir çikolatalı dondurma ile doldurun, üzerine ahududu sosu gezdirin ve birkaç ahududu ile süsleyin.

Bitter Çikolatalı Cool Whip Kurabiye
Gönderen: Soemer Simmons Normal, IL
YAKLAŞIK 4-5 DÜZINE KURABIYE YAPAR

1 Alman çikolatalı kek karışımı 1
yumurta

1 (8 oz) kap Cool Whip, çözölmüş pudra şekeri Birkaç
bardak pudra şekerini bir karıştırma kabına koyun.

Bir kenara koyun. Ayrı bir kaptaki kuru kek karışımı, yumurta ve Cool Whip'i mümkün olduğunca iyice çırpın. Hamurun 3/4'ünü alın ve pudra şekerinde top haline getirin. Topları yağlanmamış bir kurabiye tepsisine 2 inç aralıklarla yerleştirin. 350°'de 11 dakika pişirin.

Midnight Delights
Tarafından gönderildi: Marie
Ohngren

Croswell, MI

1 su bardağı yıkanmış yaban mersini

2 su bardağı dilimlenmiş çilek, 1/2 su bardağı şeker ve 1/2
su bardağı nar ekşisi ile karıştırılmış 2 su bardağı küp küp
doğranmış angel food kek

4 ons traşlanmış bitter çikolata 1 karton Cool Whip 4 cam
kadehte kek ile dönüşümlü olarak meyveler ve son olarak
Çilekler. Üzerine Cool Whip ekleyin. Çilek suyu gezdirin ve
traşlanmış bitter çikolata ile tamamlayın.

Günahkâr Şekerlemeler
Gönderen: Deborah J. Macklin
Biloxi, MS

1 kavanoz pürüzsüz fıstık ezmesi

1-2 kutu pudra şekeri 1

paket damla çikolata 1/2

kalıp parafin mumu

Fıstık ezmesini pudra şekeri ile karıştırın - karışımı 1 inçlik toplar haline getirmeye yetecek kadar. Bir paket çikolata parçasını ve 1/2 kalıp parafin mumunu benmari usulü eritin. Fıstık ezmesi toplarını çikolataya batırın ve kuruması için yağlı kağıt üzerine koyun.

Şenlikli Punch

Gönderen Stephanie Azmoudeh Tampa,

FL

12 fincan demlenmiş vanilyalı

fındık kahvesi 1/2 fincan şeker

1 galon vanilyalı dondurma

1 galon çikolatalı dondurma

3/4-1 fincan Frangelico likörü

1 kutu Redi-Whip kreması

Hershey's special DARK

şurubu

Kahveyi demleyin; sıcakken 1/2 fincan şeker ekleyin. Şekerin çözüldüğünden emin olun. Kahveyi soğutun.

Servisten otuz ila kırk beş dakika önce her iki dondurmayı da punch kasesine koyun. Dondurmanın üzerine kahve ekleyin. Frangelico ekleyin (bunun yerine Kahlua veya Bailey's Irish Cream kullanabilirsiniz). En üste çırpılmış krema ekleyin. Üzerine çikolata şurubu gezdirin.

Prusya Bitter Çikolatalı Vişneli Kek

Gönderen: Margee Ott, Margee Ott'un torununun torunu

Prusyalı göçmen

Baldwin, WI

Alman göçmeni büyük büyükanne Magdalana Von Krusemark'tan. Bitter çikolata ve az şeker sayesinde bu tatlının bir ISIRIĞI var!

1 1/2 su

bardağı un 1 su

bardağı şeker

1 fincan kakao tozu
1 1/2 çay kaşığı kabartma tozu

1/4 çay kaşığı kabartma
tozu 2 yumurta
1 ay kaşığı vanilya
3/4 su bardağı tereyağı (veya
katı yağ) 1 (20 oz) kutu vişneli
turta dolgusu 1 yemek kaşığı
kırmızı gıda boyası

Tüm malzemeleri iyice karıştırın ve yağlanmış fırın
tepsilerine dökün. Dikdörtgen 8 x 12 inç veya iki yuvarlak 9
inçlik tava kullanılabilir. 350°'de 40 dakika pişirin.

DONMA

Krema, 16 ons Bitter veya Koyu ikolatanın eritilmesi ve
ardından kekin üzerine yavaşça dökölerek sıvının serbestçe
akmasına izin verilmesiyle yapılır. Maraschino kirazları ile
süslenebilir. Turta dolgusu ve gıda boyasından gelen kırmızı
tonlar, koyu kahverengi çikolatalı pastaya zengin tonlar
katar. Katmanlar arasında vişneli turta dolgusu kullanarak
katmanlı etkide çok çekici.

Böğürtlenli Şaraplı Kek

Gönderen: Cathy Smith

Lynnwood, WA

1 paket beyaz kek karışımı (beyaz olmalı)
2 küçük paket Ahududu Jölesi 1
su bardağı sıvı yağ
1 su bardağı böğürtlen
şarabı 4 yumurta

Fırını önceden 350°'ye ısıtın. Bir Bundt tepsisini bola
yağlayın. Karışımı içine dökün ve kürdan temiz çıkana kadar
50-55 dakika pişirin. Fırından çıkarın ve tepside
Çıkarmadan önce kısmen soğumasını bekleyin.

KREMA MALZEMELERİ

1 su bardağı pudra
şekeri 1/4 su bardağı
böğürtlen şarabı

Birlikte karıştırın ve soğumuş kekin üzerine gezdirin. Kekin
üzerini kapatmadan önce tamamen soğumasını bekleyin (bu
şekilde dışı kabuk bağlayacaktır).

Yeryüzündeki Cennet ve
Cehennem Torte Gönderen:
Cindy LaFrance Phoenix, AZ

1 1/2 su bardağı iyi kıyılmış kaju fıstığı
1 1/2 su bardağı ezilmiş vanilyalı gofret kurabiye (38
kurabiye) 1 su bardağı paketlenmiş esmer şeker
1 su bardağı tereyağı veya
margarin, eritilmiş Koyu Kakaolu
Kek (aşağıya bakınız) Cennet ve
Cehennem Mousse (aşağıya bakınız)
Doğal veya Çikolata Sırlı Yapraklar (isteğe bağlı)

1. Fırını 350°'ye ısıtın. 9 x 1 1/2 inç boyutlarında 2 yuvarlak tepsinin tabanına pişirme kağıdı veya yağlı kağıt yerleştirin. Kaju fıstığı, ezilmiş kurabiye, esmer şeker ve tereyağını karıştırın. Her bir tavaya yaklaşık 3/4 fincan karışımı yayın; kalan karışımı ayırın. Koyu Kakaolu Kek yapın (aşağıda). Her bir tavaya yaklaşık 1 1/4 su bardağı hamur dökün; kalan hamuru buzdolabında saklayın.

2. Yaklaşık 20 dakika veya hafifçe dokunulduğunda üst kısımları geri yaylanana kadar pişirin. Tavaları hemen ızgara teline alın ve kağıtları soyun. Kalan kaju karışımı ve hamur ile tekrarlayın. Tamamen soğutun.

3. Cennet ve Cehennem Musunu hazırlayın (aşağıda). 1 katmanı kaju tarafı yukarı gelecek şekilde servis tabağına yerleştirin; musun yaklaşık 3/4 fincanını sürün. Kalan katmanlar ve mus ile tekrarlayın. Ya da üst kat için köpüğü süsleme torbasına koyun; daha süslü bir dekorasyon için istediğiniz bir tasarımı seçin; doğal veya Çikolata Yaprakları (aşağıda) ile süsleyin. Üzerini kapatın ve yaklaşık 4 saat veya soğuyana kadar buzdolabında bekletin. Kalan torteyi örtün ve buzdolabında saklayın.

KOYU KAKAOLU KEK MALZEMELERİ

2 1/4 su bardağı çok amaçlı
un 1 2/3 su bardağı şeker
2/3 fincan kabartma
kakaosu 3/4 fincan
katı yağ
1 1/4 bardak su
1 1/4 çay kaşığı karbonat

1 ay kaşığı tuz
1 ay kaşığı vanilya
1/4 çay kaşığı kabartma tozu
2 yumurta

Fırını 350°'ye ısıtın. Tüm malzemeleri büyük bir kapta elektrikli mikserle düşük hızda 30 saniye çırpın, kabı sürekli kazıyın. Ara sıra kaseyi kazıyarak yüksek hızda 3 dakika çırpın.

CENNET VE CEHENNEM MOUSSE MALZEMELERİ

12 ons krem peynir
1 3/4 su bardağı pudra şekerini
2 su bardağı fıstık ezmesi

3/4 su bardağı ağır krema, oda sıcaklığında, bölünmüş kullanım

Bir kapta, elektrikli bir mikserle krem peyniri hafif ve kremsi olana kadar çırpın. Yavaş yavaş pudra şekerini ve ardından fıstık ezmesini ekleyin. İyice karışana ve kabarana kadar ırpıma devam edin. Karışım pütürlü görünüyorsa 2 yemek kaşığı krema ekleyin. Pürüzsüz olmayabilir ama karıştırması daha kolay olacaktır. Bir kenara koyun. Kalan yoğun kremayı başka bir kaseye koyun ve elektrikli bir mikser kullanarak katılaşıana kadar çırpın. Dikkatli olun, her iki karışımı da iyice karıştırmak. Bir kenara koyun.

ÇİKOLATA YAPRAKLARI MALZEMELER

5 ila 6 zehirsiz (ilaçlanmamış) yaprak (limon, üzüm veya gül yaprakları iyi sonuç verir) veya esnek plastik yapraklar

1/4 fincan bitter çikolata parçaları veya 1 ons yarı tatlı fırın ikolatası

1/2 çay kaşığı kısaltma

Yaprakları yıkayın ve kurutun. Çikolata parçalarını ve yağı eritin. Küçük bir fırça kullanarak yaprakların arkasına yaklaşık 1/8 in kalınlığında çikolata sürün. Sertleşene kadar en az 1 saat buzdolabında bekletin. Mümkün olduğunca az dokunarak yaprakları soyun. ikolatalı yaprakları kullanıma hazır olana kadar buzdolabında bekletin.

Üst tasarımla ilgili düşüncelerim, bir fare katmanı ile bitirmek, ardından koyu kakaolu kek kırıntılarıyla (dünyayı temsil etmek için) kaplamak. İyi yerleştirilmiş yapraklar ekleyin

ve kalan köpük ile olası bir tasarım veya bir çeşit oluşum. Harika yaratıcı zihninizin bir şeyler düşünebileceğini biliyorum.

Ya da:

Mus tabakasının üzerine bitter çikolatalı glaze ile KOYU tutarak, süsleme torbası ve çikolata kaplı yapraklarla mus içinde yapılan isteğe bağlı garnitürlerle tamamlayın.

BITTER ÇIKOLATALI GLAZE MALZEMELERİ

4 ons bitter çikolata 3

yemek kaşığı tereyağı

1 yemek kaşığı süt

1 yemek kaşığı hafif mısır

şurubu 1/4 çay kaşığı vanilya

1. Küçük, ağır bir tencerede veya mikrodalga fırında orta sıcaklıkta kırık çikolatayı tereyağı ile eritin. Pürüzsüz olana kadar sık sık karıştırın. Ateşten alın.

2. Süt, şurup ve vanilyayı karıştırın. Keki bir fırın tepsisinin üzerindeki rafa yerleştirin. Glaze soğuduğunda kekin ortasına dökün. Glazürün kenarlardan aşağı akmasına izin verin. Glazürün sertleşmesi için yaklaşık 10 dakika soğutun.

Bir Sonraki En İyi Şey... Feehan
Romanları Gönderen Diana M. Dennison
Oxford, ME

1 çubuk margarin veya

tereyağı 1 su bardağı un

1 su bardağı ceviz

1 (8 oz) paket krem peynir 1

(16 oz) karton Cool Whip

1 su bardağı şeker

3 su bardağı süt

1 büyük boy çikolatalı hazır puding

1 büyük boy vanilyalı hazır puding üzeri için ekstra ceviz ve çikolata parçaları

1. Margarin veya tereyağı, un ve cevizleri karıştırın. 9 x 13 inçlik tepsiye bastırın. 350° fırında 15 dakika pişirin. Soğumaya bırakın.

2. Krem peynir, Cool Whip'in 1/2'si ve şekeri karıştırın. Kabuğun üzerine sürün. Süt, çikolata ve vanilyalı hazır pudingleri katılaşana kadar karıştırın.

3. İlk katın üzerine yayın. Kalan Cool Whip'i üzerine yayın.

4. Ceviz ve çikolata parçaları ile süsleyin. Bitter

Erimiş Çikolatalı Kek

Gönderen: Abby Leavitt Veyo,UT

6 ons (1 1/2 paket) karanlık acı tatlı

çikolatalı pişirme çubukları

1 1/2 su bardağı pudra şekeri

1/2 su bardağı un

3 bütün yumurta

3 yumurta sarısı ahududu (veya başka bir meyve)

Fırını önceden 425°'ye ısıtın. 6 (6 oz) muhallebi kabını veya sufle kabını yağlayın. Fırın tepsisine yerleştirin.

Çikolata ve tereyağını mikrodalgaya uygun büyük bir kapta orta (yüzde 50) sıcaklıkta 2 dakika veya tereyağı eriyene kadar mikrodalgada ısıtın. Çikolata tamamen eriyene kadar tel çırpıcı ile karıştırın. Pudra şekeri ve unu ekleyin; iyice karıştırın. Bütün yumurtaları ve yumurta sarılarını ekleyin; iyice karışana kadar çırpın. Hamuru hazırlanan muhallebi kaplarına eşit olarak bölüştürün.

14 ila 15 dakika veya keklerin kenarları sert ama ortaları yumuşak olana kadar pişirin. (Ortaları yağlı olmalıdır.) 1 dakika bekletin. Gevşetmek için keklerin etrafında küçük bir bıçak gezdirin. Kekleri dikkatlice tatlı tabaklarına ters çevirin. Hafifçe ilave pudra şekeri serpin ve ahududu gibi bir meyve ile süsleyin. Üzerine sıcak şekerleme gezdirin veya yanına ekleyin.

Hemen servis edin, en iyisi ılıkken.

Gün Batımı Balkabağı
Çikolataları Gönderen: Liz
Kreider

Fargo, ND

BAR MALZEMELERİ

2 su bardağı
şeker 3/4 su
bardağı sıvı
yağ
4 yumurta
1 kutu (15 oz) balkabağı
2 su bardağı un
2 çay kaşığı karbonat 1
çay kaşığı tuz
3 çay kaşığı tarçın

DONDURMA

MALZEMELERİ

8 ons krem peynir 1/2
fincan tereyağı
2 çay kaşığı süt
1 çay kaşığı vanilya
1/2 çay kaşığı akçaağaç
aroması 1 su bardağı pudra
şekeri

Bar malzemelerini karıştırın ve 9 x 13 inçlik bir tepside 350°'de 20-25 dakika pişirin. Soğumaya bırakın. Krema malzemelerini karıştırın ve batık çubukları kesmeden önce krema sürün.

Çikolatalı Vişneli Barlar
Gönderen: Peggy Barker
Suquamish, WA

YAKLAŞIK 3 DÜZINE YAPAR

Büyükannem bu nefis çubukları yapardı. 1997'de öldü ve ben de tarifi yeni buldum. Hatırladığımdan bile daha güzeller.

BAR MALZEMELERİ

1 paket fudge kek karışımı
1 kutu (21 oz) vişneli turta dolgusu
1 çay kaşığı badem özü
2 yumurta, çırpılmış

DONDURMA

1 su bardağı şeker

5 yemek kaşığı tereyağı (ikame yok)

1/3 su bardağı buharlaştırılmış süt

1 (6 oz) paket çikolata parçaları

13 x 9 inçlik tavayı yağlayın ve unlayın. Büyük bir kaptaki ilk dört malzemeyi karıştırın. Elinizle iyice karışana kadar karıştırın. Hazırlanan tepsiye dökün. 350°'de 25-30 dakika veya ortasına batırılan kürdan temiz çıkana kadar pişirin.

Küçük bir tencerede şeker, tereyağı ve sütü karıştırın. Sürekli karıştırarak 1 dakika kaynatın. Ateşten alın; çikolata parçalarını pürüzsüz olana kadar karıştırın. Çubukların üzerine dökün.

Çilekli Bitter Çikolatalı Tapyoka Pudingi Gönderen Amanda
Brown

Utica, MI

HER BİRİ 1/2 FİNCANDAN OLUŞAN 8 PORSIYON YAPAR

1 yumurta

2/3 su bardağı şeker

3 yemek kaşığı Minute

tapioca 3 1/2 su bardağı süt

2 kare Bitter pişirme çikolatası 1 çay

kaşığı vanilya

4 büyük çilek (dilimler halinde kesilmiş)

Yumurtayı orta boy bir tencerede tel çırpıcı ile hafifçe çırpın. Şeker ve tapyokayı ekleyin. İyice karıştırın ve yavaş yavaş süt ekleyin, her eklemekten sonra iyice çırpın. 5 dakika bekletin. Bitter çikolatayı ekleyin. Orta ateşte sürekli karıştırarak kaynatın. Isıyı orta-düşük seviyeye düşürün; çikolata tamamen eriyene kadar sürekli karıştırarak pişirin. Ateşten alın. Vanilyayı karıştırın. 20 dakika soğutun. Sonra karıştırın. Soğudukça koyulaşmaya başlar. Sıcak veya soğutulmuş olarak servis edin. Her porsiyon pudingin üzerine birkaç dilim çilek koyun.

Bitter Şeytan Çikolatalı Cheesecake
Gönderen: Franny Armstrong Brighton,
Ontario, Kanada

Bu kek çok zengindir ve yaklaşık 10 porsiyon yapar.
Buna kesinlikle "dişlerinizi geçirmek" isteyeceksiniz!

DOLGU MALZEMELERİ

12 ons krem peynir, oda sıcaklığında 1 su

bardağı şeker bir tutam tuz

1 yemek kaşığı çikolata likörü (yanında içilmesi isteğe bağlıdır)

1 çay kaşığı rendelenmiş

limon kabuğu 4 yumurta,
ayrılmış

1/2 su bardağı çok amaçlı

un 1/4 su bardağı kakao

1/2 su bardağı krem şanti

MALZEMELER

1 (8 inç) çikolatalı Oreo kırıntı karışımı

2 yemek kaşığı margarin veya tereyağı

İLE DEKORE EDİN

krem şanti vişneli turta dolgusu traşlanmış bitter
çikolata Fırını önceden 325° F'ye (165° C) ısıtın

1. Orta boy bir kapta krem peynir, 1/2 su bardağı şeker,
likör ve limon kabuğunu birlikte çırpın.

2. Yumurta sarılarını teker teker çırparak karışıma ekleyin.

3. Unu ilave edin.

4. Ayrı bir kapta krem şantiyi yumuşak tepeler oluşana
kadar çırpın.

5. Krem şantiyi karışımın içine katın.

6. Orta boy bir kapta yumurta aklarını katılaşıpıana kadar
çırpın.

7. Kalan 1/2 su bardağı şekeri her seferinde 1 çorba kaşığı
olmak üzere yumurta aklarına ekleyin. Sert ve parlak olana
kadar çırpmaya devam edin.

8. Yumurta beyazı karışımını krem peynir karışımına
sadece karışana kadar katlayın. Fazla karıştırmayın.

9. Oreo kabuğu: margarin veya tereyağını eritin ve
kırıntılarla karıştırın.

10. 8 inçlik kelepçeli bir tava ya da Bundt kek kalıbı
kullanarak tavayı yağlayın ve Oreo kabuk karışımını tavaya
bastırın.

altta. Tepsinin yağlanmış kenarlarını temiz bırakın.

11. Dolguyu kabuğun üzerine dökün ve önceden ısıtılmış fırında 1 saat 15 dakika veya bir kürdan temiz çıkana kadar pişirin.

12. Soğutun ve servis etmeden önce yaklaşık 4 saat bekletin.

13. Krem şantiyi kaşıkla veya pasta süsleme kiti kullanarak cheesecake'in üstünde bir daire oluşturun. Ortasına vişneli turta dolgusunu kaşıkla koyun ve krem şantinin üzerine bitter çikolata rendeleyin.

Karpat Ayışığı Kanlı Meyveli Pizza Gönderen:

Elaine Kollias

Castro Valley, CA

Bu sıra dışı ve muhteşem tatlı çok ağır değildir ve yapımı son derece kolaydır. Tüm meyvelerle yapıldığında yakut ya da lal mücevheri gibi, hatta belki de ay ışığında Karpat kanı gibi parlar!

KABUK MALZEMELERİ

3/4 su bardağı tereyağı

3 yemek kaşığı pudra şekeri 1

1/2 su bardağı un

DOLGU MALZEMELERİ

8 ons yumuşatılmış krem peynir

1/3 su bardağı şeker

1 çay kaşığı vanilya çeşitli meyveler: ahududu, çilek, kiraz (çekirdeksiz ve ikiye bölünmüş), yaban mersini ve/veya dilimlenmiş muz, kivi, şeftali ve üzüm (ikiye bölünmüş)

-taze tercih edilir.

GLAZE MALZEMELERİ

1/2 su bardağı şeker

1 yemek kaşığı mısır

nişastası 1/8 çay kaşığı

tuz

1/2 fincan nar suyu (koyu meyveli meyveler için) veya portakal suyu (daha hafif meyveler için) 2 yemek

kaşığı misket limonu suyu

1. Fırını 350°'ye ısıtın. Tereyağını eritin, şeker ve unu ekleyip iyice karıştırın. Hamuru 12 inçlik yuvarlak bir pizza

tepsisine yayın.

Kızarana kadar yaklaşık 10-15 dakika pişirin. Fırından çıkarın ve soğumaya bırakın.

2. Dolgu: Krem peynir, şeker ve vanilyayı birlikte krema haline getirin ve soğutulmuş kabuğun üzerine yayın. Çilekleri dilimleyin ve çarpıcı bir tasarım için renkleri ve dokuları değiştirerek meyveleri/çilekleri eşmerkezli halkalar halinde dizin.

3. Glaze: Tüm malzemeleri bir tencerede karıştırın ve koyulaşana kadar kaynatın. Tüm meyveli pizzanın üzerine eşit miktarda dökmeden önce soğutun. Servis etmeden önce sertleşmesi için 2-6 saat soğutun. Bir pizza kesici ile dilimler halinde kesin ve bir dal taze nane ve isteğe bağlı traşlanmış bitter tatlı çikolata ile süsleyin.

Çikolata Bardakları
Gönderen: Jill Purinton
Lamar, MO

Bunları bir bebek partisi için kullandım. Hiç kalmadı :(
karanlık çikolata fincanlar Anahtar Kireç
YOĞURT taze meyveler (ahududu, yaban
mersini veya çilek)

Çikolata kaplarını limonlu yoğurt ile doldurun. Üzerine taze meyveler ekleyin. Servis yapın.

Delectable Darkness
Tarafından gönderildi: Susan
Schreitmüller
Elon, NC

KABUK MALZEMELERİ

1 (8 1/2 oz) paket çikolatalı krema dolgulu kurabiye, ince kıyılmış (2 1/2 su bardağı)

2 yemek kaşığı eritilmiş
tereyağı 1 çay kaşığı
Chambord

Birleştirin ve 9 inçlik yay biçimli tavanın tabanına ve 2 inç kenarlarına bastırın. Kurabiyeleri ezmek için genellikle mutfak robotu kullanıyorum.

DOLGU MALZEMELERİ

1 1/2 pound krem peynir, oda sıcaklığında 1/2

fincan şeker

6 ons bittersweet veya yarı tatlı çikolata, doğranmış,
eritilmiş ve oldukça soğutulmuş

1/2 su bardağı

Chambord 1/2 ay

kaşığı vanilya 4

büyük yumurta

1/2 fincan çırpılmış krema

1 su bardağı szlmş ekirdeksiz ahududu reçeli

Krem peyniri büyük bir kapta przszz olana kadar çırpın. şeker, çikolata ve likörü ekleyin ve iyice karışana kadar çırpın. Yumurtaları teker teker ekleyin ve her eklediğinizde sadece karışana kadar çırpın. Krema ile karıştırın. Çekirdeksiz reel ile karıştırın. Kabuğun içine dökün. Önceden ısıtılmış fırında 350°'de dolgu neredeyse sertleşene ancak tepsi sallandığında ortası hala hafifçe hareket edene kadar (yaklaşık 55 dakika) pişirin. Bir rafa yerleştirin ve tamamen soğutun.

ÜST MALZEMELER

1/2 su bardağı ekşi krema

2 yemek kaşığı Chambord

6 ons eritilmiş/soğutulmuş çikolata parçaları

Çikolata bukleleri veya nane yaprakları ile kakaoda yuvarlanmış taze ahududu (isteğe bağlı)

İyice karıştırın ve tamamen soğutulmuş ürünün üzerine dökün cheesecake ve ardından sertleşmesi için soğutun.

Old Fashion Dark Fudge

Gönderen: Amy McKinney

Vincent, AL

1 POUND YAPAR

2 su bardağı

şeker 1/3 su

bardağı kakao

1 küçük kutu (5 oz) buharlaştırılmış süt

2 yemek kaşığı tuzsuz tereyağı

1 ay kaşığı vanilya özü ceviz (isteğe bağlı)

3 litrelik ağır bir tencerede şeker ve kakaoyu karıştırın. Sütü ekleyin ve karışım Softball aşamasına (şeker termometresinde 236°) ulaşana kadar orta ateşe pişirin,

yapışmayı önlemek için gerektiği kadar karıştırın.

Ateşten alın ve tereyağı, vanilya ve istenirse fındık ekleyin. Kazanı soğuk su dolu bir tencereye koyun ve katılaşıana kadar karıştırın. Tereyağlanmış bir tepsiye dökün. Kareler halinde kesin.

Çikolatalı Ekler Pasta
Gönderen: Susan L. Farrell
Pine Grove Mills, PA

2 küçük paket Vanilyalı Jell-O Hazır Puding 1
küvet EZ-Spread Çikolata/Sütlü Krema
1 (16 oz) küvet Cool Whip
3 su bardağı sütlü graham krakeri
9 x 13 x 3 inç tava (bu derinlikte bir tava krema kaybını azaltır)

1. Puding paketlerini ve sütü karıştırın. (Mikserle yapılırsa daha kolay olur, ancak elle çırpma/karıştırmak da işe yarar) Sonra yavaşça Cool Whip'i karıştırın.

2. Tepsinin tabanını graham krakerleri ile kaplayın. Karışımın yarısını krakerlerin üzerine dökün. Bir kat daha graham krakeri ekleyin. Kalan karışımı krakerlerin üzerine dökün. Son kraker katmanlarını ekleyin.

3. Buzlanma küvetinden folyoyu çıkarın. Mikrodalga krema küvetini 15-25 saniye ısıtın. Son kat krakerlerin üzerine krema sürün.

4. Üzerini kapatın ve en iyi sonuç için dört saat veya bir gece buzdolabında bekletin. Afiyet olsun!

Noel Fareleri Gönderen:
Susan Maluschka
Houston, TX

YIELDS 70 FARE

1 paket çikolatalı badem kabuğu
1 büyük kavanoz saplı kiraz, süzölmüş
1 paket Hershey's Kisses
1 küçük paket badem dilimleri
1. İkili bir kazanın altına su koyun.
2. Ocağın yanındaki tezgahın üzerine folyo serin.

3. ikolatalı badem kabuğunu parçalara ayırın ve benmari usulü eritin.

4. Vişneleri kağıt havlu üzerinde kurulayın ve öpücükleri açın.

5. Kirazları saplarından tutun ve kirazlar kaplanana kadar çikolataya batırın. Kirazları folyo üzerine yan yatırın (gövde ve kuyruk oluşturur).

6. 4 veya 5 kez daldırdıktan sonra, bir Kiss'i düz kısmı kirazın dibine gelecek şekilde destekleyin (sivri burunlu kafa oluşturur).

7. Sonra geri dönün ve Kiss ile kirazın arasına iki badem dilimi yerleştirin (kulakları oluşturur). Çikolata çok fazla kurumuşsa, badem dilimlerinin üzerine benmariden biraz çikolata koyun ve kalana kadar yerinde tutun.

Ek 1

Karpat Şifa İlahileri

Karpat şifa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

- Karpatların şifa konusundaki görüşleri
- Karpatlar'ın "Küçük Şifa İlahisi"
- Karpatlar'ın "Büyük Şifa İlahisi"
- Karpat ilahi söyleme tekniği

1. Karpatların şifa konusundaki görüşleri

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Avrupa ile Asya arasındaki sınırda bulunan Güney Ural Dağları'na (günümüz Kazakistan bozkırlarına yakın) kadar izlenebilen göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri bu dilin Karpatların dili olduğunu bilmeden dillerini "proto-Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak, Karpatların gezginliği mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacından ya da daha iyi ticaret arayışından kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak türden bir zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce) ve sonunda Karpat Dağları'nda mükemmel vatanlarını - "susu" larını- buldular,

Uzun kavisi Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarına beşiklik ediyordu. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallığın toprakları birkaç ülke arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti ve Macarcayı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya, Avusturya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpat dilini paylaşan ama Karpat olmayan) diğer halklar farklı yönler'e göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpat dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpat anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpatların gezginliği devam etmekte, zürriyetlerini zorlanmadan doğurmalarını ve büyötmelerini sağlayacak cevapları dünyada aramaktadırlar.

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneği ile çok şey paylaşmaktadır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- yukarıdaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibiry'a şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte âlemlere) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği ya da ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşmışlardır. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin hastalıkların

Yaralara benzer bir "ruh göçü" de eşlik etmiştir.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaşıldığında, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için öteki dünyalara ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca muazzam zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis veya vampirle savaşmak gibi.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura" sının parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. Karpatlar'ın Küçük Şifa İlahisi

Kepä Sarna Pus ("Küçük Şifa İlahisi") doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Yaralı Karpatyalıya kanını verirken "Hayatıma karşılık senin hayatını özgürce sunuyorum" der. Karpatyalılar topraktan oldukları ve toprağa bağlı oldukları için, anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Karpat ilahilerine (hem küçük hem de büyük olan) şifalı otların, Karpat mumlarından gelen aromaların ve kristallerin eşlik etmesi de çok yaygındır. Kristaller (Karpatların tüm evrenle olan empatik, psişik bağlantısı ile birleştiğinde)

evrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu enerji daha sonra şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Daha az iyileştirici ilahi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından Karanlık Sır adlı kitapta kalbi bir vampir tarafından sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

Kepä Sarna Pus (Küçük şifa İlahisi)

Aynı ilahi tüm fiziksel yaralar için kullanılır, "sivadaba" ["kalbine"] bedenin hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir.

Kuńasz, nlkl sivdobbanás, nlkl fesztelen lyly.

Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun.

[Uyuyormuş gibi uzan, kalp atışı olmadan, nefes almadan].
Ot lídamet andam szabadon lídadért.

Hayatımı senin hayatın için
zgrce sunuyorum. [Life-my
give-I freely life-your-for.]

O jelä sielam jrem ot ainamet s soęe ot lídadet.

Işık ruhum bedenimi unuttur ve senin bedenine girer.

[Güneş işığı ruhum bedenimi unuttur ve bedenime girer
vücut-sizin.]

O jelä sielam pukta kinn minden szekmeket bels.

Benim işık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarı
kaçmaya gönderir.

[Güneş işığı-ruhum-dışarıda tüm hayaletler-içeride]

Pajńak o susu hanyet s o nyelv nyálamet sívadaba.

Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü kalbine
bastırıyorum.

[Basıyorum vatan toprağına ve dil tükürüyor kalbime-
senin-içine]

Vii, o verim soğe o vend andam.

Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

[Sonunda, kan-kanımın yerini kan-kanın alacak].

Bu ilahiyi dinlemek için şu [adresi ziyaret edin:](http://www.christinefeehan.com/members/)
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

3. Karpatların Büyük Şifa İlahisi

Karpat şifa ilahilerinin en bilineni ve en dramatik olanı En Sarna Pus ("Büyük Şifa İlahisi") idi. Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz Karpatyalıların ruhunu iyileştirmek için söylenirdi.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. Şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. Klan halkının yardımıyla yeraltı dünyasına ruhani yolculuğu yapacak olan aslında odur. Amaçları vecd halinde dans etmek, şarkı söylemek, davul çalmak ve ilahi söylemektir; bu esnada (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğun kendisini -her adımını- tekrar tekrar gözlerinde canlandırırlar; ta ki şaman trans halinde bedenini terk edip bu yolculuğu gerçekleştirene kadar. (Aslında "vecd" kelimesi Latince ex statis'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelir).

Karpat şifacısının diğer pek çok şamana göre sahip olduğu bir avantaj, kayıp kardeşiyle arasındaki telepatik bağlantıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı, kayıp kardeşinin kendisine seslenen sesini zihninde doğrudan "duyar" ve böylece onun ruhunu bir hedef işaretçisi gibi "sıfırlayabilir". Bu nedenle Karpat şifacılığı, bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç "a (Karpatça: En Puwe) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaları - göksel dünyalar, bizim dünyamız ve yeraltı dünyası

Büyük bir direğe, eksene ya da ağaca "asılmak" için. Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan sıklıkla "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemın ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürecektir. Ağacın köklerine inmek ise cehennem âlemlerine götürürdü. Şaman, bazen yardım almadan, bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek) Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme konusunda mutlaka bir ustaydı. Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde axis mundi ("dünyaların ekseni"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Mem Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vs. olarak bilinirdi. Cennet, araf/yeryüzü ve cehennemle Hristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin İlahi Komedyası'nda da benzer bir topografya verilmiştir: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; sonra daha da yukarıya, önce Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e; ve en sonunda yukarıya, cennete doğru bir yolculuğa çıkarılır.

Şamanist gelenekte, şamanların Küçük her zaman büyük olanı yansıtır; kişisel olan her zaman kozmik olanı yansıtır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun axis mundi'si aynı zamanda bireyin omurga sütununa karşılık gelir. Axis mundi'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen kundalini veya şakti olarak da adlandırılır) hareketiyle çakışır.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ekä ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.
[Kardeşim-bedenim-toprak yığını, ölmek üzere].

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

[Biz, kardeşimin klanı, kardeşimi kuşatıyoruz, ilgi ve şefkat dolu].

Opus wäkenkek, ot oma şarnank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözcüklerimiz ve şifalı bitkilerimiz kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

[İyileştirici gücümüz, kadim büyü sözlerimiz ve şifalı bitkilerimiz, kardeşimin bedenini kutsasın, kardeşimin bedenini hayatta tutsun].

Ot ekäm sielanak pälä. Ot omboće päläja juta alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı öteki dünyada dolaşıyor.

[Kardeşimin ruhu onun yarısıdır. Diğer yarısı gece, sis ve hayaletler arasında dolaşır ova-onların.]

Ot en mekem ŋamaŋ: kulkedak otti ot ekäm omboće päläjanak.

Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

(Yapacağım en büyük iş) şudur: Kardeşimi bulmak için seyahat etmek, diğer yarımı bulmak].

Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaŋa o numa waram, és avaa owe o lewl mahoz.

Ruh kuşumu çağırarak ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller kuruyoruz.

[Vecd dolu, dans eden, rüya gören, tanrı kuşu çağırarak ve ruhlar diyarının kapısını açan].

Ntak o numa waram, és muzdulak, jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz, yola koyuluyoruz.

[Tanrı kuşuna binerim ve hareket etmeye başlarız, yoldayız].

Piwtädak ot En Puwe tyvinak, ećidak alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek y e r a l t ı dünyasına düşeriz.

[Büyük Ağacın gövdesini takip et, gecenin, sisin ve hayaletlerin ovasına düş].

Fázak, fázak nó o sáro.

Hava soğuk, çok soğuk.

[Hisset-soğuk-, hisset-soğuk- donmuş karı seviyorum.]

Juttadak ot ekäm o akarataban, o'sívaban, és o sielaban.

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

[Ben-kardeşim-aklıma, kalbime ve ruhumla bağlıyım].

Ot ekäm sielanak kaņa engem.

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

[Kardeşim -ruhum- beni çağırıyor.]

Kuledak és piwtädak ot ekäm.

Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

[Dinle ve kardeşimin izini takip et].

Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak.

Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştığı.
[Gelin ve ruhunu yok eden iblis kardeşimle tanışın].

Nenäm ćoro; o kuly torodak.
Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.
[Öfke-akışlarığ; ruhları yok eden iblis savaşır].

O kuly pel engem.
Benden korkuyor.
[Ruhları yok eden iblis benden korkuyor].

Lejkkadak o kağka salamaval.
Boğazına bir şimşek akıyorum. [Strike-I the
throat-his bolt-of-lightning-with.]

Molodak ot ainaja, komakamal.
Çıplak ellerimle vücudunu parçaladığı.
[Vücudunu-boş-elini-benim-ile-kır]

Toya és molanâ.
Eğilir ve parçalanır. [(O) eğilir ve (o)
parçalanır].

Hän ćađa.
Kaçıyor. [O
kaçar.]

Manedak ot ekäm sielanak.
Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.
[Kurtarma-kardeşimi-ruhumu-kendisini]

Aladak ot ekäm sielanak o komamban.
Kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum.
[Kardeşimi, ruhumu, onun elini, benim elimi kaldırın].

Alədam ot ekäm numa waramra.
Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.
[Kaldır-kardeşim-tanrım kuşum-onto.]

Piwtädak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jälleen ot elävä
ainak majaknak.

Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.
[Büyük Ağacın gövdesini takip edin ve tekrar yaşayan
bedenlerin topraklarına ulaşın].

Ot ekäm elä jälleen.
Kardeşim tekrar yaşıyor.
[Kardeşim tekrar yaşıyor.]

Ot ekäm weńca jälleen.
O yeniden tamamlandı.
[Kardeşim (yeniden) tamamlandı].
Bu ilahiyi dinlemek için şu adresi ziyaret edin:
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

4. Karpat ilahi söyleme tekniği

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylemelerinin sesli bir örneğini şu adreste bulabilirsiniz:
http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç bölümü, tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular.

Bedenin belirli bir "akrasını" iyileştirmek. Bu, Gyuto boğaz ilahisi geleneğinin oldukça tipik bir örneğidir, ancak Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "akrayı" etkileyecek bir "şıfa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade "beden dışı" yolculuğuna başlatmak ve şıfacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani güçlerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla güç üretmektir.

Ek 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

- Karpat dilinin tarihi
- Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
- Karpat dili örnekleri
- Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

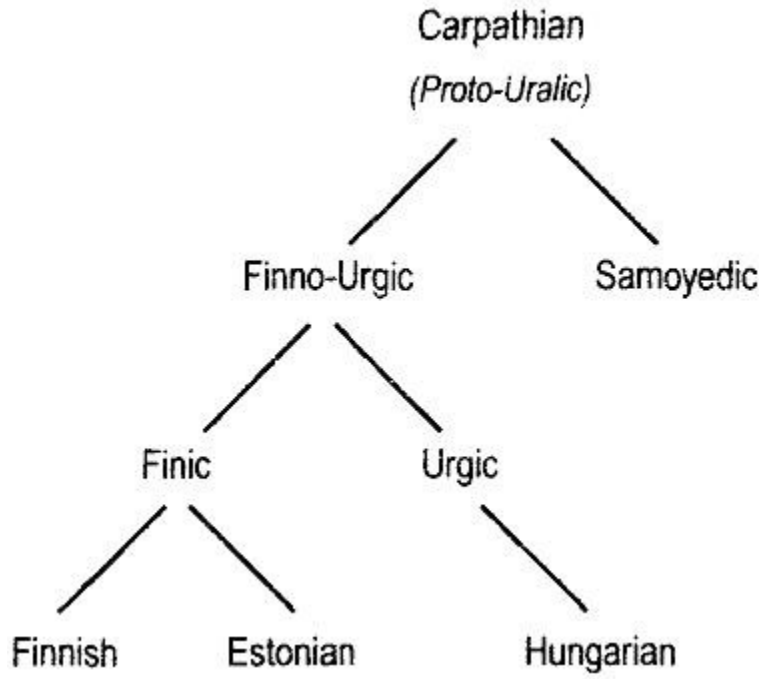
1. Bu TARİH . ve Karpat dili

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl önce Karpatça konuşanların çoğu hala hayatta. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir (ve etmeye devam etmektedir). Karpat kültürü aynı zamanda bir

dengeleyici bir güçtür. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatların ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Ancak tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantılar (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, uzay ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugrian) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Bugün Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Magyar veya Macarca (yaklaşık on dört milyon konuşmacı), Fince (yaklaşık beş milyon konuşmacı) ve Estonca (yaklaşık bir milyon konuşmacı), bu proto-dilin üç büyük çağdaş torunudur. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının, Ural ailesindeki çeşitli dillere ayrılan (yaklaşık altı bin yıl önce başlayan) ortak bir proto-dile -Karpatça- kadar izlenebilmesidir. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler için bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Fin/Karpat "p" si genellikle Macar "f" sine karşılık gelir.

Carpathian (proto-Uralic)	Findsh (Swami)	Macarca (Magyar)
~~e/ā~~ —live	~~e/ā~~ —live	~~é/~~ —live
e/id-éfe	~~e/linikā~~ —life	~~é/et~~ —life
poshest	~~pesā~~ —nest	~~fészek~~ —nest
~~kola~~ —die	~~kuola~~ —die	~~hal~~ —die
p'i/Hlf , <i>withpiel</i>	at; uçtan yana	Hasta, f6/9----f61 iu/ insan, fiend (yarım; bir taraf d A)

kota deri4,r "gn Compaq, th0 FfiBIO **herr** dr0ne, lestiçle

~~wake~~—power vâk lks,'geople, va//—ve.th(insfrurrenlal
m8n; forc6 stiffs) SethhWJet/il

daha çılgın ~~vesi~~—water ~~viz~~—water

2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "öte dünya" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "Sívamet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili sondan eklemelidir; yani daha uzun kelimeler daha küçük bileşenlerden oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamı genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. Örneğin, "sívambam" sözcüğü "sív" ("kalp") kökünden türemiş, bunu "am" ("my", "kalbim") ve "bam" ("in", "kalbimde") takip etmiştir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatçada sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) son eklerin arasına sıklıkla sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim hallerinden bazıları şunlardır: nominatif (isim cümleinin öznesi olduğunda), accusatif (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), datif (dolaylı nesne), genitif (veya

possessive), instrumental, final, supressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiğini göstermek için örnek olarak iyelik (veya genitif) durumunu kullanacağız. Dolayısıyla, Karpatçada iyeliği ifade etmek - "benim hayat arkadaşım," "senin hayat arkadaşın," "onun hayat arkadaşı," "onun hayat arkadaşı," vb.- iyeliği üretmek için isim köküne ("päläfertii") belirli bir son ek ("=am" gibi) eklemeyi gerektirir ("päläfertiiam"- "benim hayat arkadaşım"). Hangi ekin kullanılacağı, hangi kişinin ("benim", "senin", "onun", vb.) ve ismin ünsüzle mi yoksa ünlüyle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle benzerlik göstermektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi ekin kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağlıdır; bu nedenle aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, Karpatça'da ise sadece tek bir seçenek vardır).

	C8rpe!hîófi "(proto-tJølic)		cœnIBITl xi kuru MACARCA	
	noun ends	noun ends	noun ends	noun ends
'ØFsofi	Jri	voaelçi	c0næznantio	voadin ünsüz
1. s;ingular (n't	-m	-am	-rd	-am, -em,
2. tekil (senin)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3. tekil (his/her."çs	-ja"	-a	-ja/-je	-a, -e
1. ğlural (bizim)	.-nk	-an "k	-nk	-unk, -ûnk
2. çoğul (senin)	-tak	-alat	-tok,-tek, -tók	-ótok,-etek, 4iöx
3rğ çoğul (onların}	-jak	-gibi	,uk -,ül'	-uk, -úł

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, bir satırda çok fazla ünsüzün görünmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına ünlüler eklenir. Örneğin, yukarıdaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız, çünkü ikisi arasında belirgin bir benzerlik vardır. İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Person	Carpathian (proto-Uralic)	contemporary Hungarian
1st (I give)	-am (andam), -ak	-ok, -ek, -ök
2nd singular (you give)	-sz (andsz)	-sz
3rd singular (he/she/it gives)	—(and)	—
1st plural (we give)	-ak (andak)	-unk, -ünk
2nd plural (you give)	-tak (andtak)	-tok, -tek, -tök
3rd plural (they give)	-nak (andnak)	-nak, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir kılavuzdur.

3. Örnekler . ve Karpat dili

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.

Ben geldim.

["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].

Möért?

Ne için?

csitri

küçük

olan

["bir şeyin küçük sürçmesi", "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém

forever mine

ainaak'sívamet jutta

forever mine (başka bir form)

["forever to-my-heart connected/fixed"]

sívamet

benim aşkım

["of-my-heart," "to-my-heart"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçaya bir örnektir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "andam" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio päläfertilam.

Sen benim hayat arkadaşısın.

[Sen benim karımla evlendin. Karpatça'da genellikle bir şey diğeriyle eşitlendiğinde olduğu gibi "Are" anlaşılır: "Sen-benim hayat arkadaşım."]

Éntölam kuulua, avio päläfertilam.

Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

[Bana aitsin-sen, evli karım-benim.]

Ted kuuluak, kacad, kojed.

Ben sana aidim.

[Sana aitim-ben, sevgilin-sen, erkeğin/kocan/sürüngen-sen].

Élidamet andam.

Senin için hayatımı sunuyorum.

[Hayat-verdiğim-l. "sen" anlaşılır.]

Pesämet andam.

Sana korumamı veriyorum.

[Nest-my give-I]
Uskolfertiilamet andam. Sana sadakatimi
veriyorum. [Sadakat-veriyorum]
Sívamet andam.
Sana kalbimi
veriyorum.
[Sielamet andam.
Sana ruhumu
veriyorum. [Soul-
my give-I.]
Ainamet andam.
Sana bedenimi
veriyorum.
[Bedenimi
veriyorum.]
Sívamet kuuluak kaik että a ted.
Senin olanın aynısını kendime alıyorum.
[Senin olan her şeyi kalbimde tutuyorum]
Ainaak olenszal'sívambin.
Hayatın benim için her zaman değerli olacak.
[Forever will-be-you in my-my-heart.]
Te élidet ainaak pide minan.
Hayatın sonsuza dek benimkinden üstün olacak.
[Hayatın sonsuza dek benimkinin üstünde.]
Te avio päläfertiiam.
Sen benim hayat
arkadaşımsın. [Sen
benim karımla evlendin]
Ainaak'sívamet jutta oleny.
Sen bana sonsuza dek bağlısın. [Sonsuza
dek kalbime bağlısın.] Ainaak terád
vigyázak.
Sen her zaman benim
gözetimimdesin. [Forever you I-
take-care-of.]
Kepä Sarna Pus ("Küçük Şifa İlahisi") ve En Sarna Pus
("Büyük Şifa İlahisi") dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri
için Ek 1'e bakınız.
Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça

telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen şu adresi ziyaret edin: <http://www.christinefeehan.com/members/>

4. A çok kısaltılmış Karpatça sözlük

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, bu Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır.

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle aşağıdaki gibi izole edilmiş "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, sadece "ve" kökü yerine "andam"- "veriyorum").

aina-beden ainaak-

sonsuz a kadar

akar-at-zihin; irade

ál-sonsuz,

bağlanmak alatt-

aracılığıyla

ala-kaldırmak; yükseltmek

ve avaa vermek-

avio açmak-

evlenmek

avio päläfertii-lifemate **belső-**

içinde; içeride

čađa-kaçmak; koşmak; kaçmak

ćoro-akmak; yağmur gibi akmak

csitri-küçük olan (dişi)

ekä-kardeş

elä-

yaşamak

elävä-

yaşamak

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi**

elid-life én-l

en-büyük, çok, büyük

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

engem-me

eći-düşmek

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen
ek-sonek

és-and

että-that

fáz-soğumak veya

üşümek **fertiil-verimli**

olan fesztelen-havadar

fü-otlar; çimen **gond-**

bakım; endişe (isim)

hän-o; **o**; o

hany-clod; toprak yığını

irgalom-merhamet; acıma; merhamet

jälleen-again.

jama-hasta, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın
olmak (fiil)

jelä-güneş **ışığı**; gün, güneş; ılık

joma-yolda olmak; gitmek

jörem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak

juta-gitmek; dolaşmak

jüti-gece; akşam

jutta-bağlı; sabit (adj.). bağlamak; sabitlemek;
bağlamak (fiil)

çoğul yapmak için sesli harfle biten bir isimden sonra
eklenen **k-son** eki

kaca-erkek aşık

kaik-all (isim)

kaña-çağırma; davet etmek; rica etmek; yalvarmak

kañk-rüzgar borusu; Adem elması; boğaz

Karpati-Karpatya kâsi-

hand

kepä-daha az, küçük, kolay, az

kinn-out; açık havada; dışarıda;

kinta-sis, sis, duman olmadan

koje-man; koca; drone

kola-ölmek

koma- boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.

kont-savaşçı

kule-işitme kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis

kulke-gitmek veya seyahat etmek (karada veya suda)

kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda

gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek

kunta-band, klan, kabile, aile

kuulua-ait olmak; tutmak

lamti-lowland; çayır

lamti ból jüti, kinta, ja szelem-öte dünya (kelimenin tam anlamıyla: "gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı")-çatlak, çatlak, yarık (isim). Kesmek ø vurmak; kuvvetle vurmak (fiil).

lewl-spirit

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: "ruhlar diyarı"). Lewl ma lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir: öte dünya, ama aynı zamanda En Puwe'nin, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir

löyly-nefes; buhar, (lewl: "ruh" ile ilgili)

ma-land; orman

mäne-kurtarmak; kurtarmak

ben-biz

meke-deed; çalışmak (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil)

minan-mine **minden-**

every, all (adj.).

möért?-ne için? (ünlem) molo-

ezmek; parçalara ayırmak

molanâ-ufalanmak; dağılmak

mozdul-hareket etmeye başlamak, harekete geçmek

nä-for naman-this; bu burada

nélkül-without nenä-

anger

benzeri olmayan; aynı şekilde; gibi

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce sözcük: "numinous" ile ilişkili)

nyelv-tongue

nyál-saliva; tükürük (isim), (**nyelv** : "dil" ile ilgili)

odam-rüya; uyku (fiil)

oma-eski; antik

omboće-diğer; ikinci (adj.)

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır)

ot-the (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır)

otti-bakmak; gözetmek; bulmak

borçlu-kapı

pajna-to basın

pälä-yarım; yan päläfertiil-eş veya eş

pél-korkmak; korkmak

pesä-yuva (gerçek); koruma (mecazi)

pide-üstünde

pirä-daïre; halka (isim). Çevrelemek; içine almak (fiil).

pitä-tutmak, tutmak

piwtä-takip etmek; oyunun izini takip etmek

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; uçurmak

pusm-sağlığa kavuşturulmak

irin-sağlıklı; iyileştirici

puwe-ağaç; odun

reka-ecstasy; trans

rituaali-ritüel

varmak; gelmek; ulaşmak

salama-yıldırım; şimşek

sarna-kelimeler;

konuşma;

sihir

büyü

(isim). İlahi söylemek; şarkı

söylemek; kutlamak (fiil)

śaro-donmuş kar

siel-ruh sisar-

kardeş

sív-heart sívdobbanás-

heartbeat

soņe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; değiştirmek **susu-**

ev; doğum yeri (isim), evde (adv.) szabadon-serbestçe

szelem-ghost

tappa-dans etmek; ayakla vurmak (fiil)

te-you ted-

yours

toja-bükmek; eğilmek; kırılmak

toro-kavga etmek; kavga etmek

tule-buluşmak; gelmek

türe-dolu, doymuş, başarılı

tyvi-gövde; taban; gövde

uskol-faithful

uskolfertiil-bağlılık veri-

kan

vigyáz-bakmak; ilgilenmek **vii-**

son; en sonunda; nihayet wäke-

güç

wara-kuş; karga

weńća-complete; bütün

ıslak-su

CHRISTINE FEEHAN

Kaliforniya, Lake County'nin güzel dağlarında yaşıyorum. Yürüyüş yapmayı, kamp kurmayı, rafting yapmayı ve açık havada olmayı her zaman sevmişimdir. Ayrıca yıllardır dövüş sanatlarıyla ilgileniyorum, üçüncü derece siyah kuşağım var, Kore karate sisteminde eğitmenlik yapıyorum ve kendimi savunmayı öğrettim. Düşünceliliğiyle bana sık sık ilham veren romantik bir adamla mutlu bir evliliğim var. Sizin, benim ve bizim bir ailemiz var ve on bir çocuğumuz olduğunu iddia ediyoruz. Her zaman kitap yazdım, on kız kardeşimi her kelimesini okumaya zorladım ve şimdi kızlarım el yazmalarımı okuyor ve düzenlememe yardımcı oluyor. Vahşi hayvanlar, yırtıcı hayvanlar, vampirler, hava durumu ve volkanlar üzerine yaptığım tüm araştırmaları romantizmle birleştirmek çok eğlenceli. Lütfen web sitemi ziyaret edin

www.christinefeehan.com .

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group
(USA) Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite
700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Group Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguen Grup (Avustralya), 250 Camberwell Yol,
Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguen Kitaplar Hindistan Pvt. Ltd, 11
Topluluk Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-
110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), Cnr. Airborne ve Rosedale Yolları,
Albany, Auckland 1310, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R
0RL, İngiltere

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir
yayıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar
ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak
kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari
kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir. Bu kitapta yer alan tarifler aynen yazıldığı gibi
uygulanmalıdır. Yayıncı, tıbbi gözetim gerektirebilecek özel
sağlık veya alerji ihtiyaçlarınızdan sorumlu değildir. Yayıncı,
bu kitapta yer alan tariflere karşı oluşabilecek herhangi bir
olumsuz reaksiyondan sorumlu değildir. Ayrıca, yayıncının
yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde
herhangi bir kontrolü yoktur ve herhangi bir sorumluluk
kabul etmez.

Telif hakkı © 2006 Christine Feehan'a
aittir. Kapak resmi Larry Rostant'a aittir.
Kapak el yazısı Ron Zinn Kapak
tasarımı George Long Web
sitemizi ziyaret edin:

www.penguin.com

BİR BERKLEY KİTABI

The Berkley Publishing Group A division of
Penguin Group (USA) Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

375 Hudson Caddesi

New York, New York

10014 Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz,
taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda
dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif
hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya
teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

BERKLEY, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari
markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketine ait bir ticari
markadır.

İlk baskı: Eylül 2006

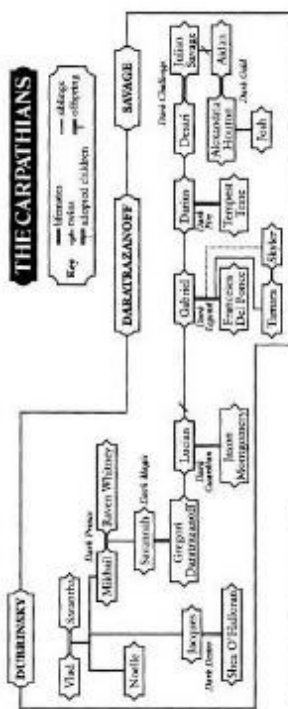
Berkley ciltli ISBN: 0-425-21167-3

Bu kitabın kataloglanması için Kongre Kütüphanesi'ne başvuruda
bulunulmuştur.

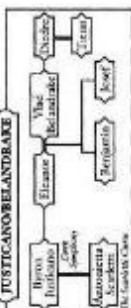
AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

THE CARPATHIANS

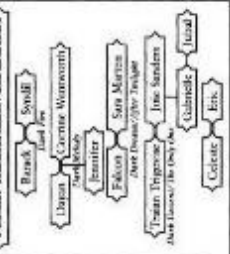
Key
 — lifemates
 — children
 — adopted children
 — siblings

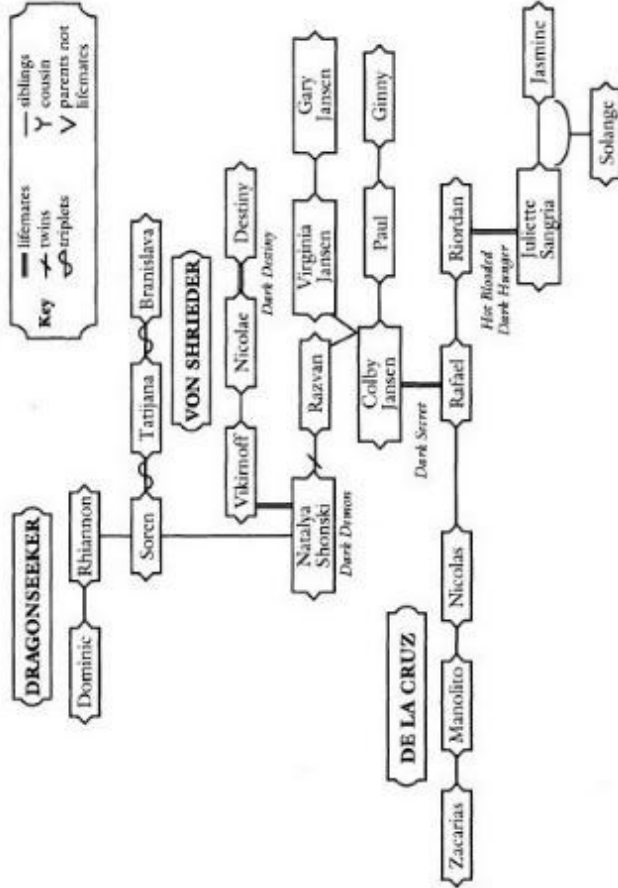
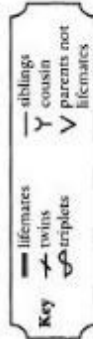
JUSTICANOBELANDRAKE

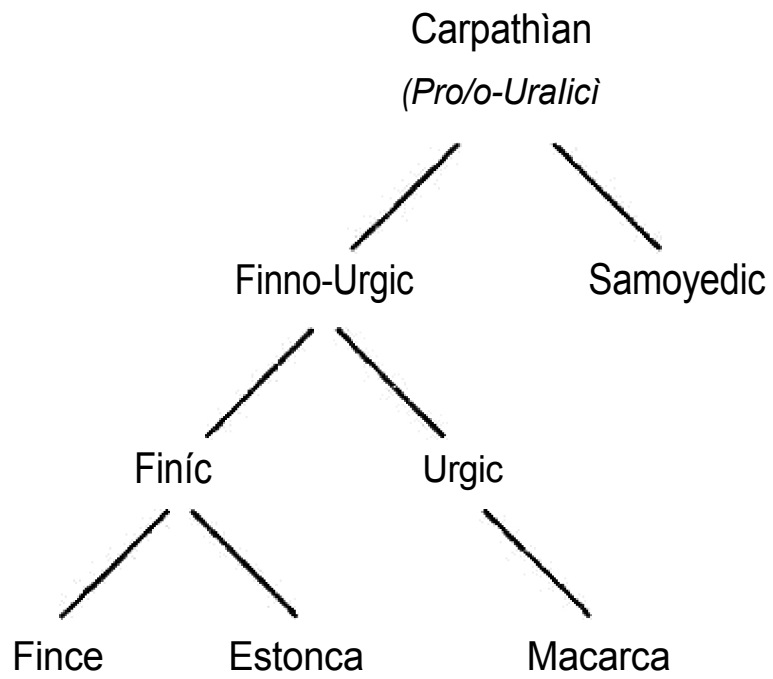

OTHER CARPATHIAN LIFEMATES

THE CARPATHIANS

Carpathian (proto-Uralic)	Findsh (Swami)	Macarca /=-s "r'
~~e/ä—live~~	~~e/ä—live~~	~~él—live~~
e/íd-éfe	~~elinikā—life~~	~~élet—life~~
poshest	~~pesä—nest~~	~~fészek—nest~~
~~kola—die~~	~~kuole—die~~	~~hal—die~~
~~pälä—half, side~~	piel tIjt," Yukarı tarafa	NY, ISO-4N0w hum8n, Ve (şapka; ona sor için)
~~and—give~~	~~anta, antaa—give~~	~~ad—give~~
~~kaje—husband, man~~	JfD/7B-d0g, th0 lTı0l0	burada drone, lestiçle
~~wäke—power~~	~~väki—folks, people, men; force väkevä—~~	~~vai/-ve/-with (instrumental suffix) ve/-with him/her/it~~
daha çılgın	vesi—water	víz—water

	C8rpe!híófi "(proto-tJølic)		œnIBITl xi kuru l-macar	
p0Fsofl	isim e.nds Jn voøel	isim.e ió8 či ünsüzü	rloesn biter i+i sesli harfcoriaonant'ta	isim uçları
1. šin "gular (my)	-m	-am	-m	-am, -em,
2. tekil (senin)	-d	-ad	+	m, æ, -öd
3. tekil (his/her. "8s)	-ja"	-a	-ja/-je	-a, -e
1. ğiural (bizim)	-nk	-an "k	-nk	-unk, -ûnk
2. çekme (senin)	-tak	-ātāt	/ok<tk -tök	-dök tek Ôiö
3rğ çoğul (onların}	-jak	-gibi	,uk -,ül'	-uk, -úŁ

Person	Karpat (proto-urslk)"	couamporay iiuagariaa
1. (I gis)	-am \andam , -all	-ok. -ek. -âk
2nd singular (you give)	-sz {andisz}	-sz
1. pluol (-° 8)	-ak (andak)	-unk, -ink
3rd plural (they give)	-.nak (ve "nan"	-nak, -net

Photo: Christine Jenkins

İçindekiler

- [Bölüm 1 Bölüm](#)
- [2 Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4 Bölüm](#)
- [5 Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7 Bölüm](#)
- [8 Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19 Koyu](#)
- [Tatlılar Ek 1 Ek](#)
- [2](#)
-
-
-
-

Teşekkür

Tarifler konusundaki yardımları için Diane Trudeau'ya çok teşekkürler. Cheryl Wilson, çok değerli olduğunu biliyorsun. Denise, Manda ve Brian, kesintisiz desteğiniz ve bu kitapları bir araya getirmeme yardımcı olmak için yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederim.

Sevgili okurlar,

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Karpatyalı karakterlerin yeniden bir araya gelmesini isteyen binlerce mektup aldım. Bu fikre uzun süre direndim, bu kadar çok canlı ve hayattan daha büyük karakteri aynı kitapta nasıl bir araya getirebileceğimden emin değildim. Göz korkutucu bir görev gibi görünüyordu. Sonra bir akşam, şöminenin etrafında oturmuş bazı yazar arkadaşlarımla o gece yemekte yaptığımız karışıklık hakkında konuşuyorduk. Çalışmak için birlikte bir ev kiralamıştık ve ne yazık ki bazılarımız yemek pişirme konusunda biraz gevşek davranmıştı. (Burada isim vermiyorum ya da elimi kaldırmıyorum ama bu kitapta anlatılan felaketlerden birkaçı gerçekten yaşandı, üzülerek söylüyorum). Çok gülüyorduk ve Karpatyalıların arkadaşları için yemek pişirdiği bir Noel partisi fikri doğdu.

Bu fikri editörüme Noel zamanı okuyucularım için özel bir teşekkür kitabı olarak sundum. Eğlenceli ve neşeli bir kitap yazacağım için çok heyecanlıyım. Karanlık Tatlılar ekleme fikri beni çok heyecanlandırdı ve dünyanın dört bir yanından pek çok harika insan en şahane tariflerini gönderdi. Bu konsept daha önce yazmayı düşündüğüm her şeyden tamamen farklıydı, bu yüzden çok eğlenceli olacaktı! Sonra oturdum ve yazmaya başladım...

Her şeyden önce, bir kahraman ve kadın kahraman olmadığı ve her bölüme yumuşak bir geçiş yapmanın bir yolunu bulmam gerektiği aklıma gelmemişti. İkincisi ve daha önemlisi, ben eğlenceli ve kaygısız yazmıyorum. Karakterlerim kitabı ele geçirme ve onunla kaçma eğilimindedir ve bu

kitap da bir istisna değildi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kitap -evet, tahmin ettiniz- karardı!

Editörümü arayıp kitabın kendi hayatına büründüğünü ve artık o neşeli kitabı sunamayacağımı söylediğimde, bunu kabullendim ve karakterleri serbest bıraktım. Onlar devraldı ve Karanlık Kutlama, Karpas dünyasını oluşturan zengin dokunun büyük bir parçası haline geldi. Karakterleri yeniden ziyaret etmekten ve birlikte nasıl olduklarını, çift olarak hayatlarının nasıl olduğunu ve Karpas toplumunun bir bütün olarak nasıl olduğunu öğrenmekten keyif aldım.

Kitap çok beklenmedik bir şeye dönüştü, ama dürüst olmak gerekirse, onu yazarken çok eğlendim ve umarım siz de okurken aynı şekilde eğlenirsiniz. Yazarken, karakterler kesinlikle hikayeyi belirliyor, bu yüzden bazıları çok açık sözlü olurken, diğerleri istediğimden biraz daha fazla geri çekildi. Sonuçta, eski dostlara ve birlikte yaşadıkları hayatlara bir bakış attığımızı düşünüyorum. Yazarken kendimi çok gülümserken buldum ve umarım siz de okurken aynı tepkiyi verirsiniz!

En içten

saygılarımla,

Christine

Okuyucularım İçin

ÜCRETSİZ özel bir ekran koruyucu almak ve Christine'in kitapları yayınlandığında duyuru almak için ÖZEL e-posta listesine katılmak için Christine@christinefeehan.com adresinden Christine'e yazdığınızdan emin olun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.